LABİRENTTE

BİRİNCİ BÖLÜM
ABARRACH

Abarrach: taş dünyası, eriyik denizlerin ateşlerinin aydınlattığı bir karanlık dünyası, sarkıtlar ve dikiter dünyası, ateş ejderleri dünyası, zehirli hava ve sülfürlü dumanlar dünyası, büyü dünyası.

Abarrach: ölülerin dünyası.

Xar, Nexus Lordu ve şimdi Abarrach Lordu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Çalıştığı rün yapıları birbirine kanşmaya başlamıştı. Neredeyse hata yapacaktı -ve bu affedilemezdi. Ama zamanında kendine gelmiş ve toparlanmaştı. Ağrıyan gözlerini kapatarak, zihninde rün yapısını gözden geçirdi.

Yürek rünü ile başla. Bu desenin sapını yanındaki rünün gövdesine bağla. Desenleri göğüse işle ve başa doğru ilerle. Evet, ilk denemelerinde hata yaptığı yer burasıydı. Baş önemliydi - hayati öneme sahipti. Sonra gövdeye desenler çiz, son olarak da kollara ve bacaklara.

Mükemmeldi. Hiçbir hata bulamadı. Zihninin gözünde, üzerinde çalıştığı ölü bedenin ayağa kalktığını ve yeniden yaşamaya başladığını hayal etti. Yoz bir yaşam biçimi, itiraf etmek gerekirdi, ama faydalı bir yaşam biçimi. Cesedin yerde yatıp çürümesinden daha faydalı olacaktı.

Xar zaferle gülümsedi, ama bu, hayali ölüsünün yaşamından daha kısa süren bir zaferdi. Düşünceleri şu şekilde ilerledi:

Ölüleri kaldırabiliyorum.

En azından ölüleri kaldırabileceğimden oldukça eminim. Emin olamıyorum.

Sevincinin üzerindeki kasvet örtüsü buydu. Kaldırabileceği ölü yoktu. Ya da daha doğrusu, çok fazla ölü vardı. Yalnız yeterince ölü değillerdi.

Xar acı bir hayal kırıklığı içinde ellerini karmaşık rün yapısının üzerine vurdu. Rün taşları* masadan xere uçtu, kaydı ve dağıldı.

Xar onlara dikkat etmedi. İstediği an rün yapısını tekrar bir araya getirebilirdi. Tekrar ve tekrar. Su yaratacak rün büyüsünü bildiği kadar iyi biliyordu onu. Ne faydası olacaksa.

Xar'ın bir cesede ihtiyacı vardı. Öleli üç günden fazla olmamış bir cesede. O sefil lazarlar tarafından ele geçirilmemiş bir cesede. Kalan sinirle birkaç rün taşını da yere süpürdü

Çalışma odası olarak kullandığı odayı terk etti ve özel odasına yöneldi. Yolu üzerinde, kütüphanenin önünden geçti. Ve Kleitus, (ölümüne kadar) Necropolis'in, Abarrach'ın en büyük kentinin eski hükümdarı oradaydı. Ölümünden sonra Kleitus lazar olmuştu -yaşayan ölülerden biri. Şimdi Hükümdar'ın ne ölü ne de canlı olan dehşet verici şekli, bir zamanlar kendisine ait olan sarayın salonlarında ve koridorlarında dolaşıyordu. Lazar sarayın hala kendisine ait olduğunu sanıyordu. Xar gerçeği biliyordu, ama Kleitus'u fikrinden vazgeçirmek için bir sebep göremiyordu.

* Abarrach'ta oynanan, Yeryüzü'nde mah-jongg olarak bilinen kadim oyuna benzer bir oyun. Oyun taşlarının üzerine hem Patrynlerin, hem de Sartanların büyülerinde kullandıkları rünler işlenir. Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisinin 3. cildi.

** Abarrach'ta yaşayan Sartanlar yasak ölüçağırıcılık sanatını öğrenmişler, ölülerinin cesetlerine korkunç bir yaşam taklidi vermişlerdir. Ölüler ,köle olmuş, yaşayanlar için çalışmışlardır. Eğer ölüler ölümden sonra çok çabuk geri getirilirlerse, ruh bedeni terk etmez,

bedene bağlı kalır. Bu Sartanlar lazar olur -hem yaşayanların dünyasında, hem de ölüm aleminde aynı anda yaşayan korkunç varlıklar. Bir lazar huzur bulamaz, dinlenemez. "Yaşamı" daimi bir işkence haline gelir. Ateş Denizi, Ölüm Kapısı Serisi'nin 3. cildi.

Nexus Lordu, Yaşayan Ölülerin Lordu ile konuşmak için cesaretini topladı. Xar halkını Labirent'ten kurtarmak için mücadele verirken pek çok korkunç düşmanla savaşmıştı. Ejderler, kurtadamlar, kaodinler -Labirent'in yaratabildiği her canavar. Xar hiçbir şeyden korkmazdı. Yaşayan hiçbir şeyden. Lord lazarın tiksinti verici, devamlı kayan ölüm maskesine bakarken karnının derinliklerinde bir burkulma hissetmekten kendini alamıyordu. Xar gözlerdeki nefreti görebiliyordu -ölülerin Abarrach'ta yaşayanlara karşı duyduklan nefret.

Kleitus ile yaptığı hiçbir görüşme hoş değildi. Xar genellikle lazardan kaçınırdı. Lord aklında yalnızca tek bir düşünce olan bir varlıkla konuşmayı huzursuz edici buluyordu: Ölüm. Sizin ölümünüz.

Xar'ın bedenindeki desenler mavi mavi parladı, onu saldırıya karşı korumaya hazırlandı. Mavi ışık Hükümdar'ın, hayal kırıklığı ile pırıldayan ölü gözlerinden yansıdı. Lazar bir kez, Xar'ın ilk gelişinde Patryn'i öldürmeyi denemişti. ikisi arasındaki savaş kısa ve görmeye değer olmuştu. Kleitus bir daha denememişti. Ama lazar işkence içindeki varlığının sonsuz saatlerinde bunun hayalini kuruyordu. Bir araya geldiklerinde bundan bahsetmeyi hiç ihmal etmiyordu.

"Bir gün, Xar," dedi Kleitus, ceset hali konuşurken, "seni gafil avlayacağım. Ve sonra, bize katılacaksın."

".. .katılacaksın," dedi lazarın ruhunun mutsuz yankısı. Ölünün iki kısmı hep bir arada konuşurdu, ama ruh bedenden biraz daha yavaştı.

"Hala bir amacının olması iyi bir şey olmalı," dedi Xar sinirle. Elinde değildi. Lazar onu sinirlendiriyordu. Ama lordun yardıma, bilgiye ihtiyacı vardı ve bu bilgiye sahip olabilecek tek kişi -Xar'ın bildiği kadarıyla- Kleitus idi. "Benim de bir amacım var. Seninle tartışmak istediğim bir amaç. Zamanın varsa." Sinirlilik Xar'ı alaycı yapıyordu.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Xar, lazarın yüzüne uzun süre bakamıyordu. Bu bir cesedin yüzüydü -cinayete kurban gitmiş bir cesedin, çünkü Kleitus bir başka lazar tarafından öldürülmüş, sonra bu tiksinti verici yaşama döndürülmüştü. Yüz bazen uzun zaman önce ölmüş birinin yüzü oluyordu, sonra aniden yaşarkenki Kleitus'un yüzü haline geliveriyordu. Dönüşüm, ruh bedenin içine girdiği, yaşamı yenilemeye çalıştığı, bir zamanlar sahip olduğu şeyi yeniden ele geçirmek için mücadele ettiği zaman oluyordu. Engellenen ruh bedenden çıkıyor, boşuna kendini zindanından kurtarmaya çalışıyordu. Ruhun daimi öfkesi ve hayal kırıklığı soğuk, ölü ete doğal olmayan bir ısı veriyordu.

Xar Kleitus'a baktı, sonra telaşla bakışlarını kaçırdı. 'Kütüphaneye kadar bana eşlik eder misin?' diye sordu Xar nazik bir hareket ile, bakışlarını cesede çevirmeksizin.

Lazar gönüllü bir şekilde takip etti. Xar'ın bildiği gibi, Kleitus'un Nexus Lordu'na yardımcı olmak için özel bir isteği yoktu. Lazar geliyordu, çünkü her zaman Xar'ın zayıflaması, elinde olmadan savunmasını indirmesi olasılığı vardı. Kleitus, Xar'ıöldürmeyi umarak geliyordu.

Odada yalnız kalınca, Xar kısa bir süre için bir başka Patryn'i muhafızlık etmek üzere çağırmayı düşündü. Hemen fikri aklından çıkardı, böyle bir şeyi düşündüğü için kendine hayret etti. Böyle bir istek -ona tapınan- halkının gözlerinde zayıf görünmesine sebep olurdu. Aynı zamanda, başka hiç kimsenin tartışma konusunu bilmesini istemiyordu.

Sonuç olarak, kuşku ile de olsa, Xar örülmüş kaim otundan yapılmış kapıyı kapattı ve açılamasın diye Patryn koruma rünleri ile işaretledi. Bu rünleri solmuş Sartan rünlerinin üzerine çizdi, Sartan büyüsü uzun zaman önce işlevini yitirmişti.

Kleitus'un cansız gözleri aniden yaşama döndü, Xar'ın boğazına odaklandı. Ölü parmaklar beklenti içinde seğirdi.

"Hayır, hayır, dostum," dedi Xar hoş bir şekilde. "Belki başka bir gün. Yoksa güç çemberimin içine bir kez daha girmek ister miydin? Büyümün, varlığını çözüşünü hissetmek ister miydin?"

Kleitus gözlerini kırpmadan, nefretle ona baktı. "Ne istiyorsun, Nexus Lordu?"

"...Lordu," dedi hüzünlü yankı.

"Oturmak istiyorum," dedi Xar. "Yorucu bir süreç geçirdim. Rün yapılarını çalışarak iki gün ve gece harcadım. Ama çözdüm. Artık gizli ölüçağırıcılık sanatını biliyomm. Artık ölüleri kaldırabilirim."

"Tebrikler," dedi, Kleitus ve ölü dudaklar alayla büküldü.

"Artık tıpkı bizim yaptığımız gibi, halkını yok edebilirsin."

Xar bunu yanıtsız bıraktı. Lazarlar olayları karanlık yanından görmeye eğilimli olurlardı. Onları suçlayabileceğini düşünmüyordu.

Lord üstü tozlu ciltlerle kaplı geniş, taş bir masanın yanında oturdu: Sartan ilminin sahipsiz hazinesi. Xar, halkını savaşa götüren bir hükümdarın sayısız görevleri düşünülünce, bu çalışmaları inceleyerek olabildiğince çok zaman harcamıştı, Ama Sartan kitapları arasında harcadığı bu zaman, Kleitus'un harcadığı yıllarla karşılaştırılınca azdı. Ve Xar'ın bir dezavantajı vardı: kitapları yabancı bir dilde okumak zorunda kalmıştı- Sartan dilinde. Nexus'ta kalırken bu dili iyi öğrenmiş olmasına rağmen, Sartan rün yapılarını çözmek, sonra Patryn düşüncesine göre yeniden inşa etmek yorucuydu ve zaman alıyordu.

Xar hiçbir şart altında, asla bir Sartan gibi düşünemezdi.

Kleitus Xar'ın ihtiyaç duyduğu bilgiye sahipti. Kleitus bu kitaplan derinliğine araştırmıştı, Kleitus da bir Sartan'dı -en azından eskiden öyleydi. Biliyordu, Anlıyordu. Ama bilgiyi cesetten nasıl almalıydı? İşin zor kısmı buydu.

Xar, lazarın ayaklarını sürüyerek yürümesine ve kana susamış tavırlarına aldanmıyordu. Kleitus çok daha ince bir oyun oynuyordu. Canlılardan, sıcak kanlı varlıklardan bir ordu Abarrach'a gelmişti -Xar'ın buraya, savaş eğitimi almak üzere getirdiği Patrynler. Lazarlar bu canlı varlıklara açtılar, ölülerin imrendiği, ama aynı zamanda horgördüğü yaşamı yok etmek istiyorlardı. Ama lazarlar Patrynlerle savaşamıyordu. Patrynler çok güçlüydü.

Ama Abarrach'ın karanlık mağaralarında hayatta kalmak için Patrynler çok fazla büyü harcıyordu, zayıflamaya başlamışlardı -çok çok hafifçe. Onlardan önce Sartanlar da böyle zayıflamışlardı; onlardan önce Sartanlar ölmüşlerdi.

Zaman. Ölülerin zamanı vardı. Kısa süre sonra değil, ama kaçınılmaz olarak, Patryn büyüsü ufalanmaya başlayacaktı. Ve sonra lazarlar saldıracaktı. Xar burada o kadar uzun kalmayı planlamıyordu. Bulmak için Abarrach'a geldiği şeyi bulmuştu. Artık yalnızca bunu gerçekten bulup bulamadığını anlaması gerekiyordu.

Kleitus oturmadı. Lazarlar asla uzun süre aynı yerde kalamazdı, devamlı hareket eder, gezinir, tüm keşfetme umutlarını yitirdikleri bir şeyi ararlar.

Xar, önünde ileri geri, ayaklarını sürüyerek yürüyen cesede bakmadı. Bunun yerine, masada duran tozlu ciltlere baktı.

"Ölüçağırıcılık bilgimi sınamak istiyorum," dedi Xar. "Gerçekten de ölüleri kaldırıp kaldıramadığımı bilmek istiyorum." "Seni durduran ne?" diye sordu Kleitlis.

". ..durduran ne"

Xar kaşlarını çattı. Sinir bozucu yankı kulaklarında vızıldama gibiydi ve her zaman tam konuşacağı sırada gelip sözünü kesiyor, düşünce akışını bozuyordu.

"Bir cesede ihtiyacım var. Ve bana kendi halkımdan birini kullanmamı söyleme. Bu mümkün değil. Nexus'tan buraya getirdiğim her Patryn'in hayatını bizzat kurtardım."

"Onlara yaşam verdin," dedi Kleitus. O yaşamı almaya da hakkın var."

"....hakkın var."

"Belki," dedi Xar yüksek sesle, yankının üzerinden. Ve eğer halkımın sayısı daha fazla olsaydı -çok daha fazla olsaydı- bunu düşünebilirdim. Ama sayımız az ve bir kişiyi bile harcamaya cesaret edemem."

"Benden ne istiyorsun, Nexus Lordu?"

" ...Lordu"

"Diğer lazarlardan biriyle konuşuyordum, Jera isimli kadınla. Abarrach'ta hala yaşayan Sartanlar -canlı Sartanlar- olduğunu söyledi. Şey isimli bir adam... ee..." Xar tereddüt etti, şaşkın göründü.

“Balthazar!" diye tısladı Kleitus.

"Balthazar.. ." diye inledi yanıt.

"Evet, isim buydu," dedi Xar aceleyle. "Balthazar. Önderliklerini yapıyor. Haplo isimli bir adamdan -Abarrach'ı ziyaret etmişti- aldığım eski bir rapor, bu Sartan Balthazar'ın ve halkının elinizde yok olduğuna inandırmıştı beni. Ama jera bana bunun doğru olmadığını söylüyor."

"Haplo, evet, onu hatırlıyorum." Kleitus bu anıyı pek de hoş bulmamış gibiydi. Uzun uzun düşündü, ruhu bedeninden içeri girip çabaladı, sonra dışan uçtu. Gelip Xar'ın önünde durdu, lorda kayan gözlerle baktı. "Jera sana ne olduğunu anlattı mı?"

Xar cesedin bakışIarını huzursuz edici buldu. "Hayır," diye yalan söyledi, içgüdüleri ona ayağa kalkıp uzak bir köşeye kaçmasını söylerken, sandalyesinde kalmaya zorladı kendisini. "Hayır, jera anlatmadı. Düşünmüştüm ki, belki sen..."

"Yaşayanlar önümüzden kaçtılar." Kleitus huzursuz yürüyüşüne döndü. "Takip ettik. Bizden kaçamazlardı. Biz asla yorulmayız. Dinlenmeye ihtiyaç duymayız. Yiyecek aramayız, su aramayız. Sonunda onları kıstırdık. Sefil canlarını kurtarmak için savaşmayı planlayarak önümüzde acınası bir saf oluşturdular. Aramızda prensIeri vardı. Ölmüştü. Onu hayata kendim döndürmüştüm. Yaşayanların ölülere ne yaptığını biliyordu. Anlıyordu. Ancak tüm yaşayanlar öldüğü zaman ölüler özgür kalabilir. Kendi halkına karşı bizim önderliğimizi yapacağına yemin etmişti.

"Öldürmeye hazırlandık. Ama sonra içimizden biri öne çıktı -bu, aynı jera'nın kocası. Bir lazardır. Karısı onu öldürmüş, kaldırmış, ona sahip olduğumuz gücü vermişti. Ama bize ihanet etti. Bir şekilde, bir yerden, kendine özgü bir güç bulmuştu. Bu dünyaya Ölüm Kapısı'ndan gelen diğer Sartan'ın sahip olduğu yetiye sahipti..."

"O kimdi?" diye sordu Xar. Lazarın uzun, dolambaçlı anlatımı esnasında gevşeyen dikkati aniden yoğunlaşmıştı.

"Bilmiyorum. Bir Sartan'dı, ama mensch ismi taşıyordu," dedi Kleitus, sözü kesildiği için sinirli.

"Alfred mi?"

"Belki. Ne fark eder ki?" Kleitus hikayesini anlatma fikrine takılmış gibiydi. "Jera'nın kocası prensin cesedini tutsak eden büyüyü bozdu. Prens'in bedeni öldü. Etinin zindan duvarları ufalandı. Ruh özgür kaldı." Kleinls'un sesi öfke ve acı doluydu.

"...özgür kaldı." Yankı özlem doluydu.

Xar sabırsızlandı. Ölüm armağanı. Sartan saçmalığı. "Balthazar ile halkına ne oldu?" diye sordu.

"Bizden kaçtılar," diye tısladı Kleitus. Mumlaşmış elleri öfke içinde sıkıldı. "Peşlerinden gitmeye çalıştık, ama Jera'nın kocası çok güçlüydü. Bizi durdurdu."

"Demek Abarrach'ta hala canlı Sartan var," dedi Xar, parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatarak. "Deneylerim için gerekli cesetleri sağlayabilecek Sartanlar. Ordumda birlikler oluşturabilecek cesetler. Nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?"

"Eğer olsaydı, şu an canlı olmayacaklardı," dedi Kleitlis,

Xar’a nefretle bakarak. "Öyle değil mi, Nexus Lordu"

"Sanırım öyle," diye mınldandı Xar. "Şu Jera'nın kocası. O nerede? Kuşkusuz Sartanları nasıl bulacağını o biliyordur, değil mi?"

"Nereye gittiğini bilmiyorum. Sen ve halkın gelene kadar Necropolis'teydi. Bizi kentten dışarıda tutuyordu. Beni sarayımın dışında tutuyordu. Ama siz geldiniz ve o gitti."

"Benden korktu kuşkusuz," dedi Xar kayıtsızca.

"O hiçbir şeyden korkmaz, Nexus Lordu!' diye güldü Kleitus hoş olmayan bir şekilde. "Kehanetin bahsettiği kişi o."

"Bir kehanet duymuştum." Xar elini önemsemezce salladı. "Haplo bu konuda birşeyler söylemişti. Ama kehanetler hakkındaki fikri benimki gibiydi. Dilekler, o kadar. Onlara pek inanmam."

"Buna inansan iyi olur, Patryn. Kehanet şöyle diyor: 'O ölülere yaşam, canlılara umut getirecek ve Kapı onun için açılacak.' Kehanet bu. Ve gerçekleşti."

"...gerçekleşti."

"Evet, gerçekleşti," diye yankıyı yankıladı Xar. "Kehaneti gerçekleştiren benim. Kehanet benden bahsediyor, dolanıp duran bir cesetten değil."

"Hiç sanmıyorum..."

"sanmıyorum. "

"Elbette öylel" dedi Xar sinirle. "'Kapı açılacak...' Kapı açıldı... Ölüm Kapısı açıldı."

"Başka hangi kapı var kiB" diye sordu Xar sinirle, yalnızca yarım kulakla dinleyerek ve konuşmayı başladığı yere çevirmeyi umarak.

"Yedinci Kapı," diye yanıt verdi Kleitus.

Bu sefer yankı sessiz kaldı. Xar ne olduğunu merak ederek bakışlarını kaldırdı.

"Ordulardan, fetihten, dünyadan dünyaya yolculuk etmekten bahsediyorsun... Zaman ve enerji kaybı." Kleitus sırıttı. "Tek yapman gereken Yedinci Kapı'ya adım atmakken."

"Gerçekten mi?" Xar kaşlarını çattı. "Hayatımda pek çok kapı geçtim. Bu kapıda bu kadar özel olan nedir?"

"Yediler Konseyi'nin dünyayı kopardığı odanın içindeydi."

"...odanın içindeydi."

Xar sessizce oturdu. Sersemlemişti. İmalar, olasılıklar... eğer Kleitus haklıysa. Eğer doğruyu söylüyorsa. Eğer orası hala varsa.

"Var," dedi Kleitus.

"Bu... oda nerede?" diye sordu Xar sınarcasına, lazara tümüyle inanmayarak.

Kleitus soruyu duymazdan geldi. Lazar kütüphanede dizili kitaplıklara döndü. Uçuşan ruhla zaman zaman aydınlanan ölü gözleri bir şey arıyordu. Sonunda, öldürdüklerinin kanıyla hala lekeli olan buruşmuş eli uzandı ve küçük, ince bir kitap aldı. Kitabı masaya, Xar'ın önüne fırlattı.

"Oku," dedi Kleitus.

"...oku," dedi hüzünlü yankısı.

"Çocuk okuma kitabına benziyor," dedi Xar, kitabı horgörüyle inceleyerek. Nexus'ta bulduğu, buna benzer kitapları, mensch çocuğu Bane'e Sartan rünlerini öğretmek için kullanmıştı.

"Öyle," dedi Kleinıs. "Bizim çocuklarımız hayatta olduğu ve kahkahalar attığı günlerden kalma. Oku."

Xar kitabı şüpheyle inceledi. Orjinal görünüyordu. Küflü kokusuna ve kırılgan, sararmış yapraklarına bakılırsa eskiydi, çok eski. Dikkatle, dokunduğunda sayfaların toza dönüşmesinden korkarak, deri kapağı açtı ve sessizce kendi kendine okudu.

Yeryüzü yok edildi.

Harabelerden dört dünya yaratıldı. Bizim için ve menschler için dünyalar: Gök, Ateş, Taş, Su.

Her dünyayı bir diğerine dört Kapı bağlar: Arianus'u

Pryan 'a, Abarrach 'a, Chelestra ya.

Düşmanlarımız için bir ıslahevi yapıldı: Labirent. Labirent diğer dünyalara Beşinci Kapı ile bağlanır: Nexus. Altıncı Kapı ortadadır, giriş sağlar: Vorteks.

Ve her şey Yedinci Kapı aracılığı ile yapıldı.

Son başlangıçtı.

Bu basılmış bir metindi. Altında, kaba bir elyazısı ile, Başlangıç sonumuz oldu, sözcükleri yazılmıştı.

"Bunu sen yazdın," diye tahmin yürüttü Xar.

"Kendi kanımla," dedi Kleitus.

"...kanımla."

Xar'ın elleri heyecanla titriyordu. Sartanlan, kehaneti, ölüçağırıcılığı unutmuştu. Bu -bu hepsine değerdi!

"Kapının nerede olduğunu biliyor musun Beni oraya götürür müsün?" Xar hevesle ayağa kalktı.

"Biliyorum. Ölüler bilir. Ve seni götürmekten çok mutlu olurum, Nexus Lordu..." Kleitus'un yüzü kıvrandı, ruh huzursuzca cesede girdi, çıktı. Eller gerildi. "Eğer bu şarta uyuyorsan. Ölümün ayarlanabilir..."

Xar mizah kaldırabilecek durumda değildi. "Saçmalama. Beni hemen oraya götür. Ya da, eğer bu mümkün değilse" -lordun aklına, Yedinci Kapı'nın belki de bir başka dünyada olduğu düşüncesi geldi- "onu nerede bulacağımı söyle."

Kleitus konuyu değerlendiriyor gibi göründü, sonra başını salladı. "Sanırım söylemeyeceğim."

".. .söylemeyeceğim."

"Neden olmasın?" Xar öfkeliydi.

"Sadakat diyelim."

"Kendi halkını katleden bir adam mı söylüyor bunu!" Xar alayla güldü. "Beni oraya götürmeyi reddedeceksen; neden bana Yedinci Kapı'dan bahsediyorsun?" Aniden aklına bir fikir geldi. "Karşılığında bir şey istiyorsun. Nedir?"

"Öldürmek. Ve öldürmeye devam etmek. Yaşadığım her an bana işkence eden o sıcak kan kokusundan kurtulmak... ve sonsuza dek yaşayacağım! Benim istediğim ölüm. Yedinci Kapı'ya gelince, benim göstermeme gerek yok. Hizmetkarın orayı gördü zaten. Onun sana söyleyeceğini sanırdım."

"...ölüm ...sanırdım..."

"Ne hizmetkarı? Kim?" Xar bir an şaşkınlık içinde kaldı, sonra sordu, "Haplo mu?"

"İsmi bu olabilir." Kleitus ilgisini kaybediyordu.

" ...olabilir."

"Haplo Yedinci Kapı'nın yerini biliyor mu?" Xar küçümsercesine konuştu. "Mümkün değil. Hiç bahsetmedi..."

"Bilmiyor," diye karşılık verdi Kleitus. "Yaşayan hiçkimse bilmiyor. Ama cesedi bilecektir. Oraya dönmek isteyecektir. Haplo'nun cesedini dirilt, Nexus Lordu, seni Yedinci Kapı'ya götürecektir. "

"Keşke oyununun ne olduğunu bilseydim," dedi Xar kendi kendine, bir kez daha çocuk kitabını incelemeye dörımüş gibi yaparak, ama aslında gizlice lazarı gözleyerek. "Keşke neyin peşinde olduğunu bilseydim! Yedinci Kapı'nın senin için anlamı ne? Ve neden Haplo'yu istiyorsun? Evet, beni nereye götürdüğünü görüyorum. Ama ben de aynı yöne gittiğim sürece..."

Xar omuzlarını silkti ve kitabı kaldınp yüksek sesle okudu.

“'Ve her şey Yedinci Kapı aracılığı ile yapıldı.' Nasıl? Bu ne anlama geliyor, Hükümdar? Ya da herhangi bir anlamı var mı? Anlamak zor; siz Sartanlar sözcüklerle oynamaktan o kadar zevk alıyorsunuz ki."

"Çok anlamı olduğunu tahmin ediyorum, Nexus Lordu." Karanlık bir alay kıvılcımı ölü gözlere gerçek yaşam getirdi. "O anlamın ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil."

Kleitus, eti mavimsi beyaz ve kan lekeli, tırnakları siyah elini uzatarak bir Sartan rünü söyledi ve kapıya vurdu. .

Kapıyı koruyan desenler parçalandı. Kleitus kapıdan çıktı, gitti.

Xar Hükümdar'ın büyüsüne karşı rünleri koruyabilirdi, ama enerjisini harcamak istememişti. Neden zahmet edecekti ki? Bırak lazar gitsin. Daha fazla faydası dokunmayacağı açıktı.

Yedinci Kapı. Sartanlann dünyayı kopardıkları oda. Orada hala nasıl bir büyü olduğunu kim bilebilir? Diye düşündü Xar.

Eğer, iddia ettiği gibi, Kleitus Yedinci Kapı'nın yerini biliyorsa, ona göstermesi için Haplo'ya ihtiyacı yok. Anlaşılan Haplo'yu kendi amaçları için istiyor; Neden Evet, Haplo Hükümdar'ın

elinden kurtuldu, lazarın ölümcül saldırısından kurtuldu, ama Kleitus'un kin tutması olası görünmüyor. Lazarlar tam yaşayanlardan nefret ediyor. Özel bir sebebi olmasa içlerinden birini ayırmazdı.

Haplo'da Kleitlis'un istediği bir şey var ya da bir şey biliyor. Acaba ne? Haplo'yu kendime saklamalıyım, en azından anlayana kadar...

Xar kitabı yine aldı ve ezberleyene kadar Sartan rünlerine baktı. Koridorda bir kargaşa vardı, ismini seslenenler onu rahatsız etmişti.

Masadan kalkan Xar odayı aştı ve kapıyı açtı. Koridorda pek çok Patryn vardı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Lordum! Her yerde seni arıyorduk!" Yanıt veren kadın nefes almak için durdu.

"Evet" Xar da heyecana kapılmıştı. Patrynler disiplinli bir halktı; normalde duygularını belli etmezlerdi. "Ne oldu, Kızım?"

"İki kişi yakaladık, Lordum. Ölüm Kapısı'ndan gelirken yakaladık. "

"Gerçekten mi? Bu güzel bir haber. Ne..."

"Lordum, beni dinle!" Normal şartlarda, hiçbir Patryn Xar'ın sözünü kesmeye cesaret edemezdi. Ama genç kadın kendine hakim olamayatak kadar heyecanlıydı. "İkisi de Sartan. Ve içlerinden biri..."

"Alfred!" diye tahmin yürüttü Xar. "Adam Samah, Lordum."

Samah!,Sartan Yediler Konseyi'nin başı.

Samah. Chelestra'da uzun yüzyıllar boyunca uykuda kalan Samah.

Samah. Dünyaların yıkımını getiren kişinin ta kendisi. Samah. Partynleri Labirent'e atan Samah.

O anda Xar, Haplo'nun geveleyip durduğu bu yüksek güce inanabilirdi. Ve Xar ona, Samah'ı ellerine verdiği için şükredebilirdi.

İKİNCİBöLüM
ABARRACH

Samah. Tüm harika ödüller arasında. Samah. Dünyayı koparma planını yapan Sartan. Fikrini halkına satan Sartan. Bedel olarak onların kanlarını, sayısız binlerce kişinin kanlarını döken Sartan. Patrynleri Labirent'in zindan cehennemine kapatan Sartan.

"Ve," dedi Xar kendi kendine aniden, bakışları kitaba dönerek, "kuşkusuz Yedinci Kapı'nın yerini bilen Sartan! Yalnızca bu kadar da değil, muhtemelen onun nerede olduğunu, onunla ilgili herhangi bir şeyi söylemeyi reddedecek." Xar ellerini ovuştllrdu. "Samah'ı konuşmaya zorlamak gibi tarifsiz bir zevk yaşayacağım!"

Abarrach'ta, taştan sarayda zindanlar vardır. Haplo varlıklarını Xar'a raporlamıştı. Haplo Abarrach'ın zindanlarında neredeyse ölecekti.

Xar zindanlara giden sıçan deliği gibi koridorlarda telaşla yürüdü -"mezarlık" diyorlardı bunlara Sartanlar zamanında.

Eski Sartanlar bu mezarları kimin için kullanmışlardı? Menschler arasında hoşnut olmayanlar için mi? Ya da belki, Sartanlar menschleri burada, yukarıdaki mağaraların yaz atmosferinden uzakta, Sartanların yanlarında getirdikleri her canlı varlığı yavaş yavaş zehirleyen atmosferden uzakta barındırmaya çalışmışlardır. Haplo'nun raporuna göre, burada odalar vardı, hapishane hücrelerinden başka odalar. Büyük odalar, epey kişi barındıracak kadar büyük. Yer boyunca işlenmiş Sartan rünleri, büyülerinin sırlarını bilenlere yol gösteriyordu.

Meşaleler duvardaki yerlerinde yanıyordu. ışıklarının altında, Xar'ın gözü Sartan rünlerine takıldı. Xar bir sözcüük söyledi -bir Sartan sözcüğü- ve desenlerin zayıfça hayata dönmesini, bir an parlamasını, sonra ölmesini izledi. Büyüleri kırılmıştı, bozulmuştu.

Xar güldü. Bu, sarayda dolanırken oynadığı, hiç bıkmadığı bir oyundu. Desenler sembolikti. Büyüleri gibi, Sartanların gücü de kısaca parlamış, sonra ölmüştü. Kırılmış, bozulmuştu.

Samah'ın da öleceği gibi. Xar ellerini beklenti içinde ovuşturdu.

Artık mezarlar boştu. Korkunç lazarların kazayla yaratılmasından önceki günlerde, mezarlar ölüleri barındırmak için kullanılıyordu, iki tür ölü: canlandırılanlar ve canlandırılmayı bekleyenler. Burada, yaşama döndürülmeden önce üç gün bekletilmesi gereken cesetleri saklıyorlardı. Aynı zamanda, yaşama döndürülen, ama yaşayanların başına bela olan ölüleri de burada tutuyorlardı. Kleitus'un annesi de bunlardan biriydi.

Ama artık hücreler boştu. Ölüler serbest bırakılmıştı. Bazıları lazara dönüştürülmüştü. Diğerleri, lazarlara faydalı olamayacak kadar uzun zamandır ölü olanlar -ana kraliçe gibi- koridorlarda dolanmaya bırakılmıştı. Patrynler geldikleri zaman, bu tür ölüler toparlanmış, ordular oluşturulmuştu. Şimdi savaş çağrısını bekliyorlardı.

Mezarlar, sinir bozucu yerlerle dolu bir dünyada, sinir bozucu bir yerdi. Xar buraya gelmekten hiç hoşlanmamıştı ve ilk denetim turundan sonra bir daha gelmemişti. Havası ağır, rutubetli ve soğuktu. Çürüme kokusu havada asılıydı. Hatta tadı bile lınabiliyordu. Meşaleler kasvetli kasvetli öksürüyor, tütüyordu.

Ama Xar ölüm tadını bugün fark etmedi. Fark etse de, ağzına tatlı geliyordu. Tünellerden hücre blokuna çıkınca, kendisini bekleyen iki şekil gördü. Biri onu çağıran genç kadındı.

Adı Marit'di. Gelişine hazırlanması için onu önden göndermişti. Bulanık karanlıkta net olarak göremese de, hafifçe parlayan desenlerinden tanıdı onu; büyüsü bu yaşayan ölüler dünyasında onu hayatta tutmak için çalışıyordu. Xar diğer şekli, adamın derisinin parlamamasından tanıdı. Bu ve kırmızı gözlerinin parlamasından.

"Lordum." Marit büyük bir saygı içinde eğildi.

"Lordum." Adam şeklindeki ejder-yılan da eğildi, ama tek

kırmızı gözü (diğeri yoktu) Xar'ın üzerinden ayrılmadı.

Xar bundan hoşlanmamıştı. Kırmızı gözün, sanki lordun gardını indireceği, sonra bir kılıç gibi ona saplanacağı anı kollar gibi üzerinden ayrılmamasından hoşlanmıyordu. Ve Xar o tek kırmızı gözde gördüğünden emin olduğu sinsi kahkahadan da hoşlanmıyordu. Ah, bakışları her zaman saygılı, her zaman itaatkardı. Xar göze doğrudan baktığı zaman kahkaha hiç orada olmuyordu. Ama bakışlarını çevirdiği zaman gözün alayla pırıldadığını hissediyordu hep.

Xar kırmızı gözün aklına takıldığını, onu huzursuz ettiğini asla belli etmeyecekti. Lord Sang-drax'ı (ejder-yılanın mensch ismi buydu) kişisel yardımcı yapacak kadar ileri gitmişti. Böylece Xar kendi gözünü Sang-drax'tan ayırmıyordu.

"Her şey ziyaretiniz için hazır, Lord Xar." Sang-drax büyük bir saygı ile konuştu. "Mahkumlar, emrettiğiniz gibi, ayrı hücrelerdeler. "

Xar hücre dizisinden aşağı baktı. Meşalelerin zayıf ışığında görmek zodu -onlar da bu berbat havada öksürüyor gibiydi. Patryn büyüsü bu, pis yeri, güneşli Pryan dünyasının parlak gündüzü gibi aydınlatabilirdi, ama Patrynler acı deneyimlerinden, büyülerini böyle Iükslere harcamamayı öğrenmişlerdi. Dahası, tehlikeli Labirent aleminden geldiklerinden, karanlığın koruması altında kendilerini daha rahat hissediyorlardı.

Xar memnun olmamıştı. "Emrettiğim muhafızlar nerede" Marit'e baktı. "Bu Sartanlar hilekardır. Büyülerinizden kurtulabilirler. "

Marit, Sang-drax'a baktı. Bakışları dostça değildi; ejder-yılandan hoşlanmadığı, ona güvenmediği açıktı. "Ben muhafız dikecektim, Lordum. Ama bu beni engelledi."

Xar kötücül bakışlarını Sang-drax'a çevirdi. Patryn biçimindeki ejder-yılan alçakgönüllü bir şekilde" gülümsedi, ellerini açtı. Patryn rünleri ellerinin arkasını süslüyordu, görünüşleri Xar'ın ve Marit'in ellerine işlenmiş dövmelere benziyordu. Ama Sang-drax'ın ellerindeki desenler parlamıyordu. Eğer bir başka Patryn onları okumaya kalksa, rünler anlamsız gelecekti. Tamamen göstermeliktiler; anlamları yoktu. Sang-drax bir Patryn değildi.

Ama Xar ne olduğundan emin değildi. Sang-drax kendine "ejder" diyordu ve Chelestra dünyasından geldiğini, onun ve onun türünden olanların Xar'a sadık olduklarını, yalnızca Xar'a hizmet etmek ve ülküsünü gerçekleştirmeye yardımcı olmak için yaşadıklarını iddia ediyordu. Haplo bu yaratıklara ejder-yılan adını takmıştı ve hilekar oldukları, güvenilmemeleri gerektiği konusunda ısrarlıydı.

Xar ejderden, ejder-yılandan, ya da her ne idiyse ondan kuşkulanmak için bir sebep göremiyordu. Sang-drax Xar'a hizmet ederek sağduyu gösteriyordu. Yine de lord o kırpılmayan gözden, şimdi orada olmayan, ama Xar sırtını döner dönmez içine yerleşecek olan kahkahadan hoşlanmıyordu.

"Neden emirlerime karşı çıktın?" diye sordu Xar.

"Büyük Samah'a karşı nöbet tutsun diye kaç Patryn isterdiniz, Lord Xar?" diye sordu Sang-drax. "Dört? Sekiz? Bu sayı bile yeterli olur muydu? Bu dünyayı koparan Sartan!"

"Demek bu yüzden ona karşı hiç muhafız dikmedin. Bu çok mantıklı!" Xar alayla iç çekti.

Sang-drax espriyi takdir ederek gülümsedi, sonra hemen yine ciddileşti. "Şimdi sınırlanmış durumda. Bu durumda, bir mensch çocuğu bile ona karşı nöbet tutabilirdi."

Xar endişelenmişti. "Yaralandı mı?"

"Hayır, Lordum. Islandı."

"Islandı mı!"

"Chelestra'nın deniz suyu ile, Lordum. Sizin türünüzün büyüsünü yok ediyor." İki sözcük üzerinde bir süre oyalandı.

"Nasıl oldu da Samah Ölüm Kapısı'na girmeden önce kendisini deniz suyuyla ıslatmayı başardı?"

"Hayal edemiyorum, Nexus Lordu. Ama çok faydalı oldu."

"Hah! Eh, kuruyacaktır. Ve o zaman muhafızlara ihtiyacımız olacak..."

"Gereksiz güç kaybı, Lord Xar. Halkınızın sayısı az ve uğraşmaları gereken bir sürü acil mesele var. Pryan yolculuğunuza hazırlanmak..."

"Ah, demek Pryan'a gidiyorum, öyle mi"

Sang-drax'ın kafası karışmış gibiydi. "Lordumun niyeti bu sanıyordum. Konuyu konuştuğumuz zaman dediniz ki..."

"Pryan'a gitmeyi düşüneceğimi söyledim." Xar ejder-yılana keskin gözlerle baktı. "Beni o dünyaya göndermekle çok ilgileniyor gibisin. Özel bir sebebi var mı, diye merak ediyorum."

"Lordum Pryan'daki titanların ordusunda büyük bir güç oluşturacağını söylemişti. Ve ek olarak, Yedinci Kapı'yı orada... "

"Yedinci Kapı mı? Sen Yedinci Kapı'yı nereden öğrendin?" Sang-drax'ın kafası iyice karışmıştı.

"Neden... Kleitus onu aradığınızı söyledi, Lordum." "Söyledi, değil mi?"

"Evet, Lordum. Biraz önce."

"Peki Yedinci Kapı hakkında sen ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey, Lordum, sizi temin ederim..."

"O zaman neden bu konudan bahsediyorsun?"

“Lazar açtı. Ben yalnızca..."

"Yeter!" Xar nadiren bu kadar öfkelenirdi. Yedinci Kapı'dan haberi olmayan tek kişi kendisi miydi burada Eh, bu kısa süre sonra sona erecekti.

"Yeter," diye tekrarladı Xar, Marit'a yan yan bakarak. "Bu konuyu daha sonra konuşacağız, Sang-drax. Samah'ın işini gördükten sonra. Sorularımın çoğuna yanıt alabileceğimi sanıyorum. Şimdi, muhafızlara gelince..."

"Size hizmet etmeme izin verin, Lordum. Mahkumları tutsak etmek için kendi büyümü kullanacağım. Tek ihtiyacınız olan bu olacak."

"Senin büyünün bizimkinden daha güçlü olduğunu mu söylüyorsun? Patryn büyüsünden" Xar soruyu ılımlı bir ses tonu ile sormuştu. Onu tanıyanlar bilirdi, tehlikeli bir tondu bu.

Marit onu tanıyordu. Sang-drax'tan bir iki adım uzaklaştı.

"Bu kimin büyüsünün daha güçlü olduğu meselesi değil, Lordum," diye yanıt verdi Sang-drax alçakgönüllülükle. "Ama gerçeklerle yüzleşelim. Sartanlar Patryn büyüsüne karşı kendilerini korumayı öğrendiler, Lordum, tıpkı sizin onların büyüsüne karşı kendinizi korumayı öğrendiğiniz gibi. Sartanlar bizim büyümüz ile savaşmayı öğrenmediler. Hatırlayacağınız gibi, biz onları Chelestra'da altettik, Lordum..."

"Zar zor."

"Ama bu Ölüm Kapısı açılmadan önceydi. Lordum. Artık büyümüz çok daha güçlü." Yine tehdit edici yumuşaklık. "Bu ikisini yakalayan bendim."

Xar Marit'e döndü, Marit başını bir kez sallayarak doğruladı. "Evet," diye kabul etti. "Bizim nöbet tuttuğumuz yere, Necropolis kapılarına "getirdi onları."

Nexus Lordu düşündü. Sang-drax'ın itirazlarına rağmen, Xar ejder-yılanın iddiasındaki gizli kibirden hoşlanmamıştı. Lord yaratığın haklı olduğunu itiraf etmekten de hoşlanmayacaktı. Samah. Büyük Samah. Patrynler arasında kim etkili bir nöbetçi olabilirdi ki? Yalnızca Xar.

Sang-drax daha fazla tartışacak gibi görünüyordu, ama Xar ejder-yılanın sözünü, elini sabırsızca sallayarak kesti. "Samah'ın kaçmasını engellemenin yalnızca tek bir emin yolu var ve bu da onu öldürmek."

Sang-drax itiraz etmedi. "Ama kuşkusuz ondan bilgi almak isteyeceksiniz, Lordum..."

"Gerçekten de," dedi Xar tatmin içinde. "Ve alacağım da -cesedinden!"

"Ah!" Sang-drax eğildi. "Ölüçağırıcılık sanatını öğrendiniz.

Hayranlığım sınırsız, Nexus Lordu."

Ejder-yılan yanaştı; kırmızı göz meşale ışığında parıldadı. "Samah emrettiğiniz gibi ölecek, Lordum. Ama -acele etmeye gerek yok. Kuşkusuz halkınızın acı çektiği gibi acı çekmeli.

Kuşkusuz en azından halkınızın tahammül etmek zorunda kaldığı işkencenin bir kısmına tahammül etmeli."

"Evet!" Xar titre k bir nefes aldı. "Evet, acı çekecek. Ben şahsen. .. "

"Bana izin verin, Lordum," diye yalvardı Sang-drax. "Bu tür şeyler için özel yeteneğim vardır. Siz izlersiniz. Memnun olacaksınız. Olmazsanız, yerimi almanız yeterli."

"Pekala." Xar memnun olmuştu. Ejder-yılan hevesten neredeyse köpek gibi soluyordu. "Ama önce onunla konuşmak istiyorum. Yalnız," diye ekledi, Sang-drax yanında gelecek gibi olunca. "Sen beni burada bekleyeceksin. Marit beni ona götürecek. "

"Dilediğiniz gibi olsun, Lordum." Sang-drax yine eğildi. Doğrularak, ilgiyle ekledi, "Dikkatli olun, Lordum, üzerinize deniz suyu bulaşmasın."

Xar dik dik baktı ona. Bakışlarını kaçırdı, sonra hemen yine ejder-yılana dikti ve sanki kırmızı göz kahkaha ile parlıyor gibi geldi ona.

Nexus Lordu yanıt vermedi. Topuklarının üzerinde dönerek, uzun adımlarla boş hücre dizisine yürüdü. Marit de yanında yürüyordu. İki Patryn'in kollarındaki ve ellerindeki desenlerin mavi-kırmızı ışığı, yalnızca Abarrach'ın zehirli atmosferine tepki göstermiyordu.

"Ona güvenmiyarsun, değil mi, Kızım?"* diye sordu Xar yoldaşına.

* Marit gerçek anlamda Xar'ın kızı değiL. Xar tüm Patrynleri çocukları sayar, çünkü onları Labirent'in karanlığından kurtaran odur. Xar'ın gerçek çocukları olup olmadığı bilinmemektedir. Olmuşsa bile, en gençleri Patryn standartlarına göre yaşlı olmalıdır, en azından Yetmişinci Kapı'larını geçmiş olmalıdır. Labirent'te kısılı kalan pek az Patryn bunun yarısı kadar bile yaşamadığından, Xar'ın, varsa, gerçek çocuklarının uzun zaman önce öldüğünü varsaymalıyız.

"Lordumun tuttuğu birine güvenip güvenmemek bana düşmez," diye yanıt verdi Marit ciddiyetle. "Eğer lordum bu yaratığa güvenmeyi seçmişse, lordumun yargısına güvenirim."

Xar yanıtı beğenerek başını salladı. "Sen bir Kaçak'tın*, değil mi?"

"Evet, Lordum."

Adımlarını yavaşlatan Xar, boğum boğum elini genç kadının pürüzsüz, dövmeli derisinin üzerine koydu. "Ben de öyle. ikimiz de Labirent'te kendimizden başka hiç kimseye, hiçbir şeye güvenmeyerek hayatta kaldık, öyle değil mi, Kızım?"

"Evet, Lordum." Kadın rahatlamış görünüyordu.

"O zaman bu tek gözlü yılandan gözünü ayırmayacaksın." "Elbette, Lordum."

Xar'ın sabırsızlıkla çevresine bakındığını fark eden Marit ekledi, "Samah'ın hücresi şurada, Lordum. Diğer tutsak hücre blokunun öbür ucunda tutuluyor. Onları birbirlerine fazla yakın yerleştirmemenin daha akıllıca olacağına karar verdim, ama diğer tutsak zararsız görünüyor."

"Evet, iki tane olduğunu unutmuştum. Ya bu diğer tutsak kim Samah'ın koruması mı? Oğlu mu?"

"Pek değil, Lordum." Marit gülümsedi, başını salladı. "Bir Sartan olduğundan bile emin değilim. Eğer öyleyse, aklını yitirmiş. Tuhaf," diye ekledi düşünceli düşünceli, "adam bir Patryn olsaydı, Labirent hastalığından muzdarip derdim."

"Muhtemelen numara yapıyordur. Eğer adam deliyse, ki kuşkuluyum bundan, Sartanlar asla halk içine çıkmasına izin vermezlerdi. Yarı tanrı olarak konumlarını sarsardı. Kendine ne isim veriyor?"

* Labirent'te yaşayanlar iki kategoriye ayrılır: Kaçaklar ve Konakçılar. Kaçaklar yalnız yaşar ve yolculuk yapar, tek amaçları Labirent'ten kaçmaktır. Konakçılar büyük topluluklar halinde yaşarlar. Onların amaçları da kaçmaktır, ama hayatta kalmaya ve ırklarını devam ettirmeye daha fazla önem verirler.

"Tuhaf bir isim. Zifnab."

"Zifnab!" Xar düşündü. "Bu ismi daha önce duydum... Bane bahsetmişti... Evet, şeyle ilgili." Marit'e keskin bir bakış fırlatan Xar ağzını kapattı.

"Lordum?"

"Önemli bir şey değil, Kızım. Yüksek sesle düşünüyordum. Ah, görüyorum ki hedefimize yaklaşmışız."

"Samah'ın hücresi burası, Lordum." Marit içerideki adama soğuk, heyecansız bir bakış fırlattı. "Ben diğer tutsağın yanında nöbet tutmaya gideceğim."

"Bence diğeri kendi başına idare edebilir," diye öneride bulundu Xar ılımlı bir şekilde. "Neden yılan dostumuza arkadaşlık etmiyorsun?" Başıyla hücre bloğunun başına doğru işaret etti Sang-drax orada durmuş, onları izliyordu. "Sartan ile görüşürken rahatsız edilmek istemiyorum."

"Anlıyorum, Lordum." Marit eğildi ve yanından ayrılarak, her iki yanında boş hücreler dizili uzun, karanlık koridor boyunca yürüdü.

Xar, kadın koridorun ucuna ulaşana ve ejder-yılan ile konuşmaya başlayana kadar bekledi. Kırmızı göz Xar'dan ayrılıp Marit'e döndüğü zaman, Nexus Lordu zindan hücresine yaklaştı ve içeri baktı.

Samah, Yediler Konseyi olarak bilinen Sartan hükümet biriminin başı, yıllar açısında düşünülürse Xar'dan çok daha yaşlıydı. Ama büyülü uykusu yüzünden -yalnızca on yıl sürmesi öngörülmüş, ama kasıtsızca yüzyıllar sürmüştü- Samah orta yaşlarının en iyi yıllarını sürüyordu.

Güçlü ve uzun boyluydu, bir zamanlar keskin hatları ve emredici bir havası vardı. Ama şimdi solgun derisi kemiklerinden sarkıyordu; kasları gevşek ve sarkıktı. Bilgelik ve deneyim ile çizgilenmiş olması gereken yüzü kırışık, bitkin ve gergindi. Samah huzursuzca soğuk, taş yatağın üzerinde oturuyordu. Başı ve omuzları keyifsizlik ve ümitsizlik içinde sarkmıştı. Cüppesi ve derisi sırılsıklamdı.

Xar parmaklıkları kavradı ve daha iyi bakmak için yaklaştı. Nexus Lordu gülümsedi.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, "seni bekleyen sonu biliyorsun, değil mi, Samah? Korku gibi, beklenti gibi kötüsü yok. Acı geldiği zaman bile -ve ölümün çok acılı olacak, Sartan, seni temin ederim- korku kadar kötü olmayacak."

Xar parmaklıkları daha sıkı kavradı. Düğüm düğüm ellerinin sırtlarına işlenmiş dövmeler gerildi; genişlemiş parmak boğumları, belirginleşen kemik kadar beyazdı. Nefes almakta zorlanıyordu; uzun dakikalar boyunca konuşamadı. Düşmanının yanında böyle bir tutku hissedebileceğini düşünmemişti, ama aniden tüm o yıllar -savaş, acı, korku yılları- geri dönmüştü.

"Umarım" -Xar sözcükleri söylerken böğulacak gibi oldu"umarım uzun, çok uzun zaman yaşamanı sağlayabilirim, Samah! Umarım, tıpkı benim halkımın yaptığı gibi, korku ile yaşamanı sağlayabilirim. Umarım yüzyıllarca yaşamanı sağlayabilirim!"

Xar'ın ellerinin altında demir parmaklıklar eriyip yok oldu. Hiç fark etmedi. Samah başını kaldırmış, kendisine işkence edene bakmamıştı. Aynı tavırla oturuyordu, ama ellerini sıkmıştı.

Xar hücreye girdi, tepesine dikildi.

"Korkundan kaçamazsın, bir an için bile. Uykunda bile. Rüyalarında da oradadır. Koşarsın, koşarsın, koşarsın, ta ki yüreğin patlayacak gibi olana kadar ve sonra uyanırsın ve seni uyandıran korkunç sesi duyarsın, ayağa fırlar yine koşmaya başlarsın. .. tüm bu süre boyunca umutsuz olduğunu bilerek. Pençe, diş, ok, ateş, bataklık, çukur sonunda seni ele geçirecektir.

"Bebeklerimiz annelerinin sütünde korku emerler. Bizim bebeklerimiz ağlamaz. Doğdukları andan itibaren, sessiz kalmaları öğretilir -korkudan. Bizim çocuklarımız gülmez de. Kimin dinlemekte olduğunu kim bilebilir?"

"Bir oğlun olduğunu söylediler. Gülen ve ağlayan bir oğul.

Sana 'Baba' diyen, tıpkı annesi gibi güIümseyen bir oğul.

Samah'ın bedeninden bir ürperti geçti. Lord hangi sinire isabet ettiğini bilmiyordu, ama fark ettiği şeyonu sevindirdi ve bu yüzden dürtüklemeye devam etti.

"Bizim çocuklarımız anne babalarını nadiren tanır. Bir iyilik -onlar için yapabildiğimiz pek az iyilikten biri. Böylece anne babalarına bağlanmazlar. Onları ölü buldukları zaman o kadar incinmez. Ya da ölümlerini izledikleri zaman."

Xar'ın nefreti ve öfkesi onu yavaş yavaş boğuyordu. Abarraclı'ta ona yetecek kadar hava yoktu. Kan şakaklarını dövüyordu ve lord bir an yüreğinin yırtılacağından korktu. Başınıkaldırıp uludu, yüreğinin kanı ağzından fışkırırmış gibi, vahşi bir ızdırap ve öfke çığlığıydı bu.

Ulumasını duymak dehşet vericiydi. Mezarlarda yankılanarak, yükseldi, güçlendi, sanki, Abarrach'ın ölüleri sesi almış, kendi korkunç haykırışlarını Nexus Lordu'nun sesine eklemiş gibiydi.

Marit soldu, nefesini tuttu, dehşet içinde zindanın soğuk duvarına doğru büzüldü. Sang-drax bile şaşkın gibiydi. Kırmızı göz huzursuzca kaydı, bir düşman arar gibi gölgelere hızlı bakışlar fırlattı.

Samah ürperdi. Çığlık bedenine saplanan bir mızrak gibiydi sanki. Gözlerini kapattı.

"Keşke sana ihtiyacım olmasaydı!" dedi Xar soluğu kesilerek. Ağzı köpürmüştü; dudaklarından tükürük sarkıyordu. "Keşke o kara yüreğinde sakladığın bilgiye ihtiyacım olmasaydı. Seni Labirent'e götürürdüm. Ölmekte olan çocukları kollarında tutmanı sağlardım, benim tuttuğum gibi. Onlara, benim fısıldadığım gibi fısıldamanı sağlardım: 'Her şey iyi olacak. Birazdan korku bitecek.' Ve o kıskançlığı hissetmeni sağlardım, Samah! O soğuk, huzurlu yüze bakarken, bu küçük çocuk için korkunun sona erdiğini bilmenin kıskançlığını. Ama senin için henüz yenı başlayan korkunun..."

Xar şimdi sakindi. Öfkesini tüketmişti. Sanki güçlü bir düşmanla savaşarak saatler harcamış gibi büyük bir bitkinlik hissediyordu. Lord bir adım atarken sendeledi ve zindan hücresinin duvarına yaslanmak zorunda kaldı.

"Ama ne yazık ki, sana ihtiyacım var, Samah. Bir... soruya yanıt vermen için ihtiyacım var sana." Xar cüppesinin yeniyle ağzını ve yüzündeki soğuk teri sildi. Neşesiz, cansız bir ifadeyle gülümsedi. "Umarım, içtenlikle umarım, Samah, Yediler Konseyi'nin başı, yanıt vermemeyi seçersin!"

Samah başını kaldırdı. Gözleri çökmüş, derisi solgundu.

Sanki düşmanının mızrağı saplanmış gibi görünüyordu gerçekten. "Nefretin için seni suçlamıyorum. Asla böyle olsun istememiştik. .." Durmak ve dudaklarını yalamak zorunda kaldı. "Çektiğiniz acıların hiçbirini planlamamıştık. Zindanın ölümcül olmasını hiç istememiştik. Bir sınama olacaktı... Anlamıyor musun?"

Samah Xar'a içten bir yakarı ile baktı. "Bir test. Hepsi bu. Zor bir test. Size alçakgönüllülük ve sabır öğretecek bir test. Saldırganlığınızı azaltacak..."

"Bizi zayıftatacak," dedi Xar yumuşak sesle.

"Evet," dedi Samah, başını yavaşça indirerek. "Sizi zayıftatacak. "

"Bizden korkuyordunuz."

"Sizden korkuyorduk."

"Öleceğimizi umuyordunuz..."

"Hayır." Samah başını salladı.

"Umudunuz Labirent'te beden buldu. Gizli bir umut. Kendi kendinize bile itiraf etmeye cesaret edemediğiniz bir umut. Ama Labirent'i yaratan büyü sözcüklerine fısıldandı. Ve Labirent'e kötücül gücünü veren o gizli, korkunç umuttu."

Samah yanıt vermedi. Başını eğerek oturdu.

Xar duvardan çekildi. Gelip Samah'ın önünde durdu ve elini Sartan'ın çenesinin altına koyarak, başı arkaya itti ve Samah'ı bakışlarını kaldırmaya zorladı.

Samah irkildi. Ellerini yaşlı adamın bileklerine sararak lordun kavrayışından kurtulmaya çalıştı. Ama Xar güçlüydü. Büyüsü sağlamdı. Mavi rünler alevlendi. Samah acı içinde inledi, yanan kömürlere dokunmuş gibi ellerini kaçırdı.

Xar'ın ince parmakları, Sartan'ın çenesine acı vererek gömüldü.

"Yedinci Kapı nerede?"

Samah şok içinde bakakaldı ve Xar -sonunda- Sartan'ın gözlerinde korku görünce memnun oldu.

"Yedinci Kapı nerede?" Samah'ın yüzünü sıktı.

"Bilmiyorum... neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanmak zorunda kaldı Samah.

"Çok memnun oldum," dedi Xar hoş bir şekilde. "Çünkü şimdi sana ders verme zevkini yaşayacağım. Ve sen bana söyleyeceksin. " .

Samah başını sallamayı başardı. "Ölmeyi tercih ederim!" diye soludu.

"Evet, muhtemelen bu doğru," diye kabullendi Xar. "İşte o zaman söylersin. Cesedin söyler. Sanatı öğrendim, anlıyor musun? Öğrenmek için buraya geldiğin sanatı. Sana bunu da öğreteceğim. Ama sana faydası olamayacak kadar geç olacak."

Xar Samah'ı bıraktı, elini cüppesine sildi. Deniz suyunun verdiği histen hoşlanmamıştı, rün büyüsünü zayıflatmaya başladığını hissetmişti. Yorgun yorgun döndü, hücreden çıktı. Demir parmaklıklar o geçtikten sonra yerlerinde belirdiler.

"Tek üzüldüğüm şey, sana bizzat ders verecek gücümün kalmamış olması. Ama benim gibi intikam isteyen bir başkası var. Onu tanıyorsun, sanırım. Yakalanmanı sağladı."

Samah ayağa fırladı. Elleri hücrenin parmaklıklarını yakaladı. "Yanıldım! Halkım yanıldı! İtiraf ediyorum. Hiçbir bahane sunamam, yalnız belki, korku içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Artık anlıyorum. Alfred, Oda... Oda." Saman gözlerini acı içinde kapattı, derin bir nefes aldı. "Orla haklıydı."

Gözlerini açarak dikkatle Xar'a bakan Samah hücresinin parmaklıklarını sarstı. "Ama ortak bir düşmanımız var. Hepimizi yok edecek bir düşman. Halklarımızı, menselıleri yok edecek bir düşman!"

"Peki hangi düşmanmış bu" Xar kurbanı ile oynuyordu.

"Ejder-yılanlar! Ya da hangi şekli aldılarsa. Ve diledikleri şekle bürünebilirler, Xar. Onları bu kadar tehlikeli, bu kadar güçlü yapan bu. O Sang-drax. Beni yakalayan. O da onlardan biri."

"Evet, biliyorum," dedi xar. "Çok faydalı oldu."

"Seni kullanıyor!" -diye haykırdı Samah hayal kırıklığı içinde. Durdu, çılgınca, haklı olduğunu kanıtlamanın bir yolunu aradı. "Kuşkusuz halkından biri seni uyarmıştır. O Patryn, genç adam. Chelestra'ya gelen. Ejder-yılanlar hakkındaki gerçeği keşfetti. Beni uyarmaya çalıştı. Dinlemedim. İnanmadım. Ölüm Kapısı'nı açtım. O ve Alfred... Haplo! Adı buydu işte. Haplo."

"Haplo hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Xar alçak sesle.

"Gerçeği öğrendi," dedi Samah sertçe. "Benim de görmem için uğraştı. Kuşkusuz sana, lorduna söylemiştir."

Demek senden aldığım teşekkür bu, öyle mi, Haplo, diye sordu Xar karanlık gölgelere. Yaşamını kurtardığım için minnetini böyle gösteriyorsun, oğlum. İhanetle.

"Planın başarısız oldu, Samah," dedi Xar soğuk bir sesle.

"Sadık hizmetkarımı kendi tarafına çekme teşebbüsün başarısız oldu. Haplo bana her şeyi anlattı. Her şeyi itiraf etti. Eğer konuşacaksan, Sartan, anlamlı birşeyler söyle. Yedinci Kapı nerede?"

"Anlaşılan Haplo sana her şeyi söylememiş," dedi Samah, dudakları kıvrılarak. "Aksi halde sorunun yanıtını bilirdin. O oraya gitti. O ve Alfred, en azından Alfred'in söylediklerinden bunu çıkardım. Anlaşılan senin Haplo sana, benim Alfred'in bana güvendiğinden daha fazla güvenmiyor. Nerede hata yaptığımızı merak ediyorum...?"

Xar incinmişti, ama belli etmemeye özen gösterdi. Yine Haplo! Haplo biliyor. Ve ben bilmiyorum! Bu çıldırtıcıydı.

"Yedinci Kapı," diye tekrarladı Xar, duymamış gibi yaparak.

"Sen aptalın birisin," dedi Samah bitkinlik içinde. Parmaklıkları bıraktı ve taş sıranın üzerine yığıldı. "Sen aptalın birisin. Benim gibi. Halkını yok olmaya mahkum ediyorsun." İçini çekti. Başını elleri arasına aldı. "Ben de benimkileri mahkum ettim."

Xar keskin bir hareketle Sang-drax'ı çağırdı. Ejder-yılan rutubetli, kasvetli koridorlardan aşağı seğirtti.

Lord kararsızdı. Samah'ın acı çekmesini istiyordu, elbette, ama aynı zamanda ölmesini de istiyordu. Xar'ın parmakları seğirdi. Zihninde, korkunç dirilişi yaratacak ölüçağıncılık rünlerini çizmeye çoktan başlamıştı.

Sang-drax Sartan'ın hücresine girdi. Samah başını kaldırmadı, ama Xar, Sartan'ın bedeninin istemsizce gerildiğini, gelecek olana tahammül etmek için hazırlandığını gördü.

Peki ne geliyor diye merak etti Xar. Ejder-yılan ne yapacaktı? Merak lorda bir anlığına her şeyin sona ermesi için duyduğu hevesi unutturdu.

"Başla," dedi Sang-drax'a.

Ejder-yılan kıpırdamadı. Samah'a el kaldırmadı, ateş çağırmadı, çelik yaratmadı. Ama aniden Samah'ın başı kalkıverdi.

Yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye, gözleri dehşet içinde irileşerek baktı. Ellerini kaldırdı, kendisini savunmak için Sartan rünleri kullanmaya çalıştı, ama Chelestra'nın büyü yok eden deniz suyu ile ıslandığından büyüsü işe yaramadı.

Belki de zaten işe yaramayacaktı, çünkü Samah kendi zihnindeki bir düşmanla savaşıyordu, kendi bilincinin derinliklerindeki, ejder-yılanın sinsi becerileri ile hayata dönmüş bir düşmanla.

Samah haykırarak ayağa fırladı ve kaçmaya çalışarak kendisini taş duvara fırlattı.

Ama kaçış yoktu. Korkunç bir darbe almış gibi sendeledi ve yine çığlık attı -bu sefer acı içinde. Belki de kesin pençeler derisini paralıyordu. Belki dişler etini yırtmış, bir ok göğsüne saplanmıştı. Acı içinde kıvranarak yere yığıldı. Ve sonra ürperdi, kıpırtısız kaldı.

Xar bir an, kaşlannı çatarak izledi. "Öldü mü?" Lord hayal kırıklığına uğramıştı. Rün büyüsüne şimdi başlayabilecek olsa da, ölüm çok çabuk gelmişti, fazla kolay olmuştu.

"Bekleyin!" diye uyardı ejder-yılan. Sartanca bir sözcük söyledi.

Samah orada olmayan bir yarayı tutarak doğruldu. Dehşet içinde, hatırlayarak çevresine bakındı. Alçak, boş bir haykırış kopardı ve hücrenin diğer tarafına koştu. Ona saldıran her ne ise, yine vurdu. Sonra yine.

Xar Sartan'ın korku dolu haykırışlannı dinledi ve tatmin içinde başını salladı.

"Bu ne kadar devam edecek?" diye sordu, duvara yaslanmış, gülümseyerek izleyen Sang-drax'a.

"Ölene kadar -yani gerçekten ölene kadar. Korku, bitkinlik ve dehşet sonunda onu öldürecek. Ama bedeninde tek bir iz olmadan ölecek. Ne kadar mı sürecek? Bu sizin keyfinize kalmış, Lord Xar."

Xar düşündü. "Bırak devam etsin," diye karar verdi sonunda. "Ben gidip diğer Sartan'ı sorgulayacağım. Arkadaşının çığlıkları kulaklarında çınlarken konuşmaya daha gönüllü olacaktır. Döndüğüm zaman, Samah'a bir kez daha Yedinci Kapı'yı soracağım. Sonra işini bitirebilirsin."

Ejder-yılan başını salladı. Samah'ın acı içinde seğiren, kıvranan bedenine bakmak için bir an daha duran Xar, Sartan'ın hücresini terk etti ve Marit'in diğer Sartan'ın hücresinin önünde beklediği yere doğru yürüdü.

Adı Zifnab olanın hücresine.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ABARRACH

Yaşlı adam hücresinde büzülmüştü. Acınası bir görünüşü vardı ve oldukça solgundu. Bir kez. Samah'tan yırtıcı bir acı haykırışı koptuğunda, yaşlı adam ürperdi ve sararmış, beyaz sakalının ucuyla gözlerini örttü. Xar gölgelerden izledi ve ayağını yere vursa, bu sefil antikanın titrek bir yığın halinde kendini yere atacağına karar verdi.

Xar hücreye yaklaştı ve rün büyüsünü kullanarak parmaklıkları yok etmesi için Marit'e işaret etti.

Yaşlı adamın ıslak cüppesi ince bedenine yapışmıştı. Saçları ıslak bir yığın halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Dağınık sakalından su damlıyordu. Yanında, taş yatağın üzerinde, perişan bir sivri şapka vardı. Yaşlı adam şapkanın suyunu sıkıp çıkarmaya çalışmıştı anlaşılan, şapka bükülmüş, kötü davranılmış görünüyordu. Xar, belki de gizli bir güç kaynağı olduğunu düşünerek dikkatle, şüpheyle, şapkaya baktı. Şapka surat asıyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

"Çığlıklarını duyduğun arkadaşın," dedi Xar sohbet edercesine, ıslanmamaya dikkat ederek yaşlı adamın yanına otururken.

"Zavallı Samah," dedi yaşlı adam titreyerek. "Bunu hak ettiğini söyleyecekler çıkacaktır, ama," -sesi yumuşadı- "yalnızca doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Tıpkı senin gibi, Nexus Lordu."

Yaşlı adam başını kaldırdı ve dikkatle, yüzünde huzursuz edici bir kurnazlıkla Xar'a baktı. "Tıpkı senin gibi," diye tekrarladı. "Keşke işi o noktada bıraksaydın. Keşke o, işi o noktada bıraksaydı." Başını çığlıkların geldiği yöne eğdi ve hafifçe içini çekti.

Xar kaşlarını çattı. Tam olarak aklında olan bu değildi. "Kısa süre sonra aynı şey sana da olacak, Zifnab..."

"Nerede?" Yaşlı adam merakla çevresine bakındı.

"Ne nerede?" Xar sinirlenmeye başlamıştı.

"Zifnab. Sanmıştım ki" -yaşlı adam fena halde alınmış göründü- "bunun özel bir hücre olduğunu sanmıştım."

"Hilelerini benim üzerimde deneme, ihtiyar aptal. Ben aldanmam... Haplo gibi," dedi Xar.

Samah'ın çığlıkları bir an durdu, sonra yine başladı.

Yaşlı adam Xar'a boş bir ifade ile bakıyor, lordun devam etmesini bekliyordu. "Kim?" diye sordu nazikçe.

Xar adama hemen, oracıkta işkence etmeye başlamamak için kendini zor tuttu. Büyük bir irade gücü ile kendine hakim oldu. "Haplo. Nexus'ta, Labirent'e giden Son Kapı'nın önünde onunla görüştün. Görüldün ve işitildin, bu yüzden aptalı oynama."

"Ben asla aptalı oynamam!" Yaşlı adam kibirle dikildi.

"Kim görmüş beni?"

"Bir çocuk. Adı Bane. Haplo hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Xar sabırla.

"Haplo. Evet, hatırlıyor gibiyim." Yaşlı adam endişelenmeye başlamıştı. Islak, titrek elini uzattı. "Gençce bir delikanlı. Mavi dövmeli. Bir köpeği var, o mu?"

"Evet," diye hırladı Xar, "Haplo o."

Yaşlı adam Xar'ın elini yakaladı, yürekten sıktı. "Ona saygılarımı ilet, lütfen..."

Xar elini geri çekti. Lord derisine baktı ve suyun dokunduğu yerlerde desenlerin zayıfladığını gönnek hiç hoşuna gitmedi.

"Demek Haplo'ya -bir Patryn'e- bir Sartan'ın saygılarını ile teceğim." Xar elini cüppesine sildi. "O zaman gerçekten de, şüphelendiğim gibi bir hain o."

"Hayır, Nexus Lordu, yanılıyorsun," dedi yaşlı adam içtenlikle ve hüzünle. "Tüm Patrynler arasında, en sadık olanı Haplo. Seni kurtaracak. Eğer ona izin verirsen halkını kurtaracak."

"Beni mi kurtaracak?" Xar hayretten kalakalmıştı. Sonra sertçe gülümsedi. "Kendini nasıl kurtaracağını düşünse iyi olur. Sen de öyle, Sartan. Yedinci Kapı hakkında ne biliyorsun?"

"Kale," dedi yaşlı adam.

"Ne?" diye sordu Xar sahte bir kayıtsızlıkla. "Kale hakkında ne söyledin?"

Yaşlı adam ağzını açtı, yanıt vennek üzereydi, ama aniden tekme yemiş gibi bir çığlık attı. "Bunu neden yaptın?" diye sordu, arkasına dönüp boş hava ile yüzleşerek. "Hiçbir şey söylemedim. Eh, elbette, ama sanmıştım ki sen... Ah, pekala."

Surat asarak tekrar döndü ve Xar'ı görünce yerinde sıçradı.

"Ah, selam. Tanışmış mıydık?"

"Kale'ye ne olmuş?" Xar bir kale hakkırda birşeyler duyduğunu hatırlıyordu, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu.

"Kale mi?" Yaşlı adam kuşkulu görünüyordu. "Ne kalesi?"

Xar derin bir iç çekti. "Sana Yedinci Kapı'yı sordum ve sen de kaleden bahsettin."

"Orada değil. Kesinlikle orada değil," dedi yaşlı adam, başını şiddetle sallayarak. Başparmaklannı birbirinin etrafında çevirerek, endişeyle çevresine bakındı, sonra aniden yüksek sesle konuştu. "Bane'e yazık oldu."

"Bane'e ne olmuş?" diye sordu Xar, gözleri kısılarak. "Öldü, biliyorsun. Zavallı çocuk."

Xar konuşamadı, o kadar şaşırmıştı. Yaşlı adam gevezelik etmeye devam etti.

"Bazıları kendi hatası olduğunu söylüyor. Yetiştiriliş tarzı filan düşünüIünce. Sevgisiz geçen bir çocukluk. Babası kötü bir büyücü. Çocuğun hiç şansı yokmuş filan. Ben buna inanmıyorum!" Yaşlı adam oldukça sert görünüyordu. "Dünyadaki sorun bu işte. Kimse kendi eylemlerinin sorumluluğunu almak istemiyor artık. Adem elma yeme olayının suçunu Havva'ya atıyor. Havva, yılan yaptırdı, diyor. Yılan ağacı oraya koymanın Tanrı'nın suçu olduğunu söylüyor. Anlıyor musun? Kimse sorumluluk almak istemiyor."

Bir şekilde Xar durumun kontrolünü kaybetmişti. Artık Samah'ın çığlıklarından keyif almıyordu. "Bane'e ne olmuş" diye sordu.

"Ve sen!" diye bağırdı yaşlı adam. "On iki yaşından beri günde kırk paket sigara içiyorsun ve sonra akciğer kanseri olduğun için ilanları suçluyorsun!"

"Sen kaçığın tekisin!" Xar sırtını dönecek oldu. "Öldür onu," diye emretti Marit'e. "Canlıyken bu aptaldan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz..."

"Biz neden bahsediyorduk Ah, Bane." Yaşlı adam içini çekti, başını salladı. Marit'e baktı. "Sen onun hikayesini dinlemek ister miydin, hayatım?"

Marit sessizce Xar'a sordu, Xar başını salladı.

"Evet," dedi, ihtiyatla yaşlı adamın yanına otururken. "Zavallı Bane." İçini çekti. "Ama en iyisi buydu. Artık Arianus'a banş gelecek. Ve kısa süre sonra cüceler Yıksı-diksi'yi çalıştırmaya başlayacak..."

Xar yeterince dinlemişti. Hücreden fırtına gibi çıktı. Öfkeden sağduyusunu kaybetmişti neredeyse -hoşlanmadığı sarhoş edici bir duyguydu bu. Kendisini mantıklı düşünmeye zorladı. Sanki birisi sarayına ışık veren gaz borularını kapatmiş gibi, öfkesinin alevi sönmüştü. Marit'i çağırdı.

Kadın yaşlı adamın yanından ayrıldı, adam yalnız kalınca şapkası ile konuşmaya devam etti.

"Arianus hakkında işittiklerim hoşuma gitmiyor," dedi Xar alçak sesle. "O geveze ihtiyara inanmıyorum ama uzun zamandır birşeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum. Şimdiye dek Bane'den haber almış olmalıydım. Arinaus'a git, Kızım. Neler olduğunu öğren. Ama eyleme geçmemeye dikkat et! Kim olduğunu belli etme -hiç kimseye!"

Marit kısaca başını salladı.

"Yolculuğun için hazırlan," diye devam etti Xar, "sonra son talimatlarını almak için odama gel. Benim gemimi kullanacaksın. Ölüm Kapısı'ndan nasıl geçeceğini biliyor musun?"

"Evet, Lordum," diye yanıt verdi Marit. "Yenimi alması için bir başkasını yollayayım mı"

Xar düşündü. "Lazarlardan birini yolla. Ama Kleitus olmaz," diye ekledi telaşla. "Diğerlerinden birini. Samah'ın bedenini kaldırma zamanı geldiği zaman onlara bazı sorularım olabilir. "

"Peki, Lordum." Marit saygıyla eğildi ve yanından ayrıldı. Xar dik dik Zifnab'ın hücresine bakarak durdu. Yaşlı adam Patryn'in varlığını unutmuş gibiydi. Bir yandan diğer yana sallanarak parmaklarını şıklatıyor ve kendi kendine şarkı söylüyordu. "Ben soul müziği severim. Ba-dop, da-ba-dop, da-badop, da-ba-dop. Evet, ben soul müziği severim..."

Xar sert bir keyifle hücre parmaklıklarını geri getirdi. "Cesedinden, gerçekte kim olduğunu öğreneceğim, ihtiyar aptal. Ve bana Haplo hakkındaki gerçeği söyleyeceksin."

Xar uzun adımlarla, Samah'ın hücresine doğru yürüdü. çığlıklar bir anlığına durmuştu. Ejder-yılan parmaklıkların arasından içeri bakıyordu. Xar arkasından yaklaştı.

Samah yerde yatıyordu. Ölüme yaklaşmış görünüyordu; derisi kül rengiydi ve terle parlıyordu. Kasılarak nefes alıyordu. Bedeni seğirdi, kasıldı.

"Onu öldürüyorsun," dedi Xar.

"Düşündüğümden de zayıf çıktı, Lordum," dedi Sang-drax özür dilercesine. "Ama onu kurutabilir, kendini iyileştirmesine izin verebilirim. Yine de zayıf olacaktır, kaçmaya çalışmayacak kadar zayıf. Ama bir tehlike..."

"Hayır." Xar sıkılmaya başlamıştı. "Bilgiye ihtiyacım var. Onu kendine getir, onunla konuşabileyim."

Hücrenin parmaklıkları yok oldu. Sang-drax içeri yürüdü, Samah'ı çizmesinin ucuyla dürtükledi. Sartan inledi ve irkildi. Xar içeri girdi. Samah'ın bedeninin yanına diz çöken Nexus Lordu ellerini Sartan'ın başının her iki yanına koydu ve yerden kaldırdı. Lordun dokunuşu nazik değildi; uzun tırnaklar Samah'ın gri derisine gömülüyor, parlak kan izleri bırakıyordu.

Samah'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Lorda baktı ve dehşet içinde titredi, ama Sartan'ın gözlerinde tanıma ifadesi yoktu. Xar adamın başını sarstı, tırnaklarını kemiğine kadar gömdü.

"Beni tanı! Kim olduğumu hatırla!"

Samah'ın tek tepkisi nefes almaya çalışmak oldu. Boğazında bir hırıltı vardı. Xar işaretleri biliyordu.

"Yedinci Kapı! Yedinci Kapı nerede"

Samah'ın gözleri irileşti. "Hiç... Ölüm... Kaos... kastetmemiştik! Yolunda... gitmeyen ne..."

"Yedinci Kapı!" diye ısrar etti Xar.

"Gitti." Samah gözlerini kapattı, hararetle konuştu. "Gitti.

Gönderdim. Kim bilir... Asiler... bozmaya... çalışabilirdi... Gönderdim...

Samah'ın dudaklarında bir kan kabarcığı patladı. Gözleri sabitlendi, yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye dehşet içinde baktı.

Xar başı bıraktı. Direnmeden, gevşekçe düştü baş ve yere çarptı. Lord elini Samah'ın kıpırtısız göğsüne koydu, parmaklarını Sartan'ın bileğine götürdü. Hiçbir şey yoktu.

"Öldü," dedi Xar, kontrol altında bir heyecan içinde. "Ve son düşünceleri Yedinci Kapı üzerineydi. Kapı'yı gönderdiğini iddia ediyor! Ne saçmalık. Senin düşündüğünden güçlü çıktı, Sang-drax. Sonuna kadar aldatmacasına devam edecek gücü vardı. Şimdi, çabuk!"

Xar, Samah'ın ıslak cüppesini açarak göğsünü çıplak bıraktı. Bir hançer çıkardı -hançer rünlerle bezeliydi- ve keskin ucunu Samah'ın yüreğinin üzerine koyarak deriyi deldi. Sıcak, kırmızı kan bıçağın keskin ucundan akmaya başladı. Hızla, emin bir şekilde çalışarak, rünleri alçak sesle tekrarlayarak, bıçakla ölüçağırıcılık rünlerini Samah'ın ölü derisine işledi.

Deri lerdun elinin altında soğudu; kan daha ağır akmaya başladı. Ejder-yılan yanında durmuş, tek sağlam gözünde bir gülümsemeyle izliyordu. Xar işinden başını kaldırmadı. Yaklaşan ayak sesleri duyduğunda, Nexus Lordu yalnızca şöyle dedi, "Lazar Orada mısın?"

"Buradayım," dedi bir ses.

" . .. buradayım," dedi içini çeken yankısı. "Mükemmel."

Xar geri çekildi. Elleri kanla kaplanmıştli hançer kanla, kararmıştı. Elini Samah'ın yüreğinin üzerine koyan Xar bir sözcük söyledi. Yürek rünü masmavi parladı. Büyü bir şimşek kadar hızlı, yürek deseninden ona dokunan desene, oradan bir sonrakine yayıldı; kısa süre sonra tüm bedenin üzerinde mavi bir ışık titreşiyor, dans ediyordu.

Bedenin yanında, sanki ölü adamın gölgesi karanlıktan değil ışıktan yapılmış gibi tekinsiz, parlak bir şekil belirdi. Xar huşu içinde titrek bir nefes aldı. Bu solgun imge hayaletti -her canlı varlığın bedensiz, ölümsüz kısmı, menschlerin "ruh" dedikleri.

Hayalet bedenden kopmaya çalıştı, kendini serbest bırakmaya çalıştı, ama soğuk, kanlı bedenin kabuğunda kısılı kalmıştı ve ancak işkence içindeyken bedenin çektiği ile karşılaştınlabilecek bir acı içinde kıvranıyordu.

Aniden hayalet yok oldu. Xar kaşlarını çattı, ama sonra ölü gözlerin içeriden acınası bir biçimde aydınlandığını gördü: bir yaşam taklidiyle, ruh bir anlığına beden ile birleşmişti.

"Başardım!" diye haykırdı Xar sevinç içinde. "Başardım! ÖIü'ye yaşam getirdim!"

Ama şimdi bununla ne yapmalıydı Lord hiç ölü kaldırılma görmemişti; yalnızca Haplo'nun tasvirlerini biliyordu. Şaşkın, gördüklerinden tiksinen Haplo tasvirlerini kısa tutmuştu.

Samah'ın bedeni doğrulup, dimdik oturdu. Bir lazar olmuştu.

İrkilen Xar bir adım geri çekildi. Derisindeki rünler parlak kırmızı ve maviyle parladı. Lazarlar, yaşayan tüm varlıklara karşı korkunç bır öfke ile yaşama dönen varlıklardır. Lazar, acı ve yorgunluk hissetmeyen birinin gücüne sahiptir.

Çıplak, bedeni Patryn rünleri ile kaplı Samah kafası karışmış gibi çevresine bakındı, hayalet içeri girdiğinde ölü gözler zaman zaman acınası bir yaşama kavuşuyordu.

Zaferi ile sarsılan, kendinden geçen lord düşünmek, sakinleşrnek için zamana ihtiyaç duyuyordu. "Lazar, ona bir şey söyle." Xar işaret etti, elleri heyecanla titriyordu. "Onunla konuş." İzlemek ve başarısına sevinmek Için uzak bir duvara çekildi.

Lazar, bir adam, itaatkarca ileri çıktı. Ölmeden önce -ki cesedin boğazında görülen zalimce izlere bakılırsa ölümünün şiddetli olduğu açıktı- adam genç ve yakışıklıydı. Xar, lazarın Kleitus olmadığını görmek için attığı kısa bir bakış dışında ona dikkat etmedi.

"Sen halkımdan birisin," dedi lazar Samah'a. "Sen bir Sartan'sın."

"Öyleyim... Öyleydim," dedi cesedin sesi.

"Öyleyim. .. Öyleydim," dedi içinde kısılı kalmış hayaletin kasvetli yankısı.

"Neden Abarrach'a geldin?"

"Ölüçağırıcılığı öğrenmek Için."

"Abarrach'a geldin," diye tekrarladı lazar, cansız bir tekdüzelikle, "çünkü ölüçağırıcılık sanatını öğrenmek istiyordun. Ölüleri canlıların kölesi olarak kullanmak için."

"Evet. .. evet."

"Ve artık, ölülerin kendilerini tutsak eden yaşayanlara beslediği nefreti biliyorsun. Anlıyorsun, değil mi? Görüyorsun... özgürlük. . ."

Hayalet kıvrandı, kaçmak için boşuna bir çabayla kopmaya çalıştı. Görmeyen -ama çok açıkça gören -bakışlarını Xar'a çevirdiğinde cesedin yüzündeki nefret Patryn'in bile solmasına sebep oldu.

"Sen, lazar," diye sözünü kesti Nexus Lordu vahşice, "adın ne?"

“Jonathan. "

"Jonathan, peki" İsim Xar'a tanıdık geliyordu, ama nereden tanıdığını hatırlayamıyordu. "Nefret bahsi yeter. Siz lazarlar, artık özgürsünüz, canlıyken bildiğiniz etin zayıflıklarından özgürsünüz. Ve ölümsüzsünüz. Biz yaşayanların size verdiği büyük bir armağandır bu. . ."

"Paylaşmaktan mutlu olacağımız bır armağan," dedi Samah'ın lazarı alçak, korkunç bir sesle.

"...armağan," dedi korku dolu yankı.

Xar memnun olmamıştı; bedeninden gelen rün parıltısı alevlendi. "Zamanımı harcıyorsun. Sana soracağım çok soru var, Samah. Benim için pek çok soruyu yanıtlayacaksın. Ama ilk önce, en önemli olan, ölmeden önce sana sorduğurnu. Yedinci Kapı nerede?"

Cesedin yüzü çarpıldı; beden sarsıldı. Hayalet cansız gözlerden dehşet içinde dışarı baktı. "Söylemeyeceğim..." Cesedin mavi dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı. "Söylemeyeceğim..."

"Söyleyeceksin!" dedi Xar sertçe, ama bir şekilde şaşkındı. Acı duymayan, korku bilmeyen birini nasıl tehdit edersiniz? Lord hayal kınklığı içinde Jonathan'a döndü. "Bu meydan okumanın anlamı nedir? Siz Sartanlar ölüleri tüm sırlarını açıklamaya zorlamıştınız. Biliyorum, çünkü Kleitus bizzat söyledi bana, daha önce burada bulunan hizmetkarım da."

"Bu adamın iradesi hayattayken güçlüydü," diye yanıt verdi lazar. "Belki de onu çok çabuk kaldırdın. Eğer beden öngörülen üç gün boyunca bırakılsaydı, hayalet bedeni terk edecekti ve o zaman ruhun -iradenin- artık bedenin yaptıkları üzerinde etkisi olmayacaktı. Ama şimdi onunla ölen meydan okuma hala yaşıyor."

"Ama sorularıma yanıt verecek mi?" diye ısrar etti Xar, hayal kırıklığı büyürken.

"Verecek. Zaman içinde," diye yanıt verdi Jonathan ve yankılanan sesinde hüzün vardı. "Zaman içinde yaşamda onun için anlam ifade eden her şeyi unutacak. Yalnızca hala hayatta olanlara duyduğu acı nefreti bilecek."

"Zaman!" Xar dişlerini gıcırdattı. "Ne kadar zaman? Bir gün? On beş gün?"

"Bilmiyorum. "

"Bah!" Xar uzun adımlarla yürüdü Ve Samah'ın önünde durdu. "Soruma yanıt ver! Yedinci Kapı nerede? Artık senin için ne anlamı var?" diye ekledi ikna edici bir tonda. "Bir anlamı yok. Bana meydan okuyorsun, çünkü nasıl yapacağını hatırladığın tek şey bu."

Ölü gözlerdeki ışık pırıldadı. "Onu gönderdik... uzağa..." "Göndermediniz!" Xar sabrını yitiriyordu. Bu öngördüğü gibi olmuyordu. Aşırı hevesli davranmıştı. Beklemesi gerekiyordu. Bir sonraki sefer bekleyecekti. Yaşlı adamı öldürdüğü zaman. "Kapıyı göndermek anlamlı gelmiyor. Onu, gerekirse yeniden kullanmak için tutmuş olmalısın. Belki de kullanmışsındır da -Ölüm Kapısı'nı açmak için! Bana gerçeği söyle. Bunun kaleyle ilgisi var mı..."

"Efendim!"

Acil haykırış koridordan gelmişti. Xar başını sese doğru çevirdi.

"Efendim!" Sang-drax'tı seslenen, vahşice koridorun ucundan işaret ediyordu. "Hemen gelin! Yaşlı adam gitti!"

"Öldü mü peki?" Xar homurdandı. "Daha iyi. Şimdi gelip... "

"Ölmedi! Gitti! Gitti!"

"Bu nasıl bir hile?" diye sordu Xar. "Gitmiş olamaz! Nasıl kaçabilir?"

"Bilmiyof\.lm, Nexus Lordu." Sang-drax'ın ıslıklı fısıltısı Xar'ı bile şaşırtan bir öfke ile sarsılıyordu. "Ama gittil Gelin ve kendimiz göri\n."

Yapabileceği başka şey yoktu. Xar Samah'a son bir kötücüI bakış fırlattı. Samah neler olup bittiğine karşı tamamen kayıtsız görünüyordu. Sonra lord hızla koridorda uzaklaştı.

Nexus Lordu gittikten sonra, sesi hücre blokunun karşı ucundan sertçe ve öfkeyle yükseldiği zaman, Jonathan sessizce, yumuşak bir şekilde konuştu.

"Artık görüyorsun. Anlıyorsun."

"Evet!" Hayalet, canlı bir adamın hücresinin penceresinden dışarı bakması gibi, cansız gözlerden ümitsizlik içinde baktı.

"Artık görüyorum. Anlıyorum."

"Gerçeği her zaman biliyordun, değil mi"

"Nasıl itiraf edebilirdim Tanrı gibi görünmemiz gerekiyordu. Gerçek bizi ne yapardı?"

"Ölümlü. Olduğunuz gibi."

"Çok geç. Her şey kayboldu. Her şey kayboldu."

"Hayır, Dalga kendini düzeltir. üzerinde kal. Gevşe. Onunla birlikte süzüI, bırak seni taşısın."

Samah'ın hayaleti kararsız görünüyordu. Bedene girdi, dışarı çıktı, ama kaçamadı. "Yapamam. Kalmalıyım. Tutunmalıyım. „"

"Neye? Nefrete mi? Korkuya mı? İntikam duygusuna mı? Uzan. Dalganın üzerinde kal. Seni kaldırdığını hisset."

Samah'ın cesedi sert taşın üzerinde oturmaya devam etti.

Gözler Jonathan'a baktı. "Beni affedebilecekler mi.. ."

"Sen kendini affedebilecek misin?" diye sordu lazar nazikçe.

Samah'ıo bedeni -kül rengi ve kanla kaplı kabuk- yavaş yavaş taş yatağın üzerine uzandı. ürperdi, sonra kıpırtısız kaldı. Gözler karardı, artık gerçekten cansızdı.

Jonathan elini uzattı ve gözleri kapattı.

Bir hileden şüphelenen Xar, Zifnab'ın hücresine dikkatle baktı. Hiçbir şey yoktu. Islak, perişan yaşlı Sartan'dan iz yoktu.

"Bana o meşaleyi uzat!" diye emretti Xar, şaşkın bir öfke içinde çevresine bakınarak.

Nexus Lordu hücre parmaklıklarını elinin sabırsız bir hareketi ile yok etti ve ışığı her tarafa uzatarak hücreye girdi.

"Ne bulacağını sanıyorsun, Lord?" diye hırladı Sang-drax.

"Bir köşeden 'cee' diyeceğini mi? Sana söylüyorum, gitti!"

Xar ejder-yılanın ses tonundan hoşlanmamıştı. Lord döndü, ışığı ejderin sağlam gözünde parlayacak şekilde tuttu. "Eğer kaçtıysa, bu senin hatan! Nöbet tutuyor olman gerekirdi! Chelestra'nın deniz suyuymuş!" Xar dudak büktü. "Güçlerini yok ediyormuş! Anlaşılıyor ki, etmiyormuş!"

"Ediyor, sana söylüyorum," diye mırıldandı Sang-drax. "Ama çok uzağa gitmiş olamaz," diye düşündü Xar. "Ölüm Kapısı'nın girişine nöbetçi diktik. O..."

Ejder-yılan aniden tısladı -Xar'ın çevresine dolanıp, bedenindeki nefesi çekmiş gibi gelen bir tıslama. Sang-drax rün kaplı elini taş yatağa uzattı. "İşte! İşte!" Daha fazlasını söyleyemedi; nefesi boğazında hırıldadı.

Xar meşaleyi o tarafa tuttu. Lordun gözleri bir pırıltı yakaladı, taşın üzerindeki bir şeyden yansıyordu. Eğilerek nesneyi aldı ve ışığa tuttu.

"Bir pul, o kadar..."

"Bir ejder pulu!" Sang-drax pula düşmanlıkla baktı, ama dokunmak için bir hareket yapmadı.

"Belki de." Xar kararsızdı. "Bir sürü sürüngenin pulu vardır ve hepsi de ejder değildir. Olsa ne olur Yaşlı adamın yok olu

şu ile bir ilgisi yok. Yüzyıllardır burada olmalı..."

"Kuşkusuz haklısın, Nexus Lordu." Sang-drax aniden kayıt

sızlaşmıştı, ama sağlam gözü pula dikiliydi hala. "Bir ejderin -kuzenIerimden birinin, ömeğin- o kaçık ihtiyarla ne ilgisi olabilir? Gidip nöbetçileri uyaracağım."

"Emirleri ben veririm..." diye başladı Xar, ama sözcükleri boşa gitti.

Sang-drax, yok olmuştu.

Lord boş hücrede, köpürerek çevresine bakındı. Rahatsız edici ve tanıdık olmayan bir huzursuzluk derisinin altını dürtüklüyordu.

Neler oluyor, diye sordu kendi kendine ve bu soruyu sorması gerçeği bile Nexus Lordu'nun durumun kontrolünü kaybettiğini gösteriyordu.

Xar yaşamı boyunca pek çok korku ile yüzleşmişti. Labirent'e her girdiği sefer korku yaşıyordu. Ama yine de içeri girebiIiyordu; korkusu ile başedebiIiyor, onu kuIlanabiliyor, enerjisini kendisini korumak için yönlendirebiliyordu, çünkü kontrolün kendisinde olduğunu biliyordu. Labirentin başına yığacağı düşmanların hangileri olacağını bilmiyordu, ama var olan tüm düşmanları tanıyordu, güçlü ve zayıf taraflarını biliyordu.

Ama şimdi. Neler oluyordu? O zayıf akıllı ihtiyar nasıl kaçmıştı? En önemlisi, Sang-drax neden korkuyordu? Ejder-yılan neyi biliyor da söylemiyordu?

"Haplo onlara güvenmiyordu," dedi lord kendi kendine, elindeki pula dik dik bakarak. "Onlara güvenmemem için beni uyardı. Orada ölü yatan aptal da öyle. Gerçi," -Xar kaşlarını çattı- "ne Haplo'nun ne de Samah'ın söylediği herhangi bir şeye inandığımdan değil ya! Ama bu ejder-yılanların kendi amaçları olduğuna inanmaya başlıyorum, bunlar benim amaçlarımla çakışıyor olabilir de, olmayabilir de.

"Evet, Haplo onlara karşı beni uyannıştı. Ama ya tek yapmaya çalıştığı onlarla birlik olduğu gerçeğine karşı gözlerimi bağlamaksa? Ona bir zamanlar 'Efendi' diyorlardı.* Bu kadarını bana itiraf etmişti. Ve Kleitus onlarla konuşuyor. Belki de hepsi bana karşı birleşmiştir."

Xar hücrede çevresine bakındı. Meşale ışığı sönmeye başlamıştı; gölgeler kararmış, çevresinde toplanmıştı. Işık olup olmamasının onun için önemi yoktu. Bedenindeki desenler telafi ediyordu, isterse karanlığı aydınlık kılabilirdi. İstedi. İşe yaramayan meşaleyi bir kenara fırlattı ve kendi büyüsü ile gölgeleri yok etti. Bu dünyadan, Abarrach'tan hoşlanmıyordu. Devamlı boğuluyor gibi hissediyordu. Hava pisti ve büyüsü zehiri etkisiz kılıyor olsa da, sülfürlü dumanların pis kokusunu tatlandırmıyor, çürümüş ölüm kokusunu yok etmiyordu.

"Hamlemi yapmalıyım, çabuk," dedi.

İşe Yedinci Kapı'nın yerini belirleyerek başlayacaktı. Xar, Zifnab'ın hücresinden ayrıldı, hızla koridorun öbür ucuna yürüdü. Kendine Jonathan diyen lazar (Xar bu ismi nerede duymuştu Haplo'dan, kuşkusuz, ama neyle bağlantılı olarak) koridorda duruyordu. Jonathan'ın bedeni kıpırdamıyordu; hayalet huzursuzca, Xar'ın oldukça rahatsız edici bulduğu bir şekilde çevresinde dolanıyordu.

"İşini gördün," dedi Xar ona. "Gidebilirsin." Lazar yanıt vermedi. İtiraz etmedi. Yürüyüp gitti.

Xar, lazar koridorda ayaklarını sürüyerek uzaklaşana kadar bekledi. Sonra, huzursuz edici lazarı, ejder pulunu ve Sang-drax'ı aklından çıkararak dikkatini önemli olan şeye çevirdi. Samah'a.

Ceset taş yatağın üzerinde yatıyordu. Huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu. Xar bunu her zamankinden daha sinir bozucu buldu.

"Kalk!" diye terslendi. "Seninle konuşmak istiyorum." Ceset kıpırdamadı.

Lordun bedenini bir panik duygusu sardı. O zaman gözlerin kapalı olduğunu gördü. Gördüğü hiçbir lazarın gözleri kapalı değildi. Xar cesedin üzerine eğildi, gevşek gözkapaklarından birini kaldırdı.

Gözün içinde hiçbir şeyona bakmadı. Hiçbir kötücüI yaşam ışığı pınldamadı, göz kırpmadı. Gözler boştu. Hayalet gitmişti, kaçmıştı.

Samah özgürdü.

* Yılan Büyücüsü. Ölüm Kapısı Serisi'nin 4. cildi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
NECROPOLİS ABARRACH

Maritin yolculuğuna hazırlanması uzun sürmedi. Kendi ölüleri tarafından öldürülen Sartanların arkada bıraktıkları gardroplardan, Arianus'ta giymek üzere kıyafetler seçti. Bedenindeki rünleri saklayacak, insana benzemesini sağlayacak bir giysi seçti. Bunu en sevdiği rün bezeli silahlarla beraber paketledi ve paketi Abarrach'ın lav denizi üzerinde süzülmekte olan bir Patryn gemisine aktardı. Sonra Necropolis kalesine döndü.

O korkunç Dirilmiş Ölüler Gecesi'nden kalma kanla lekelenmiş koridorlarda yürüdü -lazarlar zaferlerinden bu şekilde bahsediyordu. Kan Sartan kanıydı, düşmanlarının kanı ve bu yüzden Patrynler kanı temizlemek için bir teşebbüste bulunmamış, onu yerde ve duvarlarda bırakmıştı. Sartanların kurumuş kanı, büyülerinin kırık rünleri ile birleşerek, Patrynlerin eski düşmanlarını nihai olarak altetmelerinin simgesi olmuştu.

Lordunun çalışma odasına giderken Marit'in yanından başka Patrynler geçti. Selamlaşmadılar, gereksiz konuşmalarla zaman harcamadılar. Xar'ın Abarrach'a getirdiği Patrynler güçlü, dayanıklı bir ırkın en güçlüleri ve dayanıklılarıydı. Neredeyse hepsi Kaçak'tı. Her biri Son Kapı'ya ya da yakınına gelmeyi başarmışlardı. çoğu Xar tarafından kurtarılmıştı; bugün hayatta olan ve yaşamlarını lordlarına borçlu olmayan pek az Patryn vardı.

Marit Labirent'ten özgürlüğünü kazanmak için lordu ile yan yana savaştığı gerçeği ile gurur duyuyordu...

Son Kapı'ya yaklaşmışken deri kanatlı, yırtıcı dişli dev kuşlann saldırısına uğramıştı. Bu kuşlar ilk önce gözlerini çıkartarak kurbanlarını savunmasız bırakır, sonra sıcak, hala yaşayan etle beslenirlerdi.

Marit şeklini kuşa -dev bir kartala dönüştürerek onlarla savaştı. Pençeleri deri kanatlarda delikler açtı; dalarak pek çoğunu gökten yere indirdi.

Ama Labirent'te hep olduğu gibi, hain büyüsü yenilgi karşısında daha da güçlendi. Çığlıklar atan, deri kanatlı kuşların sayısı arttı. Sayısız defa darbe aldı, diş ve pençelerle yaralandı. Gücü tükendi. Yere düştü. Artık büyüsü şekil değiştirmesine yetiniyordu. Kendi şekline döndü ve korkunç kanatlı şeyler yüzüne saldırırken, gözlerine ulaşmaya çalışırken, kaybedeceğini bildiği bir savaş verdi.

Derisi yaralanmış, kanıyordu. Arkadan gelen darbelerle dizlerinin üzerine devrilmişti. Neredeyse pes edecek, ölecektiki bir ses tepesinde gürledi.

"Ayağa kalk, kızım! Kalk ve savaş. Yalnız değilsin!" Yaklaşan ölümle kararmaya başlamış gözlerini açtı ve lordunu, Nexus Lordu'nu gördü.

Bir tanrı gibi, alev topları fırlatarak gelmişti. Marit ayağa kalkana kadar korumak için tepesinde durdu. Ona elini uzattı, boğum boğum ve kırışıktı, ama Marit'e güzel geldi, çünkü ona yalnızca yaşam değil, yenilenmiş bir cesaret getirmişti.

Birlikte, Labirent geri çekilmek zorunda kalana kadar savaştılar. Kuşlar -hayatta kalanlar- hayal kırıklığı içinde, tiz gaklamalarla kanat vurup uzaklaştılar.

O zaman Marit yere yığıldı. Nexus Lordu onu güçlü kollarına aldı ve Son Kapı'dan geçirdi, onu özgürlüğüne taşıdı.

"Hayatımı sana adıyorum, Lordum," diye fısıldadı ona, kendinden geçmeden önceki son sözleriydi. "Daima... Sonsuza dek..."

Lord gülümsedi. Bu sözleri çok duymuştu ve hepsinin karşılığını alacağını biliyordu. Marit lordu ile Abarrach'a gitmek üzere seçilmişti. Yanından getirdiği pek çok Patrynden yalnızca birisiydi, hepsi kendilerine yaşam veren adam için hayatlarını vermeye hazırdılar.

Çalışma odasına yaklaştığında, odanın önündeki koridorda dolaşan bir lazar görünce rahatsız oldu Marit. Başta Kleitus olduğunu sandı ve uzaklaşmasını emredecek oldu. İtiraf etmek gerekirdi ki, şato eskiden onundu. Ama lazarın burada işi yoktu. Büyük bir tiksinti ile, daha yakından inceleyince, lorduna zindanlarda hizmet etmesi için gönderdiği lazar olduğunu gördü.

Burada ne yapıyordu? Eğer böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünse, lazarın koridorda oyalanarak, kapalı kapının ardından gelen sesleri dinlediğini düşünecekti.

Marit, lazara gitmesini emredecekti ki başka bir ses -başka bir lazarın ürkütücü, yankılı sesi- sözlerini engelledi.

"Jonathan!" Kieitus ayaklarını sürüyerek koridor boyunca yaklaştı. "Patryn lordunun ölüleri kaldırmak konusundaki başarısızlığına çok öfkelendiğini duydum. Bunda senin parmağın olabileceği geldi aklıma. Öyle görünüyor ki, haklıymışım."

"Haklıymışım..." Yankı hüzünlüydü.

İkisi de Sartanca konuşuyordu, Marit'in rahatsız edici bulduğu, ama anladığı bir dilde. Lordunun işine yarayacak birşeyler öğrenmeyi umarak gölgelere çekildi.

Jonathan isimli lazar yavaş yavaş döndü. "Samah'a verdiğim huzuru sana da verebilirim, Kleitus."

Hükümdar güldü, yankının daha da korkunçlaştırdığı dehşet verici bir sesti bu. Yankı ümitsizlik içinde feryat ediyordu. "Evet, beni memnunlukIa toza çevireceğini biliyorum!" Cesedin mavimsi beyaz elleri gerildi, uzun tırnaklı elleri seğirdi. "Beni yokluğa gönderirdin!"

"Yokluk değil," diye düzeltti Jonathan. Özgürlük." Nazik sesi ve yumuşak yankısı Kleitus'un ümitsiz yankısı ile birleşti, hüzünIü, ama ahenkli bir ses oluşturdu.

"Özgürlükmüş!" Kieitus çürüyen dişlerini gıcırdattı. "Gösteririm sana özgürlüğü...!"

" ...özgürlüğü! " diye uludu yankı.

Kleitus öne fırladı, iskelet elleri Jonathan'ın boğazını yakaladı. İki ceset birbirine dolandı, Jonathan'ın süzgün elleri Kleitus'un bileklerine kapandı, onu üzerinden itmeye çalıştı. Lazar çabaladı, tırnakları ete gömüldü, ama kan çıkarmadı. Marit dehşet içinde, manzaradan tiksinmiş bir biçimde izledi. Araya girmek için bir hareket yapmadı. Bu onun savaşı değildi.

Bir çatırtı geldi. Kleitus'un kollarından biri mide bulandıncı bir açıyla büküldü. Jonathan rakibini üzerinden fırlattı, Hükümdar'ı duvara doğru yuvarladı. KIeitus kırık kolunu tutarak, diğer lazara öfke ve acı bir düşmanlık içinde baktı.

"Lord Xar'a Yedinci Kapı'dan bahsettin!" dedi Jonathan, Kleitus'un tepesine dikilerek. "Neden? Neden kendi yok oluşun olduğunu anlaman gereken şey için acele ediyorsun?"

Kleitus kırık kolunu ovuşturıyor, Sartan rünleri mırıldanıyordu. Kemik yenideri oluşmaya başlamıştı; lazarlar çürüyen bedenlerini bu şekilde işlevsel tutuyorlardı. Başını Jonathan'a kaldıran ceset kötü kötü sırıttı. "Ona yerini söylemedim."

"Bulacaktır. "

"Evet, bulacak!" Kleitus kahkaha attı. "Haplo ona gösterecek. Haplo o odaya giden yolu gösterecek. Hepsi odada bir arada olacaklar..."

"...olacaklar..." diye içini çekti yankı- kasvetle.

"Ve sen -onları bekliyor olacaksın," dedi Jonathan.

"Ben 'özgürlüğümü' o odada buldum," dedi Kleitus, mavi gri dudakları alayla kıvrılarak. "Onların da bulmasına yardım edeceğim. Sen de seninkini bulacaksın..."

Hükümdar durdu, başını çevirip, tuhaf gözlerle doğrudan Marit'e baktı. "Gözleri bazen bir ölünün, bazen yaşayan birinin gözleri oluyordu.

Marit'in derisi karıncalandı; kollarındaki ve ellerindeki rünler mavi mavi parladı. Sessizce kendi kendine küfretti. Hiç ses çıkarmamıştı, keskin bir nefes almıştı o kadar, ama bu kendini ele vermesi için yeterli olmuştu.

Artık yapabileceği bir şey yoktu. Cesurca öne çıktı.

"Siz lazarlar burada ne yapıyorsunuz? Lordumu mu gözetliyorsunuz? Defolun," diye emretti Marit, "yoksa gitmenizi sağlamak için Lord Xar'ı mı çağırmam gerekli?"

Jonathan diye bilinen lazar kan lekeli koridorda kayarak hemen uzaklaştı. Kleitus kaldı ve onu kötü kötü gözlemeye başladı. Saldıracak gibi görünüyordu.

Marit zihninde bir rün büyüsü örneye başladı. Bedenindeki desenler parladı.

Kleitus gölgelerin içine çekildi, ayaklarını sürüyerek uzun koridorda uzaklaştı.

Titreyerek, ne kadar korkunç olursa olsun canlı bir düşmanın bu yürüyen ölülerden daha iyi olduğunu düşünerek, kapıyı çalmaya hazırlandı, ama o sırada lordunun öfke ile yükselen sesini duydu.

"Ve bunu bana raporlamadın! Kendi evrenimde neler olup bittiğini geveze bir ihtiyar Sartan'dan öğrenmek zorındayım!"

"Şimdi size söylememekle hata ettiğimi anlıyorum, Lord Xar. Bahane olarak yalnızca ölüçağırıcılık çalışmalarına daldığınızı ve benim de bu acı verici haberle sizi rahatsız etmek istemememi sunabilirim." Sang-drax'tı bu. Ejder-yılan yine sızlanıyordu.

Marit ne yapması gerektiğini merak etti. Lordu ile içtenlikle nefret ettiği ejder-yılan arasında bir tartışmaya bulaşmak istemiyordu. Ama lordu hemen gelmesini emretmişti. Ve koridorda oyalanmaya devam edemezdi. Lazar gibi kulak misafiri olduğu sanılabilirdi. Belki de Xar'ın öfkeden söyleyecek söz bulamadığı, konuşmadaki bir aradan faydalanarak, kaim otu kapıyı tıklattı.

"Lord Xar, benim, Marit."

Kapı Xar'ın büyü emri ile açıldı. Sang-drax yağcı bir işgüzarlıkla eğildi. Onu görmezden gelen Marit, Xar'a, baktı. "İşin var, Lordum," dedi. "Gidebilirim..."

"Hayır, hayatım. İçeri gel. Bu seni ve yolculuğunu ilgilendiriyor:" Xar sakin tavrına dönmüştü, ama ejder-yılana baktığından hala gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Marit içeri girdi ve koridonın boş olduğundan emin olmak için dışarı baktıktan sonra kapattı.

"Kleitus ile diğer lazarı kapının önünde buldum, Lordum," diye bildirdi. "Sanırım sözlerini dinlemeye çalışıyorlardı."

"Bırak dinlesinler!" dedi Xar ilgisizce. Sonra Sang-drax'la konuştu.

"Arianus'ta Haplo ile savaştın. Neden?"

"Menschlerin Yıksı-diksi'nin kontrolünü ele geçirmelerini engellemeye çalışıyordum, Lordum," diye yanıt verdi ejder-yılan büzülerek. "Sizin de tahmin ettiğiniz gibi makinenin gücü muazzam. Bir kez işlemeye başlayınca, yalnızca Arianus'u değil, tüm diğer dünyaları da değiştirecek. Menschlerin elinde. . ." Sang-drax omuzlarını silkti, bu korkunç olasılığı diğerlerinin hayal gücüne bıraktı.

"Ve Haplo menschlere yardım ediyordu, öyle mi?" diye ısrar etti Xar.

"Yardım etmekle kalmıyordu, Lordum," dedi ejder-yılan. "Onlara makinenin nasıl işletileceğine dair bilgiyi bizzat veriyordu -kuşkusuz o Sartan arkadaşından edindiği bilgiyi."

Xar'ın gözleri kısıldı. "Sana inanmıyorum."

"Bir kitabı var, dört dilde yazılmış: Sartanca, elfçe, insanca ve Cücece. Kendine Alfred diyen adam dışında kimden edinmiş olabilir, Lordum?"

"Eğer söylediğin doğruysa, beni Nexus'ta son gördüğünde kitap yanında olmalıydı," diye mınldandı Xar. "Neden Haplo böyle bir şey yapsın? Sebebi ne?" ,

"Arianus'a hükmetmek istiyor, Lordum. Ve belki diğer dünyalara da. Bu açık değil mi?"

"Demek menschler, Haplo'nun rehberliği altında, Yıksıdiksi'yi çalıştırmak üzereler." Xar yumruğunu sıktı. "Neden bunu bana daha önce söylemedinB"

"Bana inanır mıydınız?" diye sordu Sang-drax yumuşak sesle. "Bir göz kaybetmiş olabilirim, ama kör olan ben değilim. Sizsiniz, Nexus Lordu. Bakın! Kanıtlara bakın -tek bir şeye işaret ediyorlar. Haplo size tekrar tekrar yalan söyledi, size ihanet etti. Ve siz buna izin veriyorsunuz! Onu seviyorsunuz, Lordum. Sevginiz sizi, kılıcın beni kör ettiği gibi kör etmiş."

Marit titredi, ejder-yılanın cüreti karşısında hayretler içinde kalmıştı. Xar'ın öfkesinin fırtına gibi gürlemesini bekledi.

Ama Xar'ın yumruğu yavaş yavaş açıldı. Eli titriyordu. Masasına yasmanarak Sang-drax'a ve Marit'e sırtını döndü.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu lord ağır ağır.

"Hayır, Lordum. O halkınızdan biri, onu öldürmemeye dikkat ettim. Ama onu kötü yaraladım ve bunun için özür diliyorum. Bazen kendi gücümü kestiremiyorum. Yürek rününü yırttım.

Ölüme yaklaştığını görünce ne yaptığımı anladım ve hoşnutsuzluğunuzdan korkarak savaştan çekildim."

"Demek gözünü bu şekilde kaybettin, öyle mi?" diye sordu Xar, çarpık bir gülümsemeyle arkasına bakarak. "Savaştan çekilirken. "

Sang-drax öfke ile baktı; tek kırmızı gözü parladı ve Marit'in savunma rünleri yeniden hayata döndü. Xar, ejder-yılana sözde sakinlik içinde bakmaya devam etti ve Sang-drax gözkapağını indirdi, kırmızı parıltıyı söndürdü.

"Halkınız becerikli savaşçılar, Lordum." Tek göz Marit'e kaydı ve kısaca alevlendi; sonra parıltısı yine söndü.

"Peki Haplo şimdi ne durumda" diye sordu Xar. "İyi değildir herhalde. Yürek rününü iyileştirmek zaman alır."

"Evet, Lordum. Son derece zayıf ve iyileşmesi uzun sürecek."

"Bane nasıl öldü" diye sordu Xar ılımlı bir şekilde, ama gözleri tehlikeli tehlikeli pırıldıyordu. "Ve Haplo sana neden saldırdı?"

"Bane çok fazla şey biliyordu, Lordum. Size sadıktı. Haplo, Bane'i öldürmesi için Alfred'in arkadaşı olan, Usta Hugh adında birini tuttu. Bu yapılınca, Haplo büyük Yıksı-diksi'nin kontrolünü ele geçirdi. Onu durdurmaya çalıştığım zaman -sizin adınıza, Lord Xar- HapIo menschleri benim ve halkımın üzerine saldırttı."*

"Ve sizi altettiter, öyle mi? Menschler sizi altetti." Xar, Sang-drax'a tiksinti içinde baktı.

"Bizi altetmediler, Lordum," diye yanıt verdi Sang-drax vakar içinde. "Dediğim gibi, çekildik. Savaşı devam ettirirsek Yıksı-diksi'nin zarar göreceğinden korktuk. Büyük makinenin zarar görmesini istemediğinizi biliyorduk ve bu yüzden, dileklerinize uyarak, Arianus'u terk ettik."

Sang-drax bakışlarını kaldırdı; tek göz parıldadı. "Acil bir durum yoktu. Lordum dilediğini alacaktır. Menschlere gelince, şimdilik barış içinde olabilirler, ama kısa süre sonra kaybedecekler bunu. Durum bu."

Xar ejder-yılana dik dik baktı, ejder-yılan önünde utanç içinde, yola gelmiş, duruyordu. "Arianus'ta şimdi neler oluyor?"

"Ne yazık ki, Lordum, söylediğim gibi halkım oradan ayrıldı. Gerçekten gerekli olduğunu düşünüyorsanız onları geri yollayabilirim. Ama öneride bulunmama izin verirseniz, lordumun gerçek çıkarları Pryan'da..."

"Yine Pryan! Pryan ile ilgili, bu kadar önemli olan ne?"

"Yaşlı adamın hücresinde bulunan ejder pulu..."

"Evet, ne olmuş?" diye sordu Xar sabırsızca.

"Bu tür yaratıklar Pryan'da yaşar, Lordum." Sang-drax durdu, sonra alçak sesle ekledi, "Eski günlerde, Lordum, bu ejderler Sartanların hizmetkarları idi. Aklıma Sartanların Pryan'da, gizli tutmak, korumak istedikleri bir şey bırakmış olabilecekleri geldi. .. Yedinci Kapı gibi."

* Ejder-yılanın anlattığı hikayeyi daha önce okuyanlar, Sang-drax'ın anlatımı ile, Ölüm Kapısı Serisinin 5. cildi olan Kaosun Eli'nde anlatılan gerçek Yıksı-diksi Savaşı arasındaki farkı göreceklerdir.

Xar'ın öfkesi soğudu. Aniden düşüncelere daldı. Pryan'ın kaleleri hakkında ne duyduğunu hatırlamıştı. "Anlıyorum. Demek bu ejderlerin yalnızca o dünyada var olduklarını söylüyorsun, öyle mi?"

"Haplo öyle raporladı, Lordum. Kaçık ihtiyar Sartan'a orada rastladı. Kuşkusuz ejder ve yaşlı Sartan Pryan'a dönmüşlerdir. Ve eğer oraya ve Chelestra'ya gidebiliyorlarsa, bir sonraki sefer titanlardan bir ordu ile dönmeyeceklerini nasıl bilebiliriz"

Xar heyecanını ejder-yılanın görmesine izin vermedi. "Belki de Pryan'a giderim," dedi kayıtsızca. "Bunu daha sonra tartışırız, Sang-drax. Senden hiç memnun kalmadığımı bil. Gidebilirsin. "

Xar'ın öfkesinin kamçısı altında irkilen ejder-yılan, lordun huzurundan çekildi.

Sang-drax'ın gidişinden sonra Xar uzun dakikalar boyunca sessiz kaldı. Ejder-yılandan neler olduğunu öğrendikten sonra, Marit onun kendisini Arianus'a göndermekten vazgeçip geçmediğini merak etti. Anlaşılan aynı şeyleri düşünüyordu, çünkü kendi kendine, "Hayır, ona güvenmiyorum!" dedi.

Ama acaba 'Sang-drax'tan mı bahsediyor, diye merak etti Marit ... yoksa Haplo'dan mı?

Lord kararını vererek Marit'e döndü.

"Arianus'a gideceksin, Kızım. Gerçekleri öğreneceksin.

Sang-drax'ın bunu benden gizlemesinin bir sebebi var ve bunun beni üzüntüden korumak olduğunu sanmıyorum! Ama," diye ekledi daha yumuşak bir sesle, "kendi halkımdan birinin ihaneti, özellikle de Haplo'nun..."

Bir an düşünceler içinde durdu. "Koparılış'tan önce, biz Patrynlerin sert ve soğuk bir halk olduğumuzu okudum, sevmeyen bir halk, birbirimize bile sevgi duymamamızla övünen bir halk. Şehvete izin veriliyormuş, cesaretlendiriliyormuş, çünkü şehvet türümüzün devam etmesini sağlıyordu. Labirent bize pek çok zor ders öğretti. Acaba sevgi de mi öğretti, diye merak ediyorum." Xar içini çekti. "Haplo'nun ihaneti bana Labirent'in yaratıklarının verdiğinden daha büyük bir acı verdi."

"Sana ihanet edeceğini sanmıyorum, Lordum," dedi Marit. "Öyle mi?" diye sordu Xar, ona dikkatle bakarak. "Neden olmasın? Onu sen de seviyor olabilir misin?"

Marit kızardı. "Sebep bu değil. Herhangi bir Patryn'in bu kadar sadakatsiz olabileceğine inanmıyorum."

Lord ona, sanki aslında ne demek istediğini araştırır gibi baktı. Marit bakışlarına sakinlik içinde yanıt verdi ve Lord tatmin oldu.

"Bunun sebebi senin dürüst olman, Kızım. Ve bu yüzden herhangi birinin dürüst olmayabileceğini algılayamaman." Durdu, sonra şöyle dedi, "Eğer Haplo'nun bir hain olduğu kanıtlanırsa -yalnızca bana karşı değil, halkımıza karşı- nasıl bir cezayı hak eder?"

"Ölüm, Lordum," dedi Marit sakinlik içinde.

Xar gülümsedi, başını salladı. "İyi konuştun, Kızım. Söyle bana," diye ekledi, aynı delici bakışlarla, "herhangi bir adam ya da kadınla rün birliği yaptın mı?"

"Hayır, Lordum." Başta soru onu irkiltmişti, sonra gerçekte ne sorduğunu anladı. "Yanılıyorsun, Lordum, eğer Haplo ile benim... "

"Hayır, hayır, Kızım," diye sözünü kesti Xar hemen. "Bunun için sormuyorum -ama bunu duyduğuma memnun oldum. Başka, daha bencilce bir sebep yüzünden soruyorum."

Masasına yürüyen Xar, masanın üzerinde duran uzun iğneyi aldı. Masasında bir şişe de mürekkep vardı, o kadar koyu bir maviydi ki, neredeyse siyah görünüyordu. Mürekkebe Patrynler tarafından kullanılan rün büyüsünden pek çok sözcük söyledi. Sonra başlığını yüzünden çekti ve alnına düşen saçları iterek, oraya işlenmiş tek bir mavi deseni açığa çıkardı.

"Benimle rün birliği yapar mısın, Kızım" diye sordu nazikçe

Marit ona hayret içinde baktı; sonra dizlerinin üzerine çöktü. Yumruklarını sıktı, başını eğdi. "Lordum, ben bu onura layık değilim."

"Hayır, Kızım. Fazlasıyla layıksın."

Marit dizlerinin üzerinde kaldı, yüzünü lorduna kaldırdı.

"O zaman, evet, lordum, seninle rün birliği yaparım ve bunu hayatırnın en büyük sevinci sayarım." Elini giydiği açık boyunlu bluza uzattı ve yırtıp açarak riin bezeli göğüslerini ortaya çıkardı.

Sol göğsünün üzerine kendi yürek rünü işlenmişti.

Xar, Marit'in kahverengi saçlarını alnından arkaya ittirdi.

Sonra eli göğüslerini aradı, sıkı ve küçüktüler, göğsünün güçlü kasları üzerinde yüksekteydiler. Eli pürüzsüz, ince boynundan kayarak sol memesine gitti.

Marit gözlerini kapattı ve dokunuşu üzerine, zevkten çok huşu ile titredi.

Xar fark etti. Boğum boğum eli okşamayı bıraktı. Marit onun içini çektiğini duydu. "Gençliğimi kaybettiğim için üzüldüğüm zamanlar olmuştur. Bu da onlardan biri."

Marit'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Lordu onu yanlış anladığı için utanç ile yanıyordu. "Lordum, memnunlukla yatağını ısıtırım..."

"Ah, işte yapacağın bu olurdu, Kızım, yatağımı ısıtmak," dedi Xar kuru kuru. "Korkarım bu iyiliğinin karşılığını veremezdim. Kasıklarımdaki ateş uzun zaman önce öldü. Ama bedenlerimiz yapamasa da, zihinlerimiz birleşecek."

İğnenin ucunu Marit'in alnının pürüzsüz derisine dayadı ve eti deldi.

Marit ürperdi, ama acıyla değil. Doğumdan itibaren, Patryn çocuklarına yaşamları boyunca dövme yapılır. Acıya alışmakla kalmazlar, ama irkilmeden tahammül etmeyi öğrenirler. Marit büyünün bedenine akması ile ürperdi, lordun bedeninden onun bedenine akan, onları birbirine bağlayan desen tamamlanınca daha da güçlenecek, onun yürek rününü kendisininkine bağlayacak büyü ile.

Lordu işlemi defalarca tekrarladı ve işlediği karmaşık desen tamamlanana kadar iğneyi Marit'in pürüzsüz derisine defalarca batırdı. Onun, bedensel değil zihinsel olan coşkusunu paylaştı. Rün birleşmesinin coşkusundan sonra, cinsel birleşme genellikle hayal kırıklığı olurdu.

İşini bitirdiği zaman kan ve mürekkep lekeli iğneyi bıraktı, Marit'in önünde diz çöktü ve onu kollarına aldı. İkisi alınlarını birbirine bastırdı, desen desene dokundu ve varlıklarının çemberi tek çember halinde birleşti. Marit zevk içinde haykırdı ve lordunun kollarında titreyerek gevşedi.

Lord ondan memnun kalmıştı, tekrar sakinleşene kadar onu kollarında tuttu. Sonra elini çenesine götürdü ve gözlerine baktı.

"Artık biriz. Ayrı olsak da, düşüncelerimiz dilediğimiz gibi birbirine uçacak."

Onu gözleriyle, elleriyle tuttu. Marit olduğu yerde donmuştu, hayranlık içindeydi. Eti adamın parmaklarının altında yumuşak, esnekti.

Sanki dokunuşu, bakışı ile tüm kemikleri erimiş gibiydi. "Bir zamanlar Haplo'yu seviyordun." Nazikçe konuşmuştu. Marit tereddüt etti, sonra utanç dolu, sessiz bir onay ile başını eğdi.

"Ben de öyle, Kızım," dedi Xar yumuşak sesle. "Ben de öyle. Bu aramızda bir bağ olacak. Ve eğer Haplo'nun ölmesi gerektiğine karar verirsem, onu öldürecek kişi sen olacaksın."

Marit başını kaldırdı. "Peki, Lordum."

Xar ona kuşkuyla baktı. "Hemen konuştun, Marit. Kesin olarak bilmeliyim. Onunla yattın. Onu yine de öldürür müsün?"

"Onunla yattım, çocuğunu doğurdum. Ama eğer lordum emrederse, onu öldürürüm."

Marit'in sesi sakin ve heyecansızdı. Lord bir tereddüt, bedeninde bir gerginlik hissetmedi. Ama sonra Marit'in aklına bir düşünce geldi. Helki de bir tür sınama. ..

"Lordum," dedi, ellerini onun ellerinin üzerine koyarak, "benden memnun kalmadınız. Benim sadakatimden kuşku duymuyorsunuz, değil mi..."

"Hayır, Kızım -ya da Karım mı demeliydim." Ona gülümsedi.

Marit tuttuğu elleri öptü.

"Hayır, Karım. Mantıklı seçim sensin. Haplo'nun yüreğine girdim. Seni seviyor. Halkımız arasında sen ve yalnızca sen onun varlığının çemberine girebilirsin. Başka kimseye güvenemezken sana güvenebilir. Ve sana -çocuğunun annesine- zarar vermekten hoşlanmayacaktır."

"Çocuktan haberi var mı?" diye sordu Marit hayret içinde.

"Biliyor," dedi Xar.

"Nasıl bilebilir? Ona söylemeden terk ettim onu. Kimseye söylemedim. "

"Birisi öğrenmiş." Xar kaşlarını çatarak bir sonraki sorusunu sordu. "Çocuk nerede, bu arada?"

Marit yine sınandığı duygusuna kapıldı. Ama yalnızca tek bir yanıt verebilirdi ve gerçek buydu. Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bebeği bir Konakçı kabilesine verdim."*

Xar'ın kaşları düzeldi. "Çok akıllıca, Karım." Kendisini Marit'den kurtardı ve ayağa kalktı. "Arianus'a doğru yola çıkmanın zamanı geldi. Rün birliği aracılığı ile iletişim kuracağız. Bana öğrendiklerini raporlayacaksın. Ama özellikle, Arianus'a varışını gizli tutacaksın. Gözlem altında olduğunu Haplo'ya belli etmeyeceksin. Eğer ölmesi gerektiğine karar verirsem, onu gafil avlayacaksın."

"Peki, Lordum."

"'Kocam' , Marit," dedi, nazikçe paylayarak. "Bana 'Kocam' demelisin. "

"Bu benim için çok büyük bir onur, Lor -Ko -Kocam," diye kekeledi, sözcüğün dudaklarından bu kadar zor çıkması karşısında korkarak.

Lord elini onun alnından geçirdi.

"Rün birliği desenini saçlarınla ört. Eğer Haplo görürse, işaretimi tanıyacak ve hemen senin ve benim bir olduğumuzu anlayacaktır. Senden şüphelenecektir."

"Peki, Lor -Kocam."

"O zaman güle güle, Karım. İlk fırsatta bana Arianus'tan rapor ver.

* Bu zalim ce gelebilir, ama Kaçakların çocuklarını daha oturmuş, bebeklerin hayatta kalma şansının daha fazla olduğu Konakçı kabilelerine vermeleri sıradan bir uygulamaydı.

Xar ona sırtını döndü ve masasına gitti. Marit'e bir daha bakmadan, kaşları konsantrasyon içinde çatılarak, bir kitabın sayfalarını çevirmeye başladı.

Marit yeni kocasının onu bu soğuk, ani tavırla aklından çıkarmasına şaşırmamıştı. Rün birliğinin uzak bir dünyadan lorduna rapor vermesini sağlayacak kullanışlı bir işlem olduğunu anlayacak kadar kurnazdı. Yine de memnundu. Bu lordunun ona duyduğu inancın simgesiydi. Yaşamlarının geri kalanı boyunca birbirlerine bağlı kalacaklardı ve büyü değiş tokuşu sayesinde, artık varlıklarının birleşmiş çemberi aracılığı ile iletişim kurabileceklerdi. Bu yakınlığın avantajları vardı, ama de-. zavantajları da vardı -özellikle de yalnız kalmayı tercih eden, içe kapanık, en yakınlarının bile duygularına ve düşüncelerine girmesine izin vermeyen Patrynler için.

Pek az Patryn resmi olarak rün birliği yapardı. Çoğu varlıklarının çemberini birleştirmekle yetinirdi.* Xar, Marit'e büyük bir onur bahşetmişti. İşaretine üzerine işlemişti ve artık o işareti gören herkes rün birliği yaptıklarını anlayacaktı. Onu karısı yapması Marit'in Patrynler arasındaki konumunu yükseltecekti. Lord öldüğünde, halkı içinde önderliği devralabilirdi.

Marit'e hakkını vermek gerekirdi, bu aklına gelmemişti. Duygulanmıştı, onurlanmıştı, sersemlemişti, kendinden geçmişti ve lorduna sınırsız bir sevgi duymak dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Onun sonsuza dek yaşamasını, böylece ona sonsuza dek hizmet edebilmeyi umuyordu. Tek düşüncesi onu memnun etmekti.

* Haplo böyle bir töreni Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi olan Ejder Kanadı'nda tasvir ediyor.

* Ya daha yaşlı olan, daha genç olana rünü işler, ya da ilk birleşen diğerine rünü işler. Eğer ikisi de daha önce birleşmişse, birbirlerine rün işlerler. Bir kez rün birliği yaptıktan sonra, rün-eşi hayatta kaldığı sürece Patrynlerin bir başkası ile rün birliği yapması yasaktır.

Alnının derisi yanıyor, acıyordu. Çıplak göğsünde elinin dokunuşunu hissedebiliyordu. O kutsal acının, dokunuşunun anısı sonsuza dek onunla kalacaktı. Gemisine binip Ölüm Kapısı'na yelken açarak Abarrach'a terk etti. İki lazar arasındaki, kulak misafiri olduğu konuşmayı Xar'a raporlamak aklına gelmemişti. Heyecanı içinde, bu konudaki her şeyi unutmuştu.

Necropolis'e, çalışma odasına geri dönen Xar masasına oturdu ve öIüçağırıcılıkla ilgili Sartan kitaplarından birini aldı. İyi bir ruh hali içindeydi. Tapınılmak, hayranlık duyulmak hoş bir şeydi ve Marit'in gözlerinde tapınma, hayranlık görmüştü. Daha önce emri altındaydı, ama artık iki kat ona aitti, bedensel ve zihinsel olarak ona bağlanmıştı. Ondan önceki çoğu kişi gibi, kendisine

tamamen açılacaktı. Yazılı olmayan yasalar, rün eşi hayatta olduğu sürece bir Patrynin bir başkası ile birleşmesini yasaklar. Ama Xar'ı iIgilendirdiği kadarıyla, yasa Xar'dı. Rün birliğinin pek çok yüreğin sırlarını ona açtığını farketmişti. Kendi sırlarını başkalarına açıklamaya gelince, böyle bir şeyin olmasına izin vermek konusunda Xar zihinsel olarak çok disiplinliydi. Açıklamasının faydalı olacağını düşündüğü kadarını açıklıyordu, o kadar.

Marit onu memnun etmişti, eline gelen herhangi bir silahın onu memnun etmesi gibi. Ne yapılması gerekiyorsa, istekle yapacaktı -bu bir zamanlar sevdiği adamı öldürmesi anlamına gelse bile.

Ve Haplo ihanete uğradığını bilerek ölecekti. "Böylece," dedi Xar, "intikamım alınacak."

BEŞİNCİ BÖLüM
KARDEŞLİK KALESİ
SKURVASH, ARIANUS

"Geldi," diye bildirdi rapor, "ön kapıda duruyor."

İhtiyar, Ciang'a, gözlerinde yakarı ile baktı. Ürkütücü görünüşlü elf kadının tek bir sözcük söylemesi... Hayır, başını sallaması yeterdi... Usta Hugh ölürdü. Girişin üzerindeki pencerede bir okçu oturuyordu. Eğer sandalyesinde kaskatı, dimdik duran elf kadın pürüzsüz, iskeletimsi kafasını hafifçe eğse, İhtiyar huzurundan ayrılır, üzerine Hugh'nun ismi işlenmiş ahşap bir hançeri okçuya taşırdı. Okçu tereddüt etmeden Hugh'nun göğsüne bir ok fırlatırdı.

Hugh bunu biliyordu. KardeşIik'e dönmekle büyük bir riskalmıştı. Onun için hartçer dolaştırılmamıştı* (dolaştırılmış olsaydı o an hayatta olmazdı), ama üyeler arasında Ciang'ın Usta Hugh'dan memnun olmadığı ve ondan yüz çevrilmesi gerektiği fısıldanıyordu. Kimse onu öldürmeyecekti, ama kimse ona yardım da etmeyecekti. Herkesin kendisine yüz çevirdiğini gören bir üye bir an önce Kardeşlik'e dönse ve davasını savunsa iyi olurdu. Bu yüzden Hugh'nun kaleye gelişi kimseyi şaşırtmamıştı, ama hayal kırıklığına uğrayan birkaç kişi vardı.

* Kardeşlik içinde kullanılan, bir üyenin ölüme mahkum edildiğini gösteren bir ifade. Bkz. Ölüm Kapısı Serizi'nin 5. cildi, Kaosun Eli, Ek. I, "Kardeşlik."

Usta Hugh'yu, Lonca'nın beslediği en büyük kiralık katillerden birini öldürdüğünü söyleyebilmek -böyle bir övünç bir servete bedeldi.

Ama kimse bunu izinsiz yapmaya cesaret edemezdi. Hugh, Ciang'ın en sevdiklerindendi -en azından eskiden. Ve onun koruyucu kolu yaşlılıktan boğum boğum olmuş, kırışmış, lekelenmiş olsa da, kanla da lekelenmişti. Ciang emretmediği sürece kimse Hugh'ya dokunamazdı.

Ciang'ın küçük, sarı dişleri alt dudağına saplandı. Bu hareketi gören ve kararsızlık işareti olduğunu bilen ihtiyar umutlandı. Belki de kadının duyarsız yüreğine dokunan bir duygu hala vardı. Sevgi değil. Merak. Ciang, hayatının kendi dudaklarında bir sözcükten daha fazla kıymeti olmadığını bile bile Hugh'nun neden döndüğünü merak ediyordu. Ve bunu cesedinden öğrenemezdi.

Sarı dişler dudağını çiğnedi. "Bana gelsin."

Ciang bu sözleri hınçla, kaşlarını çatarak söylemişti, ama söylemişti ve ihtiyar'ın işitmek istediği tek şey buydu. Fikrini değiştirmesinden korkarak, çarpık, ihtiyar bacaklarını son yirmi yıldır kullandığından çok daha hızla kullanarak odadan dışarı seğirtti.

Kapıya bağlanmış iri, demir bir halkayı kavrayan İhtiyar, kapıyı bizzat açtı.

"İçeri gir, Hugh, içeri gir," dedi İhtiyar. "Seni görmeyi kabul etti."

Katil içeri adım attı, kıpırdamadan, gözleri karanlığa alışana kadar loş girişte bekledi. İhtiyar, Hugh'ya soru sorarcasına baktı. İhtiyar'ın bu durumda gördüğü başkaları rahatlayarak gevşerdi - bazıları o kadar gevşerdi ki, içeri taşınmaları gerekirdi. Kardeşlik'in her üyesi okçuyu bilirdi.

Hugh ölümden kısa bir baş sallaması ötede olduğunu biliyordu. Yine de, kalenin granit duvarlarından daha sert yüzünde buna dair iz yoktu.

İhtiyar'ın delici gözleri bir duygu izi yakalamıştı belki, ama bu beklediği şey değildi. Kapı ölüm yerine yaşam sunarak açıldığı zaman, Usta Hugh bir anlığına hayal kırıklığına uğramış görünmüştü.

"Clang beni hemen mi görecek?" diye sordu Hugh, sesi boğuk ve alçak. Elini, avucu dışarı bakacak şekilde uzattı ve üzerindeki yara izlerini gösterdi. Törenin bir parçası.

İhtiyar, adamı hatırlayabildiğinden daha eski zamanlardan beri tanıdığı halde yara izlerine dikkatle baktı. Bu da törenin parçasıydı.

"Evet, bayım. Lütfen yukarı çık. Söylememe izin verir misin, bayım?," diye ekledi İhtiyar, sesi titreyerek, "seni gördüğüme gerçekten memnun oldum."

Hugh'nun sert, karanlık yüz ifadesi gevşedi. Yaralı elini yaşlı adamın kuş gibi kırılgan koluna koydu. Sonra, çenesini sıkarak yaşlı adamın yanından ayrıldı ve Ciang'ın özel odalarına giden sayısız merdiveni tırmanmaya başladı.

İhtiyar arkasından baktı. Usta hep tuhaf biri olmuştu. Belki de hakkındaki dedikodular doğruydu Bu pek çok şeyi açıklardı. Başını sallayan, bunu hiç öğrenemeyeceğini bilen İhtiyar kapıdaki görevinin başına döndü.

Hugh merdivenleri yavaş yavaş, sağa sola bakmadan tırmandı. Zaten hiçkimseyi görmeyecekti ve kimse de onu görmeyecekti -kalenin kurallarından biri. Artık içeri girdiğine göre, acelesi yoktu. Okçunun ellerinde ölümünü bulacağından o kadar emindi ki, ölmezse ne yapacağını düşünmemişti. Yürürken, çenesinden sarkan örülmüş sakal tutamlarından birini çekiştirerek ne diyeceğini düşündü. Pek çok varyasyonu prova etti. Sonunda vazgeçti.

Ciang'a söylenecek tek şeyolabilirdi -gerçek. Muhtemelen zaten biliyor olacaktı.

Koyu renkli, cilalı, oldukça nadir bulunan ahşapla kaplanmış sessiz, boş koridoru geçti. Koridorun ucunda, Ciang'ın kapısı açık duruyordu.

Hugh dışarıda durdu, içeri baktı.

Onu masasının başında, Lonca'ya katılan sayısız adayın kanı ile lekelenmiş masanın başında görmeyi beklemişti. Ama elmas biçimli camları olan pencerelerden birinin önünde duruyor, Skurvash adasının yabantopraklarına bakıyordu.

Ciang o pencereden görmeye değer ne, varsa görüyordu: kıyı boyunca uzanan, refah içindeki kasaba -bir kaçakçı sığınağı- kasabayı kaleden ayıran, kırılgan hargastların oluşturduğu orman, kasabadan kaleye giden tek, dar yol (o yolda yürüyen bir köpek bile Kardeşlik'in tüm nöbetçileri tarafından görülebilirdi) ve her şeyin ötesinde, yukarısında ve aşağısında, Skuıvash adasının içinde yüzdüğü gökyüzü.

Hugh yumruğunu sıktı; ağzı o kadar kuruydu ki, bir an geldiğini bildiremedi; yüreği hızla atıyordu.

Elf kadın yaşlıydı; pek çok kişi onu Arianus'taki en yaşlı kişi olduğunu düşünüyordu. Küçük ve kırılgandı. Hugh onu güçlü ellerinden biri ile ezebilirdi. Elflerin bayıldığı parlak renkli, ipek giysilere bürünmüştii ve bu yaşında bile bir narinlik, bir zarafet, bir zamanlar olağanüstü sayılan bir güzelliğin izleri görülebiliyordu. Kafası keldi, kafatası mükemmel bir şekle sahipti, derisi pürüzsüz ve lekesizdi, kırışık yüzü ile ilginç bir karşıtlık oluşturuyordu.

Saçlarının yokluğu çekik gözlerinin iri ve canlı görünmesine sebep oluyordu ve döndüğü zaman -sese değil, sessizliğe dönmüştü- o karanlık gözlerin delici bakışları, şimdiye dek Hugh'un göğsüne saplanmayan bir ok gibiydi.

"Geri dönerek çok şeyi tehlikeye attın, Usta Hugh," dedi Ciango.

"Düşündüğün kadar değil, Ciang," diye yanıt verdi Hugh.

Yanıtı ne kaçamaklı, ne de alaycıydı. Alçak, donuk, cansız bir sesle konuşmuştu. O ok onu pek az şeyden mahrum bırakacaktı anlaşılan.

"Buraya ölmeyi umarak mı geldin?" Ciang'ın dudakları kıvrıldı. Korkakları horgörürdü.

Pencerenin yanındaki yerinden ayrılmamıştı, ne de Hugh'yu odaya davet etmiş, oturmasını istemişti. Kötü bir işaret. Kardeşlik törelerine göre, bu onun da Hugh'dan yüz çevirdiğini gösteriyordu. Ama Hugh "el" ünvanına sahipti, Ciangio'kinden sonra -"kol"du onunki- Kardeşlik'teki en yüksek ünvandı bu. Hüküm vermeden önce açıklamasını dinleme lütfunu gösterecekti.

"Ok hedefini bulsaydı hayal kırıklığına uğramayacaktım." Hugh'nun ifadesi sertti. "Ama hayır. Buraya ölüm aramaya gelmedim. Bir sözleşmem var." Konuşurken yüzünü buruşturdu.

"Yardım ve tavsiye için geldim."

"Kenkarilerin sözleşmesi." Ciang'ın gözleri kısıldı. Ciang'ı bu kadar iyi tanımasına rağmen, Hugh bunu bilmesine şaşırdı. Kenkariler -elf ölülerinin ruhlarını tutan elf tarikatı- ile görüşmesi gizlilik içinde yapılmıştı. Demek Ciang'ın o dindar tarikatta bile casusları vardı.

"Hayır, onlarla değil," diye açıkladı Hugh kaşlarını çatarak.

"Ama sözleşmeyi yerine getirmem için beni zorlayan onlar oldu."

"Seni zorlamak mı? Bir sözleşmeyi -kutsal bir vaadi mi? Bana söylemek istediğin, Usta Hugh, Kenkariler seni zorlamasaydı bunu yapmayacağın mı?"

Ciang şimdi gerçekten öfkelenmişti. İki kırmızı leke yaşlı boynundan tırmanarak, kırışık yanaklarına yerleşti. Eli bir pençe gibi uzandı, iskeletsi, suçlayan parmağını ona uzattı.

"Demek hakkında işittiğim söylentiler doğru. Cesaretini kaybettin." Ciang ona sırtını dönecek oldu. Bunu bir kez yapınca, Hugh ölü bir adam olacaktı. Ölüden de beter, çünkü onun yardımı olmadan sözleşmesini yerine getiremeyecekti ve bu da onursuz öleceği anlamına geliyordu.

Hugh kuralları ihlal etti. Davet edilmeden odaya girdi, halı kaplı zemini aştı, Ciang'ın masasına yürüdü. Masanın üzerinde ahşap bir kutu vardı, parlak mücevherler kakılmıştı. Huglı kapağı kaldırdı.

Ciang durdu, omzunun üzerinden baktı. Yüzü sertleşti. Hugh yazılı olmayan kuralı ihlal etmişti ve Ciang şimdi aleyhine karar verirse, cezası çok daha ağır olacaktı. Ama cesurca, meydan okurcasına hareketleri takdir ederdi ve bu, kesinlikle, onun huzurunda yapılan en cesur hareketti. Sonucunu görmek için bekledi.

Hugh kutunun içine uzandı, altın kabzası el şeklinde -avucu düz, parmakları birbirine bastırılmış, uzattığı başparmağı hançerin ucu ile kabzası arasında duran bir el- oyulmuş keskin bir hançer çıkardı. Tören hançerini alan Hugh, gelip Ciang'ın önünde durdu.

Kadın ona serinkanlılıkla, kayıtsız bir merakla, hiç korkmadan baktı. "Bu nedir"

Hugh dizlerinin üzerine çöktü. Hançeri kaldırarak, kabza önde, keskin ucu göğsüne işaret edecek şekilde Ciang'a uzattı.

Kadın hançeri kabul etti, eli kabzanın çevresine sevgi dolu bir beceriyle dolandı.

Hugh gömleğinin yakasını çekti, boynunu açtı. "Beni buradan hançerle, Ciang," dedi, sesi soğuk ve sert. "Boğazımdan."

Ona bakmadı. Gözleri pencereden dışarı, alacakaranlığa dikilmişti. Gecenin Lordları pelerinlerini Salarus'un önüne örtüyorlardı; gecenin gölgeleri Skurvash'ın üzerine sürünüyordu.

Ciang hançeri sağ elinde tuttu. Sol elini uzatarak, sakalın örgülü tutamlarını yakaladı, başı yukarı, kendisine doğru çekti ve boğazı kesmeye karar vermesi halini düşünürek kendisine daha iyi bir posizyon sağladı.

"Böyle bir onuru haketmek için hiçbir şey yapmadın, Usta Hugh," dedi soğuk bir sesle. "Neden ölümünün benim elimden olmasını istiyorsun?"

"Geri dönmek istiyorum," dedi Hugh cansız bir sesle. Ciang nadiren şaşırırdı, ama sakince, düz bir sesle söylenen bu ifade onu şaşırtmıştı. Onu bıraktı, bir adım geri çekildi, dikkatle adamın karanlık gözlerinin içine baktı. Delilik pırıltısı göremedi. Yalnızca bir boşluk, sanki kurumuş bir kuyuya bakarmış gibi.

Hugh giydiği deri yeleği yakaladı, çekip açtı. Gömleğini yırttı.

"Göğsüme bak. İyi bak. İşareti görmek zor."

Esmer bir adamdı; göğsü gür, kıvırcık, grileşmekte olan siyah tüylerle kaplıydı.

"Burada," dedi ve Ciang'ın direnmeyen eline rehberlik ederek yüreğinin üzerine götürdü.

Ciang dikkatle baktı, parmaklanı göğüs kıllarının arasından geçirdi, dokunuşu etini tırmalayan bir kuşun pençesi gibiydi. Hugh ürperdi; tüyleri diken diken oldu.

Ciang derin bir nefes aldı, elini çekti. Ona hayret içinde, yavaş yavaş anlayarak baktı.

"Rün büyüsü!" diye soludu.

Başı yenilmiş gibi eğilen Hugh topuklarının üzerine çöktü.

Bir eli göğsüne gitti, gömleğinin yırtık iki parçasını bir araya getirdi. Diğer eli yumruk oldu. Omuzları çöktü; görmeden yere baktı.

Ciang tepesinde duruyordu, hançer hala elindeydi, ama unutulmuştu. Uzun, çok uzun zamandır korku duymamıştı. Ne kadar uzun zamandır olduğunu hatırlayamıyordu. Ve o zaman da böyle bir korku değildi -karnında solucanlar kıvranıyor gibi.

Dünya değişmişti, çok değişmişti. Ciang biliyordu bunu. Değişimden korkmuyordu. Geleceğe bakmıştı ve onu karşılamaya hazırdı. Dünya değişirken, Kardeşlik de değişecekti. Artık ırklar arasında barış olacaktı -insanlar, elfler ve cüceler ahenk içinde, birlikte yaşayacaktı. Savaşın ve isyanın bitmesi başta organizasyona darbe indirecekti; huzur, insanlar ile elflerin Kardeşlik'e saldıracak kadar güçlü olduklarını sanmalarına bile sebep olabilirdi. Ama Ciang bundan kuşkuluydu. Çok sayıda insan baronu, çok sayıda elf lordu Kardeşlik'e fazlasıyla iyilik borçluydu.

Ciang barıştan korkmuyordu. Gerçek barış ancak her elfin, insanın ve Cücenin kafası kesilir, yüreği çıkarılırsa gerçekleşebilirdi. Yaşam olduğu sürece, kıskançlık, hırs, nefret, şehvet de olacaktı ve düşünecek kafalar, hissedecek yürekler olduğu sürece, Kardeşlik eyleme geçmek için orada olacaktı.

Ciang her şeyin aynı olduğu bir dünyada gelecekten korkmuyordu. Ama bu -bu dengeyi bozuyordu. Teraziyi şaşırtıyordu. Becerebiliyorsa, bununla hemen ilgilenmeliydi. Hayatında ilk defa, Ciang kendinden kuşku duydu. Korkusunun kökü buydu.

Hançere baktı, yere bıraktı.

Ellerini Hugh'nun sıska, boş yanaklarına koydu, başını nazikçe kaldırdı. "Zavallı oğlum," dedi ona yumuşak bir sesle. "Zavallı oğlum."

Hugh'nun gözleri yaşlarla doldu. Bedeni ürperdi. O kadar uzun zamandır uyumuyor, yemek yemiyordu ki, ikisine de ihtiyaç duymaz olmuştu. Ciang'ın ellerine çürük meyve gibi düştü.

"Bana her şeyi anlatmalısın," diye fısıldadı Ciango. Ciang adamın direnmeyen başını kemikli göğsüne dayadı, mınıdandı. "Bana her şeyi anlat, Hugh. Ancak o zaman sana yardım edebilirim. "

Hugh gözlerini sıkı sıkı kapattı, gözyaşlarını tutmaya çalıştı, ama çok zayıftı. Sarsılarak hıçkırdı, yüzünü elleriyle örttü.

Ciang ona sarıldı, sallamaya başladı. "Bana her şeyi anlat.. ."

ALTINCI BÖLÜM
KARDEŞLİK KALESİ
SKURVASH, ARlANUS

"Bu gece başka kimseyi görmeyeceğim," dedi Ciang ihtiyar'a, onunla görüşmek isteyen bir başkasının mesajını taşıyarak odaya girince.

İhtiyar başını salladı ve giderken kapıyı arkasından kapatarak, ikisini yalnız bıraktı.

Hugh kendini toplamıştı. Bardaklar dolusu şarap ve kan lekeli masaya konan bir tepsi sıcak yemek fiziksel, ve bir dereceye kadar da zihinsel gücünü yerine getirmişti. O kadar iyileşmişti ki, patlayışını utanarak hatırlıyor, bu konu aklına gelince kıpkırmızı oluyordu. Mırıldandığı özürlere Ciang başını salladı.

"Bir tanrının yanında bulunmak ufak bir mesele değil," dedi.

Hugh acı acı gülümsedi. "Tanrı. Alfred -bir tanrı."

Gece çökmüştü; mumlar yakılmıştı. .

"Anlat bana," diye tekrarladı Ciango.

Hugh baştan başladı. Ona Bane'i, kötü büyücü Sinistrad'ı, Bane'i öldürmesi için tutulmasını ve küçük çocuğun büyüsüne kapılmasını anlattı. Ciang'a çocuğun annesinin, Iridal'in büyüsüne kapılmasını anlattı -aynı büyü değil, basit, sıradan aşk.

Ciang'a utanmadan, lridal'e duyduğu aşk yüzünden çocuğu öldürmek için yaptığı sözleşmeden vazgeçmesini, onun oğlu için kendi hayatını feda etmeyi planlamasını anlattı.

Ve feda etmişti de.

"Öldüm," dedi Hugh, acı ve dehşeti hatırlayınca ürpererek.

"Acıyı gördüm, korkunç acıyı, herhangi bir ölümlünün çekebileceğinden daha büyük acıyı. Kendi içimi gördüm, içimdeki kötü, yüreksiz yaratığı. Ve üzüldüm. Gerçekten üzüldüm. Ve sonra... anladım. Ve anladığım zaman, kendimi affedebildim. Ve affedildim. Huzur buldum... Ve sonra hepsi elimden alındı."

"O... Alfred... seni geri getirdi."

Kafası karışan Hugh başını kaldırdı. "Sen bana inanıyorsun, Ciango? Hiç aklıma gelmemişti... Gelmememin sebebi buydu... "

"Sana inanıyorum." Ciang içini çekti. Masada duran elleri hafifçe titriyordu. "Sana inanıyorum. Şimdi." Hugh'nun göğsüne baktı. Örtülmüş olmasına rağmen, rün işareti kumaşın içinde parlıyor gibiydi. "O zaman geri gelseydin inanmayabilirdim. Ama olan olmuş."

"Eski yaşamıma dönmeye çalıştım, ama kimse beni kiralamıyordu. Iridal herkesin vicdanı haline geldiğimi söyledi. Kötülük planlayan herkes kendi kötülüklerini yüzümde görüyormuş." Usta omuzlarını silkti. "Bu doğru mu, değil mi, bilmiyorum. Her durumda, kendimi Kir keşişlerinin manastırına gizledim. Ama Iridal beni buldu."

"Seni buraya getiren kadın -Iridal, oğlanın annesi. Hayatta olduğunu biliyor muydu?"

"Alfred bunu yaparken yanındaydı." Hugh elini göğsünün üzerine koydu. "Alfred daha sonra inkar etti, ama Iridal ne gördüğünü biliyordu. Ama beni kendi halime bıraktı. Korkuyordu.....

"Tann'nın dokunuşu," diye mırıldandı Ciang, başını sallayarak.

"Ve sonra oğlu, Bane, yine ortaya çıktı, elflerle birlikteydi. Oğlanın ismi doğru seçilmiş. * Prens Reesh'ahn ile Kral Stephen arasında kurulmakta olan barışı engellerneyi planlıyordu. Kenkariler'in yardımı ile, Iridal ve ben Bane'i elflerden kurtarmak üzere yola çıktık, ama oğlan bize ihanet etti. Elfler Iridal'i rehin aldılar, beni Stephen'ı öldürmeyi kabul etmeye zorladılar. Sözde varis olarak, Bane insanlann hükümdarlığını ele geçirecekti ve onlara da ihanet edecekti."

"Ve Stephen'ın öldürülmesi işini eline yüzüne bulaştırdın," diye araya girdi Ciango.

Hugh yine kızardı, bakışlarını kaldırıp hüzünle gülümsedi. "Demek bunu da duydun. Kendimi öldürtmeyi planlamıştım. lridal'i kurtarmak için bundan başka bir şey aklıma gelmemişti. Stephen'ın muhafızları işimi görecekti. Kral bunun arkasında Bane'in olduğunu anlayacaktı. Oğlanın işini görecekti. Ama yine, ölmedim. Köpek muhafızın üzerine atladı.....

"Köpek mi?" diye sözünü kesti Ciango "Hangi köpek?"

Hugh yanıt verecek oldu; sonra yüzünden tuhaf bir ifade geçti. "Haplo'nun köpeği," dedi yumuşak bir sesle. "Bu garip. Bu daha önce aklıma gelmemişti."

Ciang homurdandı. "Zamanı geldiğinde anlatırsın onu. Hikayene devam et. Bu Bane öldü. tam Kral Stephen'ı öldürecekken annesi öldürdü onu. Evet." Hugh'nun şaşkın bakışı üzerine gülümsedi. "Hepsini işittim. Gizemustası, Iridal, Yüksek Alemler'e döndü. Sen onunla gitmedin. Kenkarilere döndün. Neden?"

* Bane İngilizce'de kötü anlamına gelir. Ç.N.

"Onlara borcum vardı," dedi Hugh yavaş yavaş, şarap kadehini elinde çevirerek. "Onlara ruhumu satmıştım."

Ciang'ın gözleri irileşti. Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onlar insan nıhu ile ilgilenmezler. Ne de herhangi bir ruhu -insan ya da elf- satın alırlar."

"Benimkini istiyorlardı. Ya da en azından ben istediklerini düşündüm. Neden olduğunu anlıyorsundur, elbette..."

Hugh tek yudumda kadehini boşalttı.

"Elbette." Ciang omuzlannı silkti. "Ölmüştün ve geri dönmüştün. Ruhun çok değerliydi. Ama neden almadıklarını da anlayabiliyorum. "

"Öyle mi?" Hugh kendine yeni bir kadeh dolduracakken durdu ve dikkatini ona çevirdi. Sarhoştu, ama yeterince değil. Asla yeterince sarhoş olamıyordu.

"Elflerin ruhlan yaşayanlara hizmet etmeleri için tutsak edilir. Öteye gitmeleri engellenir. Belki de senin tasvir ettiğin gibi bir huzurun var olduğundan haberleri bile yoktur." Ciang kemikli parrnağı ile işaret etti. "Sen Kenkariler için bir tehlikesin, Usta Hugh. Onlar için ölüyken, yaşarken olduğundan daha büyük bir tehlikesin."

Hugh alçak sesle ıslık çaldı. Yüzü karardı. "Hiç böyle düşünmemiştim. Piçler. Ve ben de sanmıştım ki..." Başını salladı. "Çok merhametli davrandılar... Ve bunca zaman... Kendi çıkarlarına hizmet ediyorlarmış."

"Bunu yapmayan birini hiç tanıdın mı, Usta Hugh?" diye payladı Ciang onu. "Sen böyle oyunlara düşmezdin. Sen açıkça görebilirdin. Ama değişmişsin. En azından artık neden olduğunu biliyorum."

"Yine açıkça görebileceğim," dedi Hugh yumuşak sesle.

"Acaba" Ciang masanın üzerindeki kan lekelerine baktı. Dalgın dalgın parmaklarını üzerlerinden geçirdi. "Acaba" Sustu, düşüncelere daldı.

Huzursuz olan Hugh onu rahatsız etmedi.

Sonunda Ciang gözlerini kaldırdı, Hugh'ya kurnaz bakışlarla baktı. "Bir sözleşmeden bahsettin. Seni kim tuttu ve ne için?"

Hugh dudaklarını ıslattı, bu kısmı gönülsüzce geldi... "Ölmeden önce, Bane onun için birini öldürmeyi kabul ettirdi bana. Haplo isimli adamı."

"Sen ve Alfred ile birlikte yolculuk eden adam mı?" Ciang başta şaşırmış görünüyordu sonra sertçe gülümsedi. Her şey bir mantığa oturmaya başlamıştı. "Elleri sargılı olan."

Hugh başını salladı.

"Bu Haplo neden ölmeli?"

"Bane onun lordunun Haplo'nun yoldan çekilmesini istediği hakkında birşeyler söyledi. Çocuk ısrarlıydı, kabul edene kadar beni rahat bırakmadı. Stephen'ın kampını kurduğu Yedi Otlaklar'a gidiyorduk. Bir çocuğun kaprisleri ile uğraşmak için çok işim vardı. Sesini kesmesi için kabul ettim. Zaten o kadar uzun yaşamayı planlamıyordum."

"Ama hayattasın. Ve Bane öldü. Ve şimdi bir ölü ile sözleşmen var."

"Evet, Ciang."

"Peki sözleşmeyi yerine getirecek misin?" Ciang onaylamıyordu.

"Lanet şeyi unutmuştum!" dedi Hugh sabırsızca. "Atalar götürsün beni, ölmem gerekiyordu! Kenkariler ruhumu satın alacaktı. "

"Ve aldılar -ama senin beklediğin şekilde değil."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Bana sözleşmeyi hatırlattılar. Ruhumun Bane'e bağlı olduğunu söylediler. Onlara vermekte özgür değilmişim."

"Zarifçe." Ciang hayran kalmıştı. "Zarif ve temiz. Ve böylece, zarif ve temiz bir şekilde onlar için oluşturduğun büyük tehlikeden kaçtılar."

"Tehlike mi?" Hugh elini masaya vurdu. Kendi kanı da oradaydı, yıllar önce, Kardeşlik'e çırak olduğu zaman dökülmüştü. "Ne tehlikesi? Bunu nasıl bilebilirler? Bana bu işareti gösteren onlar oldu!" Sanki etini yırtacak gibi göğsünü kavradı.

"Nasıl bildikleri konusunda, Kenkariler kadim kitaplara sahiptir. Ve sonra, Sartanlar onları severdi. Onlara sırlarını anlatırlardı. . . "

"Sartan." Hugh başını kaldırdı. “Iridal de bu sözcüğü söylemişti. Alfred'in..."

"Sartan olduğunu söyledi. Bu kadarı açık. Yalnızca Sartanlar rün büYüsü kullanabilir, ya da onlar öyle iddia ediyordu. Ama dedikodulara, karanlık dedikodulara göre başka bir tanrı ırkı..."

"Tüm bedenlerini kaplayan, buna benzer işaretler olan tanrılar mı Patrynler olarak bilinen. Iridal bana onlardan da bahsetti. Haplo'nun bir Patryn olduğunu tahmin ediyordu."

"Patryn." Ciang sözcük üzerinde oyalandı, tadına baktı. Sonra omuzlannı silkti. "Belki de. Kadim metinleri okuyuşum üzerinden uzun yıllar geçti ve o zaman da ilgilenmemiştim zaten. Bu tanrılar -Patryn ya da Sartan- bizimle ne ilgisi var? Yok. Artık yok."

Gülümsedi, ince, büzülmüş dudaklarını çevreleyen ve kırışıklıkların içine akan kırmızılık masasından kan içmiş gibi görünmesine sebep oldu. "Ve bunun için minnettanz."

Hugh homurdandı. "Artık sorunumu anlıyorsun. Bu Haplo'nun bedeninde benimkine benzer rünler var. Tuhaf bir ışıkla parlıyorlar. Bir kez ona saldırdım. Sanki ellerimi bir şimşeğe uzatmışım gibi oldu." Sabırsız bir hareket yaptı. "Bu adamı nasıl öldürebilirim, Ciang? Bir tanrı nasıl öldürülür?"

"Bana gelmenin sebebi bu mu?" diye sordu Ciang, dudaklarını büzerek. "Yardımımı isternek için mi?"

"Yardım... ölüm, emin değilim." Hugh şarap yüzünden zonklamaya başlamış şakaklarını ovdu. "Gidecek başkası yoktu."

"Kenkariler sana yardım etmedi mi?"

Hugh içini çekti. "Bundan bahsederken bile bayılacaklardı neredeyse. Onları bana bir hançer vermeye zorladım -başka bir şeyden değil, onlarla alayetmek için. Çok kişi, bir sürü sebepten dolayı öldürmem için beni kiraladı, ama hiçbiri kurban için hüngürdemedi."

"Kenkariler ağladı mı, diyorsun?"

"Bana hançeri veren ağladı. Kapının Koruyucusu. Silahı elinden bırakamadı. Onun için üzülecektim neredeyse."

"Ne dedi peki?"

"Ne mi dedi?" Hugh düşünerek kaşlarını çattı, şarap dumanları arasında yolunu bulmaya çalıştı. "Ne dediğine fazla dikkat etmedim -bununla ilgili kısma gelene kadar." Hugh göğsüne vurdu. "Rün büyüsü. Büyük makinenin çalışmasını engellememem gerektiği hakkında konuştu. Ve Haplo'ya ölmesini Xar'ın istediğini söylemem gerektiği. İşte bu. Lordunun adı bu. Xar. Xar ölmesini istiyor."

"Tanrılar aralarında savaşıyor. Biz zavallı ölümlüler için umut verici bir işaret." Ciang gülümsüyordu. "Eğer birbirlerini öldürürlerse, yaşamlarımıza onlar karışmadan devam edebiliriz."

Usta Hugh anlamadan, aldırmadan başını salladı.

"Tanrı ya da değil, hedefim Haplo," diye mınldandı. "Onu nasıl öldürmem gerekiyor?"

"Bana yarına kadar zaman ver," dedi Ciango "Bu gece bu konuda çalışacağım. Söylediğim gibi, kadim metinleri okumamın üzerinden çok zaman geçti. Ve sen uyumalısın, Usta Hugh."

Hugh onu işitmedi. Şarap ve bitkinlik -merhametle- onu duyularından mahrum bırakmıştı. Masaya yayılmış, kollarını başının üstüne koymuş, yanağını kan lekeli ahşaba dayamıştı. Şarap kadehi hala elindeydi.

Ciang ayağa kalktı. Destek için masaya dayanarak yavaş yavaş gelip onun yanında durdu. Gençliğinde, uzun, çok uzun zaman önce olsa, onu aşığı yapardı. İnsan aşıkları elflere tercih ediyordu. İnsanlar sıcak kanlıdır, saldırgandır -kısa parlayan alev parlak yanar. Hem, insanlar zamanlıca ölür ve sizi bir başkasının peşinden gitmekte özgür bırakır. Başbelası olacak kadar uzun yaşamazlar. İnsanların çoğu. Tanrıların dokunmadıkları. Tanrıların lanetlemedikleri.

"Zavallı sinek," diye mırıldandı Ciang, elini adamın omzuna koyarak. "Ne kadar korkunç bir ağda çabalıyorsun! Ve o ağı ören örümcek kim, merak ediyorum. Kenkariler değil. Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Onların kendi kelebek kanatları da bu ağa dolanmış olmalı.

"Sana yardım etmeli miyim? Bli konuda eyleme geçmeli miyim? Yapabilirim, biliyorsun, Hugh." Ciang elini dalgın dalgın, taranmamış bir biçimde adamın sırtından aşağı sarkan siyah ve gri, keçeleşmiş saç yığınının üzerinden geçirdi. "Yardım edebilirim. Ama neden edeyim? Bunda benim çıkarım ne?"

Ciang'ın eli titremeye başladı. Sandalyenin sırtına yaslandı. Zayıflık geri dönmüştü. Artık daha sık geliyordu. Bir baş dönmesi, nefessiz kalma. Sertçe, metanetle tutundu ve geçmesini bekledi. Hep geçerdi. Ama gittikçe kötüleşeceği bir zaman geliyordu. Onu altedeceği bir zaman.

"Ölmenin zor olduğunu söylüyorsun, Usta Hugh," dedi Ciang, yeniden nefes alabildiği zaman. "Bu beni şaşırtmıyor. Bilecek kadar çok ölüm gördüm. Ama itiraf etmeliyim, hayal kırıklığına uğradım. Huzur. Affedilme. Ama ilk önce hesap vermemiz gerekiyor.

"Halbuki ben hiçbir şey olmayacağını sanırdım. Aptal kutuları ile Kenkariler. Onların cam kubbesinde yaşayan ruhlar. Ne saçmalık. Boşuna. Hepsi boşuna. Her şeyimi bunun üzerine oynadım." Eli sandalyenin sırtında kıvrıldı. "Görülen o ki, kaybetmişim. Yalan söylemiyorsan, elbette."

Hugh'nun üzerine eğilerek, ona dikkatle, umutla baktı. Sonra içini çekerek doğruldu. "Hayır, şarap yalan söylemez. Sen de söylemedin, Usta, seni tanıdığım onca yıl boyunca yalan söylemedin. Hesap vermek. Kötülük. Ben ne kötülük yapmadım ki? Ama nasıl telafi edebilirim? Zarlarımı masaya attım. Artık geri almam için çok geç. Ama belki yeniden atarsam, ha? Kazanan her şeyi alır."

Kurnaz, yaşlı kadın karanlık gölgelerin içine baktı. "Var mısın?"

Kapı yumuşak bir şekilde vuruldu. Ciang kendi kendine, yarı alaycı, yarı ciddi, güldü. "İçeri gir."

İhtiyar kapıyı itti, aksayarak girdi.

"Ah, yazık," dedi hüzünle, Usta Hugh'yu görünce. Soru sorarcasına Ciang'a baktı. "Onu burada mı bırakacağız?"

"İkimiz de onu yerinden kıpırdatacak kadar güçlü değiliz, benim eski dostum. Sabaha kadar burada yeterince rahat olacak."

Kolunu uzattı ihtiyar koluna girdi. Birlikte -adamın zayıflayan gücü kadının sendeleyen adımlarına yardımcı olarak.... karanlık koridorun öbür yanına, Ciang'ın yatak odasına yürüdüler.

"Lambayı yak, İhtiyar. Bu gece geç saatlere kadar okuyacağım."

Adam denileni yapıp lambayı yaktı ve yatağının yanındaki sehpaya koydu.

"Kütüphaneye* git. Bana Sartanlar üzerine yazılmış bütün kitapları bul. Ve Siyah Sandık'ın anahtarını getir. Sonra çekilebilirsin. "

"Pekala, hanımefendi. Usta Hugh'yu örtmek için bir de battaniye getireceğim."

İhtiyar aksayarak çıkarken Ciang onu durdurdu.

"Dostum, hiç ölüm hakkında düşündün mü? Kendi ölümün, demek istiyorum."

İhtiyar gözlerini kırpmadı bile. "Yalnızca yapacak daha iyi bir işim yokken, hanımefendi. İstedikleriniz bu kadar mı?"

* Haplo'nun bu konudaki notlarına bakılırsa Kardeşlik'in kütüphanesi oldukça geniştir. Bekleneceği gibi, hayal edilebilecek her tür silahın yapılması üzerine ciltler vardır -insan, elf, cüce silahları, sıradan ve büyülü silahlar. Botanik ve bitki ilmi üzerine, özellikle de zehirler ve panzehirler üzerine sayısız kitap vardır. Zehirli yılanlar, ölümcül örümcekler, tuzaklar, ejderlerin bakımı ve idare edilmesi üzerine kitaplar vardır. Aynı zamanda, beklenmedik türden kitaplar da vardır: insanların, elflerin ve cücelerin, hatta daha eski varlıkların -Sartanların- yüreklerinin ve zihinlerinin iç işleyişi üzerine. Bir katil loncasında felsefi kitapları... Tuhaf. Ya da belki de değildir. Dedikleri gibi, "Bir kurbanın izini sürerken, ayaklarını onun ayak izlerine uydurman gerekir."

YEDİNCİ BÖLüM
KARDEŞLİK KALESİ
SKURVASH, ARlANUS

Ertesi sabah Hugh geç saatlere kadar uyudu, şarap zihnini sersemletmiş, bitkinliğin bedenini ele geçirmesine izin vemişti. Ama bu üzümün ağır, tazelemeyen uykusuydu, insanın hamur gibi, ağrıyan bir beyinle, bulanan bir mideyle uyanmasına sebep olan bir uyku. Sersemlemiş ve kafası karışmış olacağını bildiği için, Hugh'nun sendeleyen adımlarına yardımcı olup, onu nöbetçilerin tazelenmesi için kalenin dışına konmuş iri bir su fıçısına götürmek üzere ihtiyar oradaydı. * İhtiyar fıçının içine bir kova batırdı ve Hugh'ya uzattı. Usta, giysilerini çıkarmadan, kovanın içindekini başına ve omuzlarına boşalttı. Sırılsıklam yüzünü silerken kendisini daha iyi hissediyordu.

"Ciang bu sabah seni görecek," dedi ihtiyar, Hugh'un sözlerini anlayabileceğinden emin olunca.

Hugh başını salladı, henüz yanıt verecek durumu yoktu. "Seninle odasında görüşecek," diye ekledi ihtiyar. Hugh'nun kaşları kalktı. Bu, pek az kişiye bahşedilen bir onurdu. Hüzünle, ıslak, içinde uyuduğu giysilere baktı. Anlayan ihtiyar temiz bir gömlek vermeyi önerdi. Yaşlı adam kahvaltıdan da bahsetti, ama Hugh başını şiddetle salladı.

* Kardeşlik'in servetini gösteren bir şeydir. Orta Alemler'de başka hiçbir yerde açıkta, korunmayan, kıymetli içeriği gelen herkese serbest olan bir su fıçısı bulunmaz.

Yıkanıp giyinen, şakaklarındaki zonklama gözlerinin arkasına kayan Hugh bir kez daha Ciang'ın, Kardeşlik'in "kol"unun huzuruna çıktı.

Ciang'ın odaları çok büyüktü, elflerin bayıldığı, insanların gösterişçi bulduğu bir görkemle, şatafatla dekore edilmişti. Tüm mobilyalar, Orta Alemler'de oldukça nadir olan ahşaptan oyulmuştu. Bu kadar çok, bu kadar güzel parçaların karşısında elf imparatoru Agah'ran boyalı gözkapaklarını iri iri açardı. Devasa yatak bir sanat harikasıydı. Birbirinin tepesine tünemiş mitolojik hayvanlar şeklinde oyulmuş dört yatak direği aynı hayvanları patilerini uzatmış, uzanır gösteren ahşap bir karyola sayvanını destekliyordu. Her patiden altın bir halka sarkıyordu. Halkalardan, olağanüstü örgüye, renklere ve tasarıma sahip ipek bir perde sarkıyordu. Perdenin büyülü özellikleri olduğu, elf kadının sıradışı ömrünün sebebi olduğu fısıldanıyordu.

Bu doğnı olsa da, olmasa da, perde çok güzeldi ve hayranlık uyandırıyor gibiydi. Hugh daha önce Ciang'ın özel odalarına hiç girmemişti. Parlak, rengarenk perdeye hayranlık içinde baktı, elini kaldırdı, uzatmıştı ki, ne yaptığını anladı. Kızararak elini çekti, ama dev, yüksek sırtlı bir sandalyeye oturmuş olan Ciang işaret etti.

"Dokunabilirsin, dostum. Sana faydası olur."

Dedikoduları hatırlayan Hugh perdeye dokunmak istediğinden emin değildi, ama aksi, Ciang'ın alınmasına sebep olurdu. ihtiyatla parmaklarını perdenin üzerinde gezdirdi ve bedeninden hoş bir heyecanın geçtiğini hissetti. Bunun üzerine parmaklarını çekti, ama duygu kaldı ve zihninin daha açık, acının dinmiş olduğunu fark etti.

Ciang büyük odanın karşı tarafında oturuyordu. Tavandan tabana kadar uzanan elmas şekiIli camlar bir günışığı selini içeri alıyordu. Hugh süslü halıları kaplayan parlak ışık şeritlerini aştı ve gelip yiiksek sırtlı sandalyenin önünde durdu.

Sandalyenin Ciang'ın bir hayranı tarafından oyulduğu ve ona armağan edildiği söyleniyordu. Kesinlikle groteskdi. Tepede bir kafatası vardı. Ciang'ın kırılgan bedenini taşıyan kan kırmızısı yastıklar yukarı doğru dolanarak çıkan hayaletsi şekiller tarafından çevrelenmişti. Ciang'ın ayakları diz çökmüş, büzülen şekillerden bir ayak sehpası üzerinde dunıyordu. Elini zarafetle tam karşısında duran bir sandalyeye doğru salladı. Hugh bu sandalyenin oldukça sıradan olduğunu görünce rahatladı.

Ciang gereksiz formaliteleri atladı ve ok gibi, meselenin yüreğine vurdu.

"Geceyi çalışarak geçirdim." Boğum boğum, neredeyse etsiz, ama zarif elini kucağındaki kitabın tozlu" deri kapağına koydu.

"Uykunu bozduğum için üzgünüm," diye özür dilemeye başladı Hugh.

Ciang sözünü kesti. "Dürüst olmak gerekirse, zaten uyuyamazdım. Rahatsız edici bir etkin var, Usta Hugh," diye ekledi, ona kırışık gözlerle bakarak. "Gittiğini görmek beni üzmeyecek." Gözkapakları -kirpiksiz, kafası gibi tüysüz, bir kez kırpıldı. "Gittiğin zaman, bir daha geri dönme."

Hugh anladı. Bir sonraki sefer tereddüt olmayacaktı. Okçu talimatlarını almış olacaktı. Hugh'nun yüzü asıldı, sertleşti. "Zaten geri gelmezdim," dedi yumuşak sesle, Ciang'ın küçük, narin kemikli ayaklarının dibindeki büzülen şekillere bakarak.

"Eğer Haplo beni öldürmezse, başka bir..."

"Ne dedin?" diye sordu Ciang keskin bir sesle. İrkilen. Hugh bakışlarını ona kaldırdı. Kaşlarını çattı. "Dedim ki, eğer Haplo'yu öldürmezsem..."

"Hayır!" Ciang yumruğunu sıktı. "Eğer Haplo beni öldürmezse dedin! Bu adamı öldürmek için mi, onun tarafından öldürülmek için mi arıyorsun?"

Hugh elini başına götürdü. "Ben... kafam karışık. O kadar." Sesi boğuktu. "Şarap..."

".. .gerçeği söyler, dedikleri gibi." Ciang başını salladı. "Hayır, Usta Hugh. Bize geri dönmeyeceksin."

"Benim için hançer dolaştıracak mısın?" diye sordu Hugh sertçe.

Ciang düşündü. "Sözleşmeni yerine getirene kadar değil. Onurumuz söz konusu. Ve bu yüzden, elimizden gelirse Kardeşlik sana yardımcı olacak." Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla baktı ona. "Eğer istiyorsan..."

Dikkatle kitabı kapattı ve sandalyesinin yanındaki bir masaya koydu. Masadan, siyah bir kurdeleye takılı demir bir anahtar aldı. Elini Hugh'ya uzatarak, ayağa kalkmasına yardım etme ayrıcalığını bahşetti. Yürürken yardımını reddetti, yavaş yavaş, vakarla uzak duvardaki kapıya yürüdü.

"Siyah Sandık'ta aradığını bulacaksın," dedi ona.

Siyah Sandık bir sandık değil, odaydı, silah deposuydu -büyülü ya da değil. Elbette, büyülü silahlar büyük ilgi görür ve Kardeşlik'in onlar hakkındaki yasaları katıdır ve dikkatle uygulanır. Böyle bir silah yapan ya da kullanan bir üye onu kendi malı sayabilir, ama varlığını ve nasıl işlediğini Kardeşlik'e bildirmek zorundadır. Bilgi Kardeşlik'in kütüphanesinde saklanır, her üye tarafından dilediği zaman görülebilir.

Böyle bir silaha ihtiyaç duyan bir üye, sahibine başvurabilir, silahı ödünç vermesini isteyebilir. Sahibi reddetmekte özgürdür, ama bu asla olmaz, çünkü sahibin de bir gün bir silah ödünç almak istemesi olasıdır. Eğer silah iade edilmezse -asla olmayan başka bir şeydir bu- hırsız belirlenir, hançer dolaştırılır.

Sahibinin ölümü üzerine silah Kardeşlik'in malı olur. İhtiyar gibi, kalan yıllarını rahat içinde geçirmek için kaleye dönen yaşlı üyelerin durumunda, büyülü silahların teslimi kolaylıkla yapılır. Ani, şiddetli bir son, mesleki risk sayılır ve ölünün silahını almak sonın oluşturabilir.

Bedenin ve onunla ilgili her şeyin cenaze ateşinde yakıldığı ve öfkeyle, yüzen adalardan Maelstrom'a atıldığı zaman olduğu gibi, silahın geri dönülemez bir biçimde kaybolduğu zamanlar olabilir. Ama silahlara o kadar değer verilir ki, sahibinin öldüğü haberi bir kez duyulunca (ki bu olağanüstü hızla gerçekleşir) Kardeşlik hızla eyleme geçer. Her şey sessizce, ihtiyatla yapılır. Çoğu zaman, yaslı aile üyeleri kapılarında aniden yabancıların belirdiğini görünce şaşırırlar. Yabancılar (bazen ceset daha soğumadan) eve girer ve neredeyse hemen çıkarlar. Genellikle onlarla beraber bir nesne de çıkar -siyah sandık.

Değerli silahların miras bırakılmasını sağlamak için, Kardeşlik üyeleri bu tür silahları sade, siyah bir kutuda saklamaları için uyarılır. Bu, siyah sandık olarak bilinegelmiştir. Bu yüzden,

Kardeşlik Kalesi'nde bu silahların saklandığı odaya -büyük başharflerle- Siyah Sandık denmesi doğaldır.

Eğer bir üye Siyah Sandık'ta saklanan bir silahı kullanmak isterse, detaylı olarak ihtiyacını açıklamalı, silahın gücü ile orantılı bir ücret ödemelidir. Silahı kimin kullanacağı, ne bedel ödeneceği konusunda son söz Ciang'ındır.

Siyah Sandık'ın kapısının önünde duran Ciang demir anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

Kilit tıkırdadı.

Ağır demir kapının kulbunu kavrayarak çekti. Hugh yardım etmeye hazırdı, ama sessiz menteşeler üzerinde dönen kapı dokunuşu ile kolayca açıldı: İçerideki her şey karanlıktı.

"Bir lamba getir," diye emretti Ciango.

Hugh denileni yaptı, kapının yanında, muhtemelen bu amaç için duran bir masadan lambayı aldı. Lambayı yaktı ve ikisi odaya girdiler.

Usta Hugh ilk kez Siyah Sandık'a giriyordu. (Güçlendirilmiş bir silaha ihtiyaç duymaması ile hep övünmüştü.) Bu onurun neden şimdi bahşedildiğini merak etti. Pek az üyenin odaya girmesine izin verilirdi. Silah gerektiği zaman, Ciang ya kendisi alır, ya da alması için İhtiyar'ı gönderirdi.

Hugh devasa, taş duvarlı odaya hızlı adımlar, ama sakin bir yürekle girdi. Lamba gölgeleri uzaklaştırdı, ama yok edemedi. Solaris kadar parlak yüz lamba odada asılı gölgeleri yok edemezdi. Ölüm araçları kendi karanlığını yaratıyordu.

Sayıları muazzamdı. Masalarda duruyor, duvarlara yaslanıyor, cam dolapların içinde yatıyorlardı. Tek bakışta algılanamayacak kadar çoktular.

Işık, akla gelebilecek her şekil ve türde, büyük bir çember halinde dizilmiş hançerlerin çeliğinden yansıdı -metalik bir güneş patlaması gibiydi. Mızraklar, baltalar, kargılar duvarlarda nöbet tutuyordu. Uzun ve kısa yaylar uygun şekilde, her biri birer ok demeti ile sergileniyordu, kuşkusuz insanların çok korktuğu, ünlü elf patlayan okları. Raf sıralarında büyük ve küçük şişeler dolusu büyülü iksir ve zehirler vardı -hepsi güzelce etiketlenmişti.

Hugh içinde yüzüklerden başka hiçbir şey bulunmayan bir dolabın önünden geçti zehirli yüzükler, yılan dişi yüzükler (yılan zehiri bulaştırılmış minik bir ucu olan yüzükler), cazibe yüzüklerinden (kullanıcıya rakibi üzerinde bir güç veren) koruyucu yüzüklere (kullanıcıyı cazibe yüzüklerine karşı koruyan) kadar her tür büyülü yüzük vardı.

Siyah Sandık'taki her şey belgelenmiş, elfçe, insanca (ve bazı durumlarla cücece) etiketlenmişti. Büyü sözcükleri -gerektiği durumda- kaydedilmişti. Bütün bunların değeri, hesaplanamazdı. Hugh'nun zihni bulanmıştı. Kardeşlik'in gerçek serveti burada saklanıyordu, elf ve insan kraliyet hazinelerinin bir arada barındırdığı tüm fıçılardan ve mücevherlerden daha kıymetliydi. Burada ölüm ve onunla başetmenin yolları vardı. Burada korku vardı. Güç vardı.

Ciang rafların, dolapların, vitrinlerin oluşturduğu gerçek bir labirentten odanın uzak bir köşesinde duran önemsiz görünüşlü bir masaya doğru yol gösterdi. Masanın üzerinde tek bir nesne duruyordu, bir zamanlar siyah olması gereken, ama tozla kaplandığından gri görünen bir kumaşın altına gizlenmiş bir nesne. Masa kalın örümcek ağlarınca duvara zincirlenmiş gibi görünüyordu.

Uzun, çok uzun zamandır bu masaya kimse yaklaşmaya cesaret edememişti.

"Lambayı bırak," dedi Ciang ona.

Hugh itaat ederek lambayı değişik, üflemeli oklarla dolu bir dolabın üzerine koydu. Merakla kumaşın örttüğü nesneye baktı, bunda tuhaf bir şeyolduğunu düşündü, ama ne olduğundan emin değildi.

"Daha dikkatle bak," diye emretti Ciang, düşüncelerini yankılayarak.

Hugh denileni yaptı, ihtiyatla eğildi. Büyülü silahlar hakkında, bu silaha saygı gösterecek kadar çok şey biliyordu. Nasıl kullanılacağı dikkatle açıklanmadan önce asla ona dokunmaya kalkışmazdı -Usta Hugh'nun böyle silahlara güvenmemeyi tercih etmesinin sebeplerinden biri buydu. İyi bir çelik hançer -keskin ve sert- güvenebileceğiniz bir araçtır.

Hugh kaşlarını çatarak doğruldu, çenesinden sarkan sakal örgülerini çekiştirdi.

"Görüyor musun?" diye sordu Ciang sınarcasına.

"Başka her şeyin üzerinde toz ve örümcek ağları var, ama nesnenin üzerinde ne toz, ne de örümcek ağı var," diye yanıt verdi Hugh.

Ciang yavaşça soludu, ona hüzünle baktı. "Ah, senin gibi çok kişi yok, Usta Hugh. Keskin göz, hızlı eL. Yazık," diye bitirdi serinkanlılıkla.

Hugh hiçbir şey söylemedi. Hiçbir bahane sunamazdı, hiçbir bahanenin istenmediğini biliyordu. Dikkatle kumaşın altındaki nesneye baktı, nesnenin üzerinde toz olmamasından, ama çevresinde olmasından şeklini çıkarabiliyordu -olağanüstü uzun ucu olan bir hançer.

"Elini üzerine koy," dedi Ciango "Güvenle koyabilirsin," diye ekledi, Hugh'nun gözündeki ışıltıyı görünce.

Hugh parmaklarını ihtiyatla nesnenin üzerine koydu. Korkmuyordu, ama ona dokunmaya gönülsüzdü, sanki bir yılana ya da tüylü bir örumceğe dokunur gibi hissediyordu. Kendi kendine bunun yalnızca bir hançer olduğunu söyleyerek (ama neden siyah bir kumaşla kaplanmış olduğunu merak ederek) parmak uçlarını üzerine koydu. İrkilerek elini geri çekti. Ciang'a baktı.

"Kıpırdadı!"

Ciang şaşırınadan başınısalladı. "Bir kıvranma. Canlı birşey gibi. Zar zor hissedilir, ama yüzyılların tozunu silkeleyecek, örümcekleri rahatsız edecek kadar güçlü. Ama göreceğin gibi, canlı değil. Bizim yaşamı kavradığımız şekliyle değil," diye değiştirdi.

Siyah kumaşı çekti. Kenarlarda birikmiş toz uçtu, burun gıdıklayan bir bulut yükseldi ve ikisinin de geri çekilmesine, tozu ve örümcek ağlarının verdiği korkunç, yapışkan hissi yüzlerinden ve ellerinden silmeye çalışmasına sebep oldu.

Kumaşın altında sıradan bir metal hançer vardı. Usta çok daha işlenmiş silahlar görmüştü. Şekli ve tasarımı son derece kabaydı, babasının mesleğini taklit etmeye çalışan bir demirci çocuğu tarafından yapılmış da olabilirdi. Kabzası ve kabza ile ucu arasındaki kısmı demir soğumaktayken dövülmüş gibiydi. Her çekiç darbesinin izi hem kabzada, hem de uçta açıkça görülebiliyordu.

Ucu pürüzsüzdü, çünkü çelikten yapılmıştı, kabzanın donukluğu karşısında parlaktı. Uç, kabzaya erimiş metalle tutturulmuştu, lemmin izleri açıkça görülebiliyordu. Bu hançeri olağanüstü kılan tek şey, uca işlenmiş yabancı sembollerdi. Desenler Hugh'nun göğsündekilerle aynı değildi, ama onları hatırlatıyordu.

"Rün büyüsü," dedi Ciang, kemikli parmağı hançerin üzerinde dokunmadan gezinerek.

"Bu şey ne yapıyor?" diye sordu Hugh, silaha tiksinti ile karışık horgörüyle bakarken.

"Bilmiyoruz," diye yanıt verdi Ciang.

Hugh bir kaşını kaldırarak, ona sorarcasına baktı. Ciang omuzlarını silkti. "Onu kullanan son birader öldü."

"Neden olduğunu anlayabiliyorum." Hugh homurdandı. "Bir çocuk oyuncağı kullanarak kurbanına saldırmış."

Ciang başını salladı. "Anlamıyorsun." Çekik gözleri Hugh'nunkilerle karşılaştı; yine aynı tuhaf parıltı vardı içlerinde. "Şoktan öldü." Durdu, silaha baktı, sonra kayıtsızca ekledi. "Dört kolu çıkmıştı."

Hugh'nun ağzı açık kaldı. Sonra ağzını kapatıp boğazını temizledi.

"Bana inanmıyorsun. Seni suçlamıyorum. Ben de inanmamıştım. En azından kendi gözlerimle görene kadar." Ciang sanki zamanı örerlermiş gibi örümcek ağlarına baktı. "Pek çok devir önceydi. Ben 'kol' olduğumda. Hançer uzun, çok uzun zaman önce, Kardeşlik ilk başladığı zaman bir elf lordundan gelmişti. Hakkındaki uyarı ile birlikte bu odada saklanıyordu. Uyarı, hançerin lanetli olduğunu söylüyordu. Bir insan, genç bir adam, bu fikir ile alayetti. Lanete inanmadı. Hançeri aldı -çünkü 'hançere hakim olanın bileğinin hiçbir düşmana karşı bükülmeyeceği, yazılıydı. Tanrılar bile ona karşı duramazdı.'"

Bunu söylerken Hugh'ya baktı. "Elbette," diye ekledi, "bu tanrıların olmadığı günlerdeydi. Artık yoklardı."

"Ne oldu?" diye sordu Hugh, şüpheli görünmemeye çalışarak. Hem, Ciahg'la konuşuyordu.

"Emin değilim. Hayatta kalan ortağı bize tutarlı bir anlatım sunamadı. Anlaşılan genç adam hedefine hançeri kullanarak saldırmış ve aniden hançer hançer olmaktan çıkmış. Bir kılıca dönüşmüş -dev, dönen, çok uçlu bir kılıca. İki sıradan kol onu tutamıyormuş. Sonra genç adamın bedeninden iki kol daha çıkmış. Dört koluna bakmış ve düşüp ölmüş -dehşet ve şoktan. Ortağı aklını yitirmiş ve kendisini adadan aşağı atmış. Onu suçlamıyorum. Bedeni gördüm. Adamın dört kolu vardı.

Hala zaman zaman kabuslarımda görüyorum."

Dudaklarını büzerek sustu. Hugh o sert, merhametsiz yüze baktı ve solduğunu gördü. Dudaklarının büzülmesi onu sert gösteriyordu. Hançere baktı ve midesinin kasıldığını hissetti.

"O olay Kardeşlik'in sonu olabilirdi." Ciang ona yan yan baktı. "Bundan ne dedikodular çıkabileceğini hayal edebilirsin. Biz -Kardeşlik- genç adama korkunç bir lanet yapmış olabilirdik. Hızla hareket ettini. Bedenin karanlığın koruması altında buraya getirilmesini emrettim. Ortağının da. Onu tanıklar önünde sorguladım. Anlatıyı onlara okudum -hançer ile gelen anlatıyı.

"Hançerin lanetli olduğu konusunda fikir birliğine vardık. Kullanılmasını yasakladım. Korkunç cesedi gizlice gömdük. Tüm kardeşlere, ölümleri pahasına sırrı saklamalarını emrettim.

"Bu uzun zaman önceydi. Artık," diye ekledi yumuşak sesle, "olayı hatırlayan yalnızca ben kaldım. Kimse, bu olay olduğu zaman dedesi doğmamış olan İhtiyar bile lanetli hançeri bilmiyor. Kullanılmaması gerektiğini vasiyetime de yazdım. Ama hikayesini daha önce kimseye anlatmamıştım. Şimdiye dek"

"Ört üstünü," dedi Hugh sertçe. "Onu istemiyomm." Alnı kararmıştı. "Daha önce hiç büyü kullanmadım..."

"Daha önce hiç, bir tanrıyı öldürmen istenmedi," dedi Ciang hoşnutsuzca.

"Cüce, Limbeck, onların tanrı olmadığını iddia ediyor. Cüce onu ilk gördüğünde Haplo'nun, sıradan bir adam gibi, neredeyse ölü olduğunu söylüyor. Hayır, kullanmayacağım!"

İki kırmızı öfke lekesi kadının kafatası gibi yüzünde belirdi. Acı bir yorum yapmak üzereydi, ama durdu. Kırmızı lekeler soldu; çekik gözler aniden soğudu. "Senin seçimin, elbette, dostum. Eğer onursuzluk içinde ölmekte ısrar ediyorsan, bu seni ilgilendirir. Daha fazla tartışmayacağım, yalnız burada bir başkasının hayatının tehlikede olduğunu hatırlatmak isterim. Belki de bunu düşünmemişsindir."

"Bir başkasının hayatı mı?" diye sordu Hugh kuşku içinde.

"Oğlan, Bane, öldü."

"Ama annesi yaşıyor. Güçlü duygular beslediğin bir kadın. Kim bilir, eğer başarısız olursan ve ölürsen, belki Haplo onun peşine takılır. Haplo'nun kim olduğunu, ne olduğunu biliyor."

Hugh düşündü. Iridal ona Haplo hakkında bir şey söylemişti, ama katil ne olduğunu hatırlayamıyordu. Konuşmak için pek az zamanları olmuştu. Aklı başka şeylerdeydi -kollarında taşıdığı ölü çocuk, Iridal'in acısı, ölü olması gerekirken hayatta kalması yüzünden kafası karışıktı. Hayır, ona Patryn hakkında ne demişse, Hugh o gecenin dehşet dolu sisleri içinde kaybetmişti. Zaten onunla ne ilgisi vardı ki Kenkarilere ruhunu verecekti. O güzelim, huzurlu aleme dönecekti...

Haplo Iridal'i bulmaya çalışır mıydı? Oğlunu tutsak almıştı. Onu neden almasın? Hugh işi şansa bırakmaya cesaret edebilir miydi? Hem, Iridal'e birşeyler borçluydu. Güvenini boşa çıkardığı için borçlu kalmıştı ona.

"Bir anlatı mı dedin?" diye sordu Ciang'a.

Ciang'ın eli geniş cüppesinin büyük ceplerine daldı, siyah bir kurdele ile bir arada tutulan pek çok sayfa çıkardı. Sayfalar eskiydi ve renkleri atmıştı, kurdele lime lime olmuş, solmuştu. Eliyle düzeltti.

"Dün gece yine okudum. O korkunç geceden beri ilk defa. O zaman yüksek sesle, tanıkların önünde okumuştum. Şimdi sana okuyacağım."

Hugh kızardı. Onu yalnız okumak, incelemek istiyordu, ama Ciang'a hakaret etmeye cesaret edemezdi. "Sana zaten çok zahmet verdim, Ciang..."

"Senin için tercüme etmem gerekli," dedi Ciang, anladığını belirten bir gülümsemeyle. "Yüksek Elf dilinde yazılmış, Koparılış'tan sonra konuşulan, şimdi hemen hemen tamamen unutulmuş olan bir dilde. Sen anlayamazsın."

Hugh'nun başka itirazı yoktu.

"Bana bir sandalye getir. Metin uzun ve ben ayakta durmaktan yoruldum. Lambayı yakına çek."

Hugh bir sandalye getirdi, "lanetli" hançerin üzerinde durduğu masanın bir köşesine koydu. Lamba ışığının çemberi dışında durdu, yüzünü gölgelerle gizlediğinden, kuşkularını sakladığından dolayı memnundu. İnanmıyordu. Bunların hiçbirine inanmıyordu.

Ama bir insanın ölüp, tekrar yaşama döneceğine de inanmıyordu.

Bu yüzden hikayeyi dinledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
LANETLİ HANÇER

Bunu okuduğuna göre, oğlum, ben öldüm ve ruhum halkımızın özgür kalmasına yardımci olmak üzere Krenka-Anris'e gitti. * Açık savaş çıktığına göre, umarım savaştan yüzünün akıyla çıkarsın, bu ismi taşıyan tüm diğerlerinin senden önce yaptığı gibi.

Ailemizde bu anıları ilk yazıya döken benim. Daha önce, Lanetli Hançer'in hikayesi en büyük oğula, babasının ölüm döşeğinden fısıldanırdı. Babam bana bu şekilde anlattı ve onun babasına da ona, ve bu şekilde Koparılış'a kadar gider. Ama benim ölüm yatağım bir savaş alanının sert zemini olacak gibi göründüğü için ve sen, sevgili oğlum, çok uzakta olduğundan, bu anlatıyı ölümümden sonra okunmak üzere bırakıyorum. Krenka-Anris'e ve benim ruhuma, bu anlatıyı kendi oğluna aktarmak için yemin edeceksin, oğlum -Tanrıça karına bu mutluluğu bahşetsin ve güven içinde doğursun.

Silah dolabımda, içinde törensel düello hançerlerinin bulunduğu inci kakmalı bir kutu var. Hangisi olduğunu bildiğinen eminim, çünkü çocukken hançerlere duyduğun hayranlığı ifade etmiştin, deneyimli bir savaşçı olduğundan, artık yanlış yönlendirilmiş bir hayranlık olduğunu biliyorsun. Kuşkusuz neden bu aptal şeyleri sakladığımı, hatta silah dolabına koyduğumu merak etmişsindir. O hançerlerin neyi gizlediği hakkında pek az şey biliyorsun, oğlum.

* Bu ifadeden, yazarın Tribus elf klanının bir üyesi olduğunu çıkarıyoruz, Kardeşkanı olarak bilinen savaşta kuzenleri Paxarlar'la savaşıyorlardı. Detaylar için ,bkz. Kaosun Eli, Ölüm Kapısı Serisinin 5. cildi. Ek not: metin artık Haplo'nun koleksiyonu arasında bulunuyor.

Hanımının ve maiyetinin şatoyu terk ettiği bir zaman seç.

Hizmetkarları gönder. Yalnız olduğundan kesinlikle emin ol. Silahhaneye git. Kutuyu al. Kapağın her köşesinde bir kelebek olduğunu fark edeceksin. Üst sağ ve alt sol köşedeki kelebeklere aynı anda bas. Sol taraftaki gizli bir bölme kayarak açılacaktır. Lütfen, oğlum, benim ve senin ruhunun hatırına, elini kutunun içine sokma!

İçinde, yanındakilerden daha az çekici görünen bir hançer göreceksin. Hançer demirden yapılmıştır ve bir insan tarafından imal edilmiş gibi görünür. Son derece çirkin ve şekilsizdir ve ilk gördüğüm zaman benim hissettiğim gibi, ona dokunmak için gönülsüzlük hissedeceksin, sanırım. Ama, heyhat, benim meraklandığım gibi meraklanacaksın. Sana yalvarıyorum,

yalvarıyorum, benim sevgili, sevgili oğlum, merakınla mücadele et. Hançere bak, tiksinti verici şeklini gör ve kendi duyularının uyarılarına kulak ver, dehşet içinde çekileceksin.

* Eski elf hançer düellosu gelenekleri o zamanlarda artık beğenilmemekteydıı, bunun sebebi muhtemelen, pek çok elfin savaş alanında hayatları için savaşmakta olmalarıydı. Düello geleneği Paxarlar'ın barışçıl hükümleri altında ortaya çıktı ve gençlere kendilerini gerçek bir tehlikeye atmadan cesaretlerini sınama şansı veriyordu. Bu elfin ima ettiği gibi, hançerler kullanılmak için değil, gösteriş Içindi ve genellikle mücevher kakmalı kabzaları, süslü şekilli uçları olurdu. Düello kuralları karmaşıktı. Amaç bır kulak kesmekti. Kesik bir "insan" kulağı ile dolaşan bir elf alay konusu olurdu. Yüzün ya da gözlerin zarar görmesini engellemek için, yalnızca kulakları açıkta bırakılan karmaşık bir kafa koruyucusu giyilirdi.

Ben o uyarıyı dinlemedim. Ve bana, o zamandan sonra üzerimden atamadığım bir gölge getirdi. Bu hançerle, bu Lanetli Hançer'le, kendi sevgili kardeşimi öldürdüm.

Bunu okurken dehşetle solduğunu hayal edebiliyorum. Hep amcanın, şatonun yakınına pusu kuran insan saldırganların verdiği yaralardan öldüğü söylendi. Bu hikaye doğru değildir. O benim elimle, silahhanede öldü, muhtemelen senin şimdi durduğun noktadan çok uzakta değil. Ama yemin ederim, Krenka-Anris'e yemin ederim, annenin tatlı gözleri, sevgili kardeşimin ruhu üzerine yemin ederim, onu öldüren hançerdi, ben değil!

Olan şu. El yazısının kötüIüğünün kusuruna bakma. Şimdi bile, bunu anlatırken, neredeyse yüz yıl önce olan o olayın dehşeti ile titriyorum.

Babam öldü. Ölüm döşeğinde, bana ve kardeşime Lanetli Hançer'in hikayesini anlattı. Nadir ve kıymetli bir eserdir, dedi, iki korkunç tanrı ırkının dünyaya hükmettiği zamanlardan kalmadır. Bu iki tanrı ırkı birbirlerinden nefret ediyor, korkuyorlarmış ve her biri sözde menschleri (insanları, elfleri ve cücaleri) yönetmek istiyormuş. Sonra Tanrı Savaşları gelmiş-tüm dünya üzerinde olan korkunç büyü savaşları- ve sonunda, altedilmekten korkan tanrı ırkı dünyayı koparmış. Çoğunlukla tanrılar bu savaşları kendi aralarında savaşırlarmış, ama zaman zaman, eğer sayıları nispeten azsa, onlara yardımcı olmak için ölümlüleri kullanırlarmış. Elbette, tanrıların büyülü saldırıları ile biz başa çıkamazmışız ve böylece Sartanlar (tanrıları bu isimle tanıyoruz) mensch destekçilerini fantastik büyülü silahlarla desteklemişler.

Bu silahların çoğu Koparılış esnasında, halkımızın çoğu gibi kayboldu, ya da hikayeler öyle anlatıyor. Ama geride kalan, sakladığımız birkaçı kaldı. Bu hançer, aile efsanelerine göre, o silahlardan biri. Babam bize bu gerçeği doğrulamak için Kenkarileri çağırdığını anlattı.

Kenkariler kesin olarak hançerin Koparılış öncesinden kalıp kalmadığını söyleyememiş, ama büyülü olduğu konusunda aynı fikirdeymişler. Ve babamı, büyüsünün güçlü olduğu konusunda uyarmışlar ve hançeri hiç kullanmamasını tavsiye etmişler. Babam çekingen bir adammış ve Kenkariler onu korkutmuş. Bu kutuyu özellikle, Kenkarilerin Lanetli saydıkları o silahı saklamak için yaptırmış. Hançeri kutuya koymuş ve bir daha hiç ona bakmamış.

Ona hançeri neden yok etmediğini sorduğumda Kenkariler'in bunu denememesi için onu uyardığını söyledi. Böyle bir silah asla yok edilemez, demişler. Hayatta kalmak ve sahibine dönmek için savaşırmış ve sahibinin elinde olduğu sürece, sahibi silahın zarar yaratacak gücü olmamasını, sağlayabilirmiş. Eğer silahtan kurtulmaya teşebbüs ederse -belki, Maelstrom'a atarsa- silah bir başkasının eline geçer, daha büyük zarar yaratabilirmiş. Babam Kenkarilere silahı güvende tutacağına yemin etmiş ve bize de aynı yemini ettirdi.

Ölümünden sonra kardeşim ve ben babamın işlerini düzenlerken, hançerin hikayesini hatırladık. Silahhaneye gittik, kutuyu açtık ve hançeri gizli bölmede bulduk. Babamın çekingenliğini ve romantik hikayelere bayıldığını hatırlayarak, korkarım söylediklerinin çoğuna inanmadık. Bu basit, çirkinhançer bir tanrı tarafından mı dövülmüştü? Gülümseyerek başlarımızı salladık.

Ve, kardeşlerin hep yaptığı gibi, oyun oynamaya başladık. (Babam öldüğünde gençtik. Pervasızlığımız için ancak bu bahaneyi öne sürebilirim.) Kardeşim düello hançerlerinden birini aldı, ben de şakayla, Lanetli Hançer dediğimiz hançeri aldım. (İnanmadığım için Tanrıça beni affetsin.) Kardeşim hançeri ile bana şakadan hamle yaptı.

Sonra olanlara inanmayacaksın. Bugün benim bile inanasım gelmiyor. Ama kendi gözlerimle gördüm.

Elimdeki hançer tuhaf bir his veriyordu. Canlı bir şey gibi titriyordu. Ve aniden, ben hançeri şakayla kardeşime savururken, hançer bir yılan gibi kıvrandı ve birden elimde bir hançer değil, bir kılıç tuttuğumu gördüm. Ben ne olduğunu anlamadan, kılıcın ucu kardeşimin bedenini deldi, geçti. Yüreğine saplandı. Kardeşimin yüzündeki dehşet dolu şoku, şaşkınlığı asla, asla -belki ölümümden sonra bile- unutmayacağım.

Hançeri yere düşürdüm ve onu kollarımla yakaladım, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Kollarımda öldü, kanı ellerime aktı.

Sanırım dehşet içinde haykırdım. Emin değilim. Başımı kaldırdığımda ihtiyar danışmanımızın kapıda durduğunu gördüm.

"Ah," dedi An'lee, "artık tek varis sensin."

Görüyorsun, babamın mirasına konmak için kardeşimi öldürdüğümü sandı.

Yanıldığını söyleyerek itiraz ettim. Ona neler olduğunu anlattım, ama doğalolarak bana inanmadı. Onu nasıl suçlayabilirdim. Ben bile inanmıyordum.

Hançer yine şekil değiştirmişti. Onu şimdi gördüğün gibi görünüyordu. Eğer An'lee bana inanmıyorsa, başka hiçkimsenin inanmayacağını biliyordum. Skandal ailemi mahvedecekti. Kardeş cinayeti ölümle cezalandırılır. Asılırdım. Şato ve topraklar kralın eline geçerdi. Annem sokaklara atılır, kız kardeşlerim rezil olur, çeyizsiz kalırdı. Kendi özel acım ne olursa olsun (ve memnunlukla itiraf edebilir, cezamı çekebilirdim), aileme böyle bir zarar veremezdim.

An'lee sadıktı, suçumu saklamama yardımcı olmayı önerdi. Ona uymaktan başka ne gelirdi elimden. Birlikte, talihsiz kardeşimin bedenini şatodan uzak bir yere taşıdık -insan akıncıların bu yolu sık sık kullandığı bilinirdi- ve bir çukura attık. Sonra eve döndük.

Anneme kardeşimin insan akıncılarının geldiğini haber aldığını ve araştırmak üzere gittiğini söyledim. Günler sonra ceset bulunduğunda, aradığını bulduğu varsayıldı. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. An'lee, sadık hizmetkarımız, sırrını mezarına götürdü.

Bana gelince, oğlum, yaşadığım işkenceyi hayal edemezsin. Zaman zaman acımın ve vicdan azabımın beni delirteceğini sandım. Geceler boyunca uyanık yattım ve özlemle kendimi pencereden aşağı atmayı, acımı sonsuza dek dindiımeyi hayal ettim. Ama yaşamaya devam etmem gerekiyordu, kendim için olmasa da, başkalarının hatırı için.

Hançeri yok etmeyi düşündüm, ama Kenkarilerin uyarısı zihnimde yanıyordu. Ya hançer başkalarının ellerine geçerse? Ya tekrar öldürürse? Ya benim gibi bir başkası da acı çekerse Hayır, cezamın bir parçası olarak, Lanetli Hançeri saklayacaktım. Ve şimdi onu sana aktarmak zorundayım. Ailemizin taşıdığı ve zamanın sonuna dek taşıması gerekecek yük o.

Bana merhamet et, oğlum ve benim için dua et. Her şeyi gören Krenka-Anris gerçeği biliyor ve umarım, beni affedecektir. Sevgili kardeşim gibi.

Kıymet verdiğin her şeyin hatırı için -Tanrıça, benim hatıram, annenin yüreği, hanımının gözleri ve doğmamış çocuğun üzerine- Lanetli Hançeri güvende tutman, asla, asla dokunmaman ve bir daha bakmaman için yalvarıyorum, oğlum. Krenka-Anris seninle olsun.

Seni seven baban.

DOKUZUNCU BÖLüM
KARDEŞLİK KALESİ
SKURVASH, ARlANUS

Ciang okumayı bitirdi, bakışlarını Hugh'ya kaldırdı. Ciang mektubu okurken ellerini deri pantolonunun cebine daldırmış, sırtını duvara vermiş, sessizce durmuştu. Şimdi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, kollarını kavuşturmuş, yere bakıyordu.

"İnanmıyorsun," dadi Ciang.

Hugh başını salladı. "Suçunu üzerinden atmaya çalışan bir katil. Kimsenin şüphelenmediğini iddia ediyor, ama anlaşılan birisi şüphelenmiş ve o da savaşa gitmeden önce oğluna hesap veriyor."

Ciang öfkelenmişti. Dudakları ince, acı bir çizgi ballne gelmişti. "Eğer bir elf olsaydın, inanırdın. Ettiği yeminler, bu çağda ve bu günde bile kolay çıkmaz ağızdan."

Hugh kızardı. "özür dilerim, Ciang. Saygısızlık etmek istemedim. Yalnızca... zamanında ben de büyülü silahlar gördüm, ama hiç böylesini görmedim. Benzerini bile görmedim."

"Peki ölen, ama sonra yaşama dönen kaç kişi gördün, Usta Hugh?" diye sordu Ciang, yumuşak sesle. "Kaç tane dört kollu adam gördün? Yoksa bana inanmayı da mı reddediyorsun?"

Hugh başını eğdi, gözlerini yine yere dikti. Yüzü kararmış, bakışları sertti, hançere bir göz attı. "O zaman nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Ciang, o da kaba görünüşlü silaha bakarak. "Söyleyernem. Tahminlerim var, ama hepsi bu işte -tahmin. Benim bildiğim tüm gerçekleri sen de biliyorsun."

Hugh huzursuzca kıpırdandı. "Hançer nasıl Kardeşlik'in ellerine geçti? Bana bunu söyleyebilir misin?"

"Ben geldiğimde buradaydı. Ama yanıtı hayal etmek zor değil. Elf savaşı uzun sürdü ve bedeli büyüktü. Pek çok elf ailesini yıkıma götürdü. Belki de bu asil aile zor zamanlar yaşamıştır. Belki genç oğul hayatını kazanmak için bir yol aramak zorunda kalmış, servetini Kardeşlik'te aramıştır. Belki Lanetli Hançer'i yanında getirmiştir. Artık gerçeği bilen yalnızca Krenka-Anris. Benden önceki adam bu mektubu bana teslim etti. Adam insandı. Bunu okumamıştı, anlayamıyordu. Ki, kuşkusuz, hançeri ödünç vermesinin sebebi buydu."

"Peki kimsenin onu kullanmasına izin vermedin mi?" diye sordu Haplo, ona dikkatle bakarak.

"Hiç. Unutuyorsun, dostum," diye ekledi Ciang, "Dört kollu adamı gömmelerine ben yardım ettim. Hem, daha önce aramızdan hiçbirinin bir tanrıyı öldürmesi gerekmemişti."

"Bu hançerin bunu yapacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Eğer bu anlatıya inanıyorsan, böyle bir amaç için tasarlanmış. Geceyi Sartan büyüsünü çalışarak geçirdim, çünkü eğer öldürmen gereken bu adam onlardan biri değilse bile, büyülerinin temeli esasta aynı."

Ciang ayağa kalktı, yavaş yavaş sandalyesinden, hançerin üzerinde durduğu yakındaki bir masaya yürüdü. Konuşurken, uzun tırnaklı parmağını nazikçe kabzanın, dövülmüş metalin üzerinde gezdirdi.

"Sartanların hala Orta Alemler'de yaşadığı günlerde yaşayan bir Paxar büyücüsü Sartan büyüsünün sırlarını öğrenmeye teşebbüs etti. Sıradışı değil. Sinistrad isimli büyücü de aynısını yaptı, ya da bana öyle söylendi" Ciang'ın bakışları Hugh'ya doğru kaydı.

Hugh kaşlarını çattı, başını salladı, ama bir şey söylemedi.

"Bu büyücüye göre, Sartan büyüsü elf büyüsünden çok farklıydı -ya da insan büyüsünden- çünkü bu büyü insanların yaptığı gibi doğalolayları kontrol etmeye ya da elflerin yaptığı gibi mekanik becerileri iyileştirmeye çalışmaz. Bu büyüler ya geçmişte, ya da bugünde, şimdi olan şeylerle ilgilenir. Sartan büyüsü geleceği kontrol eder. Ve onu bu kadar güçlü kılan da budur. Bunu, olasılıkları kontrol ederek yaparlar." ,

Hugh şaşkın görünüyordu.

Ciang durdu, düşündü. "Bunu nasıl açıklayabilirim Diyelim ki, dostum, biz bu odada dururken aniden on üç adam kapıdan içeri daldı ve sana saldırdı. Ne yapardın?"

Hugh hüzünle sırıttı. "Pencereden aşağı atlardım."

Ciang gülümsedi, elini koluna koydu. "Her zaman sağduyulusundur, dostum. Bu kadar uzun yaşamanın sebebi bu. Bir olasılık bu, elbette. Burada pek çok silah var. Onlar sana pek çok başka

olasılık sağlıyor. Düşmanlarını uzak tutmak için kargı kullanabilirsin. Ortalarına elf patlayan oklarından atabilirsin. Hatta insanların ateş-fırtınası iksirlerinden birini fırlatabilirsin. Tüm olasılıkları seçebilirsin.

"Ve başka olasılıklar da var, dostum. Bazılan daha tuhaf, ama hepsi olasılık. Örneğin, tavan aniden çökebilir ve düşmanlarını ezebilir. Ağırlıklarının toplamı yeri çökertebilir. Bir ejder pencereden içeri uçarak gelip onları yiyebilir."

"Olasılığı fazla değil!" dedi Hugh sert sert. "Ama olası olduğunu kabul ediyorsun." "Her şey olasıdır."

"Neredeyse. Ama olasılık ne kadar düşük olursa, onu gerçekleştirmek için o kadar fazla güç gerekir, Bir Sartanın geleceğe bakma, olasılıkları tarama ve ona en çok uyan olasılığı seçme yeteneği vardır. O olasılığı çağırır, olmasını sağlar. İşte, dostum, senin hayata dönmenin sebebi bu."

Hugh artık gülmüyordu. "Demek Alfred geleceğe baktı ve benim..."

"... büyücünün saldırısında hayatta kalma olasılığım gördü.

O olasılığı seçti ve seni hayata döndürdü."

"Ama bu hiç ölmemiş olmam anlamına gelmiyor mu?"

"Ah, burada yasak ölüçağırıcılık sanatına giriyonız. Büyücüye göre, Sartanların bunu uygulamasına hiç izin verilmedi.. ."

"Evet, Iridal bu konuda birşeyler, söylemişti. Alfred'in üzerimde büyüsünü kullandığını inkar etmesinin bir sebebi. Zamansız olarak hayata döndürülen her kişiye karşılık, bir başkası zamansız olarak ölür, dedi IridaL. Bane, belki. Oğlu."

Ciang omuzlarını silkti. "Kim bilir? Eğer büyücü sana saldırırken Alfred yanında olsaydı, hayatını kurtarmış olması olasılığı var. O durumda, ölmeyecektin. Ama sen zaten ölmüştün.

Bu değiştirerneyeceği bir gerçekti. Sartan büyüsü geçmişi değiştiremez, yalnızca geleceği etkileyebilir. Dün gece, büyücünün metnini referans aldım ve bunu düşünerek uzun saatler harcadım, dostum, ama Sartanlar uygulamadığı için ölüçağırıcılık üzerinde düşünmeye zahmet etmemiş.

"Senin öldüğünü biliyoruz. Ölüm sonrasını yaşadın." Ciang bunu söylerken hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ve şimdi canlısın. Bunu birdirbir oyunu olarak düşün. Çocuk bu noktadan başlar. Önündeki çocuğun sırtından atlar ve bir sonraki noktaya varır. Alfred öldüğün gerçeğini değiştiremezdi. Ama üzerinden atlayabilirdi, deyiş yerindeyse. Arkadan öne ilerleyebilirdi..."

"Ve beni ortada kısılı bıraktı!"

"Evet. Olanın bu olduğuna inanıyorum. Ölü değilsin. Ama gerçekten canlı da değilsin."

Hugh ona bakakaldı. "Alınma, ama Ciang, bunu kabul edemem. Mantıklı gelmiyor!"

Ciang başını salladı. "Belki bana da gelmiyor. İlginç bir teori. Ve gecenin uzun saatlerini geçirmeme yardımcı oldu. Ama şimdi, silaha dönelim. Sartan büyüsünün nasıl çalıştığı hakkında daha çok şey bildiğimize göre, bu silahın nasıl çalıştığını anlamaya başlayabiliriz..."

"Patryn büyüsünün de Sartan büyüsü gibi işlediğini varsayarak. "

"Bazı farklılıklar olabilir -elf büyüsünün insan büyüsünden farklı olması gibi. Ama, söylediğim gibi, esasının aynı olduğuna inanıyorum. İlk önce, kardeşini öldüren bu elf lordunun anlatımını düşünelim. Gerçeği söylediğini varsayalım. O zaman, ne biliyoruz?

"O ve kardeşi hançer kullanarak dostane bir mücadele yapacaktı. Ama seçtiği hançer bunun dostça olduğunu bilmiyordu. Yalnızca hançer kullanan bir rakip ile savaştığını biliyordu..."

"Ve böylece karşılık verdi. Ve bunu daha üstün bir silaha dönüşerek yaptı," dedi Hugh, hançere daha büyük bir ilgi ile bakarak. "Bu mantıklı geliyor. Adamın biri hançerle üzerine saldırıyor. Eğer silah seçme şansın olsaydı, bir kılıç seçerdin. Gardını aşması asla mümkün olmazdı."

Bakışlarını hayranlık içinde Ciang'a kaldırdı. "Sence kılıç olmayı silahın kendisi mi seçti?"

"Ya bu," dedi Ciang yavaşça, "ya da elf lordunun dileğine tepki gösterdi. Ya o sırada hançer kullanan birisine karşı kılıcın mükemmel bir silah olduğunu düşünüyorduysa? Aniden elinde bir kılıç belirir."

"Ama kuşkusuz dört kollu adam fazladan iki kol istememiştir," diye itiraz etti Hugh.

"Belki daha büyük bir silah istemiştir ve elinde beliren o kadar büyük ve ağırdır ki, onu kullanmak için dört kol gerekmiştir." Ciang hançerin kabzasına tırnağı ile vurdu. "Çocukken dinlediğimiz peri masalı gibi -güzel genç kız ölümsüz olmayı diler ve dileği bahşedilir. Ama kız sonsuz gençlik istemeyi unutur ve yaşlanır, yaşlanır, bedeni bir kabuğa dönüşür. Ve sonsuza dek böyle yaşamaya mahkum olur."

Hugh aniden, böyle bir varoluşa mahkum edilmiş kendisini gördü. Ciang'a baktı, en uzun yaşamlı elften de uzun yaşamıştı.. .

"Hayır," diye yanıt verdi Ciang, dile getirilmeyen soruya. "Hiç perilerle karşılaşmadım. Aramadım bile. Ben öleceğim. Ama sen, dostum -o kadar emin değilim. Geleceğinin kontrolü bu Sartan Alfred'de. Ruhunun özgür kalması için onu bulmalısın."

"Bulacağım," dedi Hugh. "Dünyayı bu Haplo'dan kurtarı kurtarmaz. Hançeri alacağım. Kullanmayabilirim. Ama işe yarayabilir. 'Olasılık dahilinde,'" diye ekledi çarpık bir gülümsemeyle.

Ciang başını eğerek ona izin bahşetti.

Hugh bir an tereddüt etti, elleri endişe ile geriliyordu, sonra -elf kadının çekik gözlerinin üzerinde olduğunun farkında hızla hançeri siyah kadife kumaşa sardı ve aldı. Bedeninden uzakta, elinde tuttu, kuşkuyla gözledi.

Hançer hiçbir şey yapmadı, ama onun titrediğini, ne büyüye sahipse, onunla nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Hançeri kemerine sokacak oldu, vazgeçti, elinde tutmaya devam etti. Bir kutuya ihtiyacı olacaktı, silaha dokunmaktan kaçınmak için omzunun üzerine atabileceği bir şey. Metal hançerin elinde bir yılanbalığı gibi kıvranması sinir bozucuydu.

Ciang döndü ve girişe doğru yürüdü. Hugh ona kolunu uzattı. Ciang kabul etti, ama ona yaslanmamaya özen gösterdi. Yavaşça yürüdüler.

Hugh'nun aklına bir düşünce geldi. Yüzü kızardı. Durdu. "Nedir dostum?" dedi Ciang, elinin altındaki kolun gerginleştiğini hissederek.

"Ben... bunun bedelini ödeyemem, Ciang," dedi Hugh utanarak. "Sahip olduğum tüm serveti Kir keşişlerine verdim. Onlarla yaşamama izin vermeleri karşılığında."

"Ödeyeceksin," dedi Ciang, gülümsemesi karanlık, neşesizdi. "Lanetli Hançer'i buradan uzaklaştır, Usta Hugh. Kendi lanetli varlığını da uzaklaştır. Kardeşlik'e yaptığın ödeme bu olacak. Ve eğer geri dönersen, bir sonraki ödemeyi kanınla yapacaksın."

ONUNCU BÖLüM
TERREL FEN,
DREVLIN
ARIANUS

Marit Ölüm Kapısı'ndan geçerken güçlük yaşamadı. Artık kapı açık olduğundan yolculuk, ırkdaşı Haplo'nun ilk korku verici deneyiminden çok daha kolaydı. Hedef seçenekleri gözlerinin önünde çaktı terk ettiği alevalev lavlar dünyası, su dünyası Chelestra olan safir ve zümrüt mücevher, güneş ışığı ile yıkanan Pryan'ın gür ormanları, Arianus'un yüzen adaları ve muazzam makinesi. Ve bunların arasına, tanınmayan, harika bir güzelliğe ve huzura sahip, yüreğini tuhaf bir şekilde çeken bir dünya.

Marit böyle zayıf, duygusal özlemleri görmezden geldi. Onun için pek az anlamı vardı, çünkü bu dünyanın ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve gereksiz spekülasyonlarla zaman

harcamayı reddetti. Lordu -ve kocası- ona diğer 'dünyaları anlatmıştı ve bundan bahsetmemişti. Eğer Xar önemli olduğunu düşünseydi, ona bilgi verirdi.

Marit hedefini seçti -Arianus. Göz açıp kapayana kadar rün bezeli gemisi Ölüm Kapısı'ndaki açıklıktan geçti ve neredeyse aynı anda Maelstrom'un şiddetli fırtınalarına daldı.

Şimşekler çevresinde çaktı, gökgörültüsü gürledi, rüzgar gemiyi sarstı, yağmur dövmeye başladı. Marit fırtınada sakinlik içinde ilerledi, ılımlı bir merak içinde izledi, Haplo'nun Arianus hakkındaki raporlarında ne beklemesi gerektiğini okumuştu. Kısa süre sonra fırtınanın öfkesi dinecekti ve o zaman gemisini güvenlik içinde indirebilirdi.

Fırtına geçene kadar izledi ve bekledi.

Yavaş yavaş şimşek darbeleri azaldı; gökgürültüsü uzaktan gelmeye başladı. Yağmur hala geminin gövdesini dövüyordu, ama yavaş yavaş. Marit kayıp geçen bulutların arasından, merdiven basamakları gibi dizilmiş pek çok mercankaya ada görebiliyordu.

Nerede olduğunu biliyordu. Xar'ın. verdiği, Haplo'nun Arianus tasviri detaylıydı. Terrel Fen Basamakları'nı tanıdı. Gemisini aralarından geçirdi ve engin, yüzen kıta Drevlin'e geldi. Gemisini, kıyıda bulduğu ilk uygun noktaya indirdi. Gemi rün büyüsü ile korunuyordu, dolayısıyla özellikle onu aramadıkları sürece menschler için görünmez olsa da, Haplo gemiyi hemen görür ve tanırdı.

Sang-drax'ın verdiği bilgiye göre, Haplo bu dünyadaki cücelerin Rahm olarak bildikleri, Drevlin'in batısındaki şehirde görülmüştü en son. Marit nerede olduğuna dair açık bir fikre sahip değildi, ama Terrel Fen'in yakınlığından, adanın kenarına yakın, muhtemelen Haplo'nun ilk ziyaretinde, gemisi Terrel Fen'e düştüğünde aldığı yaraların iyileşmesi için götürüldüğü yerin yakınında olduğunu tahmin ediyordu.

Geminin lomboz deliklerinden bakan Marit, Yıksı-diksi olarak bilinen harika makine olduğunu tahmin ettiği şeyi gördü. Makineyi hayret verici buldu. Haplo'nun tasviri ve lordunun açıklamaları onu böyle bir şeye hazırlamamıştı.

*1 Marit bilmiyor, ama gemisi Usta Hugh, Alfred ve Bane'in Ejder Kanadında indiği yerden Uzakta değil. Makinenin gördüğü kısmı Het şehri.

Sartanlar tarafından, Arianus'a su, diğer üç dünyaya enerji vermek üzere yapılan Yıksı-diksi, kıta üzerine yayılan kavranması zor bir canavardı. Fantastik şekillere ve tasarıma sahip muazzam makine, gümüş, altın, tunç ve çelikten imal edilmişti. Muhtelif parçaları insan ya da hayvan beden parçalarına benzeyecek şekilde yapılmıştı. Bu metal kollar ve bacaklar, pençeler ve tırnaklar, kulaklar ve gözler bir zamanlar, uzun zaman önce, ayırt edilebilir bütünler yaratmış olabilirdi. Ama makine -yüzyıllar boyunca kendi başına çalışmıştı- o parçaları kabus şekillerde, tamamen çarpıtmıştı.

Buhar, çığlık atan insan ağızlarından kaçıyordu. Dev kuş pençeleri mercankayayı kazıyordu; kaplansı dişler yerden parçalar ısırıyor, sonra onları tükürüyordu. En azından makine işliyor olsaydı olacaklar bunlardı. Şu anda Yıksı-diksi gizemli bir biçimde, tamamen durmuştu. Duruşunun sebebi -Ölüm Kapısı'nın açılması- keşfedilmişti, artık cüceler makineyi tekrar çalıştırmaya başlayabilirdi.

Her durumda, Sang-drax'ın verdiği rapor buydu. Gerçeği öğrenmek Marit'in elindeydi.

Beden parçaları saçılmış ufku taradı. Artık makine ilgisini çekmiyordu, geminin indiğini gören herhangi biri var mı, diye bakıyordu. Rünler, özellikle gemiyi aramadığı sürece herhangi birinin onu görmemesi olasılığını uyandırıyordu, böylece gemiyi pratikte görünmez kılıyordu. Ama ne kadar ufak olsa da, zeminde oraya bakan bir menschin gemiyi gönne olasılığı vardı. Ona zarar veremezlerdi; rünler bunu sağlardı. Ama geminin çevresinde toplanan bir mensch ordusu dikkate değer bir başbelası oluştururdu, Haplo'ya laf gideceği gerçeği de cabası.

Ama yağmurun süpürdüğü topraklarda herhangi bir cüce ordusu yoktu. Yeni bir fırtına, ufku karartıyordu. Makinenin çoğu çoktan asık suratlı, şimşek yüklü bulutların içinde kaybolmuştu.

Marit Haplo'nun eski deneyimlerinden, cücelerin fırtınada dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceklerini biliyordu. Güvende olduğundan emin, giysilerini değiştirdi, Abarrach'tan getirdiği Sartan giysilerini giydi.

"O kadınlar buna nasıl tahammül ediyorlarmış" diye söylendi Marit.

İlk defa elbise giyiyordu* ve uzun etek ile dar korseyi dar, rahatsız ve engelleyici buldu. Kaşlarını çattı. Sartan kumaşı derisini kaşındırıyordu. Kendi kendine bütün bunların zihninin yarattığı şeyler olduğunu söylemesine rağmen, kendisini aniden düşmanının giysileri içinde bulunca oldukça rahatsız hissetti. Hem de ölü bir düşman. Elbiseyi çıkarmaya karan verdi.

Marit kendini durdurdu. Aptalca, mantıksızca davrandığını biliyordu. Lordu -kocası- bundan memnun olmazdı. Lomboz deliği camındaki yansımasını görünce, Marit elbisenin mükemmel bir kamuflaj olduğunu kabul etti. Tam olarak, resimlerini lordunun -kocasının- kitaplarında gördüğü menschlerden biri gibi görünüyordu. Görecek olsa, Haplo bile tanımazdı onu.

"Beni hiçbir durumda tanımazdı zaten," dedi kendi kendine, devamlı ayaklarına takılan uzun eteğe alışmak için geminin kamarasında yürüyerek. Sonunda küçük adımlarla yürümeyi öğrendi. "O zamandan bu yana ikimiz de çok fazla kapı geçtik. "

* Labirent'teki kadınlar, özellikle Kaçaklar erkekler gibi rünle güçlendirilmiş deri pantolon ve yelek giyerler. Arayıcı, toplayıcı olan Konakçı kadınlar zaman zaman işlerine yardımcı olan etekler giyerler. Bu etekler pantolonun üzerine giyilir ve kadınların kaçması ya da savaşması gerekirse kolaylıkla çıkarılırlar.

Bunu söylerken içini çekti ve bu iç çekiş onu korkuttu. Durup, duygularını değerlendirdi, zayıflık aradı, tıpkı savaşa girmeden önce silahlarını dağerlendirmesi gibi. O zaman. Birlikte oldukları zaman...

Gün uzun ve yorucuydu. Marit günü savaşarak geçirmişti -Labirent'in bir canavarı ile değil, Labirent ile savaşmıştı. Sanki yer Patrynlerin atıldığı o zindan-dünyasına hükmeden kötücül büyüye sahipmiş gibi görünüyordu. Hedefi -bir sonraki kapı- bıçak sırtı gibi bir tepenin diğer yanındaydı. Geceyi geçirdiği ağacın tepesinden kapıyı görmüştü ama ona ulaşamıyordu.

Tırmanması gereken yerde sırt pürüzsüzdü, yürümesi neredeyse imkansız buz gibi kaygan kaygandı. Neredeyse imkansızdı, tamamen değil. Labirent'te hiçbir şey tamamen imkansız değildi. Labirent'te her şey umut verirdi -alaycı bir umut. Bir gün daha ve hedefine ulaşacaksın. Bir savaş daha ve güvenlik içinde dinlenebilirsin. Savaşmaya devam et. Tırmanmaya devam et. Yürümeye devam et. Koşmaya devam et.

Ve bu sırt da öyleydi. Pürüzsüz kaya, ama eğer yaralı, kanayan parmaklar içine sokulabilirse yukarı çıkış sağlayan minik çatlaklarla kırılmış. Ve tam kendini tepeye çekecekken ayağı kaydı - yoksa ayak parmaklarını dayadığı çatlak bilinçli olarak kapanmış mıydı? Ayağının altındaki sert zemin ne zaman çakıl taşlarına dönüşmüştü? Elinin kaymasına sebep olan ter miydi, yoksa kayanın kendisinden kaynaklanan tuhaf ıslaklık mıydı?

Küfrederek, düşüşünü durdurmak için bitkileri yakalayarak aşağı kaydı. Bitkiler gizli dikenlerini avuçlarına batırdı ya da kavrayışı üzerine kolayca köklerinden söküldü ve onunla beraber aşağı düştü.

Marit sırtı tırmanmak için bir yol arayarak, aşağı yukarı yürüyerek bütün günü harcadı. Arayışı boşa çıktı. Gece yaklaşıyordu ve hedefine sabahkinden daha yakın değildi. Bedeni ağrıyordu; avuçlarının ve ayaklarının derisi kesilmişti ve kanıyordu (kayaya tırmanmaya çalışırken çizmelerini çıkarmıştı). Açtı ve yiyeceği yoktu, çünkü günü avlanarak değil, tırmanarak geçirmişti.

Sırtın dibinde bir çay akıyordu. Marit ayaklarını ve ellerini soğuk suda yıkadı, akşam yemeği için balık aradı. Pek çokbalık gördü, ama aniden onları yakalamak için göstermesi gereken çaba

çok fazla göründü gözüne. Yorgundu, olması gerektiğinden çok daha yorgun ve bunun ümitsizliğin bitkinliği olduğunu biliyordu -Labirent'te ölümcülolabilecek bir bitkinlik.

Artık aldırmıyorsun, demekti bu. Sessiz bir yer bulup uzanacak, öleceksin demekti.

Elini suya batırdı, artık acı hissedemiyordu, hiçbir şey hissedemiyordu, buna neden aldırdığını merak etti. Ne faydasıvardı ki Eğer bu sırtı geçersem, bir başkası olacak. Daha yüksek, daha zor.

Ellerindeki kesiklerden akan kanı izledi, berrak suya akmasını, çayın içinde dönmesini izledi. Sersemlemiş zihninde, kanının suyun yüzeyinde kıvılcımlanmasını, çayın kıyısındaki bir girintiye doğru bir iz oluşturmasını izledi. Bakışlarını kaldırınca mağarayı gördü.

Küçüktü, kıyıya doğru giriyordu. İçine sürünerek girebilirdi ve orada hiçbir şey onu bularnazdı. Karanlığına sürünüp uyüyabilirdi. İstediği kadar uyuyabilirdi. Belki sonsuza dek.

Marit suya daldı, çayın içinde yürüdü. Diğer kıyıya ulaşınca kıyının yakınındaki sığlıklara sürüdü. Yavaş yavaş yürüdü, çayın kıyısına dizilmiş ağaçların sağladığı korumayı kullandı. Labirent'teki mağaralar nadiren kullanılmıyor durumda olurdu. Ama rün bezeli derisine bir bakış fırlatınca, içeride herhangi bir şeyolsa bile, özellikle büyük ya da tehditkar olmadığını gördi. Muhtemelen kısa sürede işini görebilirdi, özellikle de şaşırtırsa. Ya da belki, hayatında bir kez şanslı çıkardı. Belki mağara boştu.

Mağaraya yaklaşıp da herhangi bir şey görmeyince, işitmeyince, desenleri herhangi bir tehlike işareti vermeyince, Marit sudan çıktı ve telaşla girişe seğirtti. Hançerini çekti -tehlikeye karşı tek önlemi- ama bu saldırıdan korkmasından değil, içgüdüdendi. Kendisini bu mağaranın boş olduğuna, ona ait olduğuna ikna etmişti.

Bu yüzden içeride rahatça oturan bir adam bulunca oldukça şaşırdı.

Başta Marit onu görmedi. Batan güneşin sudaki yansıması gözlerini kör etmişti. Mağaranın içi karanlıktı ve adam çok sessiz oturuyordu. Ama Marit kokusundan ve bir sonraki an sesinden orada olduğunu anladı.

"Orada, ışıkta kal," dedi adam ve sesi sessiz, sakindi.

Elbette sakin olacaktı. Gelişini "izlemişti. Hazırlanacak zamanı olmuştu. Marit kendi kendine küfretti, ama adama daha fazla küfretti.

"Işığın canı cehenneme!" İçeri sıçradı, doğrudan sese gitti, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak onu görmeye çalıştı. "Çık dışarı! Mağaramdan çık!"

Adamın elleriyle ölümü davet ediyordu ve bunu biliyordu. Belki de istiyordu. Adamın bir sebebi vardı ki ışıkta durması konusunda uyarmıştı. Labirent zaman zaman onlara karşı kendi ölümcül Patryn kopyalarını gönderirdi -şaşırtıcılar olarak bilinirlerdi. Her açıdan tıpatıp Patrynler gibi olurlardı, yalnız deriIerindeki desenler ayna yansıması gibi ters olurdu.

Adam bir anda ayağa fırladı. Marit şimdi görebiliyordu ve istemeye istemeye adamın hareketlerinin rahatlığı ve hızı karşısında etkilendi. Kendisini öldürebilirdi -silahlıydı ve tam üzerine atlamıştı- ama öldürmedi.

"Çık dışarı!" Marit ayağını yere vurdu ve hançeri ile işaret etti.

"Hayır," dedi adam ve yine oturdu.

Anlaşılan onu bir tür projenin ortasında rahatsız etmişti, çünkü eline bir şey aldı -gölgeler ve aniden gözlerine dolan yaşlar yüzünden göremiyordu- ve çalışmaya başladı.

"Ama ölmek istiyorum," dedi ona, "ve sen yolumda duruyorsun."

Adam başını kaldırdı, serinkanlılıkla başını salladı. "Yiyeceğe ihtiyacın var. Muhtemelen tüm gün yemedin, değil mi? Ne istersen al. Taze balık ve böğürtlen var."

Marit başını salladı. Hala ayaktaydı, hançeri elindeydi.

"Nasıl istersen." Adam başını salladı. "Sırta mı tırmanmaya çalışıyorsun?" Elindeki kesikleri görmüş olmalıydı. "ben de," diye devam etti kendi kendine.

Marit ona cesaret vermedi. "Bir haftadır. Senin geldiğini duyduğumda burada oturmuş, iki kişinin birlikte yapabileceğini düşünüyordum. Bir halatları olursa.

Elindeki şeyi kaldırdı. Yaptığı şey buydu, halat örüyordu. Marit kendisini yere fırlattı. Balığa uzandı, bir parça aldı ve iştahla yemeye başladı.

"Kaç kapı" diye sordu adam, sarmaşıkları beceriyle bükerken.

"On sekiz," dedi Marit, adamın ellerini izleyerek

Adam kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Doğrusu bu," dedi Marit savunurcasına.

"Yalnızca bu kadar uzun yaşamana şaşırdım," dedi adam. "Ne kadar dikkatsiz olduğun düşünülünce! Çay boyunca gelişini duydum."

"Yorgundum," dedi Marit aksi aksi. "Ve aldırmıyordum aslında. Sen de fazla yaşlı olamazsın. Bu yüzden reis* gibi konuşma."

"Bu tehlikeli," dedi adam sessizce. Yaptığı her şeyi sessizce yapıyordu. Sesi sessizdi; hareketleri sessizdi.

"Ne tehlikeli?"

"Aldırmamak. "

Adam bakışlarını ona kaldırdı. Marit'in kanı karıncalandı. "Aldırmak daha tehlikeli," dedi Marit. "Aptalca şeyler yaptırır sana. Beni öldürmemek gibi. Tek bir hızlı bakışla bir şaşırtıcı olmadığımı anlayamazdın.

"Hiç şaşırtıcı ile savaştın mı?" diye sordu adam.

"Hayır," diye itiraf etti Marit.

Adam gülümsedi, gülümsemesi sessizdi. "Bir şaşırtıcı savaşa, içeri dalıp benim mağarasından çıkmamı emrederek başlamazdı. "

Marit kendine hakim olamadı. Kahkaha attı. Kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Yiyecek yüzünden olmalıydı.

"Bir Kaçaksın," dedi adam.

"Evet. On iki yaşındayken kampı terk ettim. Yani biraz önce gösterdiğimden daha fazla sağduyum vardır," dedi kızararak. "Doğru düşünemiyordum." Sesi yumuşadı. "Bazen nasıl olur, bilirsin."

* Bilgeliği ile bilinen, Konakçı kabilesi önderi.

Adam başını salladı ve çalışmaya devam etti. Elleri güçlü ve becerikliydi. Marit yanaştı. "İki kişi o sırtı aşabilir. Adım Marit." Deri yeleğini geri çekti, göğsünün üzerine işlenmiş yürek rününü gösterdi -bir güven işareti.

Adam halatı bıraktı. Kendi deri yeleğini çekip, yürek rününü gösterdi. "Ben Haplo."

"Yardım edeyim," diye öneride bulundu Marit.

İri bir sarmaşık demeti alarak, halat örmek üzere düzenle

meye başladı. Çalışırken konuştular. Elleri sık sık birbirine değdi. Ve kısa süre sonra, elbette, halatı doğru şekilde örmeyi öğretebilmesi için onun çok yakınına oturması gerekti. Ve bundan kısa süre sonra halatı, yollarından çekilsin diye magaranın arkasına attılar...

Marit kendisini o geceyi yeniden yaşamaya zorladı ve hiçbir hoş duygu, hiçbir ısıtılmış, arkada kalmış cazibe olmadığını görünce memnun oldu. Artık içine ateş salan tek dokunuş lordunun dokunuşuydu. Böyle olmasına şaşırmamıştı. Hem, başka mağaralar, başka geceler ve başka erkekler olmuştu. Hiçbiri tam olarak Haplo gibi değildi belki, ama Xar bile Haplo'nun diğer adamlardan farklı olduğunu kabul etmişti.

Haplo'yu yine görmek ilginç olacaktı. Nasıl değiştiğini görmek ilginç olacaktı.

Marit devam etmeye hazır olduğuna karar verdi. Uzun eteğin içinde nasıl hareket edeceğini öğrenmişti, ama bundan hoşlanmıyordu ve mensch bile olsa bir kadının bu şekilde engellenmeyi nasıl kabul edebileceğini merak ediyordu.

Drevlin üzerinde yeni bir fırtına koptu. Marit kırbaç gibi inen yağmura, gümbürdeyen gökgürültüsüne aldırmadı. Fırtınaya çıkması gerekmeyecekti. Büyü onu hedefine götürecekti. Büyü onu Haplo'ya götürecekti. Büyünün onu fazla yakına götürmemesine dikkat etmesi yeterliydi.*

Marit uzun bir pelerin aldı, başını başlığı ile örttü. Kendisine son bir bakış fırlattı. Tatmin oldu. Haplo kesinlikle onu tanıyamazdı. Menschlere gelince... Marit omuzlarını silkti.

Daha önce hiç insanlarla -ya da diğer menschlerle- karşılaşmadığından pek çok Patryn gibi onlara pek saygı beslemezdi. Onlardan biri gibi görünüyordu, aralarına karışmayı planlıyordu ve farklı olduğunu fark etmeyeceklerini sanıyordu.

Aklına cücelerin bir insan kadınının aralarında belirmesini sorgulayabilecekleri gelmedi. Onun için tüm menschler birbirine benziyordu. sürü içinde bir sıçan daha, ne fark ederdi?

Marit havada rünler çizdi ve söyledi, alevalmalarını, yanmalarını izledi. Çember tamamlandığı zaman, içine girdi ve yok oldu.

* Bir başka Patryni tanıyan bir Patryn, bu diğer Patryn ile birlikte olduğu olasılığını uyandırabilir ve büyü onları bir araya getirir. Ama tıpkı bir Patrynin gitmek istediği yeri gözlerinde canlandırabilmesi gerektiği gibi, büünün kendisini yanına götürebilmesi için Marit'in de Haplo'yu gözünde canlandırması gerekir.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RAHM
DREVLIN
ARlANUS

Uzun ve bazılarına göre ihtişamlı Drevlin tarihinde, Fapprika'nın parlayan lambalar ile aydınlanmış koridorlarında bir insan kadının belirmesi büyük hayret yaratırdı. Dünyanın başlangıcından beri hiçbir insan kadını Fapprika zeminine adım atmamıştı. Atan birkaç insan erkeği, bunu son zamanlarda yapmışlardı, cücelerin tarihi Yıksı-diksi Savaşı'na yardımcı olan gemi mürettebatındandılar.

Eğer fark edilirse, Marit tehlikede ölmazdı, yalnız "neden", "nasıl", "ne" sorularının ölümle sona ermesi mümkün olabilirdi -cücelerin ölümü, kendisinin değil, çünkü Marit Labirent'te sabır dersini öğrenmiş bir Patryn değildi. O ne isterse alırdı. Eğer bir şey yoluna çıkarsa, onu yok ederdi. Kalıcı olarak.

Neyse ki, Marit fapprika'ya tarihteki, hem tam olarak doğru, hem de tam olarak yanlış anlardan birinde geldi. Kendisi açısından tam olarak doğru anda gelmişti, Haplo için ise tam olarak yanlış zamanda.

O anda, Marit Fapprika'nın içinde maddeleşir, orada değil, bir başka yerde olduğu olasılığını uyandıran büyünün çemberinden çıkarken, bir elf ve insan topluluğu tarihi bir ittifak oluşturmak için cücelerle görüşüyordu. Bu tür olaylarda sıradan olduğu üzere, yüksek ve kudretli olanlar işlerini daha alçak ve mütevazı olanlar tarafından izlenmeden göremiyorlardı. Böylece, tüm mensch ırklarından büyük bir temsilci grubu, Airanus tarihinde ilk kez Fapprika'da dolanıyordu. Bunların içinde Orta Alemler'den, Kraliçe Anne'in hizmetkarı insan kadınlar da vardı.

Marit gölgelerde kaldı, izledi ve dinledi. Başta, çevredeki menschlerin sayısını görünce, bir mensch savaşına denk geldiğinden korktu, çünkü Xar, ona menschlerin durmaksızın birbirleriyle savaştığını söylemişti. Ama kısa süre sonra bunun, bir savaş değil kutlama topluluğu olduğunu anladı -bir tür. üç grubun bir aradayken kendilerini rahatsız hissetikleri açıktı, ama hükümdarlarının dikkatli gözleri altında, iyi geçinmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

İnsanlar elflerle konuşuyordu; cüceler sakallarını okşuyor, insanlarla sohbet etmeye çalışıyordu. Ne zaman aynı ırktan birkaç kişi ayrılıp bir araya toplansa, birisi gelip onları dağıtıyordu. Kargaşa dolu ve gergin havada, kimsenin Marit'i fark etmesi olası değildi.

Buna, onu daha fazla koruyacak bir olasılık ekledi -onu aramayan kimsenin onu görmeyeceği olasılığını. Böylece gruptan gruba yürüyebiliyor, ayrı duruyor ama konuşmalarını dinleyebiliyordu. Büyüsü sayesinde tüm mensch dillerini anlayabiliyordu ve kısa sürede neler olup bittiğini anladı.

Dikkati yakınındaki, dev bir, cüppeli, başlıklı adam heykeline çekildi -hoşnutsuzluk içinde bunun bir Sartan olduğunu fark etti. Üç adam heykelin yanında duruyordu; dördüncüsü heykelin kaidesine oturuyordu. Dinlediklerine bakılırsa, üç adam mensch hükümdarlarıydı. Dördüncüsü herkes tarafından, Arianus'ta barışı mümkün kılan bir kahraman olarak kabul ediliyordu.

Dördüncü adam Haplo idi.

Gölgelerden çıkmayan Marit heykele yaklaştı. Dikkatli olmak zorundaydı, çünkü eğer Haplo onu görürse, tanıyabilirdi. Bir ara, sanki isminin söylendiğini duymuş gibi başını kaldırdı ve hızla, keskin bakışlarını Fapprika'da dolaştırdı.

Marit hızla menschlerin bakışlanndan kendisini korumak için yaptığı büyüyü sona erdirdi ve karanlığa doğru çekildi. Haplo'nun hissettiği şeyi hissedebiliyordu: kanda bir kanncalanma, görünmez parmakların ensesine sürtünmesi. Tekinsiz, ama hoş bir duyguydu -benzerin benzeri çağırması. Marit böyle bir şeyin olacağını düşünememişti, paylaştıkları duyguların bu kadar güçlü olduğuna inanmamıştı. Bunun dünyada yalnız kalan iki Patryn'in başına gelip gelmeyeceğini merak etti... yoksa yalnızca Haplo ile onun arasında mı oluyordu?

Durumu analiz eden Marit kısa süre sonra, menschlerle dolu bir dünyada karşılaşan iki Patryn'in, demirin mıknatısa çekilmesi gibi birbirine çekileceğine karar verdi. Marit'in Haplo'ya çekilmesine gelince, bu olası değildi. Onu zar zor tanımıştı.

Daha yaşlı görünüyordu, hatırladığından çok daha yaşlı. Sıradışı değildi bu, çünkü Labirent kurbanlarını hızla yaşlandırırdı. Ama onunki her gün hayatı için savaşan birinin sert görünüşü değildi. Haplo'nun görünüşü perişandı, yanakları süzülmüştü, gözleri çökmüştü -ruhu için savaşan birinin görünüşü.

Marit anlamadı, içsel mücadelenin izlerini tanımadı, belirsizce hissetti bunu ve onaylamadı. Haplo ona hasta görünüyordu, hasta ve altedilmiş.

Ve o anda, Haplo da şaşkın görünüyor, onunla konuşan, işitmediği sesin, ona dokunan görünmez elin yerini belirlemeye çalışıyordu. Yaptığı işe döndü, köpeğini okşayarak menschleri dinlemeye.

Köpek.

Xar, Marit'e köpekten bahsetmişti. Marit herhangi bir Patryn'in böyle bir zayıflık göstereceğine inanmayı güç bulmuştu. Elbette lordunun sözlerinden kuşku duymamıştı, ama yanılmış olabileceğini düşünmüştü. Marit artık yanılmadığını biliyordu. Haplo'yu hayvanın yumuşak kafasını okşarken izledi ve dudakları alayla kıvnldı.

Dikkati Haplo ile köpeğinden menschlere ve konuşmalarına kaydı. Bir cüce, bir insan ve bir elf Sartan heykelinin dibinde, bir arada duruyorlardı. Marit sözlerini ona getirecek bir büyü yapmaya cesaret edemedi, bu yüzden yaklaşmak zorunda kaldı.

Sessizce, heykelin diğer yanında kalarak yaklaştı. En büyük korkusu köpeğin onu fark etmesiydi, ama köpek tamamen sahibi ile ilgileniyor gibiydi. Parlak gözleri endişeyle ona dikilmişti ve zaman zaman patisini dizine koyuyor, bir teselli dokunuşu sunuyordu.

"Umarım artık kendinizi iyi hissediyorsunuzdur, Majesteleri." Elf insanla konuşuyordu.

"Evet, teşekkür ederim, Prens Reesh'ahn." İnsan, bir tür kral, yüzünü buruşturdu, elini sırtına götürdü. "Yara derindi, ama neyse ki hayati bir organa denk gelmedi. Zaman zaman, Trian'a göre tüm hayatım boyunca taşımam gereken bir katılık geliyor, ama en azından hayattayım ve bunun için atalara şükretmem gerek -bir de Lady Iridal'e." Kral'ın yüzü sertleşti, başını salladı.

“Cüce uzun boylu menschlere sırayla bakıyor, sanki son derece miyopmuş gibi gözlerini kısıyordu." Bir çocuk size saldırdı mı, diyorsunuz? Buraya gelen çocuk? Bane? Beni affedin, Kral Stephen." Cüce hızlı hızlı gözlerini kırpıştlrdı. "Ama bu insan çocuklar arasında normal bir davranış mıdır?"

İnsan kral bu soru karşısında oldukça bozulmuş görünüyordu.

"Hakaret etmek istemedi, efendim," diye açıkladı Haplo sessiz gülümsemesi ile. "Limbeck - Başat Usta- yalnızca merak etti. "

"Evet," dedi Limbeck, gözleri iri iri açılmış. "Söylemek istediğim -Gerçi fark etmez ya. Yalnızca belki, tüm insanların..."

"Hayır," dedi Haplo kısaca. "Değiller."

"Ah." Limbeck sakalını okşadı. "üzgünüm," diye ekledi endişe ile. "Yani, tüm insan çocukları katil olmadığı için değil. Üzgünüm, çünkü.."

"Önemli değil," dedi Kral Stephen sert sert, ama dudaklarının kenarında bir gülümseme kıpırdanıyordu. "Tamamen anlıyorum, Başat Usta. Ve, itiraf etmeliyim ki, Bane ırkımızın pek iyi bir temsilcisi değildi. Ne de babası Sinistrad öyleydi."

"Hayır." Limbeck sessizleşmiş gibi görünüyordu. "Onu hatırlıyorum. "

"Baştan sona trajik bir durum," dedi Prens Reesh'ahn, "ama en azından kötülüğün sonu iyi oldu. Dostumuz Haplo sayesinde," -elf ince elini Haplo'nun omzuna koydu- "ve o insan katilin sayesinde."

Marit şok içindeydi, tiksinmişti. Bir mensch bir Patryn'e, sanki eşitiymiş gibi, teklifsizce davransın. Ve Haplo buna izin veriyordu.

"O katilin adı neydi, Stephen" diye devam etti konuşmasına Reesh'ahn. "İnsanlar için bile tuhaf bir şeydi.. ."

"Usta Hugh." Stephen tatsız tatsız söyledi ismi.

Reesh'an Haplo'nun omzuna dokunmaya devam etti; elfler dokunmaya, kucaklamaya bayılır. Hapı o menschin okşayışı altında rahatsız görünüyordu; Marit hakkını verdi. Ayağa kalkarak nazikçe kurtuldu.

"Usta Hugh ile konuşmayı umuyordum," dedi Haplo. "Nerede olduğunu biliyor musunuz, Majesteleri"

Stephen'ın yüzü karardı. "Bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Siz de istemeseniz daha iyi olur, bayım. Katil, büyücüye yerine getirmesi gereken bir başka 'sözleşmesi' olduğunu söylemiş. Trian'a göre," diye ekledi Stephen, Reesh'ahn'a dönerek, "Usta Hugh Kardeşlik'in bir üyesi. "

Reesh'ahn kaşlarını çattı. "KötücüI bir organizasyon. Barış kurulduğunda o engerek yuvasını yok etmeyi en önemli işlerimizden saymalıyız. Siz, bayım." Haplo'ya döndü. "Belki bu konuda bize yardımcı olabiliriz. Dostumuz, Başat Usta'nın söylediklerinden, büyünüzün oldukça güçlü olduğunu anlıyorum."

Demek Haplo büyü güçlerini menschlere açıklamıştı. Ve görünüşe göre, ona bayılmışlardı. Saygı duyuyorlardı. Olması gerektiği gibi elbette, diye kabul etti Marit çabucak -ama ona bir hizmetkarıın efendisine göstermesi gereken saygıyı duymalılardı, bir efendinin değiL. Ve Xar'ın geleceğini bildirmek için mükemmel bir fırsat çıkmıştı Haplo'ya. Nexus Lordu dünyayı bu Kardeşlik'ten, ya da her neyse ondan kurtaracaktı.

Ama Haplo başını sallıyordu. "Üzgünüm. Size yardımcı olamam. Her durumda, güçlerimin abartıldığını düşünüyorum." Limbeck'e gülümsedi. "Buradaki dostumuz oldukça miyoptur."

"Hepsini gördüm," diye ısrar etti Limbeck inatla. "O kötü ejder-yılanla yaptığınız savaşı gördüm. Sen ve Jarre. Jarre baltasını geçirdi" Cüce hareketleri şiddetle gösterdi. "Sonra sen kılıcını sapladın. Bam! Onu gözünden vurdun. Her şey kana boyandı. Gördüm, Kral Stephen," diye tekrarladı Limbeck.

Ne yazık ki, gelip kocasının yanında duran Kraliçe Anne ile konuşuyordu.

Bir cüce dişisi erkek cücenin kaburgalarını dürtükledi.

"Kral o, Limbeck, seni sersem," dedi, Limbeck'in sakalını yakalayıp doğru yöne dönene kadar çekerek.

Limbeck hatasından hiç rahatsız olmamıştı. "Teşekkür ederim, Jarre, hayatım," dedi gülümseyerek ve iyi huylulukla köpeğe gülümsedi.

Menschlerin konuşması başka yöne, Arianus'taki savaşa döndü. İnsan ve elf güçleri bir arada Aristagon adasına saldırıyordu, oradaki saraya sığınan bir imparator ve takipçileri ile savaşıyorlardı. Marit menschlerin ne yaptığı ile ilgilenmiyordu. Haplo'yla çok daha fazla ilgileniyordu.

Haplo aniden solmuş; gülümsemesi zayıflamıştı. Yara hala ona acı veriyormuş gibi eli yüreğine gitti. Zayıflığını saklamak için heykele yaslandı. İnleyen köpek yanına süründü ve Haplo'nun bacağına yaslandı.

O zaman Marit, Sang-drax'ın doğruyu söylediğini anladı -Haplo kötü yaralanmıştı. Haplo'nun becerisini biliyor ve buna saygı duyuyordu; pek az büyü gücüne sahip olduğunu düşündüğü ve belki de menschlerle aynı kategoride gördüğü ejder-yılandan hoşlanmıyordu. Kuşkusuz Patryn büyüsü kadar güçlü büyüsü yoktu. Böyle bir yaratığın Haplo'ya bu kadar önemli bir yara vermesini anlayamıyordu. Ama artık kuşkusu yoktu. Yürek rünü yaralanmasının, bir Patrynin varlığının özüne indirilen darbenin semptomlarını fark etti. Zor iyileşirdi -yalnızken.

Menschler konuşmaya devam ettiler, Yıksı-diksi'yi nasıl çalıştıracaklarından, çalışınca ne olacağından bahsettiler. Haplo konuşmaları sırasında sessizce, köpeğin başını okşayarak durdu. Marit tartışmayı anlamadığından, yarım kulakla dinliyordu. Aniden Haplo kıpırdandı ve konuştu, cücenin yaptığı, dönençarkların ve tekerlenen-pervanelerin ne yaptığı ile ilgili detaylı bir açıklamayı kesti.

"Halkınızı önlem almak konusunda uyardınız mı?" diye sonıyordu Haplo. "Sartanların yazdıklarına bakılırsa, Yıksı-diksi eyleme geçince kıtalar hareket etmeye başlayacak. Yavaş yavaş hareket edecekler, ama edecekler. Binalar yıkılabilir. Neler olduğunu bilmezlerse korkudan ölenler olabilir."

"Onlara bilgi verdik," dedi Stephen. "Topraklarımızın her kısmına Kraliyet Muhafızları yolladım ve haberi yaydım. Ama insanların dinleyip dinlemediği başka mesele. Yarısı bize inanmadı ve inananların yarısına, baronlar bunun bir tür elf entrikası olduğunu söyledi. Beni tahttan indirmek için isyanlar ve tehditler oldu. Bu işe yaramazsa ne olacak..." Kralın yüzü karardı. "Eh, bu konuda düşünmek istemiyorum."

Haplo başını salladı, ciddi göründü. "Hiçbir şey için söz veremem, Majesteleri. Sartanlar buraya yerleştikten sonraki birkaç yıl içinde kıtaları aynı hizaya getirmeyi düşünmüştü. Henüz üzerlerinde oturulmazken yapacaklardı bunu. Ama planları yolunda gitmedi ve yok oldular, Yıksı-diksi çalışmaya, kendini inşa etmeye ve onarmaya devam etti -herhangi bir rehberlik olmadan. Bu sırada kendi kendine onarılamaz bir zarar vermediğini kim bilebilir?

"Bizim tarafımızda olan tek şey şu: nesiller boyunca cüceler Sartanların onlara öğrettiği şeyi tam olarak yapmaya devam ettiler. Cüceler orijinal talimatlardan hiç sapmadılar, talimatları dindarca babadan oğula, anneden kıza aktardılar. Ve böylece cüceler Yıksı-diksi'yi hayatta tutmakla kalmadılar, tabiri caizse başıboş kalmasını engellediler."

"Her şey... çok tuhaf," dedi Stephen parlayanlambalara, platfotonlara ve elinde karanlık bir göz tutan başlıklı Sartan heykeline güvensiz gözlerle bakarak. "Tuhaf ve korkutucu. Hiçbirini anlamıyorum."

"Aslında," diye ekledi Kraliçe Anne sessizce, "kocam ve ben hata yapıp yapmadığımızı merak etmeye başladık. Belki de dünyayı olduğu haliyle bırakmalıydık. Bundan önce yeterince idare edebiliyorduk."

"Ama biz edemiyorduk," diye itiraz etti Limbeck. "Siz ikiniz iki tarafın hatırlayabildiğinden daha uzun yıllardır su için savaşıyorsunuz. Elf elfle savaşıyordu. İnsan insanla savaşıyordu. Sonra birbirimizle savaştık ve neredeyse sahip olduğumuz her şeyi yok ediyorduk. Hiçbir şeyi net bir şekilde göremiyor olabilirim, ama bunu görebiliyorum. Eğer su için savaşmamız gerekmezse, gerçek barışı bulma şansımız olur."

Limbeck ceketinin ceplerini arandı, küçük bir nesne buldu ve kaldırdı. "Bende bu Var. -Sartanların kitabı. Haplo verdi bana. O ve ben üzerinden geçtik. Makinenin çalışacağına

inanıyoruz, ama garanti veremiyoruz. Söyleyebileceğim en iyi şey, eğer herhangi bir şey yolunda gitmezse, Yıksı-diksi'yi kapatıp, onarıp onaramayacağımıza bakabileceğimiz."

"Ya siz, Prens?" Stephen Reesh'ahn'a baktı. "Ya sizin halkınız? Onlar ne düşünüyor?"

"Kenkariler onlara kıtaların dizilmesinin Krenka-Anris'in isteği olduğunu söyledi. Kimse Kenkarilere karşı çıkmaya cesaret edemez -en azından açık açık," dedi prens hüzünlü bir gülümseme ile. "Halkımız hazırlıklı. Çoktan şehirleri boşaltmaya başladık. Uyaramadığımız tek elfler, imparator ve onunla birlikte Imperanon'a kapanmış olanlar. Kenkarileri içeri kabul etmiyorlar; hatta onlara ok attılar, halkımızın tüm tarihi boyunca hiç olmamış bir şeydir bu. Babamın çıldırdığı kuşkusuz."

Reesh'ahn'ın yüzü sertleşti. "Ona pek az sempati besliyorum. Ruhlarını elde etmek için kendi halkını öldürttü. Ama Imperanon'un içinde hatası olmayanlar da var; yanlış yönlendirilmiş bir sadakat yüzünden onu destekleyenler. Keşke onları uyarmanın bir yolu olsaydı. Ama bizimle ateşkes bayrağı altında bile konuşmayı reddediyorlar. Şanslarına güvenmek zorunda kalacaklar."

"Demek hepiniz bunu kabul ediyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Haplo, her birine teker teker bakarak.

Reesh'ahn ettiğini söyledi. Limbeck'in sakalı hevesle sallandı. Stephen kraliçesine baktı, kraliçe tereddüt etti, sonra bir kez, kısaca başlığını salladı. "Evet, kabul ediyoruz," dedi kral sonunda. "Başat Usta haklı. Barış için sahip olduğumuz son şans gibi görünüyor."

Haplo yaslandığı heykelden ayrıldı. "O zaman kararlaştırıldı. Bu günden iki gün sonra makineyi çalıştırıyoruz. Siz, Prens Reesh'ahn ve siz, Majesteleri, krallıklarınıza dönmeli, halkınızın paniğe kapılmasını engellemelisiniz. Temsilcileriniz burada kalabilir."

"Ben Orta Alemler'e gideceğim. Benim yerime Trian burada kalacak," dedi Stephen.

"Ben de Kaptan Bothar'el'i bırakacağım. Sizin dostunuz, sanırım, Başat Usta," dedi Prens Reesh'ahn.

"Harika, harika!" Limbeck ellerini çırptı. "O zaman hepimiz kararlıyız. "

"Eğer bana daha fazla ihtiyaç yoksa," dedi Haplo, "gemime döneceğim. "

"Sen iyi misin, Haplo?" diye sordu dişi cüce, ona endişeyle bakarak.

Haplo ona sessiz gülümsemesi ile gülümsedi. "Evet, iyiyim. Yoruldum, o kadar. Gel, köpek."

Menschler ona veda etti, onunla açık bir saygı ve endişe ile konuştular. Haplo dik durdu; adımları kararlıydı, ama izleyen herkes için -görünmeyen izleyici dahil- hareket etmek için tüm gücünü kullandığı açıktı. Köpek gözlerini endişeyle sahibine dikmiş, arkadan geliyordu.

Diğerleri başlarını salladılar, onun hakkında endişeli seslerle konuştular. Marit'in dudakları horgörüyle kıvrıldı. Haplo'nun büyüsünü kullanmadan, tüm menschler gibi açık Fapprika kapısını kullanarak gitmesini izledi.

Marit onu takip etmeyi düşündü, ama hemen vazgeçti. Menschlerden uzaktayken mutlaka varlığını hissederdi. Zaten duyması gereken her şeyi duymuştu. Menschleri dinlemek için bir an oyalandı, çünkü Haplo hakkında konuşuyorlardı.

"O bilge bir adam," diyordu Prens Reesh'ahn. "Kenkariler' bundan çok etkilendi. Ona değişim dönemi sırasında hükümdarımız olur mu, diye sormamı istediler."

"Kötü fikir değil," diye itiraf etti Stephen düşünceli düşünceli. "Asi baronlar üçüncü bir tarafın halklarımız arasında çıkacağı kesin anlaşmazlıkları gidermesini kabul edebilirlerdi. Özellikle de, derisindeki tuhaf resimleri saymazsanız, insan görünüşlü olduğu için-. Siz ne düşünüyorsunuz, Başat Usta"

Marit, cücenin düşüncesini dinlemek için beklemedi. Ona neydi? Demek Haplo Arianus'a hükmedecekti. Yalnızca lorduna ihanet etmekle kalmamış, yerini de almıştı!

Menschlerden uzağa, Fapprika'nın en karanlık bölümlerine giden Marit tekrar büyüsünün çemberine adım attı.

Bir an daha dursaydı, şunları işitecekti:

"Yapmaz," dedi Limbeck yumuşak sesle, Haplo'nun ardından bakarak. "Çoktan burada kalmasını ve halkımıza yardım etmesini istedim. Aranızda yerimizi alacaksak, öğrenecek daha

çok şeyimiz var. Ama reddetti. Kendi dünyasına, her nereden geldiyse oraya dönmesi gerektiğini söylüyor. Orada kısılıkalmış çocuğunu kurtaracakmış."

"Bir çocuk," dedi Stephen, yüz ifadesi yumuşayarak. Karısının elini nıttu. "Ah, o zaman, burada kalması için hiçbir şey söylemeyeceğiz ona. Belki de bir çocuğun kurtulması, burada kaybedilen çocuğu bir dereceye kadar telafi eder."

Ama Marit bunların hiçbirini duymadı. Duysa da farketmeyebilirdi. Gemisine ulaştığı zaman, vahşi fırtına gemisini sarsarken elini alnındaki işarete götürdü ve gözlerini kapattı.

Xar'ın görüntüsü zihnine geldi.

"Kocam," -yüksek sesle konuşuyordu- "ejder-yılanın söyledikleri doğru. Haplo bir hain. Sartan kitabını menschlere vermiş. Menschlerin makineyi çalıştırmasına yardımcı olmaya niyetli. Yalnızca bu kadar da değil, menschler ona Arianus'un hükümdarlığını teklif ettiler."

"O zaman Haplo ölmeli," diye yanıt verdi Xar'ın düşüncesi, yanıtı hemen gelmişti.

"Peki, Lordum."

"İşin bittiği zaman, Karım, bana haber ver. Pryan dünyasında olacağım."

"Sang-drax sizi o dünyaya yolculuk etmeye ikna etti," dedi Marit, çok da memnun olmamıştı.

"Kimse beni istemediğim bir şeye ikna edemez, Karım."

"Beni affet, lordum." Marit'in derisi yanıyordu. "Sen en iyisini bilirsin, elbette."

"Pryan'a Sang-drax ve halkımızdan bir birlik ile gidiyorum. Oradayken, titanları köleleştirmeyi, ülkümüze yardımcı olmalarını sağlamayı umuyorum. Ve Pryan'da araştırmam gereken başka konular da var. Haplo'nun faydalı olacağı konular."

"Ama Haplo ölmüş olacak..." diye başladı Marit, sonra dehşete kapılmış bir şekilde durdu.

"Evet, ölmüş olacak. Bana Haplo'nun cesedini getireceksin,

'Karım."

Marit'in kanı dondu. Bunu beklemeliydi, Xar'ın böyle bir talepte bulunacağını bilmeliydi. Elbette lordu Haplo'yu sorgulamalı, ne bildiğini, neler yaptığını öğrenmeliydi. Cesedini sorgulamak, canlı birini sorgulamaktan daha kolay olacaktı. Lazarın anısı aklına geldi; ölü, ama dehşet verici bir şekilde canlı gözlerini gördü...

"Karım" Xar'ın uyarısı nazikti. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, Kocam," dedi Marit. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. "

"Bu iyi," dedi Xar ve çekildi.

Marit şimşek mavisi karanlığın içinde, geminin gövdesini döven yağmum dinlemek üzere yalnız kaldı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

GREVINOR VOLKARAN ADALARI ARIANUS

"Nasıl bir iş arıyorsun?" Elf teğmen, ayaklarını sürüyerek gelen Usta Hugh'ya bakmadı bile.

"Kanatçı, efendim," diye yanıt verdi Hugh.

Teğmen gözlerini mürettebat listesinden ayırmadı. "Deneyim"

"Var, efendim," diye yanıt verdi Hugh.

"Referans"

"Kırbaç izlerimi görmek ister misin, efendim?"

Teğmen başını kaldırdı. Narin elf hatları birkaş çatışıyla bozuldu. "Sorun yaratan birini aramıyorum."

"Yalnızca dürüst konuşuyordum, efendim." Hugh güldü,

Sırıttı. "Dahası, daha iyi referans olur mu"

Elf, Hugh'nun güçlü omuzlarına, geniş göğsüne, nasırlı ellerine baktı -hepsi, dedikleri gibi, "koşum içinde yaşayanların" işaretleriydi- esir alınan ve elf ejder gemilerinde kürek mahkumu

olarak kullanılan insanlar. Elf anlaşılan Hugh'nun yalnızca gücünden değil, dürüstlüğünden de etkilenmişti.

"Bu iş için yaşlı görünüyorsun," dedi teğmen, dudaklarında hafif bir gülümseme ile.

"Benim lehime bir nokta daha, efendim," diye yanıt verdi Hugh serinkanlılıkla. "Hala hayattayım."

Bunun üzerine teğmen kesinlikle etkilenmiş göründü. "Doğru. İyi bir nokta. Pekala, sen... ee... işe alındın." Sanki söylemesi zor bir şeymiş gibi elfin dudakları büzüldü. Kuşkusuz teğmen, kanatçıların tek kazandığının ekmek, su ve kırbaç olduğu eski günleri özlemle anıyordu. "Günde bir fıçıpara, artı yemek ve su. Ve yolcu hızlı ve rahat bir gidiş dönüş için prim ödüyor."

Hugh normal görünsün diye biraz itiraz etti, ama bir fıçıpara daha koparamadı, ama fazladan su payı kazandı. Omuzlarını silkerek şartları kabul etti ve sözleşmenin üzerine X işaretini koydu.

"Yarın, Gecenin Lordları pelerinlerini çektiği zaman yelken açıyoruz. Bu gece eşyalarınla burada, güvertede ol. Koşum içinde uyuyacaksın.

Hugh başını sallayıp oradan ayrıldı. Aynı karakteri kullanarak geceyi geçirdiği pis hana dönerek, rıhtımda duran bir kalabalığın içinde dışarı çıkan "yolcunun" yanından geçti. Usta Hugh yolcuyu tanıdı -Trian, Kral, Stephen'ın büyücüsü.

Bir insan kalabalığı ağızları açık, Grevinor insan liman şehrinde demir atmış, sallanan elf gemisini seyrediyordu. Elflerin Volkaran Adaları'nı işgal ettiği zamanlardan beri böyle bir manzara görülmemişti. Hatırlayamayacak kadar küçük çocuklar heyecanlı bir hayranlık içinde bakıyor, elf subayların parlak renkli giysilerine, flüt gibi seslerine daha yakın olmak için anne babalarını daha yakına çekiyorlardı.

Anne babalar sert yüzlerle izliyordu. Onlar hatırlıyordu -çok iyi hatırlıyorlardı. Topraklarının elfler tarafından işgal edildiği zamanları hatırlıyorlardı ve eski işgalcilerine hiç sevgi beslemiyorlardı. Ama Kraliyet Muhafizları geminin çevresinde nöbet tutuyordu; savaş ejderleri tepede dönüyordu. Yorumlar alçak sesle yapılıyordu bu yüzden; hepsi Kraliyet büyücüsünün duymamasına özen gösteriyordu.

Trian, yolculuğunda ona eşlik eden, onu uğurlayan ya da bir son dakika anlaşması yapmaya çalışan saraylılardan ve asillerden bir düğümün ortasında duruyordu. Hoştu, gülümsüyordu, nazikti, her şeyi dinliyor, hepsine birşeyler vaat ediyor gibi görünüyordu, ama aslında hiçbir şey için söz vermiyordu. Genç büyücü saray entrikaları konusunda becerikliydi. Karnavallarda aynı anda pek çok oyun oynayabilen, her hamleyi hatırlayabilen, her rakibini yenebilen rün taşı oyuncuları gibiydi.

Neredeyse tüm rakipleri. Usta Hugh tam yanından geçti. Trian onu gördü -büyücü herkesi görürdü- ama sefil denizciye ikinci kez bakmadı.

Hugh sertçe gülümsedi, kalabalığı ittirerek kendine yol açtı. Kendisini Trian'a göstermek bir cesaret gösterisi değildi.

Eğer Trian, Hugh'un Bane'i öldürtmek içip kiraladığı katil olduğunu hatırlarsa, büyücü muhafiz çağırırdı. O durumda Hugh çevresinde bir kalabalık, saklanabileceği bir şehir isterdi.

Gemiye bindikten sonra, Trian'ın geminin karnına inip kürek mahkumları ile canciğer olması olası değildi -ya da, artık resmi olarak kullanılan terimle, kanatçılarla- ama büyücü söz konusu olunca, kimse bilemezdi. Yeni kılığını küçük ejder gemisinde değil de, burada, Grevinor'da denemesi çok daha iyiydi. Gemide muhafızların tek yapması gereken kollarını ve bacaklarını bağlayıp onu Maelstrom'a atmak olurdu.

Haplo'yu öldürecek bir silah edindikten sonra, katilin bir sonraki sorunu Haplo'ya ulaşmak olmuştu. Kenkariler Patryn'in Aşağı Alemler'de, Drevlin'de olduğunu söylemişlerdi -en iyi durumda, ulaşılması neredeyse imkansız bir yer. Normal şartlarda, Hugh için Arianus'ta herhangi bir yere uçmak zor olmazdı, hem ejderleri, hem de küçük, tek kişilik ejder gemilerini idare etmekte ustaydı.

Ama Usta Hugh'nun eski, acı deneyimlerinden bildiği gibi, küçük gemiler Maelstrom'un içinde pek iyi iş görmüyordu. Ve ejderler, dev gibi olanlar bile, o güvenilmez fırtınanın içine

girmeye cesaret edemiyorlardı. Sayısız tanıdığı sayesinde, büyücü Trian'ın Yıksı-diksi'nin çalıştırılmasından bir gün önce aşağı uçacağını öğrenen Ciang olmuştu.

Büyücü, kralın en değerli danışmanlarından biri, asi baronlara gözkulak olmak için arkada kalmıştı. Kral ile kraliçe gücü yeniden demirden pençelerine almak üzere geri döndüklerinde, dev makine çalıştırıldığı zaman insan çıkarlarını temsil etmek ve ne yapılması gerekiyorsa yapmak üzere Drevlin'e gidecekti.

Hugh bir zamanlar bir elf ejder gemisinde kürek mahkumu olarak hizmet vermişti. Elflerin Trian'ı almak için Grevinor'a uğradıklarında yeni adama ihtiyaçları olacağını tahmin etmişti. Ejder gemilerinin kanatlarını işletmek zor ve tehlikeli bir işti. Bir kanatçının yaralanmadığı ya da ölmediği bir yolculuk nadiren olur.

Hugh'nun tahmin doğru çıkmıştı. Limana girer girmez elf kaptanın ilk yaptığı şey, üç kanatçıya ihtiyaç duyduğunu belirten bir ilan asmak olmuştu -biri çalışmak üzere, ikisi yedek.

Maelstrom'a uçmayı kabul edecek adam bulmak kolay olmayacaktı. Günde bir fıçıpara ücrete rağmen -Volkaran adalarında bazıları için bir servet demekti bu.

Usta hana döndü, pis salonda geceyi yerde geçirdiği yere yöneldi. Battaniyesini ve sırt çantasını topladı, hesabını ödedi ve aylak aylak dışarı çıktı. Kirli, çatlak pencere camındaki yansımasını incelemek için durdu. Trian'ın onu tanımamasına şaşmamak lazımdı. Hugh bile kendini tanıyamıyordu.

Kafasındaki tüm kılları traşlamıştı -yüzü, kafatası tamamen çıplaktı. Hatta -gözlerine yaşlar getiren bir acıya rağmen- kalın, siyah kaşlarındaki kılların çoğunu yolmuş, yalnızca alnına doğru eğim yapan bozuk bir çizgi bırakmış, küçük gözlerinin anormal derecede büyük görünmesini sağlamıştı.

Saçı ve sakalı sayesinde güneşten korunan çenesi ve,kafası, yüzünün geri kalanının aksine, beyaz görünüyordu. Kaynamış bir hargast ağacı kabuğu kullanarak solgun deriyi kahverengiye boyamıştı. Şimdi, sanki hayatı boyunca kelmiş gibi görünüyordu. Trian'ın onu tanıması aslında pek de olası değildi.

Haplo'nun onu tanıması da olası değildi.

Usta Hugh gemiye döndü. Rıhtımda bir fıçının üzerine oturarak, gelip giden herkesi dikkatle gözledi, Trian'ın ve grubun diğer üyelerinin gemiye binmesini izledi.

Tanıdığı başka kimsenin gemiye binmediğinden emin olunca, Usta Hugh da bindi. Iridal'in kralın büyücüsüne eşlik eden gizemustaları arasında olmasından hafifçe endişelenmişti (yoksa hafifçe umut mu etmişti) Eh, Hugh orada olmadığıiçin memnundu. Iridal onu tanırdı. Aşkın gözlerini aldatmak zordur.

Hugh kadını kararlılıkla aklından çıkardı. Yapılacak bir işi vardı. Teğmene geldiğini bildirdi, teğmen onu ikinci kaptana teslim etti, ikinci kaptan onu geminin karnına götürdü, ona koşumunu gösterdi ve diğer mürettebatla tanışması için yalnız bıraktı.

Artık köle olmayan insanlar işleri ile gurur duyuyorlardı. İyi bir yolculuk için önerilen primi kazanmak istiyorlardı ve Hugh'ya deneyimi hakkında, onu işe alan elf teğmenden daha fazla soru sordular.

Usta yanıtlarını kısa tuttu. Hepsi kadar çok çalışmaya söz verdi ve sonra yalnız kalmak istediğini belli etti.

Diğerleri rün taşı ve zar oyunlarına döndüler; primlerini, daha ceplerine girmeden önce yüz kez kaybedeceklerdi. Hugh, Lanetli Hançer dediği silahının çantasında olduğundan emin oldu; sonra koşumu altında güverteye uzandı ve uyuyor gibi yaptı.

Kanatçılar O yolculukta prim kazanmadılar. Kazanmaya yaklaşmadılar bile. Usta Hugh, Trian'ın Drevlin'e canlı varmak için daha fazlasını önermediğine pişman olduğunu tahmin ediyordu. Hugh'nun, Trian'ın onu tanımasından endişe etmesine gerek yoktu, çünkü usta, büyücüyü yolculuk boyunca, gemi ürpererek yere konduğu ana kadar hiç görmedi.

Kaldıraçları Drevlin'i süpüren daimi fırtınaların tam gözüne yerleştirilmişti. Kıta üzerinde fırtınaların dönerek dağıldığı, Solarus'un ışınlarının gelip, geçen bulutların içinde parladığı tek

yer Kaldıraçlar'dı. Elf gemileri inmek için böyle zamanları beklemeyi öğrenmişlerdi -güvenli olan tek zaman bunlardı. Bu kısa, göreceIi sakin havada indiler (yeni bir fırtına ufukta toplanmaya başlamıştı) ve hızla yolcuları indirdiler.

* Pirinç ve çelikten yapılmış, mercankayanın içinden yukarı yükselen dokuz devasa kol - bazıları havaya doğru pek çok menka yükseliyordu. Her kolun üzerinde, parmakları ucundan, eklemleri pirinç menteşelerden oluşan büyük eller vardı. Eller... devasa su gemilerinden birini kavrayıp, altın avcunda tutabilecek kadar büyüktüler...

Trian belirdi. Yüzü kısmen örtülmüştü, ama büyücünün rengi kesinlikle yeşil görünüyordu. Zayıfça, sendeleyen adımlarına destek olan güzel bir kadının koluna yaslanarak, iskele tahtasından aşağı indi. Ya büyücünün, hava tutması için büyülü bir tedavisi yoktu, ya da genç kadının sempatisini kazanmak için oyun oynuyordu. Durum her ne ise, ne sağa, ne sola baktı, sanki gemiden inmeye can atıyormuş gibi hızla bölgeyi terk etti. Yere ulaşınca, bir cüce ve insan topluluğu tarafından karşılandı. Yaklaşan fırtınayı gören topluluk, söylevleri kısa kesti ve büyücüyü daha kuru ve güvenli bir yere kaçırdı. *

Hugh Trian'ın kendisini nasıl hissettiğini biliyordu. Katilin bedenindeki her kas ağrıyor ve yanıyordu. Elleri yaralanmış, kanıyordu; çenesi şişmiş ve berelenmişti -kanatları kontrol eden kayışlardan biri fırtınada kopmuş, yüzüne çarpmıştı. Gemi indikten sonra, Hugh uzun dakikalar boyunca güvertede uzandı ve nasıl olup da hepsinin ölmediğine şaştı.

Ama bedbahtlığının tadını çıkaımak için zaman yoktu. Ve şişmiş yüzüne gelince, kimliğini daha iyi gizleyecek bir şeyi parayla satın alamazdı. Şansı varsa, başının ağrısı ve kulaklarının çınlaması birkaç saat içinde geçerdi. Kendisine dinlenmek ve fırtınanın vereceği bir sonraki arayı beklemek için bu kadar zaman verdi ve eylem planını gözden geçirdi.

Mürettebatın yere inmesine izin verilmezdi. Zaten o korkunç fırtınadan geçtikten sonra kendileri de dışarı çıkmaya cesaret edemezdi. Çoğu bitkinlikten yere yığılmıştı; biri -kırık bir kiriş kafasına çarpmıştı- baygındı.

* Bu metinden, geminin yere konduğu anlaşılıyor. Haplo'nun elf gemisinin Kaldıraçlar'a gelişini aktaran ilk :ınıatısını okuyanlar, ejder gemisinin havada kaldığını hatırlayacaklar. Bu ilk su gemileri bir sonraki fırtına kopmadan ayrılmaya alışıklardır ve Haplo fark için bir açıklama sunmasa da, uzun süre kalmayı planlayan elf gemilerinin fırtınada dayanması için konmak zorunda kaldıklarını varsaymak mantıklı olur.

Eski günlerde, ittifaktan önce, elfler gemi indiği zaman, fırtınaya rağmen köleleri zincirle bağlarlardı. İnsanlar gözükara ve pervasız, sağduyusuz olarak bilinirdi. Muhafızların aşağı indiğini görmek Hugh'yu fazla şaşırtmayacaktı -eski alışkanlıklar zor kaybolur. Gerginlikle belirmelerini bekledi; varlıkları onun için hiç de iyi olmayacaktı. Ama görünmediler.

Hugh düşündü ve mantıklı geldiğine karar verdi -en azından kaptanın bakış açısından. Neden sana (yolcuğun sonunda ödenecek) günde bir fıçıpara masraf oluşturan adamların başına bir muhafız koyasın ki? Eğer ücretini almadan kaçmak isteyen varsa, güzel. Kanatçılar arasında ölüm oranı fazla olduğu için her kaptan yedek adam taşırdı.

Mürettebatından birinin kaybolduğunu görünce kaptan olay çıkarabilirdi, ama Hugh kuşkuluydu bundan. Kaptan konuyu yer subayına raporlamak zorunda kalacaktı, subayın elleri önemli işlerle dolu olduğu için böylesine küçük bir sorunla başının ağrıtılmasına kızacaktı. Muhtemelen geminin kaptanı paylanacaktı.

"Atalar adına, neden adamlannıza sahip olamıyorsunuz, bayım Paxaria'ya geri döndüğünüz zaman Yüksek Komuta Merkezi bunun için kulaklarınızı kesecek!"

Hayır, Hugh'nun kayboluşu muhtemelen raporlanmayacaktı bile. Ya da toparlansa bile, kısa sürede unutulup gidecekti.

Fırtına azalıyordu; gökgürültüsü uzakta gürlüyordu. Hugh'nun fazla zamanı yoktu. Zorla ayağa kalktı, çantasını aldı ve sendeleyerek başa yürüdü. Yanından geçen birkaç elf ona bir daha bakmadı bile. Bazıları zorlu uçuş yüzünden gözlerini bile açabilecek durumda değildi.

Başta, çok ikna edici öğürme sesleri çıkardı. Zaman zaman inleyerek çantadan, çantanın içi gibi görünen bir şey çıkardı.

Ama Hugh kumaşı dışarı çıkarınca, kumaş anidep renk ve doku değiştirdi ve geminin ahşap gövdesine hemen uydu. Ona bakan herhangi biri son derece garip davrandığını düşünürdü, sanki yoklukla giyinirmiş gibi. Ve sonra, izleyicinin gözleri önünde, aniden yok olurdu.

Kenkariler istemeye istemeye ona Görünmeyenler'in büyülü, bukalemun gibi giysilerinden sağlamıştı. Hugh'nun taleplerine razı olmaktan başka seçenekleri yoktu. Hem, Haplo'yu öldürmesini isteyenler onlardı. Giysiler çevredeki şeylerin içine karışarak, giyenleri görünmez kılma gücüne sahipti. Hugh onun ve Iridal'in Bane'in tuzağına düştüğü o kısrnetsiz gece giydiği giysiler mi olduğunu merak etti. Emin olamıyordu ve Kenkariler de söylememişti. Gerçi, fark etmezdi de.

Hugh kendi giysilerini çıkardı -kaba, evde dokunmuş denizci giysileri- ve Görünmeyenler'in uzun, akıcı pantolonunu ve tuniğini giydi. Elfler için yapılmış giysiler dardı. Başlık kafasını kaplıyordu, ama elleri çıplak kalmıştı; insan ellerini elf eldivenlerine sokmak mümkün değildi. Ama giysileri giydiği son seferden ellerini, kullanma vakti gelene kadar gizli tutmayı öğrenmişti. O zamana kadar, eğer birisi onu görürse, gören için çok geç olacaktı...

Hugh içinde bir kılık daha ve piposunu taşıyan çantayı aldı, pipoyu kullanmaya cesaret edemezdi. Pek az insan stregno içerdi ve hem Trian, hem de Haplo içen birini fark eder, akıllarına Usta Hugh gelebilirdi. Güvenli bir biçimde kınına yerleştirilmiş Lanetli Hançer'i omzunun üstünden arkaya atmış, giysilerinin altına gizlemişti.

Yavaş yavaş hareket ederek, büyülü kumaşa çevreye adapte olma şansı vererek, fırtınanın verdiği aradan faydalanarak güneş ışığı ve taze havanın tadını çıkaran elf muhafızların arasından kaydı. Kendi aralarında büyük makine çalışınca tanık olacakları harikaları tartışan muhafızlar bir kez doğrudan Hugh'ya baktılar ve hiçbir şey görmediler. Hugh elf gemisinden aşağı, taze rüzgar kadar kolayca kaydı.

Usta Hugh daha önce, Alfred ve Bane'le birlikte Drevlin'debulunmuştu. * Bulunduğu her yerde ve bulunmadığı birkaç yerde daha olduğu gibi, çevresini tanıyordu. Yerden yükselen dokuz dev pirinç ve altın kol Kaldıraçlar olarak bilinirdi. Elf gemisi kolların oluşturduğu çemberin tam ortasına inmişti.

Çemberin kenarına yakın bir kol daha duruyordu, bu diğerlerinden daha kısaydı ve Kısa Kol olarak biliniyordu. Bu kolun içinde, dokuz kolun ucundaki yere bükülmüş, cansız dokuz ele giden merdivenler vardı. Merdivenlere fırlayan Hugh çevresine hızlı bir bakış fırlattı, mekanın boş olduğundan, yalnız olduğundan emin oldu. Görünmeyen kıyafetlerini çıkardı ve son kez kılığını değiştirdi.

Bol bol zamanı vardı; Drevlin üzerinde yeni bir fırtına kopmuştu ve dikkatle giyindi. MerdivenIerin parlak iç duvarında kendini inceledi ve inanılır olmak için fazla kuru olduğuna karar verdi. Dışarı çıktı. Bir anda nakışlı pelerinin zengin, kürklü astarına kadar sırılsıklam oldu. Tatmin olarak Kısa. Kol'un güvenliğine döndü ve tüm başarılı katillerin mesleklerinin en gerçek temeli olduğunu bildikleri sabırla bekledi.

Yağmur perdesi, içinden elf gemisini görebileceği kadar aralandı -fırtına yavaş yavaş azalıyordu. Usta Hugh tam dışarı çıkacaktı ki, dişi bir cücenin o tarafa geldiğini gördü. Gelişini beklemenin daha uygun olacağına karar verdi ve olduğu yerde kaldı. Ama cüce yaklaşınca, Hugh alçak sesle küfretmeye başladı.

* Ejder Kanadı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 1. cildi.

Ne şans ama! Hugh onu tanıyordu. Ve cüce de Hugh'yu! Jarre -Limbeck'in kız arkadaşı.

Artık elinden bir şey gelmezdi. Değişmiş görünüşüne ve rol yapma yeteneğine güvenmek zonındaydı.

Kayıtsızca su birikintilerinin içinden yürüyen Jarre devamlı gökyüzüne bakıyordu. Hugh başka bir gemi beklendiği sonucunu çıkardı, muhtemelen elf asillerini taşıyan bir gemi. Güzel, cüce meşgul olacaktı ve ona fazla dikkat etmeyebilirdi.

Hugh hazırlandı. Cüce kapıyı açtı ve içeri daldı.

"Yani!" Hugh kibirle ayağa kalktı. "Zamanı gelmişti!" Jarre kayarak durdu, ona hayretle baktı -Hugh hiçbir tanıma işareti göstermediğini göriince memnun oldu. Başlığını çıkarmadı, yüzünü gölgelerde tuttu, ama saklamadı, bu şüphe uyandırabilirdi.

"Ne -ne yapıyorsun sen burada?" diye kekeledi cüce kendi dilinde.

"Bana o tuhaf dilde gevezelenme," diye karşılık verdi Hugh aksi aksi. "İnsanca biliyorsun. Bildiğini biliyorum. Önemli herkes biliyor." Şiddetle hapşırdı, bu fırsattan faydalanarak pelerininin yakası ile yüzünün alt kısmını örttü, titremeye başladı. 'İşte, gördün mü, öldürücü bir soğuk aldım. İliklerime kadar ıslandım." Yine hapşırdı.

"Burada ne yapıyorsunuz, bayım?" diye tekrarladı Jarre fena olmayan bir insanca ile. "Arkada mı unuttular sizi?" .

"Arkada mı unuttular? Evet, arkada unuttular! Bu hayvani yere istediğim için mi sığındım sanıyorsun? İndiğimiz zaman yürüyemeyecek kadar hasta olmam benim suçum mu? Hiç beni beklerler mi? Hayır, hayır ve hayır. Ok gibi fırlayıp gittiler ve beni elflerin merhametli ellerine bıraktılar. Ben güverteye ulaşana kadar dostlarım gözden kaybolup gitmişti. Buraya kadar-gelmiştirn ki, fırtına koptu ve bir de şimdi bak bana." Hugh yine hapşırdı.

Jarre'nin ağzı seğirdi. Tam kahkaha atacakken vazgeçti ve nazik bir öksürmeye çevirdi kahkahasını.

"Yeni bir gemi karşılayacağız, bayım, ama eğer beklerseniz size tünelleri göstermekten memnun olurum..."

Hugh dışarı bir göz attı, bir grup cücenin çamurların arasında bata çıka ilerlediklerini gördii. Keskin gözleri, önderlerini, Limbeck'i seçti. Haplo'nun yanlarında olabileceğini düşünerek kalabalığın kalanını dikkatle taradı. Değildi.

Hugh incinmiş bir vakarla dikildi. "Hayır, beklemeyeceğim! Zaturreden neredeyse öleceğim. Eğer bana doğru yönü gösterme inceliğini gösterirsen..."

"Şey..." jarre tereddüt etti, ama sırılsıklam bir insan kafasızı ile uğraşmaktan daha önemli işleri olduğu belliydi. "Şuradaki kocaman binayı görüyor musunuz? O Fapprika. Herkes içeride. Uzaktaki fırtına bulutlarına bir göz attı. "Acele ederseniz bir sonraki fırtınadan önce ulaşabilirsiniz."

"Ulaşamasam da fark etmez." Hugh burnunu çekti. "Daha fazla ıslanamam, değil mi? Sağolasın, hayatım." Islak bir balığa benzeyen elini uzattı, hafifçe parmaklarını tuttu ve jarre sıkamadan çekti. "Çok naziksin."

Pelerinine sarınan Hugh uzun adımlarla Kaldıraçlar'dan çıktı ve cücelerin şaşkın bakışları ile karşılaştı (Limbeck hariç, o mutlu bir şekilde, miyop gözleri ile çevresine bakıyordu ve Hugh'yu görmedi bile). Cücelere, hepsini atalara teslim eden bir bakış fırlatan Hugh, pelerinini omzundan arkaya attı ve yanlarından geçip gitti.

Prens Reesh'ahn'ın temsilcilerini taşıyan, ikinci bir elf gemisi iniyordu. Gemiyi karşılayanlar kısa süre sonra Hugh'yu unuttular. Hugh bata çıka Fapprika'ya yollandı ve tam yeni bir fırtına Rahm'in üzerinde koparken içeri daldı.

Elf, insan ve cüce kalabalıkları, efsaneye göre harika Yıksı-diksi'nin doğduğu yer olan devasa bir alana toplanmıştı. Mevcut herkes yiyor, içiyor, birbirlerine, aniden dost olmuş eski düşmanların nezaketi ile davranıyordu. Hugh yine kalabalıkta Haplo'yu aradı.

Burada değil.

Daha iyi. Henüz zamanı gelmemişti.

Usta Hugh demir bir fıçının içinde yanan ateşe yanaştı.

Giysilerini kuruttu, biraz şarap içti, diğer insanları kollarını açarak karşıladı ve onları kafaları karışmış bir şekilde, onu nereden tanıdıklarını merak etmeye bıraktı.

Birisi -dolaylı yoldan- kim olduğunu sormaya çalıştığı zaman, Hugh hafifçe hakarete uğramış gibi göründü ve belirsizce, "şurada, şu şeylagaluganın -elini salladı- yanında duran beyefendinin, Baron "hapşu, öhö'nün topluluğundan" olduğunu söyledi.

Nazikçe eğildi ve barona el salladı. Bu, zengin olduğu açık, iyi giyimli bayın ona eğildiğini gören baron eğilerek karşılık verdi. Soruyu soran tatmin olmuştu.

Usta kimseyle fazla uzun konuşmamaya dikkat etti, ama herkese birşeyler söylediğinden emin oldu.

Birkaç saat sonra, solgun ve hasta görünüşlü Trian dahil,

Fapprika'daki her insan o zengin giyimli, nazik konuşan bayı çağlardır tanıdığına yemin edebilirdi.

Bir de ismi akıllarına gelseydi...

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLİN
ARIANUS

Büyük makinenin çalıştırılacağı günün şafağı söktü. Halkların önde gelenleri Fapprika'da toplandı, Yemleyen heykelinin çevresinde halka oldu. Cücelerin Başat Ustası, Limbeck Civatasıkan, Yıksı-diksi'nin yüreğine ve beynine giden tünellere ilk giren kişi olduğu için heykeli açma onuruna sahip olacaktı.

Limbeck'in zafer anıydı bu. Kıymetli Sartan kitabını* elinde tutmuş (kitap gerekli olduğundan değil; Limbeck kitabı tamamen ezberlemişti, dahası, burnunun dibinde tutmadığı sürece göremezdi de), Jarre (artık Bayan Başat Usta) yanında, önde gelenler topluluğu çevresinde, Limbeck Civatasıkan Yemleyen heykeline yaklaştı. Bu mucizevi ayaklanmayı basit bir "Neden?" sorusu ile başlatan cüce, heykeli hafifçe itti.

* Sonlarını öngören, işlerini tamamlayamadan Arianus'u terk edeceklerini fark eden Sartanlar menschlere, Yıksı-diksi'yi nasıl işleteceklerini anlatan detaylı talimatlar bıraktılar, Kitap Sartan diline ek olarak üç dilde yazılmıştı, cücece, elfçe ve insanca. Ne yazık ki, o zamanlar mensch ırkları "çoktan savaşmaya başlamışlardı, nefret ve önyargılarla bölünmüşlerdi. Özellikle de insanlara karşı korkularına teslim olan Kenkariler kiıabı sakladı ve kitabın varlığını gizledi. Mevcut Ruhların Koruyucusu -Limbeck gibi tatmin olmaz bir meraktan muzdarip çalışkan bir adam- kitaba rastladı ve dünyasına harika mucizeler getireceğini hemen anladı. Ama o da insanlardan korkuyordu, ta ki gerçek kötülüğü görmesini sağlayacak olay olana kadar. O zaman kitabı, cücelere iletilmek üzere Haplo'ya bıraktı. Kaosun Eli, Ölüm Kapısı Serisi'nin 5. cildi.

Cüppeli, başlıklı Sartan heykeli kaidesinin üzerinde döndü,

İnmeden önce Limbeck durdu, aşağıdaki karanlığa baktı.

"Basamakları teker teker in," diye tavsiye etti Jarre alçak sesle, çevrelerine toplanmış, devam etmelerini bekleyen önde gelenlerin farkında. "Çok hızlı gitme, elime tutunursan düşmezsin."

"Ne" Limbeck gözlerini kırpıştırdı. "Ah, sorun o değil. Görebiliyorum. O mavi ışıklar* oldukça kolaylaştırıyor. Ben yalnızca. .. hatırlıyordum."

Limbeck içini çekti, gözleri buğulandı ve aniden mavi ışıklar gözlerinin önünde, eğer böyle bir şey mümkünse, daha öncekinden de bulanıklaştı. "o kadar çok şey oldu ve çoğu da

Fapprika'nın içinde. Yemleyen'in makinenin nasıl çalıştığını bize anlatmaya çalıştığını ilk fark ettiğimde mahkememi burada yaptılar, sonra aynasızlarla dövüşümüz..."

"Alfred merdivenlerden aşağı düştüğünde, ben onunla burada kısılı kalmıştım ve hepsi ölü, o güzel halkını görmüştüm." Jarre, Limbeck'in elini tuttu ve sıktı. "Evet, hatırlıyorum."

"Ve sonra metal adamı bulduk ve, insanların, elflerin ve cücelerin birbirleriyle iyi geçindiği odayı buldum.** Ve bizim de öyle geçinebileceğimizi fark ettik." Limbeck gülümsedi, sonrfl yine içini çekti. "Ve bundan sonra ejder-yılanlarla yaptığımız o korkunç savaş geldi. Sen bir kahramandın, hayatım," dedi, Jarre'ye gururla bakarak. Bu dünyada başka hiçbir şeyi göremese de, onu açıkça görebiliyordu.

* Merdivenlerin dibine yol gösterici Sartan rünleri konulmuştur.

** Limbeck'ln gördüğü, dünyaya uyum sağlamak üzere mensch şekli alan kötü ejder-yılanlardı. Haplo gerçeği biliyordu, ama Limbeck'in ırkların barış içinde bir arada yaşayabileceği, çalışabileceği fikrinden oldukça hoşlandığını görünce, cüceye aslında ne gördüğünü hiç söylemedi.

Jarre başını salladı. "Benim tek yaptığım bir ejder-yılanla savaşmaktı. Sen çok daha büyük, on kez daha korkunç canavarlarla savaştın. Sen cahillikle ve kayıtsızlıkla savaştın. Korkuyla savaştın. İnsanları düşünmeye, sorular sormaya, yanıtlar talep etmeye zorladın. Gerçek kahraman sensin, Limbeck Civatasıkan, ve bazen sersemleşsen de seni seviyorum." Sonuncusunu fısıldayarak söyledi ve sonra tüm önde gelenlerin ve Drevlin üzerindeki cüce nüfusunun yarısının gözü önünde eğilip onu yan sakallarından öptü.

Bir tezahürat koptu ve Limbeck sakalının diplerine kadar kızardı.

"Neden gecikiyoruz?" diye sordu Haplo yumuşak sesle. Sessizce, diğer menschlerden uzakta, gölgelerde durarak, Yemleyen heykelinin yanında bekliyordu. "Tüneller güvenli. Artık aşağı inebilirsin. Ejder-yılanlar gitti."

En azından artık tünellerde değiller, diye ekledi, ama kendi kendine. Kötülük dünyadaydı ve her zaman da olacaktı, ama şimdi, mensch ırkları arasında barış şansı varken, kötülüğün etkisi azalmıştı.

Limbeck Haplo'nun bulunduğu yere doğru gözlerini kırpıştırdı. "Haplo da," dedi Jarre'ye. "Haplo da bir kahraman. Asıl sorumlu olan o."

"Hayır, değilim," dedi Haplo telaşla, sinirle. "Bakın, artık bu işi halletseniz iyi olacak. Diğer kıtalardaki halklar bekliyor. Gecikme olursa endişelenmeye başlarlar."

"Haplo haklı," dedi her zaman pratik Jarre. Limbeck'i merdivenlerin girişine doğu çekiştirdi.

Önde gelenler takip etmeye hazırlanarak heykelin çevresinde toplandılar. Haplo yerinden kıpırdamadı. Kendisini huzursuz hissediyordu ve bunun için bir sebep bulamıyordu.

Yüzüncü kez derisine işlenmiş desenlere baktı, onu tehlikeye karşı uyaracak olan rünlere. Bir tehlike olsa yapacaklarıgibi büyülü bir uyarı ile parlamıyorlardı -eğer ejder-yılanlar yukarıda bir yerde bekliyor olsalardı parlarlardı mesela. Ama yine de uyarıyı, tüylerinin diken diken olduğunu, sinir uçlarındaki ürpertiyi hissetti. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Kalabalıktaki herkese dikkatle bakmayı planlayarak karanlığa çekildi. Ejder-yılanlar mensch kılığında etkin bir şekilde saklanabilirlerdi, ama kırmızı kırmızı parlayan kertenkele gözleri onları ele verirdi.

Haplo fark edilmeden kalmayı, unutulmayı umuyordu.

Ama gürültünün ve hareketliliğin heyecanlandırdığı köpek kutlamalardan uzak tutulmayı kabul etmeyecekti. Neşeli bir havlama ile Haplo'nun yanından fırladı ve merdivenlere koştu.

"Köpek!" Haplo hayvana doğnı atıldı, tam yakalayacaktı ki, o anda arkasında bir hareket hissetti, görülmekten çok hissedilen bir hareket, yaklaşan birisi, ensesinde bir nefes.

Dikkati dağılarak çevresine bakındı ve köpeği elinden kaçırdı. Hayvan coşkuyla merdivenlere atladı ve o anda Başat Usta'nın saygın bacaklarına dolandı.

Köpek ile Limbeck'in bu tarihi olayı, bir kürk ve sakal karmaşası içinde merdivenlerden aşağı yuvarlanarak hatırlanacak bir olay haline getirecekler gibi göründüğü tehlike dolu bir an yaşandı. Ama hızlı düşünen Jarre hem ünlü önderi ve köpeği enselerinden yakaladı ve ikisini de doğrultarak günü kurtardı.

Bir eliyle köpeği, diğeriyle Limbeck'i sıkı sıkı tutan Jarre çevresine bakındı. Aslında köpeklerden hiç hoşlanmamıştı.

"Haplo!" diye seslendi sert ve onaylamayan bir sesle.

Haplo'nun yanında kimse yoktu. Merdivenlerin başında dizilmiş, inmek için bekleyen önde gelenler dışında yalnızdı. Haplo eline baktı. Bir an, rünlerin eyleme geçeceğini, onu saldırıdan korumaya hazırlanacaklarını sandı. Ama karanlık kaldılar.

Tuhaf bir duyguydu bu, daha önce hiç yaşamadığı bir duygu. Bir nefesin söndürdüğü mum alevi zihninde canlandı. Haplo, birisinin bir üfleme ile büyüsünü söndürdüğü gibi rahatsız edici bir duygu yaşadı. Ama bu mümkün değildi.

"Haplo!" diye seslendi jarre yine. "Gel şu köpeğini al!" Yapabileceği bir şey yoktu. Fapprika'daki herkes gülümseyerek ona bakıyordu. Haplo rahat bir şekilde unutulma fırsatını kaçırmıştı. Elinin sırtını kaşıyarak merdivenlerin tepesine gitti ve sert bir ifade ile hayvana yanına gelmesini emretti.

Sahibinin ses tonundan yanlış bir şey yaptığını kavrayan, ama neden bu kadar tantana çıkardığını anlamayan köpek uysallıkla Haplo'ya yürüdü. Heykelin önüne oturan hayvan, patisini pişmanlıkla kaldırdı ve affediImeyi diledi. Bu önde gelenleri çok eğlendirdi, köpeği alkışladılar.

Alkışın kendisi için olduğunu sanan Limbeck ciddiyet içinde eğildi, sonra merdivenleri inmeye başladı. Kalabalık arkasından ittirdiğinden, Haplo'nun alaya katılmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Arkaya doğru hızlı bir bakış fırlattı, ama birşey görmedi. Heykelin çevresinde oyalanan kimse yoktu. Kimse ona dikkat etmiyordu.

Belki de hayal etmişti. Belki yarası yüzünden, düşündüğünden daha zayıftı.

Kafası karışan Haplo, Limbeck ile jarre'yi takip etti, Sartan rünleri tünellerde yolu aydınlatıyordu.

Usta Hugh duvara yaslanmış, gölgelerin içinden menschlerin geri kalanının merdivenlerden aşağı inmesini izliyordu. Sonuncusu da indikten sonra -sessiz, görülmeden- takip edecekti.

Kendinden memnundu, tatmin olmuştu. Artık bilmesi gerekenleri biliyordu. Deneyi başarılı olmuştu.

"Bir Patryn'in büyüsü onu tehlikeye karşı uyarır," demişti Ciang Hugh'ya, "tıpkı bizim altıncı hissimizin bizi uyardığı gibi, yalnız onlarınki çok daha keskin, çok daha kesindir. Derilerine işledikleri rünler parlak bir ışıkla yanar. Bu yalnızca onları tehlikeye karşı uyarmakla kalmaz, koruyucu kalkan olarak da iş görür."

Evet, Hugh -acıyla- Imperanon'da Haplo'ya saldırmaya kalktığı zamanı hatırlamıştı. Mavi bir ışık alevlenmişti ve şimşek gibi bir şey katilin bedeninden akmıştı.

"Bu silaha karşı da eyleme geçmesi bana mantıklı görünüyor, ama bir şekilde kalkanı delmesi ve Patryn'in büyüsünü aşması gerekir. Deney yapmanı öneririm," diye tavsiyede bulundu Ciango "Ne yapabileceğini gör."

Ve Hugh böylece deney yapmıştı. O sabah, önde gelenler topluluğu Fapprika'da toplandığında, Usta Hugh aralarındaydı. Katil avını içeri girer girmez saptamıştı.

Haplo hakkında bildiklerini hatırlayarak, Usta sessiz, gösterişsiz Patryn'in arka planda, deyişteki gibi günışığından uzakta kalacağını, gölgelerde saklanacağını -ve böylece Hugh'nun işini kolaylaştıracağını- tahmin ediyordu.

Usta yanılmamıştı. Haplo ayrı durdu, cücelerin Yemleyen dedikleri büyük heykelin yanında. Ama yanında köpek vardı. Hugh yumuşak sesle kendi kendine küfretti. Köpeği unutmamıştı, yalnızca onu sahibinin yanında bulunca şaşırmıştı, o kadar. Hugh hayvanı son gördüğünde, o ve Bane ile birlikte Orta Alemler'deydi. Hugh'nun hayatını kurtardıktan kısa süre sonra köpek yok

olmuştu. Katil köpeğe eylemi yüzünden özellikle minnettar kalmamıştı ve aramaya zahmet etmemişti.

Orta Alemler'den Aşağı Alemler'e nasıl gelebildiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve aldırmıyordu da. Köpek lanet bir başbelası olacaktı. Gerekirse, önce köpeği öldürürdü. Bu arada, Hugh Patryn'e ne kadar yaklaşabileceğini, Lanetli Hançer'in bir şekilde tepki gösterip göstermeyeceğini görmek zorundaydı.

Hançeri çekip pelerininin kıvrımlarına saklayan Hugh gölgelerin içinde süzüldü. Fapprika'nın gecesini parlak bir gündüze çevirmesi gereken parlayanlambalar, onları çalıştıran Yıksı-diksi'nin işlememesi yüzünden karanlıktı. İnsanlar ve elfler lamba ve meşaleler getirmişlerdi, ama bunlar koca binanın karanlığını delmek için pek az şey yapabiliyordu. Görünmeyenlerin giysileri içindeki Usta Hugh'nun karanlığa karışması, onunla bir olması kolaydı.

Sessizce avının peşinden süründü, durdu, hamlesini yapmak için sabırla doğru zamanı bekledi. Hugh'nun mesleğindeki çok kişi, korku ve endişe ya da sabırsızlık yüzünden beklemek, gözlem yapmak, zihinsel ve fiziksel olarak, daima gelen doğru an için hazırlanmak yerine aceleyle saldırırdı. Ve o an geldiği zaman, bilebilmeli, eyleme geçebilmeliydin -genellikle saliseler içinde. Usta Hugh'yu büyük kılan bu sabırla bekleme, fark edebilme ve eyleme geçme yeteneğiydi.

Zamanını bekledi ve beklerken hançerin eline harika bir şekilde otuduğunu düşündü. Bu kadar iyi ele gelecek bir hançer tasarlatmak için bir demirci tutamazdı. Sanki hançer kendisini eline göre şekillendirmiş gibiydi. İzledi, bekledi, dikkatini sahibinden çok köpeğin üzerinde tuttu.

Ve o an geldi.

Limbeck ve Jarre merdivenden iniyordu ki, Başat Usta durdu, Haplo onunla konuşmak için eğildi; Hugh ne dediğini işitemedi, aldırmıyordu da. Sonra cüceler merdiveni inmeye başladı.

"Keşke," diye mırıldandı Hugh kendi kendine, "lanet köpek de onlarla gitseydi."

O anda köpek arkalarından fırladı.

Usta Hugh tesadüfe şaşırdı, ama fırsattan faydalanmakta hızlıydı. Öne kaydı. Hançeri pelerininin kıvrımları arasından çıkardı.

Haplo'nun aniden onu fark etmesine şaşırmadı. Usta rakibine saygı besliyordu, bunun kolay olmasını beklememişti. Hançer Hugh'nun elinde kıvrandı -tiksinti verici bir duyguydu, sanki elinde bir yılan varmış gibi. Rünlerin hayata dönmesini bekleyerek Haplo'ya yaklaştı, bu durumda yerinde donmaya, Görünmeyenler'in geceye karışan kumaşının onu gözden saklamasına izin vermeye hazırdı.

Ama rünler tepki göstermedi. Hiçbir mavi ışık alevlenmedi. Bu Haplo'yu rahatsız etmiş gibiydi, bir tehdit hissediyordu ve teyit için bedenine baktı, ama hiçbir şey göremedi.

Usta Hugh o an Haplo'yu öldürebileceğini, Patryn büyüsünün onu yalnız bıraktığını, hançerin onu etkilemesi gerektiğini ve yine etkileyeceğini anladı.

Ama saldırı zamanı bu değildi. Çok fazla kişi vardı. Ve töreni kesintiye uğratacaktı. Kenkariler'ın talimatları çok açıktı-Usta Hugh hiçbir şekilde Yıksı-diksi'nin çalıştırılmasını engellemeyecekti. Silahını sınamıştı yalnızca. Artık işe yaradığını biliyordu.

Haplo'yu olası tehlikeye karşı uyandırmış olması yazıktı.

Patryn tetikte olacaktı, ama bu kötü bir durum olmak zorunda değildi. Omzunun üzerinden bakan bir adam takılıp yüzüstü düşer -Kardeşlik'te sıradan bir espri. Usta Hugh kurbanını tuzağa düşürmeyi, şaşırtmayı planlamıyordu. Katilin sözleşmesi -yine, Kenkariler'in çok ısrarlı oldukları bir konu- Haplo 'ya son anlarında, ölümünü emreden adamın adını söylemeyi içeiyordu.

Usta karanlığın içinden alayı izledi. Son elf lordu da merdivenlerde yok olduğunda, katil görülmeden, işitilmeden takip etti. Zamanı gelecekti, Haplo'nun kalabalıktan uzak kalacağı, yalnız kalacağı an. Ve o anda, Patryn'in büyüsü onu yalnız bırakacaktı. Lanetli Hançer bunu sağlayacaktı.

Usta Hugh'nun takip etmesi, izlemesi, beklemesi yeterliydi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAHM, DREVLİN
ARIANUS

"Bakın!" diye haykırdı Limbeck ve pek çok kişinin takılıp ona toslamasına sebep olarak aniden durdu. "Çorabım burada!"

Sartan tünelleri, yalnızca duvarın dibinde pırıldayan rün ışıkları ile aydınlandığından gölgeli ve ürkütücüydü. Bu rünler topluluğu hedeflerine götürüyordu -ya da hepsi içtenlikle bunu umuyordu, ama birkaç kişiden fazlası ciddi şüphelere sahipti. Kimse meşale ya da lamba getirmemişti, Limbeck onlan tünellerin iyi aydınlanmış olduğu konusunda temin etmişti. (Bir cüce için öyleydiler de.)

Ejder-yılanların gidişinden beri, tünellerde ölü ve çürük bir şeyin kokusu gibi süzülen kötülük duygusu yoktu artık. Ama tünellerde kalan bir hüzün duygusu, geçmişte yapılan hatalar için bir pişmanlık vardı, bunları düzeltmek için bir gelecek olmamasından duyulan pişmanlık. Sanki Yıksı-diksi'yi yapanların hayaletleri aralarında yürüyordu, iyicil, ama hüzünlü.

Üzgünüz. Sözcükler gölgelerin içinde fısıldanır gibiydi.

Çok üzgünüz.. .

Yürekler hüzünlendi. Önde gelenler, sıcak bir elin dokunuşundan memnun -insan, elf ya da cüce eli olsa da- karanlığın içinde birbirlerine sokuldular. Trian görünür bir biçimde etkilenmişti ve Limbeck keşfini yaptığında jarre boğazına bir şeyin oturduğunu hissediyordu.

"Çorabım!"

Cüce hevesle duvara doğru seğirtti, gururla zemin boyunca uzanan yün ipliğe işaret etti.

"Affınıza sığınırım, Başat Usta," Trian cüce dilinde söylenen sözcükleri doğru duyduğundan emin değildi. "Şey mi dediniz... ee..."

"Çorap," dedi Limbeck üçüncü kez. Tam en sevdiği, heyecanlı hikayesini anlatmaya başlayacaktı -metal adamı, nasıl keşfettikleri, sonra Haplo'nun nasıl elflerin eline geçtiğini, kendisinin, Limbeck'in nasıl yalnız kaldığını, çıkış yolunu bilmeden tünellerde kaybolduğunu ve felaket ile arasında yalnızca çoraplarının kaldığını.

"Hayatım," dedi jarre, sakalını burarak, "zamanımız yok.""

"Ama makine çalışmaya başladıktan sonra olacağından eminim," diye telaşla ekledi Trian, cücenin büyük hayal kırıklığına uğradığını görünce. "'Ben hikayenizi dinlemeyi çok isterim."

"Gerçekten mi?" Limbeck neşelendi.

"Kesinlikle," dedi Trian. Öyle hevesle konuşmuştu ki, jarre ona şüpheyle baktı.

"En azından," dedi Limbeck, Triao yanında, yine yürümeye başlayarak, "artık doğru yönde ilerlediğimizi biliyoruz."

Bu ifade topluluğun büyük bölümünü rahatlatmış gibiydi.

Limbeck'in arkasından seğirttiler. Jarre arkada kaldı.

Hayatının en mutlu günü olması gereken günde üzgün ve aksiydi ve neden olduğunu anlamıyordu.

Soğuk, ıslak bir burun bacağının arkasını dürtükledi.

"Merhaba, köpek," dedi moralsizce, köpeğin başını çekinerek okşadı.

"Ne oldu?" diye sordu Haplo, arkasından yaklaşarak.

jarre ürkmüş göründü. Haplo'nun önde, Limbeck'in yanında olması gerekiyordu. Ama zaten Haplo nadiren olacağınıdüşündüğün yerde olurdu.

"Her şey değişiyor," dedi jarre içini çekerek.

"Bu iyi, öyle değil mi?" diye sordu Haplo. "İstediğin buydu. Limbeck ve senin uğruna çalıştığınız buydu. Hayatlarınızı bunun için tehlikeye attınız."

"Evet," diye itiraf etti jarre. "Biliyorum. Ve değişim iyi olacak. Elfler halkımızın Orta Alemler'deki, atalarımızın evlerine taşınmamıza yardım etmeyi önerdiler. Çocuklarımız güneş ışığı altında oynayacak. Ve elbette, burada kalıp makinede çalışmak isteyenler de kalabilecek."

"Artık işinizin bir anlamı, bir amacı olacak," dedi Haplo. "Vakan olacak. Köle işi olmayacak."

"Bütün bunları biliyorum. Ve eski günlere dönmek istemezdim. Hiç istemezdim. Yalnızca... şey... kötünün içinde bir sürü de iyi şey vardı. O zaman anlamıyordum, ama şimdi özlüyorum bunları. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Haplo sessizce. "Anlıyorum. Bazen ben de kendi hayatımda eski günlere dönmek istiyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Fazla şeyim yoktu, ama sahip olduklarımın da kıymetini bilemedim. Başka bir şeyi elde etmeye çalışırken, önemli olan şeylerin elimden kayıp gitmesine izin verdim. Ve istediğim şeyi elde ettiğimde, diğeri olmadan bir anlamı olmadığını gördüm. Şimdi her şeyi birden kaybedebilirim. Ya da belki de, bir daha bulmamak üzere kaybetmişimdir çoktan."

Jarre anlamadan anladı. Elini Haplo'nun elinin içine kaydırdı. Yavaşça Limbeck ile diğerlerinin ardından yürüdüler. Jarre, Haplo'nun neden alayın arkasında kalmayı tercih ettiğini birazcık merak ediyordu; sanki nöbet tutuyor gibiydi. Devamlı oraya buraya bakışlar fırlattığını fark etti, ama korkmuş görünmüyordu -aksi halde jarre korkacaktı. Yalnızca şaşkın gibiydi.

"Haplo," dedi Jarre aniden, bu tünellerde bir başkası ile elele yürüdüğü zamanları hatırlayarak. "Sana bir sırrımı açacağım. Limbeck bile bilmiyor bunu."

Haplo bir şey söylemedi, ama cesaret verireesine gülümsedi.

"Kimsenin," -konuşurken sert sert Trian'a bakıyordu- "ama kimsenin o güzelim ölüleri rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Kimsenin onları bulmasına izin vermeyeceğim. Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum, ama bulacağım." Elini gözlerinden geçirdi. "Yüksek sesleri ve araştırıcı elleri ile insanların o sessiz mezarlığa daldığını düşünmeye dayanamıyorum. Ya da cıvıldayan, tiz kahkahalan ile elflerin. Hatta büyük, ağır çizmeleri içinde ayaklarını yere vura vura yürüyen halkımın. Her şeyin sessiz kalmasını sağlayacağım. Sanırım Alfred de böyle olmasını isterdi, sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedi Haplo. "Alfred de böyle olmasını isterdi. Ve endişelenmen gerektiğine inanmıyorum," diye ekledi, elini sıkarak. "Sartan büyüsü halkına gözkulak olacaktır. Bulması istenmeyen hiç kimse o odayı bulamayacak."

"Böyle mi düşünüyorsun O zaman endişelenmeme gerek yok."

"Yok. Şimdi, öne çıksan iyi olur. Sanırım Limbeck seni arıyor."

Gerçekten de alay yine durmuştu. Limbeck'in önde, Sartan rünlerinden yansıyan aydınlıkta durduğu, miyop gözlerle gölgelere baktığı görülebiliyordu.

"Jarre" diye seslendi.

"Ne sersem ama," dedi Jarre sevgiyle ve öne doğru seğirtti. "Sen de gelmez misin?" diye sordu Haplo'ya tereddütle.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Birazcık halsizim, o kadar," diye yalan söyledi Haplo rahatlıkla. "Geçmişi bırak, gitsin, Jarre. İki elinle geleceğe uzan. Sen ve halkın için iyi bir gelecek olacak."

"Peki," dedi Jarre kararlılıkla. "Hem, geleceğimizi bize sen verdin." Tuhaf bir şekilde, Haplo'yu bir daha göremeyeceğini hissetmişti.

"Jarre!" Limbeck endişelenmeye başlamıştı.

"Koşsan iyi olacak," dedi Haplo ona.

"Hoşçakal," dedi Jarre boğuk bir sesle, göğsünde bir ağrı ile. Eğilerek, köpeği boğarcasına kucakladı; sonra, aniden, açıklanamaz bir şekilde gözlerine dolan yaşlara karşı gözlerini kırpıştırarak Limbeck'e katılmaya koştu.

Değişim -iyi yönde bile olsa- zordu. Çok zor.

Alay parıldayan, mavi Sartan rünleriyle işaretlenmiş bir kapının önünde durmuştu. Yumuşak mavi ışığa boğulmuş. Limbeck kapıya yürüdü ve Jarre'nin talimatları uyarınca Qarre kitabı

kaldırmış, talimatları okuyordu), kısa parmağı ile kapıdaki rün çemberini tamamlayan bir Sartan rünü çizdi.

Kapı açıldı.

İçeriden tuhaf bir tangırdama geliyordu. Elfler ve insanlar meraklı ama korkmuş, geri çekildiler.

Ama Limbeck içeri girdi. Jarre yanında kalmak için koşturdu. Büyücü Trian içeri seğirtirken neredeyse cücelerin topuklarına takılıp düşecekti.

Girdikleri oda tavandan asılmış kürelerle parlak bir şekilde aydınlanmıştı. Tünellerin karanlığından sonra ışık o kadar parlaktı ki, bir anlığına gözlerini perdelemeleri gerekti.

Tamamen metalden yapılmış -altın, gümüş ve tunçtan- bir adam onları karşılamak üzere geldi. Metal adamın gözleri mücevherdendi; sert sert hareket ediyordu. Bedenini Sartan rünleri kaplamıştı.

"Bu bir otomaton," diye bildirdi Limbeck, Bane'in kullandığı sözcüğü hatırlayarak. Cüce elini, sanki onu kendisi yapmış gibi gururla, metal adama doğru salladı.

Trian hayranlık içinde otomatona, duvarlarda dizili, her biri büyük makinenin belirli bir kısmını dikkatle izleyen cam gözlere bakakaldı. Büyücü inanamayarak cam kutularla, küçük tekerleklerle, manivelalarla ve başka büyüleyici, ama anlaşılmaz şeylerle süslenmiş metal panolara bakındı.

Manivelaların, tekerleklerin, çarkların hiçbiri hareket etmiyordu. Sanki Yıksı-diksi uykuya dalmış ve uyanması için kapalı gözkapaklarının altında günışığı girmesini beklermiş gibi kıplrtlsız duruyordu.

"Kapı açıldı. Talimatlarım neler" diye sordu metal adam.

"Konuşuyor!" Trian'ın ağzı açık kalmıştı.

"Elbette konuşuyor," dedi Limbeck gururla. "Aksi halde pek işe yaramazdı."

Heyecan içinde yutkundu, titreyen elini Jarre'ye uzattı. Jarre elini tuttu, diğeri ile kitabı kaldırdı. Trian heyecan içinde titriyordu.

Endişeyle kapıdan içeri bakan insan gizemustalarından biri kendini salıvermiş, kontrol edilemez bir biçimde ağlıyordu.

"Hepsi kaybolmuş," diye kekeliyordu anlaşılmaz bir şekilde, "hepsi bunca yüzyıldır kaybolmuş."

"Artık bulundu," diye nefes verdi Trian. "Ve bize miras bırakıldı. Atalardan, buna layık olmamızı diliyorum."

"Metal adama ne diyeceğim, hayatım" dedi Limbeck titrek bir sesle. "Ben... doğru hatırladığımdan emin olmak istiyorum."

“Elini yaşam tekerleğine koy ve çevir” diye cüce dilinde talimatları okudu Jarre.

Trian sözcükleri, kapıda bekleyen kalabalık için elfçeye ve insancaya çevirdi.

"Elini yaşam tekerleğine koy ve çevir," diye otomatona emretti Limbeck. Cücenin sesi başta çatladı, ama güvenini toplayarak, son sözcükleri sesi gümbürdeyerek söyledi, öyle ki koridorda yalnız, unutulmuş duran Haplo bile duydu onları.

Metal duvarlardan birine altından yapılmış dev bir tekerlek monte edilmişti. Tekerleğe çepeçevre rünler işlenmişti. Metal adam itaatkarca, ayakları yere vurdukça tangırdayarak tekerleğe yürüdü. Otomaton ellerini tekerleğin üzerine koydu ve sonra mücevherden gözleri ile Limbeck’e baktı.

"Kaç sefer çevireyim?" dedi mekanik ses.

“Her dünya için bir kere,” dedi Jarre, sesi kuşkulu.

"Bu doğru," dedi metal adam. "Kaç dünya var?"

Kitabı inceleyen hiç kimse bu kısımdan emin değildi. Yanıt verilmemişti. Sanki Sartanlar bunu herkesin bileceğini varsaymış gibiydi.

Haplo'ya danışmışlardı. Haplo zihninde -Sartanların büyülü lambasındaki gibi- hareket eden resimleri izliyormuş gibi gözlerini kapatmıştı.

"Yedi rakamını deneyin," diye tavsiyede bulunmuştu Haplo, ama bu yanıta nasıl ulaştığını bilemiyordu. "Ben de emin değilim."

"Yedi," diye tekrarladı Jarre çaresiz bir omuz silkmesiyle. "Yedi," dedi Limbeck.

"Yedi dünya," diye mırıldandı Trian. "Böyle bir şeyolabilir mi?"

Anlaşılan olabiliyordu, çünkü otomaton başını salladı ve ellerini uzatarak tekerleği tutup döndürdü.

Tekerlek ürperdi çarkları uzaktan gıcırdadı, ama hareket etti.

Metal adam konuşmaya başladı, tekerleği her çevirişinde bir sözcük söyledi. Haplo dışında hiç kimse söylediklerini anlamıyordu.

"İlk dünya, Vorteks," dedi otomaton Sartanca.

Tekerlek itiraz ederek, sürtünerek döndü.

"Vorteks," diye tekrarladı Haplo. "Acaba..." Düşünceleri kısa kesildi.

"Labirent," dedi metal adam.

Tekerlek yine döndü.

"Nexus," dedi otomaton.

"Labirent, sonra Nexus." Haplo duyduklarını değerlendirdi.

Kasvetle ulumaya başlayan köpeği susturdu -tekerleğin gıcırdaması duyarlı kulaklarını rahatsız etmişti. "Bu sırada. Belki de Vorteks'in içinde olduğu..."

"Arianus," dedi metal adam.

"Bizi söyledi!" diye zevkle haykırdı Jarre, dünyalannın Sar

tanca ismini tanıyarak.

"Pryan. Abarrach. Chelestra." Metal adam her isimle tekerleği bir kez daha çevirdi.

Son isme geldi ve durdu.

"Şimdi ne olacak" diye sordu Trian.

“Gökyüzünün ateşi hayata kıvılcım çakacak,” diye okudu Jarre.

"Korkarım o kısım hakkında pek açık bir fikrimiz yok," dedi Limbeck özür dilercesine.

"Bakın!" diye haykırdı Trian, dünyaya bakan kristal gözlerden birine işaret ederek.

Korkunç fırtına buludan, Drevlin üzerinde şimdiye dek görülenlerden daha karanlık, daha ürkütücü bulutlar kıtanın üzerinde, göklerde toplanıyordu. Toprak zifiri karanlık olmuştu. Bu kadar aydınlık olan, içinde durduklan oda bile, yerin çok çok altında olmasına rağmen kararmış gibiydi.

"Aman -amanın," diye kekeledi Limbeck, gözleri iri iri açılmış. Gözlükleri olmadan da anayurdunun üzerinde dönen, kaynayan buludan görebiliyordu.

"Biz ne yaptık?" dedi]arre, Limbeck'e yanaşarak. "Gemilerimiz," diye haykırdı elfler ve insanlar. "Gemileri mizi parçalayacak. Burada kısılı kalacağız..."

Buludardan çentikli bir yıldırım düştü, Kaldıraçlar'ın metal ellerinden birine, çarptı.. Elin çevresinde ateşten kanallar döndü, metal koldan aşağı aktı. Kol seğirdi. Aynı anda yüzlerce yıldırım gökyüzünden yağdı, Drevlin'in her tarafındaki yüzlerce metal ele ve kala çarptı. Gözler her birine odaklandı.

Menschler dehşet dolu bir hayret içinde birbirlerine baktılar.

"'Gökyüzünün ateşi'!'" diye bildirdi Trian aniden.

Ve o anda adadaki tüm makineler hayata döndü. Duvardaki tekelerlek kendi kendine dönmeye başladı. Cam gözler kırpışmaya, dolaşmaya, bakışlarını büyük makinenin değişik kısımlarına kaydırmaya başladılar. Cam kutuların içindeki aklar yukarı tırmanmaya başladı.

Drevlin'in her yerinde, Yıksı-diksi hayata döndü.

Metal adam hemen büyük tekerleği terk etti ve manivelalar ile küçük tekerleklere yöneldi. Menschler yolundan kaçıştılar, çünkü otomaton hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermiyordu.

"Bak, ah, bak, Limbeck'" Jarre ağlıyordu ve farkında değiIdi.

Tekerlenen-tekerlekler, dönüyor, 'lektrik çakanlar çakıyor, oklar işaret ediyor, fırlayan-sallar fırlıyordu. Kazı-pençeleri hırsla kazmaya başladılar; çarklar tekerleniyor, makaralar dönüyordu.

Cücelerin sürüler halinde evlerinden çıktığı, birbirlerine ve makinenin uygun bir şekilde sarılabilecekleri kısımlarına sarıldıkları görülebiliyordu. Vardiya şefteri ortalarında belirdi ve hemen şeflenmeye başladılar, yapmaları gereken iş buydu ve kimse alınmadı. Tüm cüceler, tıpkı eskiden olduğu gibi, işlerinin başına gittiler.

Metal adam da çalışıyordu, menschler yoluna çıkmamaya özen gösteriyorlardı. Metal adamın ne yaptığı konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Limbeck aniden gözlerden birine işaret etti.

"Kaldıraçlar!"

Fırtına bulutları dokuz dev kolun çevresinde dönüyor, kaynıyor, güneşin artık çalışmayan bir su hortumunun üzerinde yansıdığı bir delik oluştuyorlardı.

Eski günlerde hortum, Maelstrom'dan toplanan suyu Aristagon'dan alçaltılan bir su borusuna aktarırdı. Elfler borunun ve yaşam veren suyun kontrolünü ele geçirmiş, böylece savaşlar dizisinin ilkini başlatmıştı. Ama Yıksı-diksi çalışmayı bıraktığından beri, su hortumu da artık işlev göstermiyordu -hiçkimse için.

Şimdi çalışacak mıydı?

"Buna göre," dedi]arre, kitabı okuyarak, "fırtınadan hasatedilen suyun bir kısmı sıcak suya ve buhara dönüşene kadar ısıtılacak; sonra o sıcak su ve buhar gökyüzüne fışkıracak..."

Dokuz kola takılmış dokuz el yavaş yavaş havaya kalktı. Her el açıldı, metal avuçları güneşe uzandı. Sonra her el, görünmez bir uçurtmanın görünmez ipini yakalamış gibi, ipi ve uçurtmayı çekmeye başladı.

Yukarıda, Orta ve Yüksek Alemler'de, kıtalar ürperdi, kıpırdadı ve yavaş yavaş yer değiştirmeye başladı.

Ve aniden pırıltılı bir su gayzeri su hortumundan fışkırdı. Gittikçe yükseldi, yükseldi, çevresinde buhar bulutları oluştu ve gayzeri gözlerden sakladı.

"Başlıyor," dedi Trian yumuşak bir sesle, huşuyla.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM
VOLKARAN ADALARI
ARIANUS

Kral Stephen Yedi Otlak Savaşı'nın geçtiği alanda, kraliyet kürsüsünde durmuş, aleminde pek çok kişinin dünyanın sonu olduğuna inandığı şeyi bekliyor, izliyordu. Karısı, Kraliçe Anne, kız bebeği kollarında, yanında dunıyordu.

"O sırada bir şey hissettim," dedi Stephen, ayağının altındaki yere bakarak.

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi Anne ona sevgiyle, çileden çıkmışçasına. "Ben bir şey hissetmedim."

Stephen homurdandı, ama itiraz etmedi. İkisi yalandan didişmelerine son vermeye karar vermişlerdi. Artık herkesin içinde birbirlerine hissettikleri sevgiyi belli ediyorlardı. Elflerle barış anlaşması imzalandıktan sonraki ilk birkaç hafta, hükümdarlık için didiştiklerini sanan muhtelif hiziplerin şaşkınlık içinde çırpındıklarını görmek oldukça eğlenceli olmuştu.

Birkaç baron sorun yaratmaya çalışmıştı; insanların çoğu hala elflere güvenmedikleri ve ırklar arasında barış konusunda kuşku besledikleri için başarılı olmuşlardı. Stephen sessiz kalmış, zamanını beklemişti. Nefretin, sırf güneş üzerinde parlıyor diye solmayacak bir ot olduğunu bilecek kadar bilgeydi. Otu köklemek için sabır gerekiyordu. Şans ve özveri sayesinde, kızı o otun öldüğünü görecek kadar yaşayabilirdi. Stephen kendisinin göremeyeceğini biliyordu.

Yine de, yardımcı olabilmek için elinden geleni yapmıştı. Memnundu. Ve eğer cücelerin bu çılgın makinesi çalışırsa, çok daha iyi, çalışmazsa, eh, o, Reesh'ahn ve cüce -adı neydi Civata-bir şey- bir yolunu bulurdu.

Kıyıda ani bir kargaşa Stephen'ın dikkatini çekti. Kraliyet Muhafızları nöbete dikilmişti ve şimdi çoğu ihtiyatla, yüzen adanın kenarından aşağı bakıyor, işaret ederek bağrışıyordu.

"Ne halt..." Stephen neler olup bittiğini kendi görmek için yürümeye başladı ve haber getiren ulak ile karşılaştı.

"Majesteleri!" Ulak genç bir uşaktı, o kadar heyecanlıydı ki, konuşmaya çalışırken dilini ısırdı. "S-s-su!"

Stephen'ın bir adım daha atmasına gerek yoktu, çünkü artık görebiliyordu... ve hissedebiliyordu. Yanağında bir su damlası. Hayret içinde bakakaldı. Yanındaki Anne kolunu yakaladı.

Bir su kaynağı adanın yanından fırladı geçti, gökyüzüne yükseldi. Stephen başını kaldırdı, görmeye çalışırken neredeyse sırtüstü düşecekti. Gayzer, kralın Gökkubbe'nin hemen altı olduğunu. tahmin ettiği bir yüksekliğe kadar çıktı, sonra yumuşak bir bahar yağmuru gibi kıvılcımlı bir yağış şeklinde aşağı çağlamaya başladı.

Drevlin'den çıkarken buharlar çıkaracak kadar sıcak olan su, havanın içinde geçerken serinlemiş, Gökkubbeyi oluşturan buz kütlelerinin arasından geçerken daha da soğumuştu. İnsanların yukarı çevirdiği yüzlerine düşerken ılıktı. Herkes çevrelerine yağan mucizeye huşu içinde bakıyordu.

"Bu... çok güzel!" diye fısıldadı Anne.

Solarus'un parlak ışınları bulutların arasından fırladı ve çağlayan suya çarparak, saydam perdeyi parlak renk bantlarına boyadı. Gökkuşağı halkaları gayzeri çevreledi. Su damlacıkları parladı, kıvılcımlandı, çadırların sarkık tepelerinde toplandı. Bebek, bir damla aniden burnuna çarpana kadar kahkahalar attı, sonra dehşet içinde feryat etmeye başladı.

"O sırada yerin kıpırdadığını hissettiğimden eminim!" dedi.

Stephen, sakalındaki suyu sıkarak. "Evet, hayatım," dedi Anne sabırla. "Ben soğuk almadan önce bebeği içeri götüreceğim."

Stephen dışarıda kaldı, sırılsıklam olana kadar yağmurun zevkini çıkardı, sonra biraz daha izledi. Köylülerin kovalarla koştuğunu görünce güldü. İnsan topraklarında para olarak kullanılacak kadar değerli bu şeyin tek bir damlasını bile ziyan etmemeye kararlıydılar (bir fıçıpara, bir fıçı suya eşitti). Stephen onlara zamanlarını boşa harcamamalarını söyleyebilirdi. Yıksı-diksi çalıştıkça, su durmadan yağmaya devam edecekti. Ve enerjik cüceleri düşününce, bu sonsuza dek sürecekti.

Saatlerce, Reesh'ahn ile barış anlaşmasını imzaladıklarından beri bir barış simgesi olan alanda dolandı. Bir ejder suyun içinde, ıslak kanatları güneş ışığı altında parlayarak uçtu. Yere indi, baştan ayağa silkinerek yağmurun tadını çıkardı.

Stephen güneş ışığına karşı gözlerini kıstı, yaklaşan biniciyi görmeye çalıştı. Giysilerine bakılırsa bir kadındı. Kraliyet Muhafızları ona saygıyla eşlik etti.

O zaman kadını tanıdı. Lady Iridal.

Stephen kızgınlıkla kaşlarını çattı. Ne halt ediyordu burada?

Bu harika günü mahvetmek zorunda mıydı? En iyi zamanlarda, fena halde rahatsız edici oluyordu. Artık, kralın hayatını kurtarmak için oğlunu öldürmek zorunda kaldığından beri, Stephen onun yanında kendisini daha da kötü hissediyordu. Özlemle çadıra doğru baktı ve Anne'in imdadına yetişmesini umdu. Çadır kapısı yalnızca kapalı kalmadı, bir el belirdi ve bağlarını bağlamaya başladı.

Kraliçe Anne, Lady Iridal ile görüşmeyi kraldan da az istiyordu.

Lady Iridal bir gizemustası idi, ülkedeki en güçlü büyücülerden biri. Stephen'ın nazik olması gerekiyordu. Kadını karşılamak için çamurların içinde yürüdü.

"Hanımefendi," dedi boğuk bir sesle, ıslak elini uzatarak.

Iridal soğuk bir tavırla eli tuttu. Oldukça solgundu, ama kendine hakimdi. Yağmurdan korunmak için pelerininin başlığını çıkarmadı. Bir zamanlar suda ki gökkuşakları kadar parlak olan gözleri artık griydi, ölene kadar onunla kalacak bir hüzünle bulutlanmıştı. Ama kendisi ve yaşamındaki trajik olaylarla barışık görünüyordu. Stephen hala yanında kendisini rahatsız hissediyordu, ama artık bu bir duygudaşlık hissiydi, suçluluk değil.

"Size haber getirdim, Majesteleri," dedi Iridal, nazik formaliteler ve su hakkında şaşkınlıklarının ifadesi bittikten sonra. "Aristagon'da, Kenkariler ile birlikteydim. Size Imperanon'un düştüğünü söylemem için gönderdiler beni."

"İmparator ölmüş mü?" diye sordu Stephen hevesle.

"Hayır, efendim. Neler olduğundan kimse tam olarak emin değil, ama anlaşıldığı kadarıyla, Agah'ran Görünmeyenler'in büyülü kıyafetlerine bürünmüş ve onların da yardımı ile geceleyin saraydan çıkmayı başarmış. imparatorlarının kaçtığını, onları ölmeye bıraktığını anlayan halkı barış içinde Prens Reesh'ahn'a teslim olmuşlar."

"Bu iyi bir haber, hanımefendi. Prensin kendi babasını öldürmekten hoşlanmayacağını biliyorum. Yine de, Agah'ran'ın kaçması kötü olmuş. Daha fazla zarar yaratabilir."

"Bu dünyada zarar yaratabilecek daha çok şey var," dedi Iridal içini çekerek. "Ve hep de olacak. Su mucizesi bile bunları yıkayıp yok edemez."

"Yine de, belki artık buna karşı hazırlıklıyızdır," dedi Stephen ona, gülümseyerek. "İşte!" Ayağını yere vurdu. "Bunu hissettiniz mi?"

"Neyi hissettim mi, efendim?"

"Yer sarsıldı. Bu ada hareket ediyor. Size söylüyorum. Tıpkı kitabın vaat ettiği gibi."

"Eğer öyleyse, Majesteleri, bunu hissedeceğinizden kuşkuluyum. Kitaba göre, adaların ve kıtaların hareketi" çok, çok yavaş olacak. Hepsi uygun şekilde dizilene kadar devirler geçecek."

Stephen hiçbir şey söylemedi; istediği son şey, bir gizemustası ile tartışmaktı. Yerin hareketini hissettiğinden emindi. Kitap yazsa da, yazmasa da.

"Şimdi ne yapacaksınız, Lady Iridal?" diye sordu, konuyu değiştirerek. "Yüksek Alemler'e dönecek misiniz?"

Daha soru ağzından çıkarken rahatsız oldu, sormamış olmayı diledi. Lady Iridal'in oğlu ve kocası orada gömüIüydü..

"Hayır, Majesteleri." Iridal daha da soldu, ama sakinlik içinde yanıt verdi. "Yüksek Alemler öldü. Orayı koruyan kalkan çatladı. Güneş toprağı kavuruyor; hava solunamayacak kadar sıcak. "

"Üzgünüm, hanımefendi," diyebildi Stephen yalnızca.

"Üzülmeyin, Majesteleri. Böyle daha iyi gibi. Bana gelince,

gizemustaları ile Kenkariler arasında aracı olarak hizmet edeceğim. Büyü becerilerimizi bir araya getirecek, herkesin faydalanması için birbirimizden ders alacağız."

"Mükemmel" dedi Stephen yürekten. Bırak lanet büyücüler kendi başlarının çaresine baksınlar ve normal insanları kendi hallerine bıraksınlar. Aslında hiçbirine gerçekten güvenmemişti.

Kralın hevesi üzerine Iridal hafifçe gülümsedi. Kuşkusuz ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu, ama hiçbir şey söylemeyecek kadar nazikti. Konuyu değiştinne sırası ona gelmişti. "Drevlin'den henüz döndünüz, değil mi, Majesteleri?"

"Evet, hanımefendi. Majesteleri Kraliçe ve ben prens ile birlikte buradaydık.

"Tesadüfen Usta Hugh'yu görmüş olabilir misiniz?" İsmi söylerken Iridal'in solgun dudaklarına bir kırmızılık yayıldı.

Stephen kaşlarını çattı. "Hayır, atalara şükürler olsun. Neden göreyim ki? Orada ne işi olabilir? Tabii, yeni bir sözleşmesi yoksa..."

Iridal'in yüzü daha da fena kızardı. "Kenkariler..." diye başladı, sonra dudağını ısırarak susttı.

"Kimi öldürmesi gerekiyordu?" diye sordu Stephen sertçe,

"Ben mi, Reesh'ahn mı?"

"Hayır... lütfen... ben... yanılmış olmalıyım." Korkmuş görünüyordu. "Hiçbir şey söylemeyin..."

Reverans yaparak döndü ve telaşla ejderine yürüdü. Yaratık banyonun tadını çıkarıyordu ve uçmak istemiyordu. Iridal elini ensesine koydu ve yatıştırıcı sözler söyleyerek büyüsü altında tuttu. Ejder başını salladı, yüzünde mutlu bir ifade ile kanatlarını çırptı.

Stephen, Iridal'in aklına ona söyleyecek yeni bir şey gelip geri dönmeden çadıra ulaşmayı hedefleyerek o tarafa seğirtti. Varınca, muhafıza rahatsız edilmemesi gerektiğini söyleyecekti. Muhtemelen katil hakkında daha çok şey öğrenmeliydi, ama bilgiyi ondan alamazdı. Geri döndüğünde, gizemi çözmesi için Trian'ı görevlendirirdi.

Ama Stephen yine. de, Iridal ile konuştuğu için memnundu. Getirdiği haber iyiydi. Artık elf imparatoru gittiğine göre, Prens Reesh'ahn görevi devralabilir ve barış için çalışabilirdi. Stephen gizemustalarının Kenkari büyüsüne, onun başına bela olmaktan vazgeçecek kadar ilgi duyacaklarını umuyordu. Usta Hugh ile ilgili işe gelince, belki de Kenkariler onun yollarından çekilmesini istemişler, onu Maelstrom'da, sonuna göndermişlerdi.

"Bu kadar düzenbazca bir şeyi ancak elfler hayal edebilir!" diye mınldandı Stephen sakalının içine. Ne söylediğini fark edince, kimsenin işitmediğinden emin olmak için telaşla çevresine bakındı.

Evet, önyargıların yok olması için uzun zaman geçmesi gerekecekti.

Çadıra giderken, yolda cüzdanını çıkardı ve tüm fıçıparaları bir su birikintisine attı.

ONALTINCI BÖLÜM

RAHM, DREVLİN
ARIANUS

Köpek sıkılmıştı.

Yalnızca sıkılmamıştı, açtı ve sıkılmıştı.

Köpek bu durum için sahibini suçlamıyordu. Haplo iyi değildi. Yürek rününün üzerindeki çentikli yara iyileşmişti, ama bir iz bırakmıştı, Haplo'nun varlığının merkezi olan deseni kesen beyaz bir iz. Haplo izin üzerine dövme yapmaya, deseni tamamlamaya çalışmıştı, ama ne köpeğin, ne de sahibinin bilmediği bir sebepten dolayı, yara izinin üzeri dövme kabul etmiyordu; büyü işe yaramıyordu.

"Muhtemelen ejder-yılanın bıraktığı bir tür zehir," diye mantık yürüttü Haplo, mantıklı olabilecek kadar sakinleştiği zaman.

Yaranın tamamen iyileşmeyeceğini anladığı ilk birkaç dakika, köpeğin tahminine göre, öfkesi geminin dışındaki fırtınaya rakip çıkmıştı. Köpek patlama esnasında yatağın altına sığınmanın akıllıca olacağına karar vermişti.

Köpek neden bu kadar tantana yaptığını anlayamıyordu. Haplo'nun büyüsü her zamanki kadar güçlüydü -ya da köpeğe öyle geliyordu ve bilmesi de doğaldı, çünkü Haplo'nun olağanüstü başarılarına tanık olmakla kalmamış, gönüllü bir katılımcı da olmuştu.

Büyüsünün iyi durumda olması. Haplo'yu, köpeğin öyle olacağını umduğu kadar memnun etmemişti. Sessizleşmişti, kendi içine kapanmıştı, düşüncelere dalmıştı. Ve eğer sadık köpeğini beslemeyi unutmuşsa, eh, köpek fazla şikaret edemezdi, çünkü Haplo kendini beslemeyi de unutmuştu.

Ama öyle bir zaman geldi ki, köpek artık harika Yıksı-diksi'nin çalışmasını kutlayan menschlerin memnun haykırışlarını, kendi boş midesinin gurultuları yüzünden duyamaz oldu. Hayvan, bu kadar yeter, dedi.

Tünellerdeydiler. Adama benzeyen, adam gibi yürüyen, ama Limbeck'in alet kutularından biri gibi kokan metal şey ayaklarını tangırdatarak çevrede dolanıyor, köpeğin görebildiği kadarıyla ilginç bir şey yapmamasına rağmen savurganca övgülere boğuluyordu. Yalnızca Haplo ilgilenmiyordu onunla. Gölgelerin içinde, tünelin duvarlarından birine yaslanmış, boşluğa bakıyordu.

Köpek bir gözünü Haplo'ya dikti ve şu düşünceleri ifade eden bir havlama kopardı: "Pekala, sahibim. Kokusuz adamşey kulaklarımızı rahatsız eden makineyi çalıştırdı. Küçük ve büyük dostlarımız mutlu. Hadi gidip yemek yiyelim."

"Şşş, köpek," dedi Haplo ve köpeğin başını dalgın dalgın okşadı.

Köpek içini çekti. Gemide sıralar dolusu sosis asılıydı -güzel kokulu, mide dolduran sosisler. Köpek onları gözlerinin önüne getirebiliyor, kokularını, tatlarını alabiliyordu. Hayvan kararsızlıkla ikiye bölünmüştü. Sadakat, yalnız kalırsa başını ciddi belalara sokabilecek sahibi ile kalmasını söylüyordu.

"Ama," diye mantık yürüttü köpek, "açlıktan baygınlık geçiren bir köpek bir savaşta pek işe yaramaz."

Hayvan inledi, Haplo'nun bacağına dayanarak kıvrandı ve tünellere, geldikleri yöne doğru özlemle baktı.

"Tuvalete mi çıkman lazım?" diye sordu Haplo, köpeğe sinirle bakarak.

Köpek konuyu düşündü. Amaçladığı bu değildi. Ve, eh, çıkması gerekiniyordu. Haplo'nun kastettiği şekilde değiL. O anda değil. Ama en azından ikisi de dışarı çıkmış olacaktı -bu rün ışıklı tünel dışında herhangi bir yere.

Köpek, kulaklarını dikerek, evet, kesinlikle, dışarı çıkması gerektiğini belirtti. Bir kez çıkınca, gemiye doğru kısa bir koşu ve sosisler.

"Çık, o zaman," dedi Haplo sabırsızca. "Bana ihtiyacın yok. Fırtınada kaybolma. ,,'

Fırtınada kaybolmak mı! Kaybolmaktan bahsedene bak! Yine de, köpek gitmek için izin almıştı ve önemli olan da buydu, izin sahte bir temele dayanıyor olsa da. Köpeğin vicdanı onu dürtükledi, ama açlığın dürtüklemesi vicdandan çok daha fazla acı veriyordu ve köpek konuyu bir kez daha düşünmeden yürüyüp uzaklaştı.

Köpek ancak tünellerden çıkan merdivenin yarısını tırmandıktan sonra, yine kokusuz ama Alfred'e benzeyen bir adamın yanında bir sorunu olduğunu fark etti.

Hayvan yardım almadan gemiye binemezdi.

Köpeğin morali bozuldu. Adımları yavaşladı. Neşeyle sallanmakta olan kuyruğu sarktı. O anda ümitsizlikle kendini yere atacaktı, ama merdiven çıkıyordu ve bu da kendini yere atmayı rahatsız edici kılıyordu. Köpek kendini merdivenden yukarı sürükledi. Kokusuz, ama Alfred'e benzeyen adamın yanında, kaşınmak için oturdu ve mevcut sorununu düşündü.

Haplo'nun gemisi tamamen rün büyüsü ile korunuyordu.

Köpek için sorun değil, yağlanmış gibi, kolayca desenlerden içeri kayabilirdi. Ama patileri kapı açmak için yapılmamıştı. Ve sahibini kurtarması gerektiği zaman kapılar ve duvarlar köpeği durdurmamış olsa da, sosis çalmak için gizlice girmek istediği zaman durdurabilirdi. Köpek bile, arada bir fark olduğunu biliyordu.

Aynı zamanda, Haplo'nun sosisleri tavana, aç köpeklerin patilerinden uzağa asmak gibi talihsiz bir alışkanlığı vardı. Daha önce hayvanın aklına gelmeyen bir gerçek daha.

"Anlaşılan bu benim günüm değil," ya da bu anlama gelecek şeyler söyledi köpek.

Tam yeniden içini çekmiş, hayal kırıklığını gidermek için birşeyleri ısırmayı düşünüyordu ki, bir koku yakaladı.

Köpek burnunu çekti. Koku tanıdıktı, köpeğin iyi bildiği birisine aitti. Adamın kokusu tuhaftı, elf ve insan kokularından oluşuyordu, strego kokusuna karışmış, keskin bir tehlike, endişe dolu bir bekleyiş kokusu ile bir arada tutuluyordu.

Köpek ayağa fırladı, kokunun kaynağını bulmak için odayı aradı ve hemen buldu.

Dostu, sahibinin dostu -Usta Hugh. Adam bir sebepten -köpek sebebi araştırmaya zahmet etmedi- saçının tamamını traşlamıştı. Bu adamların yaptığı şeylerin hepsi mantıklı değildi zaten.

Köpek sırıttı, kuyruğu nu dostça salladı.

Hugh tepki vermedi. Köpeğin varlığı onu huzursuz etmiş gibiydi. Ona hırladı, tekmeledi. Hayvan hoş karşılanmadığını anladı.

Bu işe yaramayacaktı. Oturan köpek, sallanması için patisini uzattı. Hayvanın anlamadığı bir sebepten dolayı, bu hareketi çok cazip bulunurdu.

İşe yaramış gibiydi. Köpek adamın yüzünü göremiyordu, çünkü bir başlığın altına gizlenmişti (bu adamlar çok tuhaftı, canım), ama hayvan Hugh'nun şimdi ona ilgi ile bakmakta olduğunu biliyordu. Adam topuklarının üzerine oturdu, köpeği yakına çağırdı.

Köpek adamın elinin pelerinin altında, sanki çok sessiz olmaya çalışıyor gibi sessizce hareket ettiğini işitti. Usta Hugh bir sürtünme sesi eşliğinde bir şey çıkardı. Köpek eski kan kokusu ile karışık demir kokusu duydu, köpeğin fazla hoşlanmadığı bir koku, ama seçici olmanın zamanı değildi.

Hugh köpeğin patisini kabul etti, ciddiyetle salladı. "Sahibin nerede? Haplo nerede?"

Eh, köpek bu noktada uzun bir açıklamaya girişemeyecekti. Hayvan gitmeye hevesli, ayağa fırladı. Burada kapı açabilecek, asıldığı çengellerden sosis indirebilecek biri vardı. Ve bu yüzden köpek yalan söyledi.

Bir kez havladı ve Fapprika kapısından dışarı, Haplo'nun gemisine doğru baktı.

Köpeğin bunu yalan saymadığını değerlendirmeye almak gerekir. Bu yalnızca gerçeği almak, birazcık çiğnemek ve daha sonrası için gömmek sayılabilir. Sahibi -köpeğin Hugh'yu inandırdığının aksine- o anda gemide değildi, ama kısa süre sonra olacaktı.

Bu arada, Hugh köpeğin misafiri olacak, bir iki sosisi köpekle paylaşacaktı. Açıklama zamanı daha sonra gelirdi.

Ama, elbette, adam basit ve mantıklı bir şekilde tepki gösteremiyordu. Usta Hugh, sanki her an Haplo üzerine atlayacakmış gibi şüpheyle çevresine bakındı. Haplo'yu göremeyince, dik dik köpeğe baktı.

"Yanımdan nasıl geçti?"

Köpek bir sinir ulumasının boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Lanet adam. Haplo'nun yanından geçmesi için sayısız yol vardı. Örneğin büyü...

"Herhalde büyüsünü kullanmıştır," diye mınldandı Usta Hugh, ayağa kalkarak. Yine o sürtünme sesi geldi ve demir ile eski kan kokusu dikkate değer biçimde azaldı.

"Peki neden gizlice geçti?" diye soruyordu Usta Hugh. "Belki birşeylerden kuşkulanıyordur. İşte bu. İşi şansa bırakacak tiplerden değil. Ama o zaman, sen neden başıboş dolaşıyorsun?" Adam yine köpeğe bakıyordu. "Seni beni araman için yollamadı, değil mi?"

Ah, yağlı olan her şeyin aşkına! Köpek neşeyle adamı ısırabilirdi. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydıki? Bu adam daha önce hiç aç kalmamış mıydı?

Köpek masum bir hava takındı, başını bir yana eğdi, adama karanlık gözleri ile eritici bir bakış fırlattı ve haksız yere suçlandığı için biraz sızlandı.

"Herhalde hayır," dedi Usta Hugh, hayvana dikkatle bakarak. "Peşinde olanın ben olduğumu bilemez bir kez. Ve sen -sen gemiye binmek için biletim olabilirsin. Seni içeri alacaktır: Ve benim yanında olduğumu görünce, beni de alacaktır. Hadi, o zaman, it. Yolu göster."

Adam karannı verince, oldukça hızlı hareket etmeye başladı. Köpek hakkını vermeliydi ve son derece büyük bir hakaret içeren "it" kelimesini (o an için) duymazdan gelmeyi tercih etti.

Köpek dans ederek Fapprika zeminine çıktı. Adam onu yakından takip etti. Drevlin üzerinde korkunç bir fırtına koptuğunu görünce biraz şaşırmış göründü, ama girişte bir an tereddüt ettikten sonra, başlığını başına çekti ve sert bir yüz ifadesi ile rüzgara ve yağmura doğru ilerledi.

Gökgürültüsüne havlayan köpek neşeyle çamurların içinden sıçrayarak gemiye yollandı -rün pınltılı karanlıktan büyük bir kütle, yoğun yağmurun içinde zar zor görülebiliyordu.

Elbette, bir kez gemiye binince, Usta Hugh'nun Haplo'nun orada olmadığını keşfedeceği an gelecekti. Bu anın halledilmesi zor olabilirdi. Ama köpek, anın ancak adam birkaç sosis vermeye ikna edildikten sonra geleceğini umuyordu.

Köpek karnı doymuşken her şeyle başa çıkabileceğini hissediyordu.

ONYEDİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN
ARIANUS

Koridorda yalnız kalan Haplo otomaton odasına bir göz attı. Menschler kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşuyorlar, bir cam gözden diğerine gidiyor, yeni dünyanın harikalarına bakıyorlardı. Limbeck odanın tam ortasında durmuş, bir söylev veriyordu. Onu dinleyen tek kişi Jarre idi, ama bu kadar az dinleyicisi olduğunun hiç farkında değildi ve aldırmıyordu da. Jarre ona sevgi dolu gözlerle bakıyordu -onun gözleri ikisine de yeterdi.

"Hoşçakalın dostlarım," dedi Haplo ikisine, onu duyamayacaklarından emin olduğu koridordan. Arkasını döndü ve oradan ayrıldı.

Arianus artık barış içinde yaşayacaktı. Huzursuz bir barış, çatlaklar ve bölünmelerle dolu. Birden fazla kez kırılacak, ufalanacak, birden fazla kez yıkılmakla, altındaki herkesi ezmekle tehdit edecekti. Ama bilge önderlerinin rehberliği altında barışı tekrar örecekler, yamayacaklardı ve kusurları ile güçlü, dayanacaktı.

Ve aldığı emir bu değildi.

"Bu şekilde olmak zorunda, Lord Xar. Aksi halde ejder-yılanlar..."

Haplo'nun eli, farkında olmadan göğsüne gitti. Yara zaman zaman rahatsız ediyordu. Yara izi yanıyordu, dokununca acıyordu. Dalgın dalgın kaşıdı, irkiidi ve küfrederek elini çekti. Bakışlannı aşağı indirince, gömleğinin kanla lekenmiş olduğunu gördü. Yarayı yine açmıştı.

Tünellerden çıktı ve merdiveni tırmandı, tepede, Yemleyen heykelinin önünde durdu. Heykel ona her zamankinden daha çok Alfred'i hatırlatıyordu.

"Xar beni dinlemeyecek, değil mi?" diye sordu Haplo heykele. "Samah'ın seni dinlediğinden daha fazla değil."

Heykel yanıt vermedi.

"Ama denemek zorundayım," diye ısrar etti Haplo. "Lordumun anlamasını sağlamalıyım. Aksi halde hepimiz tehlikede olacağız. Ve o zaman, ejder-yılanların oluşturduğu tehlikeyi görünce, onlarla savaşabilir. Ve ben de Labirente geri dönebilir, çocuğumu bulabilirim."

Tuhaf bir şekilde, Labirent'e dönme düşüncesi artık onu korkutmuyordu. Artık, sonunda, Son Kapı'dan içeri girebilirdi. çocuğu. Ve Marit'in çocuğu. Belki onu da bulurdu. Yaptığı hatayı -onun gitmesine izin vermesini- telafi edebilirdi.

"Haklıydın, Marit," dedi ona sessizce. "'İçimizdeki kötülük,' demiştin. Artık anlıyorum."

Haplo heykele bakarak durdu. Bir zamanlar, onu ilk gördüğünde, Sartan heykeli ona korkunç, ihtişamlı gelmişti. Artık yorgun, özlem dolu ve biraz da rahatlamış görünüyordu.

"Tanrı olmak zordu, değil mi? Bütün o sorumluluk... ve kimse dinlemezken. Ama halkın artık iyi olacak." Haplo elini metal kolun üzerine koydu. "Artık onlar için endişelenmen gerekmiyor.

"Benim de."

Fapprika'dan çıkınca Haplo gemisine yöneldi. Fırtına diniyordu; bulutlar uzaklaşmaya başlamıştı. Ve Haplo'nun görebildiği kadarıyla, görünürde yeni bir fırtına yoktu. Güneş Drevlin'in üzerinde parlamaya başlamıştı -tüm Drevlin'in üzerinde, yalnızca Kaldıraçlar'ın çevresindeki alanda değil. Haplo cücelerin bununla nasıl başa çıkacaklarını merak etti.

Cüceleri biliyordu, muhtemelen buna karşı çıkacaklar, diye karar verdi gülümseyerek.

Haplo bata çıka, Yıksı-diksi'nin her an sallanabilecek, yuvarlanabilecek ve ona çarpabilecek gibi görünen parçalarından uzak durmaya dikkat ederek çamurların içinden yürüdü. Hava makinenin eylemlerinin muhtelif sesleri ile doluydu; ıslıklar, dütler, bipler, sürtünme sesleri, elektrik çakmaları. Birkaç Cüce dışarı çıkmış, kuşku içinde gökyüzüne bakıyordu.

Haplo hızla bakışlarını gemisine çevirdi ve yanında hiçkimse, hiçbir şey olmadığını görünce memnun oldu -buna Yıksı-diksi de dahildi. Köpeğin de çevrede görünmemesine memnun olmadı. Ama zaten, diye itiraf etmek zorunda kaldı Haplo, ben de son zamanlarda iyi bir arkadaş olmadım. Muhtemelen köpek sıçan kovalıyordu.

Fırtına bulutları açıldı. Solarus'un ışınları aralarından fışkırdı, aşağı döküldü. Uzakta, gökkuşağı renklerinden bir çağlayan gayzerin çevresinde pırıldıyordu. Güneş ışığı büyük makineyi aniden güzel kıldı -parlak gümüş kollarından parladı, süslü, altın parmaklardan yansıdı. Cüceler hayret verici manzaraya bakmak için durdular, sonra telaşla gözlerini perdelediler ve ışığın parlaklığı hakkında homurdanmaya başladılar.

Haplo durdu, çevresine uzun uzun baktı.

"Bir daha buraya dönmeyeceğim," dedi kendi kendine aniden, "bir daha asla."

Bunu bilmek onu üzmedi, yalnızca özlem dolu bir hüzün vardı, tıpkı Sartan heykelinin yüzünde gördüğünü düşündüğü gibi. Bu bir kötülük alameti değildi. Yalnızca emin olma duygusuydu.

Limbeck'e hoşçakal demiş olmayı diledi. Ve hayatını kurtardığı için teşekkür etmeyi. Haplo teşekkür ettiğini hiç hatırlamıyordu. Neredeyse geri dönecekti, sonra doğrudan gemisine yürüdü. Bu haliyle daha iyiydi.

Haplo girişteki rünleri kaldırdı, tam kapağı açacaktı ki, yine durdu, çevresine bakındı.

"Köpek!" diye seslendi Haplo.

İçeriden gelen bir "hav" yanıtladı onu. Geminin çok içinden. Diyelim ki, ambar çevresinden, sosislerin asıldığı yerden.. .

"Demek peşinde olduğun buydu," diye seslendi Haplo sertçe. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kafatasının dibinde, gözlerinin arkasında bir acı patladı ve onu karanlığa itti.

Yüzüne fırlatılan soğuk su Haplo'yu hemen kendine getirdi. Başının ağrımasına rağmen uyanmış ve tetikteydi. Kendini el ve ayak bilekleri kendi halatlan ile sıkıca bağlanmış, yerde yatarken buldu. Birisi ona tuzak kurmuştu. Ama kim? Neden? Ve gemisine nasıl çıkmıştı

Sang-drax. Ejder-yılan. Ama büyüm beni uyarmalıydı.

Su ona 'çarptığında Haplo'nun gözleri istemsizce açılmıştı, ama sonra hemen yine kapadı. İnleyerek başını yana devirdi. Sonra yine bayılmış gibi yaparak, ona neler olduğunu anlamasına yardımcı olacak birşeyler duymayı umarak kıpırdamadan yattı.

"Bırak şunu. Numara yapmayı bırak."

Bir şey -muhtemelen bir çizmenin burnu- Haplo'yu yandan dörtükledi. Ses tanıdık gelmişti.

"O eski numarayı bilirim," diye devam etti ses. "Pekala uyanıksın. Eğer istersen kanıtlayabilirim. Dizinin yan tarafına bir tekme. Sanki etine kor kızıl demir çubuk sokuluyormuş gibi gelir. Kimse bu acı içinde ölüyü oynayamaz."

Tehditten çok sesi tanımasının şoku -ki aslında koruyucu rünleri ile Haplo için tehdit sayılmazdı- gözlerini açmasına sebep oldu. Sersem sersem konuşan adama baktı.

"Usta Hugh" dedi.

Usta karşılık olarak homurdandı. Bölme duvarı boyunca uzanan alçak, ahşap bir sıraya oturmuştu. Piposu ağzındaydı ve zehir gibi stregno kokusu gemide süzülüyordu. Gevşemiş görünmesine rağmen tetikteydi ve kuşkusuz hazırda bir silahı vardı.

Herhangi bir mensch silahı Haplo'yu inciteceğinden değil. Ama zaten hiçbir mensch büyüsünü aşıp gemiye giremiyor da olmalıydı. Ne de herhangi bir mensch ona tuzak kurabiliyor olmalıydı.

Bunu daha sonra, halatlardan kurtulunca düşünecekti. Haplo bağlarını yok edecek, halatları eriteçek, yakacak büyüyü çağırdı...

Hiçbir şeyolmadı.

Hayretler içindeki Haplo halatları boş yere çekiştirdi.

Usta Hugh izledi, piposunu çekiştirdi, hiçbir şey söylemedi. Haplo, Usta'nın da neler olup bittiği konusunda kendisi kadar meraklı olduğu gibi bir izlenime kapılmıştı.

Haplo katili görmezden geldi. Büyüsünü inceledi, bu tür bir büyü ikincil öneme sahip olduğundan normalde yapmaya zahmet etmediği bir şeydi bu. Olasılıkları taradı, ama yalnızca bir olasılık buldu -bir halatla sıkı sıkı bağlanmış olduğu. Tüm diğer olasılıklar yok olmuştu.

Hayır, yok olmamıştı. Hala oradaydılar onları görebiliyordu, ama onun için mümkün değillerdi. Kendisine sayısız kapının açık olmasına alışık olan Haplo bir tanesi dışında hepsinin kapalı ve kilitli olduğunu görünce şok geçirdi.

Sinir içinde bağlarını çekiştirdi, kurtulmaya çalıştı. Halat acı vererek bileklerini kesti. Bileğindeki desenlerin üzerinden kan sızdı. Parlak mavi, kırmızı yanıyor olması gereken desenlerin, onu özgür kılmak için eyleme geçmiş olması gereken desenlerin.

"Ne yaptın?" diye sordu Haplo korkmadan, yalnızca şaşkınlık içinde. "Bunu nasıl yaptın?"

Usta Hugh başını salladı, piposunu ağzından çıkardı. "Eğer sana söylersem, onunla mücadele etmenin bir yolunu bulursun. Bilmeden ölmen yazık, ama," -katil omuzlarını silkti "riske giremem."

"Ölmek..."

Haplo'nun başı fena ağrıyordu. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Yine gözlerini kapattı. Artık avcısını kandırmaya çalışmıyordu. Yalnızca kafasındaki ağrıyı, neler olup bittiğini anlayacak kadar dindirmeye çalışıyordu.

"Seni öldürmeden önce bir şey söylemeye yemin ettirildim," dedi Usta Hugh, ayağa kalkarak. "Bu da ölmeni isteyen kişinin adı. Xar. Bu isim senin için bir şey ifade ediyor mu? Xar ölmeni istiyor."

"Xar" Haplo'nun gözleri iri iri açıldı. "Sen Xar'ı nereden biliyorsun? Seni -bir menschi- tutmadı. Hayır, lanet olsun, bu hiç mantıklı gelmiyor!"

"Beni o tutmadı. Bane tuttu. Ölmeden önce. Sana ölmeni Xar'ın istediğini söylememi istedi."

Haplo sersemıedi. Xar ölmeni istiyor. Buna inanamıyordu. Xar'ı hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi. Xar ona kızmış olabilirdi. Ama ölmesini istemesi...

Hayır, dedi Haplo kendı kendine, bu Xar'ın benden korktuğu anlamına gelir. Ve Xar hiçbir şeyden korkmaz.

Bane. Bu onun işi. Öyle olmak zorunda.

Ama Haplo artık anladığına göre, bu konuda ne yapmayı planlıyordu?

Usta Hugh tepesinde duruyordu. Katıil pelerininin içine, muhtemelen işini bitirmek Için kullanacağı silaha uzandı.

"Beni dinle, Hugh." Haplo konuşarak katilin dikkatini dağıtmayı, bu arada bağlarını gevşetmeyi umuyordu. "AIdatıldın. Bane sana yalan söyledi. Ölmemi isteyen oydu."

"Fark etmez." Usta Hugh arkasına asılmış bir kından bır hançer çıkardı. "Kiminle yapılmış olursa olsun sözleşme sözleşmedir. Onu kabul ettim. Yerine getirmek benim için onur meselesi. "

Haplo işitmedi. Hançere, bakıyordu. Sartan rünleri! Ama nasıl... Nereden.. Hayır, lanet olsun, bu önemli değildi! Önemli olan artık büyüsünü neyin engellediğini bilmesiydi. Rünlerin nasıl çalıştığını bir bilseydi...

"Hugh, sen iyi bir adamsın, iyi bir savaşçısın." Haplo gözlerini hançerden ayırmadı. "Seni öldürmek istemiyorum..."

"Bu iyi," dedi Usta Hugh sert bir gülümsemeyle. "Çünkü şansın olmayacak."

Haplo'nun çizmesinin içinde kendi rün bezeli hançeri gizliydi. Hançerin çizmesinde değil elinde olduğu olasılığını eyleme geçirdi.

Büyü işe yaradı. Hançer Haplo'nun eıındeydi. Ama aynı anda katilin elindeki hançer aniden çift uçlu bir balta oldu.

Hugh neredeyse ağır silahı düşürecekti, ama hızla kendine geldi ve sıkı sıkı tuttu.

Demek büyü böyle çalışıyor, diye düşündü Haplo. Çok akıllıca. Hançer büyümü durduramaz, ama seçeneklerimi kısıtlayabilir. Savaşmama izin verecek, çünkü ne silah seçersem seçeyim buna karşı durabilir. Ve silah, Hugh'nun yüzünden anlaşıldığı kadarıyla, kendi kendine çalışıyor. Adam benden daha fazla şaşırdı.

Gerçi bu bir işe yaradığından değil, çünkü Sartan hançeri her zaman bir el üstün olacaktı. Ama tüm büyülere tepki veriyor mu? Yoksa yalnızca tehditlere mi...

"Ölümün hızlı olacak," diyordu Usta Hugh. iki eliyle baltayı kavradı ve Haplo'nun boynunun üzerinde kaldırdı. "Eğer edecek duan varsa, şimdi etsen iyi olur."

Haplo alçak sesle ıslık çaldı.

Köpek -burnunda sosis yağıyla- ambardan çıktı. Sahibine ve Hugh'ya şaşkınlık dolu bir merak içinde bakmak için durdu. Anlaşılan oyun oynuyodardı...

Yakala onu! diye emretti Haplo sessizce.

Köpek şaşkın görünüyordu. Onu yakalayayım mı, Efendim? O bizim dostumuz! Hayatını kurtardım. Bana bir iki sosis vererek iyilik yaptı. Kuşkusuz yanılıyorsun, Efendim.

Köpek, hayatında ilk ve tek defa itaatsizlik edebilirdi. Ama o anda Hugh baltasını kaldırdı.

Köpek hayretler içinde kalmıştı. Oyun aniden çirkinleşmişti. Buna izin veremezdi. Adam bir hata yapıyor olmalıydı. Sessizce, hırlayıp havlamadan, Hugh'nun üzerine atladı.

Usta ona neyin çarptığını hiç anlamadı. Hayvan arkadan saldırmıştı. Katil dengesini kaybetti; balta elinden fırladı, hiçbir şeye zarar vermeden duvara çaprtı. Hugh sendeleyip, tüm ağırlığı ile Haplo'nun üzerine düştü.

Usta Hugh inledi. Bedeni katılaştı. Haplo ellerinde ve kollarında sıcak kanın aktığını hissetti. .

"Lanet olsun!" Haplo katilin omzunu indirdi, onu sırtüstü yuvarladı.

Haplo'nun hançeri adamın karnına saplanmıştı.

"Lanet olsun! Seni öldürmek... Ne halt etmeye..." Haplo küfrederek adamın yanına diz çöktü. Yaradan kan fışkırıyordu. Hugh hala hayattaydı, ama uzun sürmeyecekti.

"Hugh," dedi Haplo sessizce. "Beni duyabiliyor musun? Bunu yapmak istememiştim."

Adamın gözleri açıldı. Sanki gülümseyecek gibiydi. Konuşmaya çalıştı, ama kan boğazında hırıldadı. Çenesi gevşedi. Gözleri sabitlendi. Başı bir yana düştü.

Köpek yanına yürüdü, ölü adamı patiledi. Oyun bitti. Eğlenceliydi. Ama şimdi ayağa kalkıp yine oynama zamanı.

"Onu rahat bırak, oğlum," dedi Haplo, köpeği geriye iterek.

Anlamayan, ama bir şekilde bütün bunların kendi hatası olduğunu düşünen köpek kendisini karın üzeri yere attı. Burnunu patilerinin arasına koyarak, bakışlarını sahibinden, kıpırdamadan yerde yatan adama çevirdi. Köpek birisinin ona neler olup bittiğini söylemesini bekliyordu.

"Tüm adamların arasında sen," dedi Haplo cesede. "Lanet olsun!, Sıktığı yumruğunu yavaşça bacağına vurdu. "Her şeye lanet olsun. Bane! Neden Bane -neden bu? Hangi lanetli kader bu silahı eline verdi?"

Sartan silahı cesedin arkasında, kana bulanmış yerde yatıyordu. Silah yine kaba bir hançere dönüşmüştü. Haplo ona dokunmadı. Ona dokunmak istemiyordu. Metalinin üzerine işlenmiş Sartan rünleri tiksinti verici ve korkunçtu, ona Abarrach'ta gördüğü yoz Sartan rünlerini hatırlattı. Onu olduğu yerde bıraktı.

Hugh'ya, kendisine, kadere -adına ne denirse densin- öfkelenen Haplo ayağa kalktı, sertçe geminin lomboz deliğinden, dışarı baktı.

Güneş kör ederceslne Drevlin'in üzerine dökülüyordu. Gökkuşağı gayzeri pırıldıyor, dans ediyordu. Gittikçe daha çok cüce yüzeye çıkıyor, çevrelerine sersem sersem, şaşkınlık içinde bakıyordu.

"Cesedi ne halt edeceğim?" diye sordu Haplo. "Burada, Drevlin'de bırakamam. Neler olduğunu nasıl açıklayabilirim Ve eğer atıp gidersem, insanlar cücelerden kuşkulanır. Yine her şey karmakarışık olur. Başladıkları yere dönerler."

"Onu Kenkarilere geri götüreceğim," diye karar verdi.

"Onlar ne yapmaları gerektiğini bilirler. Zavallı piç..."

Arkasından gelen büyük, korkunç bir öfke ve acı haykırışı Haplo'nun yüreğini durdurdu. Bir an yerinden kıpırdayamadı, beyni ve sinirleri korku ve inanmazlık ile erimişti.

Haykırış tekrarlandı. Haplo'nun donmuş kanı buz gibi dalgalar halinde bedeninde kabardı. Yavaş yavaş arkasına döndü.

Usta Hugh doğrulup oturmuş, kabzası karnından çıkan silaha bakıyordu. Acıyı hatırlarmış gibi yüzünü buruşturan katil kabzayı yakaladı ve hançeri çıkardı. Acı bir küfür ile -kendi kanı ile lekelenmiş- silahı fırlatıp attı. Sonra başını elleri arasına aldı.

Baştaki şokunun yok olması ve neler olduğunu anlaması Haplo'nun bir anını aldı. Sonra tek bir sözcük söyledi.

“Ah Alfred. "

Usta Hugh başını kaldırdı. Yüzü perişandı, sefildi; karanlık gözleri yanıyordu. "Ölmüştüm, değil mi?"

Haplo konuşamadan başını salladı.

Hugh yumruklarını sıktı; tırnakları etine gömüldü. "Ben... gidemiyorum. Kısılı kaldım. Burada değil. Orada değil. Hep böyle mi olacak? Söyle bana! Böyle mi olacak"

Ayağa fırladı. Çılgına dönmüştü. "Ölümün acısını yaşamalıyım, ama özgürlüğünü değil, öyle mi? Bana yardım et! Bana yardım etmek zorundasın!"

"Edeceğim," dedi Haplo yumuşak bir sesle. "Edebilirim."

Hugh durdu, Haplo'ya kuşku içinde baktı. Eli göğsüne gitti, kan lekeli gömleği yırtıp açtı. "Bunun hakkında bir şey yapabilir misin? Bunu yok edebilir misin?"

Haplo deseni gördü, başını salladı. "Bir Sartan rünü. Hayır, yapamam. Ama yapabilecek kişiyi bulmana yardımcı olabilirim. Alfred çizdi onu oraya. Seni özgür kılabilecek tek kişi o. Cesaretin varsa seni ona, götürebilirim. Hapiste, La..."

"Cesaretmiş!" Hugh kükreyek kahkaha attı. "Cesaretmiş! Neden cesarete ihtiyacım olsun ki Ölemiyorum!" Gözlerini yuvarladı. "Ölümden korkmuyorum! Korktuğum yaşam! Hepsi ters, değil mi? Hepsi ters.'" ,

Güldü ve gülmeye devam etti. Haplo sesinde ince, tiz bir ton duydu, histeri sesi, delilik sesi. İnsanın çektikleri düşünüIünce şaşırtıcı değil, ama buna dalıp gitmesine izin verilemezdi.

Haplo, Hugh'nun bileklerini yakaladı. Ne yaptığının farkında olmayan katil şiddetle serbest kalmak için mücadele etti.

Haplo onu sıkı sıkı tuttu. Haplo'nun ellerindeki ve kollarındaki rünlerden mavi ışık parladı, yatıştırıcı parıltıları Usta Hugh'ya yayıldı. Işık kendisini ona doladı, bedenine sarıldı.

Usta nefes aldı, ışığa şaşkınlık içinde baktı. Sonra gözlerini kapattı. İki gözyaşı damlası gözkapaklarının altından fışkırdı, yanaklarından aşağı aktı. Haplo'nun ellerinde gevşedi.

Haplo onu tuttu, varlığının çemberine aldı. Hugh'ya güç verdi, Hugh'nun çektiği acıyı kendisine aktardı.

Zihin, zihin içine aktı; anılar birbirine karıştı, paylaşıldı. Haplo acı içinde irkildi ve haykırdı. Ona destek olan Usta Hugh, potansiyel katili oldu. İki adam bir ruh, zihin ve beden kucaklaşması içinde kilitli kaldılar.

Yavaş yavaş mavi ışık soldu. Her adamın benliği kendi sığınağına döndü. Usta Hugh sakinleşti, Haplo'nun acısı azaldı.

Usta başını kaldırdı. Yüzü solgundu, terle parlıyordu. Ama karanlık gözleri sakindi. "Biliyorsun," dedi.

Haplo derin bir nefes aldı ve konuşamadan başını salladı.

Katil sendeleyerek geriledi, alçak bir sıraya oturdu. Sıranın altından köpeğin kuyruğu çıktı. Anlaşılan Hugh'nun dirilmesi onun için çok fazlaydı.

Haplo hayvanı çağırdı. "Hadi, oğlum. Sorun yok. Artık çıkabilirsin.!”

Kuyruk bir kez güverteyi süpürdü, sonra yok oldu.

Haplo sırıttı, başını salladı. "Tamam, orada kal. Bu, sosis çaldığın için sana ders olsun."

Lomboz deliğinden dışarı bakan Haplo cücelerin çoğunun güneş altında göz kırpıştırdığını, merakla gemiye baktığını gördü. Birkaçı işaret etmeye, o tarafa yürümeye başlamıştı.

Arianus'u ne kadar çabuk terk ederse, o kadar iyiydi.

Haplo ellerini dümentaşına koydu, tüm rünlerin tamam olduğundan, büyünün onları Ölüm Kapısı'ndan geçireceğinden emin olmak için rünleri söylemeye başladı.

Dümentaşının üzerindeki ilk desen alevlendi. Alevler ikinci desene yayıldı, sonra üçüncüsüne. Gemi kısa süre sonra havalanacaktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Usta Hugh, parlayan rünlere şüpheyle bakarak.

"Kalkmaya hazırlanıyoruz. Abarrach'a gidiyoruz," dedi Haplo. "Lorduma rapor vermem gerek

Ama durdu.

Xar ölmeni istiyor.

Hayır! Bu mümkün değildi. Ölmesini isteyen Bane'di.

"Sonra Alfred'i bu... diye başladı Haplo, ama sözünü bitirmedi.

üç boyutlu olan her şey aniden, sanki gemideki. tüm nesnelerden sıvı, kemik, posa ve lif emilmiş gibi dümdüz oldu. Boyutsuz, ölü bir yaprak kadar kırılgan, Haplo zamana bastırıldığını, kıpırdayamadığını, bir nefes bile alamadığını hissetti.

Geminin ortasında desenler parıldadı. Zamanda bir delik açıldı, genişledi. Delikten bir şekil çıktı: bir kadın, uzun, kaslı. Uçları beyaz, kestane rengi saçları omuzlarına akıyor, sırtından aşağı sarkıyordu. Uzun kahküller alnına düşmüş, gözlerini gölgeliyordu. Labirent kıyafetlerine bürünmüştü -deri pantolon çizme, deri yelek, gevşek kolları olan bluz. Ayakları güverteye dokundu ve her şeye zaman, yaşam aktı.

Haplo'ya aktı.

Hayret içinde baktı. "Marit!"

"Haplo" diye sordu kadın, sesi alçak ve berrak.

"Evet, benim! Neden buradasın? Nasıl?" diye kekeledi Haplo şaşkınlık içinde.

Marit ona gülümsedi. Ona doğru yürüdü, elini uzattı. "Xar seni istiyor, Haplo. Seni Abarraclı'a götürmemi istedi."

Haplo elini ona uzattı...

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN
ARlANUS

"Dikkat et!" diye bağırdı Usta Hugh. Ayağa fırladı ve Marit'in üzerine atlayarak bileklerini yakaladı.

Mavi alevler çatırdadı. Marit'in kollarındaki desenler alevlendi. Usta şokla arkaya fırladı. Duvara çarptı, karıncalanan kolunu tutarak yere kaydı.

"Neler... ol.. Haplo birinden diğerine bakıyordu.

Katilin parmakları soğuk demire dokundu: hançeri, yanında yerde yatıyordu. Kaslarına acılı kasılmalar yaşatan sersemletici şok yok oldu. Hugh'nun parmakları kabzanın üzerine kapandı.

"Kal yeninde!" diye bağırdı. "Bir fırlatma hançeri." Haplo inanamayarak, tepki gösteremeden bakakaldı. Marit kolunda, bir kında sakladığı hançeri çıkardı ve aynı rahat hareketle fırlattı.

Haplo'yu gafil avlasaydı, saldırısı onu altederdi. Haplo'nun koruyucu büyüsü onu bir Patryn'den korumak için eyleme geçmezdi. Özellikle de Marit'den.

Ama Hugh'nun uyarısından önce bile, Haplo bir güvensizlik, rahatsızlık pırıltısı yaşamıştı.

Xar seni istiyor, demişti ona.

Ve zihninde, Haplo, Hugh'nun sözlerinin yankısını duydu. Xar beni istiyor.

Haplo eğildi. Hançer zarar vermeden başının üzerinden geçti, çarptı ve yere düştü.

Marit düşen silaha doğru atıldı. Köpek, bedenini sahibi ile tehlike arasına sokmayı planlayarak sıranın altından fırladı. Marit hayvana takıldı, Haplo'ya çarptı. Haplo dengesini kaybetti. Düşmekten kurtulmak için uzandı ve dümentaşını yakaladı.

Usta Hugh, Haplo'yu korumaya niyetlenerek hançeri kaldırdı.

Lanetli Hançer'in başka planları vardı.* Çağlar önce, en korktukları düşmanla savaşmak üzere tasarlanan hançer yok etmesi gereken iki Patryn olduğunu gördü, bir tane değil. Usta Hugh'nun

ne istediğinin önemi yoktu. Hançer üzerinde kontrolü yoktu; hançer onu kullanıyordu. Menschleri horgören Sartanlar böyle tasarlamıştı. Hançer sıcak bir bedene, o bedenin enerjisine ihtiyaç duyuyordu, o kadar.

Hançer Hugh'nun elinde canlı bir şeye dönüştü. Kıvrandı, seğirdi ve büyümeye başladı. Hugh şaşkınlık içinde hançeri elinden düşürdü, ama hançer aldırmadı. Artık Hugh'ya ihtiyacı yoktu. Dev bir siyah kanatlı yarasa şekline dönüşen hançer Marit'e doğru uçtu.

Haplo parmaklarımn altında dümentaşının rünlerini hissetti. Marit hançerini aldı. Haplo'yu hançerlemek için atıldı. Bir menschin ya da Sartanın saldırısına karşı Haplo'yu koruyacak olan rünler, bir başka Patryne karşı savunmasızdı. Derisindeki desenler solgun kaldı, ona kalkan olmadı.

Haplo, Marit'in saldırısını savuşturmak için bir kolunu kaldırdı, diğeri ile dümentaşının büyüsünü harekete geçirmeye çalıştı. Mavi ve kırmızı ışıklar alevlendi. Gemi yükseldi.

* Bkz. Ek I, Lanetli Hançer.

"Ölüm Kapısı!" diye solumayı başardı Haplo.

Geminin ani hareketi Marit'in dengesini bozdu, hedefini şaşırmasına yol açtı. Hançer Haplo'nun kolunu çizdi, parlak kandan bir iz bıraktı. Güvertenin üzerinde savunmasızca yatıyordu.

Marit hızla dengesini sağladı. İyi eğitilmiş bir savaşçının becerikli, tek amaçlı kararlılığı ile geminin gelişigüzel hareketlerini görmezden geldi ve Haplo'ya yine saldırdı.

Haplo ona değil, arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Marit!" diye bağırdı. "Dikkat et!"

Marit daha çocukken kaçınmayı öğrendiği hileye kanmayacaktı. Yoluna çıkan köpek onu daha fazla endişelendiriyordu. Marit hançeri köpeğe doğru savurdu. İri, pençeli bir şey arkadan çarptı.

Isırışları etini dağlayan minik, keskin dişler ensesine, koruyucu rünlerin üzerine gömüldü. Kanallar ensesini dövüyordu. Marit saldırganı tanıyordu ,-bir kanemici. Isırışının acısı felç ediciydi. Daha da kötüsü, yaratığın dişleri zehirliydi, kurbanına onu yıkacak, felç edici bir zehir enjekte ediyordu. Dakikalar içinde kıpırdayamadan, yarasanın kanını emmesi karşısında savunmasız, yatıyor olacaktı.

Paniği ile mücadele eden Marit hançeri bıraktı. Arkasına uzandı, tüylü bedeni yakaladı. Yarasa pençelerini etine gömmüştü. Dişleri ısırıyor, kemiriyor, büyük bir damar arıyordu. Zehir Marit'in içinde yanıyor, onu zayıflatıyor, sersemletiyordu.

"Kopar onu yerinden!" diye bağırıyordu Haplo. "Çabuk!" Ona yardım etmeye çalışıyordu, ama geminin sarsıntısı ona ulaşmasını engelliyordu.

Marit ne yapması gerektiğini biliyordu. Dişlerini sıkarak, kanatlarını çırpan yarasayı yakaladı ve elinden geldiğince hızlı çekti. Pençeler yanlarında etlerini de koparıp götürdüler; yarasa elinde ciyakladı, elini ısırdı. Her ısırık içine yeniden zehir zerk ediyordu.

Son kalan gücü ile yarasayı duvara fırlattı. Dizlerinin üzerine çöktü. HapIo yanından fırladı; köpek üzerinden sıçradı. Marit hançerini avcunun altında hissetti. Parmakları üzerine kapandı. Hançeri kol yeninin altına kaydırdı. Başını eğerek sersemliğin geçmesini, gücünün dönmesini bekledi.

Arkasında bir hırlama ve gümleme duydu, sonra Haplo'nun sesi.

"Hugh, şu lanet hançeri durdur!"

"Yapamam!"

Lomboz deliğinden parlayan güneş ışığı gitmişti. Marit başını kaldırdı. Arianus yerini şaşırtıcı bir hızla geçen imgelere bırakmıştı. Yeşil ormanlardan bir dünya, mavi sulardan bir dünya, kırmızı ateşlerden bir dünya bir alacakaranlık dünyası, korkunç bir karanlık dünyası ve sonra parlak, beyaz ışık.

Gümleme azaldı. İki adamın ve köpeğin ağır, yorgun nefeslerini duydu.

İmgeler tekrarlandı, renklerin geçişi Marit'in zihnini sersemletti: yeşil, kırmızı, inci grisi, karanlık, aydınlık. Marit, Ölüm Kapısı'nın nasıl işlediğini biliyordu. Yeşile odaklandı.

"Pryan," diye fısıldadı. "Beni Xar'a götür!"

Gemi hemen rota değiştirdi.

Haplo boş boş köpeğe bakıyordu. Köpek yere bakıyordu.

Hırlayan, avının nereye gittiğini merak eden hayvan, yarasanın bir şekilde bir çatlaktan içeri süründüğünü düşünerek rün kaplı ahşap zemini patilemeye başladı.

Haplo ne olduğunu biliyordu. Çevresine bakındı.

Silah Usta Hugh'nun elindeydi -kaba bir demir hançer. Solgun, sarsılmış, hançeri elinden düşürdü. "Büyüye hiç güvenmemiştim zaten. Lanet hançerin nasıl çalıştığı konusunda bir fikrin var mı"

"Fazla değil," dedi Haplo. "Bir daha kullanma."

Usta başını salladı. "Eğer katı toprak üzerinde olsaydık, lanet şeyi gömerdim." Karanlık bir ifade ile pencereden dışan baktı. "Neredeyiz?"

"Ölüm Kapısı'nda," dedi Haplo dalgın dalgın. Marit'in yanında diz çöktü. "Nasılsın?"

Marit sarsılırcasına titriyordu.

Haplo ellerini tuttu.

Marit öfkeyle ellerini çekti, ondan uzaklaştı. "Beni rahat bırak!"

"Ateşin var. Yardım edebilirim..." diye başladı ve alnına dağılmış yumuşak, kestane renkli kahkülleri yana itecek oldu.

Marit tereddüt etti. İçindeki bir şey gerçeği bilmesini biliyordu!, ama bunun onu hançerin ucundan daha kötü yaralayacağını biliyordu. Ama Xar sahip olduğu gizli gücü, onunla bağını açıklamaması konusunda uyarmıştı.

Marit, Haplo'nun elini yana itti. "Hain! Bana dokunma!" Haplo elini indirdi. "Ben hain değilim."

Marit onu sert bir gülümseme ile süzdü. "Lordumuz Bane'i biliyor. Ejder-yılan söyledi ona."

"Ejder-yılan mı!" Haplo'nun gözleri çaktı. "Hangi ejder-yılan Kendisine Sang-drax diyen mi?"

"Yaratığın kendine ne dediğinin ne önemi var Ejder-yılan lordumuza Yıksı-diksi ve Arianus'u anlattı. Savaş başlatman gerekirken nasıl banş getirdiğini. Hem de sırf kendi zaferin için."

"Hayır." Haplo'nun sesi gıcırdadı. "Yalan söylüyor."

Marit eliyle sabırsız bir olumsuzlama yaptı. "Menschlerin ne dediklerini kendim duydum. Arianus'ta. Mensch dostlarının konuşmalannı dinledim." Dudaklan kıvrıldı. Usta Hugh'ya horgörü ile baktı. "Sartan silahları ile silahlanmış mensch dostlar -düşmanlarımız tarafından bizi yok etmek için yapılmış silahlarla! Kuşkusuz kendi türüne karşı kullanmaya niyetli olduğun silahlarla!"

Köpek inledi, Haplo'ya doğru sürünmeye başladı.

Usta Hugh ıslık çaldı, boğuk bir sesle konuştu. "Buraya, oğlum. Bana gel."

Köpek hüzünle sahibine baktı. Haplo onun varlığını unutmuş gibiydi. Kulakları düşen, kuyruğu sarkan köpek ağır ağır Hugh'nun yanına gitti ve kendini yere bıraktı.

"Lorduna ihanet ettin, Haplo," diye devam etti Marit. "İhanetin onu çok incitti. Beni göndermesinin sebebi bu."

"Ama ben ona ihanet etmedim, Marit! Halkımıza ihanet etmedim. Yaptığım her şey onlar içindi, onların iyiliği için. Asıl hainler ejder-yılanlar... "

"Haplo," diye seslendi Usta uyarırcasına, lomboz deliğine doğru anlamlı anlamlı bakarak. "Rota değiştirdik anlaşılan."

Haplo dışan kısa bir bakış fırlattı. "Burası Pryan." Marit'i süzdü. "Bizi buraya getirdin. Neden?"

Marit titreyerek ayağa kalkıyordu. "Xar seni buraya getirmemi emretti. Seni sorgulamak istiyor."

"Ölürsem bunu yapamaz, değil mi?" Haplo durdu, Abarrach'ı hatırladı. "Bir daha düşününce, sanırım yapabilir. Demek lordumuz yasak Sartan sanatını, ölüçağırıcılığı öğrendi."

Marit vurguyu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Ona sakin sakin gidecek misin, Haplo? Kendini onun adaletine teslim edecek misin? Yoksa seni öldürmek zorunda mı kalacağım?"

Haplo pencereden dışarı, Pryan'a baktı -ortasında güneşler parlayan boş bir taş top. Sonsuz günışığı ile yıkanan Pryan bitki örtüsü o kadar gürleşmişti ki, devağaçların dallarına büyük mensch kentleri yapılmıştı. Mensch gemileri yerden çok yukarıda, engin yosun düzlüklerinin üzerindeki okyanuslarda yüzüyorlardı.

Haplo Pryan'a görmeden baktı. Xar'ı görüyordu.

Ne kadar kolay olurdu. Xar'ın önünde dizlerinin üzerine çök, başını eğ, kaderini kabul et. Savaşmayı bırak. Mücadeleyi bırak.

Eğer bırakmazsam, Marit'i öldürmek zontnda kalırım. Marit'i biliyordu, ne düşündüğünü biliyordu. Bir zamanlar ikisi aynı şekilde düşünürdü. Marit, Xar'a saygı duyuyordu. Haplo da duyuyordu. Nasıl duymazdı ki? Xar hayatını kurtarmıştı, tüm halkının hayatını kurtarmıştı, onları o korkunç zindandan çıkarmıştı.

Ama Xar yanılıyordu. Tıpkı Haplo'nun da yanılmış olduğu gibi.

"Haklı olan sendin, Marit," dedi ona. "O zaman anlamıyordum. Artık anlıyorum."

Düşüncelerini takip edemeyen Marit ona kuşkuyla baktı.

"'Kötülük içimizde,' demiştin. Labirent'e gücünü veren bizleriz. Bizim nefretimizle, korkumuzIa besleniyor. KorkumuzIa güçleniyor," dedi acı bir gülümseme ile, Sang-drax'ın sözlerini hatırlayarak.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Marit küçümseyerek. Daha iyi, daha güçlü hissediyordu kendisini. Zehir azalıyordu, kendi büyüsü onu seyreltiyordu. "O zamanlar kastetmediğim bir sürü şey söyledim. Gençtim."

Zihinsel olarak, sessizce Xar'la konuştu. Pryan'dayım, kocam. Haplo yanımda. Hayır, ölü değil. Buluşma yerini göster bana.

Elini dümentaşının üzerine koydu. Rünler alevlendi. Gemi amaçsızca sürükleniyordu; ama şimdi yeşile çalan gökyüzünde hızla uçmaya başladı. Lordunun sesi içine aktı, onu kendine çekti.

"Kararın ne" Rota belirlenince Marit taşı bıraktı. Kol yeninden hançeri çıkardı, sıkı sıkı, kararlılıkla tuttu.

Arkasında, köpek hırladı. Usta Hugh onu nazikçe okşayarak susturdu. Dikkatle izliyordu; kendi kaderi -onu Alfred'e götürecek olan Haplo'ya bağlıydı- söz konusuydu. Marit insanı görüş açısı içinde tuttu, ama ona pek dikkat etmiyordu. Onu tehdit kabul etmiyordu, tıpkı herhangi bir menschi tehdit kabul etmeyeceği gibi.

"Xar korkunç bir hata yapıyor, Marit," dedi Haplo ona sessizce. "Gerçek düşmanlarımız ejder-yılanlar. Ona ihanet edecek olan onlar."

"Onlar müttefiklerimiz!"

"Müttefikimizmiş gibi yapıyorlar. Xar'a istediği şeyi verecekler. Onu dört dünyanın hükümdarı yapacaklar, önünde eğilecekler. Sona onu yiyecekler. Ve halkımız da Sartanlar gibi yok olacak.

"Bize bak," diye devam etti sözlerine. "Bize ne yaptıklarına bak. Halkımızın tarihinde, ne zamandan beri iki Patryn birbiri ile savaşıyor?"

"İçlerinden biri halkımıza ihanet ettiğinden beri," diye yanıt verdi Marit küçümsemeyle. "Artık sen bir Patrynden çok Sartansın. Lordum öyle diyor."

Haplo içini çekti. Köpeği yanına çağırdı. Kulakları dikilen, kuyruğu mutluluk1a sallanan köpek yanına geldi, Haplo köpeğin başını salladı. "Eğer yalnızca ben söz konusu olsaydım, Marit, pes ederdim. Seninle gelirdim. Lordumun ellerinde ölürdüm. Ama yalnız değilim. çocuğumuz var. çocuğumu doğurdun, değil mi"

"Doğurdum. Yalnız başıma. Bir Konakçı kulübesinde." Sesi sertti, elindeki hançerin ucu kadar keskindi.

Haplo sessiz kaldı, sonra sordu. "Kız mıydı"

"Evet. Ve eğer beni yumuşatmayı düşünüyorsan, işe yaramayacak. Bana bir şeyi iyi öğrettin, Haplo. Labirent'te birisini önemsemek yalnızca acı veriyor. Ona bir isim verdim, yürek rününü göğsüne işledim ve sonra onu terk ettim."

"Adım ne koydun"

"Rue."*

Haplo irkildi. Soldu; parmakları kıvrıldı, köpeğin etine gömüldü.

Hayvan inledi, ona paylarcasına baktı.

"Afedersin," diye mırıldandı Haplo.

Gemi inmiş, ağaçların tepelerini süpürerek, inanılmaz bir hızla ilerliyordu, Haplo'nun bu dünyayı ilk ziyaret ettiğinde gittiğinden daha 'hızlı.'

Xar'ın büyüsü onları kendine çekiyordu.

Aşağıda, orman sersemletici bir yeşil bulanıklıktı. Kısa bir süre görülen ve kaybolan mavi parıltı okyanustu. Gemi gittikçe alçalıyordu. Haplo uzakta beyaz bir şehrin pınltılı güzelliğini görebiliyordu: Sartan kalelerinden biri. Muhtemelen kendi keşfettiği.

* İngilizce'de pişmanlık, üzüntü anlamına gelir, (Y.H.N.)

Xar'ın kaleyi ziyaret etmesi mantıklı olacaktı; ona yol gösterecek, Haplo'nun anlatımı vardı.

Xar cesedimin ona ne söylemesini bekliyor diye merak etti Haplo aniden. Gizli bir bilgim olduğundan kuşkulandığı açık. Ondan sakladığım bir şey. Ama ne? Ona her şeyi anlattım... hemen hemen her şeyi... Ve geri kalan da benden başka hiç kimse için önemli değil.

"Eee" diye sordu Marit sabırsızlıkla. "Kararını verdin mi?" Kalenin kuleleri tepelerine dikilmişti. Gemi duvarın üzerinden uçmuş, açık bir meydana iniyordu. Aşağıda duran iki mensch onlara ağızları açık bakıyordu. Haplo Xar'ı göremedi, ama lord yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Eğer hamlemi yapacaksam, şimdi olmalı.

"Geri dönmeyeceğim, Marit," dedi Haplo. "Ve seninle de savaşmayacağım. Bu Sang-drax'ın yapmamızı istediği şey." Bakışları lomboz deliğinden kaydı, bilinçli bir yavaşlıkla gemide dolaştı, Usta Hugh'nun üzerinden geçti, Marit'e döndü.

Haplo insanın neler olup bittiği hakkında ne kadar şey anladığını merak ediyordu. Haplo katilin anlaması için insanca konuşuyordu, ama Marit, Patryn dilini kullanıyordu.

Eh, eğer daha önce anlamadıysa, şimdi anlayacak. "Sanırım beni öldürmen gerekecek," dedi Haplo.

Usta Hugh hançere doğru atıldı -Lanetli Hançer değil, güvertede yatan, insanın kendi kanı ile lekelenmiş, Haplo'nun hançeri. Kadının dikkatini dağıtmayı hedeflemişti; Marit'i durdurma şansının olmadığını biliyordu.

Marit. onu duydu, hızla döndü, elini uzattı. Derisinin üzerindeki desenler parladı. Rünler havada dans etti, kendilerini alevalev bir ateş halatı olarak ördüler ve insana sarıldılar. Hugh acı içinde haykırdı, güverteye yıkıldı, mavi ve kırmızı rünler bedenine dolandı.

Haplo kargaşadan faydalanarak dümentaşını yakaladı.

Rünleri söyledi, geminin oradan ayrılmasını emretti.

Direnç. Xar'ın büyüsü onları sıkı sıkı tuttu.

Köpek uyanrcasına havladı. Haplo döndü. Marit hançeri düşürmüştü. Onu öldürmek için büyüsünü kullanacaktı. Ellerinin sırtlarındaki desenler parlamaya başladı.

Lanetli Hançer hayata döndü.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM
KALE PRYAN

Lanetli hançer şekil değiştirdi; bir titan -Pryan'ın korkunç, cani devlerinden biri- tepelerinde duruyordu.

Titanın iri elleri kayalar kadar büyük yurnnıklar olmuştu. Kör yüzü öfke ile çarpılmıştı; görmediği, ama hissettiği yaratıklara zaliince uzanıyordu. Marit yaratığın tepesinde kükrediğini duydu, Haplo'nun yüzünde sahte olmadığı açık bir korku ve hayret gördü. Büyüsü hızla saldırıdan, bir savunma kalkanına dönüştü.

Haplo ona doğru daldı, onu kendisi ile birlikte güverteye yıktı. Devin yumruğu zarar vermeden tepelerinden savruldu. Marit, zihni hala Haplo'yu öldürme fikri ile dolu, ayağa kalkmaya çalıştı. Canavardan korkmuyordu, ta ki konıyucu kalkan büyüsünün ufalanmaya başladığını fark edene kadar.

Haplo onun rünlerinin solmaya başladığını, yüzündeki hayret ifadesini gördü.

"Titanlar, Sartan büyüsü biliyor!" diye bağırdı ona, devin kükremesinin üzerinden.

Haplo olup bitenlere inanamıyordu ve kafa karışıklığı tepki gösterme becerisini engellemişti. Ya gemi devi içine alacak kadar büyümüştü, ya da dev geminin içine sığacak kadar küçülmüştü.

Marit'in büyüsünden kurtulan Usta Hugh inleyerek bölme duvarlarının yanında yatıyordu. Ses titanın dikkatini çekti. Döndü, kocaman ayağını baygın adamın üzerinde kaldırdı, onu ezip öldürmeye hazırlandı. Sonra, anlaşılmaz bir biçimde, titan ayağını indirdi ve onu rahat bıraktı. Dev dikkatini yine Patrynlere çevirdi.

Sartan hançeri, diye fark etti Haplo. Bu gerçek bir titan değil, hançerin yaratımı. Kendi sahibine zarar vemez.

Ama Usta'nın bilinci yerinde değildi; hançeri kontrol altına alamazdı, eğer yapabiliyorsa tabii -Haplo bundan kuşku duymaya başlamıştı.

Ölüm Kapısı. Belki yalnızca bir tesadüftü, ama yarasa Ölüm Kapısı'nda yok olmuştu; hançerin büyüsü Ölüm Kapısı'na girdiklerinde tükenmişti.

"Köpek, saldır!" diye haykırdı Haplo.

Köpek devin arkasından fırladı, titanın topuklarını ısırdı.

Köpeğin ısırığı dev için arı sokmasından farklı olmamalıydı, ama anlaşılan dikkatini dağıtacak kadar acıtmıştı. Titan hızla arkasına döndü, öfkeyle ayağını yere vurdu. Köpek çeviklikle yana sıçradı, yine daldı ve dişlerini diğer topuğa geçirdi.

Haplo koruyucu bir büyü yaptı. Mavi desenler çevresinde alevlendi, bir yumurta kabuğuna benzeyen, aynı derecede kınlgan bir kalkan oluşturdu. Güverteye çökmüş, titana bakmakta olan Marit'e döndü. Marit'in desenleri soluyordu. Ründilini mırıldanıyordu, görünüşe göre yeni bir büyü yapmaya hazırlanıyordu.

"Onu durduramazsın!" Haplo onu yakaladı. "Tek başınayapamazsın. Çember yaratmalıyız."

Marit onu yana ittirdi.

Titan köpeği tekmeledi, hayvanı güverte boyunca fırlattı. Köpek bir duvara çarptı, titredi, sonra kıpırtısız yattı. Titanın gözsüz başı bir o yana, bir bu yana dönüyor, avını kokluyordu.

"Çemberi yarat!" diye bağırdı Haplo, Marit'e vahşice. "Tek şansımız bu. Bu bir Sartan silahı. İkimizi de öldürmek istiyor!"

Devin yumruğu Haplo'nun büyülü kalkanının üzerine. indi. Desenler çatlamaya, solmaya başladılar. Marit bakakaldı. Belki de anlamaya başlıyordu. Ya da belki de, Labirent'te bilenen. Hayatta kalma içgüdüsü onu eyleme zorlamıştı. Uzandı, Haplo'nun ellerini tuttu. Haplo ellerini sıkı sıkı yakaladı. Rünleri hızla, birlikte söylediler.

Birleşen büyüleri güçlendi; en sağlam çelikten daha sağlam bir kalkan oluşturdular. Titanın yumruğu parlayan rün yapısına indi. Desenler dalgalandı, ama dayandı. Ama yine de Haplo onda minik bir çatlak gördü. Kalkan fazla dayanmayacaktı.

"Onunla nasıl savaşırız?" diye sordu Marit, Haplo'nun yardımını istemeye istemeye kabul ederek, ama gerekliliğinin farkında.

"Savaşmayacağız," dedi Haplo sertçe. "Savaşamayız. Buradan gitmek zorundayız. Beni dinle: sana saldıran yarasa Ölüm Kapısı'na girdiğimiz zaman yok oldu. Kapının büyüsü bir şekilde hançerin büyüsünü bozuyor."

Titan, hayal kırıklığından doğan bir öfke içinde, parlayan kalkana darbe üzerine darbe indiriyor, ayaklarıyla tekmeliyor, elleriyle yumrukluyordu. Çatlaklar genişlemişti.

"Ben kalkanı korurum!" diye bağırdı Haplo, titanın kükremesinin üzerinden. "Sen bizi Ölüm Kapısı'na götür!"

"Bu bir hile," diye haykırdı Marit, ona dik dik, nefretle bakarak. "Yalnızca sonundan kaçmak istiyorsun. Bu şeyle savaşabilirim."

Haplo'nun elinden kurtuldu. Çevrelerindeki kalkan alevlerle patladı, titanın ellerini kapladı. Titan acı içinde bağırdı, ellerini ateşten çekti. Derin bir nefes çekti ve ateş püskürttü, alevler aniden Marit'i sarmıştı.

Marit çığlık attı. Rün büyüsü onu korumak üzere eyleme geçti, ama derisindeki desenler ısının altında büzülmeye başlamıştı.

Haplo hızla kendi rünlerini dev bir mızrak olarak ördü ve titana fırlattı. Mızrak devin göğsüne saplandı. Ucu eti ve kası deldi, geçti. Titan yaralanmıştı, ama ciddi bir biçimde değil ve acı içindeydi. Marit'in çevresindeki alevler öldü.

Haplo onu yakaladı, onu dümentaşının olduğu yere sürükledi. Pencerenin dışında iki mensch gördü -bir elf ve bir insan- kollarını sallayarak geminin çevresinde çılgınca dolanıyor, sanki içeri girmek için bir yol arıyorlardı. Haplo onlara fazla dikkat etmedi. Ellerini taşın üzerine koydu ve ıünleri söyledi.

Kör edici bir ışık parladı. Geminin duvarlarından desenler sersemletici bir parlaklık ile yandılar. Dışandaki menschler yok oldu, kale ve çevresindeki orman da öyle.

Ölüm Kapısı'ndaydılar. Titan yok olmuştu.

Renkler çaktı, döndü: mavi sular, kırmızı alevler, yeşil orman, gri fırtına, karanlık, aydınlık. İmgeler gittikçe daha hızlıdöndü. Haplo bir renk burgacı içinde kısılı kalmıştı. Tek bir imgeye tutunmaya çalıştı, ama hepsi yanından büyük bir hızla geçiyordu. Renkler dışında hiçbir şey göremiyordu. Marit'i, Hugh'yu, köpeği gözden kaybetti.

Saftan hançeri dışında her şeyi gözden kaybetti.

Kötücül bir güçle kıvranarak güvertede duruyordu. Bir kez

daha demir hançer olmuştu. Bir kez daha onu altetmişlerdi. Ama neredeyse işleri bitecekti ve hançerin büyüsü güçlüydü. Yüzyıllarca dayanmıştı belki de. Onu yapanlardan uzun yaşamıştı. Onu nasıl yok edebilirlerdi?

Renkler -seçenekler- çevresinde döndü. Mavi. Hançeri yok edebilecek tek bir güç vardı. Ne yazık ki, hepsini birden de yok edebilirdi.

Haplo renklere gözlerini kapattı ve maviyi seçti.

Gemisi Ölüm Kapısı'ndan çıktı ve bir su duvarına çarptı.

Renklerden oluşan bulanıklık yok oldu. Haplo geminin içini yine görebiliyordu ve pencerenin dışında, Chelestra dünyasının huzur dolu, su mavisi denizi uzanıyordu.

"Şimdi ne cehennemdeyiz?" diye sordu Usta Hugh. Kendine gelmiş, şaşkınlık içinde lomboz deliğinden dışarı bakıyordu.

"Dördüncü dünya."

Haplo gemisinin içinde uğursuz sesler duydu. Ambardan doğru gelen bir homurtu, tuhaf fısıltılar, iç çekişler, sanki gemi kaderine lanet eder gibi.

Marit de duydu sesleri. Gerginleşti, korku içinde çevresine bakındı. "O da ne?"

"Gemi parçalanıyor," diye yanıt verdi Haplo sertçe. Gözleri hançerin üzerindeydi. Rünleri hafifçe parlıyordu.

"Parçalanıyor mu?" Marit inledi. "Bu mümkün değil. Onu konıyacak rün büyüsü varken imkansız. Sen... sen yalan söylüyorsun. "

"Pekala, yalan söylüyorum." Haplo tartışamayacak kadar yorgundu, yaralıydı ve meşguldü. İhtiyatlı gözlerini hançerden ayırmadan, dümentaşına bir bakış fırlattı. Güvertenin üzerinde, ahşap tabanının üzerinde, yüksekte duruyordu. Yine de, gemi parçalandığında, bu önemli olmayacaktı. "Bana yeleğini ver," dedi Haplo Marit'e. "Ne"

"Yelek! Deri yeleğin!" Ona dik dik baku. "Lanet olsun, açıklayacak zamanım yok! Ver şunu bana!"

Marit kuşkulanmışu. Ama gıcırtılar yükseliyordu; kederli iç çekişler keskin çartılara dönüşmüştü. Konıyucu rünlerle kaplı deri yeleğini çıkaran Marit, onu Hapla'ya fırlattı. Haplo yeleği dümentaşının üzerine örttü.

Lanetli Hançer'in rünleri çirkin bir yeşille parlıyordu. Görünüşe göre incinmemiş ve şimdi fena halde meraklanmış olan köpek yakına süründü, hançeri kokladı. Hayvan aniden tüylerini kabarttı ve geriye sıçradı.

Haplo tavana baktı. Chelestra'ya geldiği son seferi hatırladı -gemisi parçalanmıştı, rün büyüsü bozulmuş, çatlaklardan içeri su sızmaya başlamıştı. O zaman şaşkındı, öfkeliydi, korkuyordu. Şimdi bir damla için dua ediyordu.

Gelmişti işte! Minik bir deniz suyu sızıntısı bölme duvarlarından birinden aşağı akıyordu.

"Hugh!" diye bağırdı Haplo. "Hançeri al! Suya batırl"

Usta Hugh tepki vermedi. Kıpırdamadı. Geminin gövdesinin yanında çökmüş, tatlı canı için tutunmuş, ağzı bir karışaçık, çılgın gözlerle suya bakıyordu.

Su. Haplo aptallığı için kendi kendine küfretti. İnsan, herkesin su için savaştığı bir dünyadan gelmişti; bir kova su servet demekti. Kuşkusuz hayatı boyunca hiç bu kadar çok suyu bir arada görmemişti. Ve geminin üzerine kapanan, yavaş yavaş ahşap kabuğu parçalayan bir yumruk gibi görmediği kesindi.

Belki de Arianus'taki menschlerin dillerinde boğulmayı tanımlayan sözcük yoktu, ama Usta Hugh'nun sözcüğe ihtiyacı olmayacaktı. Böyle bir ölümü parlak bir şekilde aklında canlandırabiliyordu. Haplo anlıyordu; kendisi de yaşamıştı.

Nefes alamama, tıkanma, patlayacak gibi olan akciğerler. Usta Hugh'ya suyu havayı soluyabildiği kolaylıkla soluyabileceğini anlatmanın faydası yoktu. Eğer hızla hareket ederse gemi parçalanmadan burayı terk edebileceklerini anlatmanın faydası yoktu. Ona ölmeyeceğini hatırlatmanın faydası yoktu. Bu noktada, bu bir kutsama gibi görünmeyebilirdi.

Yavaş yavaş açılan çatlakların birinden bir damla su Hugh'nun yüzüne düştü. Tüm bedeni ürperdi, boş bir haykırış kopardı.

Haplo güvertede fırladı. Katili yakalayan Patryn, tırnaklarını Hugh'nun koluna gömdü. "Hançer! Al şunu!"

Hançer yerinden havalanarak Hugh'nun eline uçtu. Şekil değiştirmemişti, ama yeşilimsi parıltısı artmıştı. Usta Hugh sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakakaldı.

Haplo hızla geriledi.

"Hugh!" Patryn çaresizce adamın dehşetini aşmaya çalıştı.

"Hançeri suya sok!"

Marit'den gelen bir çığlık onu durdurdu.

Lomboz deliğine işaret ediyordu, yüzü solgun ve korku doluydu. "O... o nedir?"

Kan gibi pis bir akıntı suyu lekelemişti. Güzelim su mavisi şimdi karanlık ve tiksinti vericiydi. İki kırmızı-yeşil parlayan göz onlara bakıyordu, gözler gemiden de büyüktü. Dişsiz bir ağız sessiz, alaycı bir kahkaha ile açıldı.

"Ejder-yılanlar... gerçek şekillerinde," diye yanıt verdi Haplo.

Hançer. Lanetli Hançer'in şekil değiştirmemesinin sebebi buydu. Değişmeye ihtiyacı yoktu. Dört dünyadaki en büyük kötü gücü kendine çekmişti.

Marit bakışlarını ejder-yılandan ayıramıyordu. Yavaş yavaş başını salladı. "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "İnanmıyorum... Xar buna izin vermez..." Durdu, neredeyse kendi kendine fısıldadı. "Kırmızı gözler..."

Haplo yanıt vermedi. Gerginlik içinde ejder-yılanın saldırmasını, gemiyi parçalamasını, onları yakalayıp yemesini bekledi.

Ama ejder-yılan kıpırdamadı, o zaman Haplo yapmayacağını anladı. Korkunla besleniyorum, demişti Sang-drax. Bu gemide, ejder-yılanlardan bir birliği beslemeye yetecek kadar korku ve nefret vardı. Ve gemi yavaş yavaş parçalanırken, ejder-yılanın tek yapması gereken, kurbanlarının büyülerinin azalmasını ve ölmesini, çaresizliklerini anlamalarını beklemekti. Dehşetleri devamlı artacaktı.

Geminin arkalarından bir dizi yeni çatırtı geldi. Su Haplo'nun eline damladı. Ejder-yılan görününce mavi-kırmızı yanan desenler solmaya başladı; ışıkları -Haplo'nun büyüsü- hafifliyordu.

Kısa süre sonra büyüsü ufalanacaktı, tıpkı gemisi gibi. Haplo içi tiksintiyle burkularak uzanıp Lanetli Hançer'i, Hugh'nun direnmeyen elinden aldı.

Acı çok kötüydü, kor kızıl demirden çubuk tutmuştan da kötü. İçgüdüsü ona bırakmasını söyledi. Acıya karşı dişlerini sıktı, dayandı. Yanan demir derisini kavurdu, içinde eridi, elinden damarlarına akmış gibi oldu.

Hançer hayata döndü, kıvrıldı, eline sarıldı, yılan gibi etini deldi. Kemiğini kemirdi. Onu kemirmeye başladı.

Kendisini acıdan kurtarmak için körcesine, çılgıncasına çabalayarak dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve elini güvertenin üzerinde oluşan bir su birikintisine batırdı.

Lanetli Hançer hemen karardı ve soğudu.

Titreyerek, yaralı elini tutarak, ona bakmaktan korkarak,

Haplo dizlerinin üzerine çöktü ve kustu.

Gemiye bir darbe indi. İnsanın üzerindeki tahta çatladı, içeri çöktü. Usta Hugh boş bir haykırış kopardı. Su tepesine, tepelerine dökülmeye başladı. Haplo sırılsıklam olmuştu. Büyüsü yok olmuştu.

Köpek uyarırcasına havladı. Kırmızı parıltı kamaranın içini aydınlattı.

Haplo pencereden dışarı baktı. Lanetli Hançer görünüşe göre ölmüştü, ama ejder-yılan, yarasa ve titan gibi kaybolmamıştı. Hançer onu çağırmıştı ve gitmeyecekti. Ama ejder yılan geminin artık parçalanmadığını gömüştü; içindekilerin kaçma şansı vardı. Yılan beklerneye cesaret edemezdi. Kuyruğunu tekrar gemiye vurdu.

"Marit," diye fısıldadı Haplo. Boğazı ağrıyordu; konuşamıyordu.

Marit suyun döküldüğü yerden uzaktaydı ve gemi zıt yöne yattığından, hala kısmen olarak kuruydu.

"Dümentaşı!" Haplo onun kendisini duyamadığını biliyordu; sözcükler gaklama gibi çıkmıştı. Yine denedi. "Taş! Kullan onu..."

Marit ya duydu, ya da aklına aynı fikir geldi. Bir bakışta suyun büyüsünü nasıl etkilediğini görebiliyordu ve Haplo'nun dümentaşını deri yelek ile kaplamasının sebebini anlamıştı.

Ejder-yılanın gözleri korkutucu bir şekilde parlıyordu. Marit'in düşüncelerini okudu, niyetini anladı. Dişsiz ağzı açıldı.

Marit ona korku dolu bir bakış fırlattı, sonra kararlılıkla görmezden geldi. Deri yeleğini taşın üzerinden aldı. Büyüsünü damlayan sudan korumak için üzerinde diz çökerek, ellerini üzerine koydu.

Ejder-yılan vurdu. Haplo'ya gemi patlıyor gibi geldi. Su onu sürükledi; suyun altına battı.

Sonra güçlü kollar onu yakaladı, tuttu. Bir ses onunla konuştu, onu yatıştırdı.

Tüm acısı yok oldu. Dinlendi, suyun yüzeyinde kendiyle banş içinde süzüldü.

Ses yine seslendi.

Gözlerini açtı, baktı ve gördü...

Alfred.

YİRMİNCİ BÖLÜM
KALE PRYAN

"Hayır! Bizi bırakmayın! Bizi de yanınızda götürün! Biz; de götürün!"

"Ah, bırak şunu, Roland, Om aşkına," diye terslendi elf sinirle. "Gittiler."

İnsan arkadaşına dik dik baktı ve bir şeyelde edeceğini düşündüğünden değil, ama sırf meydan okumak adına, kollarını sallayarak artık gözlerden kaybolan yabancı gemiye bağırmaya devam etti.

Sonunda, kendini bir aptal gibi hissederek ve kollarını başının üstünde sallamaktan yorularak, bağırmayı bıraktı ve hayal kırıklığını elften çıkarmak için döndü.

"Onları kaçırdıysak bu senin hatan, Quindiniar!" "Benim mi?" Paithan'ın ağzı açık kaldı.

"Evet, senin. Eğer ilk konduklarında onlarla konuşmama izin verseydin, iletişim sağlayabilirdik. Ama içeride bir titan gördüğünü sandın! Hah! O gemiye o canavarlardan birinin küçük ayak parmağı giremez," diye alayetti Roland.

"Ben gördüğümü gördüm," diye karşılık verdi Paithan ciddiyetle. "Ve zaten onlarla konuşamazdın. Gemi o tuhaf resimlerle kaplıydı, tıpkı Haplo'nun gemisi gibi. Onu hatırlıyor musun?"

"Kurtarıcımızı mı Hatırlıyonım. Bizi bu lanet kaleye getirdi. O ve yaşlı adam. * Şimdi ikisinin de önümde olmasını isterdim." Roland yumruğunu savurdu ve kazayla Paithan'ın omzuna vurdu.

"Ah, afedersin," diye mırıldandı Roland.

"Bunu bilerek yaptın!" Paithan berelenmiş kolunu ovuşturdu.

"Hah. Sen yoluma çıktın. Hep yoluma çıkıyorsun zaten."

"Ben senin yoluna çıkıyorum, öyle mi Peşimden ayrılmayan sensin! Şehri ikiye böldük. Eğer anlaştığımız gibi kendi yarında kalsaydın yoluna çıkmazdım."

"Bundan hoşlanırdın, değil mi?" diye alayetti Roland. "Rega ve ben kendi tarafımızda kalıp açlıktan ölürken, sen ve kaltak kız kardeşin şişkolaşacaksınız..."

"Şişko mu? Şişko mu?" Paithan çileden çıktığı zaman sık sık yaptığı gibi elfçeye dönerek. "Bizim nereden yiyecek bulduğumuzu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum, ama o aptal Yıldız Odası'nda, ya da ne diyorsanız orada epey zaman geçiriyorsunuz." Roland bilinçli olarak insanca konuşuyordu.

"Evet, orada yiyecek yetiştiriyorum. Karanlıkta. Aleatha ve ben mantarla besleniyonız. Ve kız kardeşime hakaret etme."

"Sizden beklenir. İkinizden de. Ve ona istediğim şeyi söylerim -küçük, düzenbaz kal..."

"Küçük, düzenbaz ne" dedi boğuk, uykulu bir ses gölgelerin içinden.

* Haplo Zifnab tarafından kandırılarak insan kardeşler Roland ile Rega, elf kardeşler Paithan ile AIethea ve cüce Dnugar'ı Pryan üzerindeki Sartan kentine götürdü. Maceraları Ölüm Kapısı Serisi'nin 2. cildi olan Elf Yıldızı'nda kaydedilmiştir.

Roland boğulacak gibi oldu, öksürdü, sesin geldiği yöne dik dik baktı.

"Ah, merhaba, Thea," diye selamladı kız kardeşini Paithan, hevessizce. "Orada olduğunu bilmiyordum."

Pryan'ın sonsuz günışığına bir elf kadın adım attı. Tembel tembel hareket etmesinden, uykudan yeni kalktığı sanılabilirdi. Mavi gözlerindeki ifadeden ise, uykusunun tatlı rüyalarla dolu olduğu. Açık sarı saçları dağınıktı giysileri telaşla üzerine geçirilmiş gibiydi, birazcık düzensizdi. Kumaş ve danteller uygun yerlerine yerleştirilmek için bir erkek eline ihtiyaç duyuyor gibi görünüyordu -ya da onları çıkarıp baştan giydirmesi için.

Birkaç saniye, güneşin saçlarından yansımasına izin verecek kadar güneş ışığı altında kaldı. Sonra meydanı çeviren yüksek duvarın gölgesine kaydı. Parlak ışık beyaz derisine zarar verebilir,

kınşıklar oluşturabilirdi. Tembel tembel duvara yaslandı ve Roland'ı uzun, uykulu kirpiklerinin altından mavi safirden bir pınltı ile süzdü.

"Bana ne demek üzereydin?" diye sordu Aleatha yine, sonunda onun kekelemesini izlemekten bıkarak.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," demeyi başardı Roland sonunda.

"Hayır, bilmiyorum," Aleatha'nın gözleri bir anlığına, onu içine alacak kadar uzun, azıcık aralandı; sonra -sanki bu çaba onu çok yormuş gibi- kirpiklerini yine indirdi. Onu dışarı attı. "Ama neden benimle labirent bahçede buluşup anlatmıyorsun?"

Roland onunla cehennemde buluşmayı tercih edeceğini ifade eden birşeyler mınldandı ve -yüzü pençe pençe kızarmış- yürüyüp gitti.

"Onunla bu şekilde oynamamalısın, Thea," dedi Paithan, Roland uzaklaştıktan sonra. "İnsanlar vahşi köpekler gibidir. Yemlemek onları yalnızca..."

"Daha mı vahşi kılar?" diye öneride bulundu Aleatha gülümseyerek.

"Sen onunla oynamayı eğlenceli bulabilirsin, ama onunla beraber yaşamayı fena halde rahatsız edici kılıyor, dedi Paithan kız kardeşine.

Şehrin insanlara ait kısmından kalenin asıl bölümüne yürümeye başladı. Aleatha yavaş adımlarla peşine düştü.

"Keşke onu rahat bıraksan," diye ekledi Paithan.

"Ama bu kasvetli yerdeki tek eğlence kaynağım o," diye itiraz etti Aleatha. Ağabeyine baktı; yüzünün narin güzelliğini hafif bir kaş çatışı bozmuştu. "Sana neler oluyor, Pait? Hiç beni böyle paylamazdın. Yemin ederim, her geçen gün Callie'ye daha çok benziyorsun -sinirleri tepesinde, ihtiyar bir kız gibi. .. "

"Kes şunu, Thea!" Paithan onun bileğini yakaladı, onunla yüzleşmesi için çevirdi. "Onun hakkında bu şekilde konuşma. Callie'nin kusurları vardı, ama ailemizi bir arada tutuyordu. O öldü, babam öldü, hepimiz öleceğiz ve..."

Aleatha elini çekti ve onu kardeşini tokatlamak için kullandı. "Bunu söyleme!"

Paithan acıyan yanağını ovaladı, kız kardeşine sert sert baktı, "Bana istediğin kadar vur, Thea, hiçbir şeyi değiştirmez. Zaman içinde yiyeceğimiz bitecek. Bu olduğu zaman..," Omuzlarını. silkti.

"Dışarı çıkıp daha fazla yiyecek buluruz" dedi Aleatha. Yanaklarında iki kırmızı benek yanıyordu. "Orada tonlarca yiyecek var: bitkiler, meyveler..."

"Titanlar," dedi Paithan kuru kuru.

Uçları biraz lime lime olmuş, uzun eteklerini toplayan Aleatha hışımla, öncekinden çok daha büyük bir hızla uzaklaştı. "Gittiler," dedi omzunun üzerinden.

Paithan ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. "Giderken son grup da böyle diyordu. Onlara ne olduğunu biliyorsun,"

"Hayır, bilmiyorum," diye terslendi Aleatha, hızla boş caddelerde yürüyerek.

Paithan ona yetişti. "Evet, biliyorsun. Çığlıklarını duydun. Hepimiz duyduk."

"Bir hile!" Aleatha saçlacını arkaya attı. "Bizi kandırmak için, burada kalmamızı sağlamak için bir hile. Diğerleri şimdi dışarıda kendilerine ziyafet çekiyorlardır... her tür harika şeyle ve bize gülüyorlardır..." Sesi titredi. "Aşçı orada bir gemi olduğunu söyledi. O ve çocukları bulmuş, bu korkunç yerden uçup gitmişlerdir..."

Paithan itiraz etmek için ağzını açtı, sonra yine kapattı, Aleatha gerçeği biliyordu. O korkunç gece neler olduğunu çok iyi biliyordu. O ve Roland, Paithan ve Rega ve cüce Dngar basamaklarda durmuş, Aşçı ile diğerleri kalenin güvenliğinden çıkıp uzaktaki ormana, giderken izlemişti, Onları kalenin duvarlarından çıkma riskini göze almaya bu boşluk ve yalnızlık zorlamıştı. Bu ve daima kavga etme, gittikçe azalan yiyecek stokları konusunda tartışma. Güvensizlik ve hoşlanmama güçlenerek korku ve horgörüye dönüşmüşti.

Hiçbiri titanlardan -Pryan'da dolanan korku verici canavarlardan- uzun, çok uzun zaman boyunca iz görmemiş, duymamıştı. Hepsi yaratıkların uzaklaşıp gittiğini varsaymıştı -Paithan

dışında herkes. Paithan titanların orada olduğunu biliyordu, biliyordu çünkü kalenin tozlu, eski kütüphanesinde bulduğu bir kitabı okumuştu.

Kitap elfçe yazılmıştı -oldukça modası geçmiş bir elfçeyle ve bir sürü resimle süslenmişti, Paithan'ın o kitabı seçmesinin bir sebebi buydu. Kütüphanedeki diğer kitaplar da elfçe yazılmıştı, ama onlarda resimden çok yazı vardı. Onlara bakarken bile horlamaya başlıyordu.

Kendilerine "Sartan" diyen bir tür tanrı benzeri varlık elfleri, insanları ve cüceleri bu dünyaya getirmişti -ya da böyle iddia ediyorlardı.

"Günahkarca saçmalıklar," derdi kardeşi Callie duysaydı. Pryan dünyası -ateş dünyası- görünüşe göre, dört dünyadan biriydi.

Paithan, sözde "evrenin" resmini görünce bu kısmına inanmamıştı, sanki bir hokkabaz havaya atmış ve orada bırakmış gibi asılı duran dört top.

"Bizi ne tür aptallar sanıyorlar ki?" diye merak etmişti.

Güneşleri, içi boş gezegenin kalbinde devamlı parlayan yeşil, gür; tropikal bir dünya olan Pryan -kitaba göre- diğer üçdünyaya ışık ve yiyecek sağlayacaktı.

Işığa gelince Paithan, elinde ne yapacağını bildiğinden daha fazla ışık olduğunu biliyordu. Ama yiyecek başka konuydu. İtiraf etmek gerekir ki, orman yiyecek doluydu, eğer bunun için titanlarla savaşmayı göze alıyorsan. Ve bu yiyecekleri diğer dünyalara nasıl göndereceklerdiB

"Onlara fırlatacaktık, herhalde," dedi Paithan, evrene pua meyvesi fırlatma fikrini oldukça komik bularak. Gerçekten de, bu Sartanlar onları böyle masallara inanacak kadar aptal sayıyor olmalıydı!

Sartanlar bu kaleyi yapmışlardı. Ve onlara göre, daha bir sürü kale vardı. Paithan bu fikri merak uyandırıcı buldu. Buna inanabilrdi. Gökyüzünde parlayan ışıklar görmüştü. Kitaba göre, Sartanlar elfleri, insanlan ve cüceleri, onlarla birlikte yaşamaları için kalelere getirmişlerdi.

Paithan buna da inandı, çünkü kendi gözleri ile onun gibi başkalarının bir zamanlar bu şehirde yaşadığına ilişkin kanıtlar görebiliyordu. Elflerin hoşlanacağı gibi binalar vardı, bir sürü kulesi, gereksiz sütunları, kubbeli pencereleri olan binalar. Ve insanları barındırmak için binalar vardı - katı, kasvetli, düz. Hatta aşağıda, cüceler için tüneller vardı. Paithan biliyordu, çünkü bir kez, şehre ilk geldiklerinde, beşi hala birbirleri ile konuşurken Dngar onu aşağıya götürmüştü.

Kale çok güzel ve kullanışlıydı ve bu kitabı yazan kişi bunun işe yaramaması karşısında şaşkın gibiydi. Savaşlar başladı. Elfler, insanlar ve cüceler (yazar onlara "mensch" diyordu) barış içinde yaşamayı reddettiler ve birbirleri ile savaşmaya başladılar.

Ama Paithan çok iyi anlıyordu. Şimdi şehirde yaşayan yalnızca iki elf, iki insan ve bir cüce vardı ve bu beşi geçinemiyordu. O zamanlar nasıl olması gerektiğini hayal edebiliyordu -"o zaman" ne zamansa!

Mensch (Paithan bu sözcükten nefret etmeye başlamıştı) nüfusu korkutucu bir hızda büyümüştü. Onların gittikçe artan sayısını kontrol edemeyen Sartanlar (Om kulaklarını ve uygun görünen başka taraflarını büzüp yok etsin) titan dedikleri korkunç yaratıkları yaratmışlardı. Görünüşe göre, titanlar menschIere dadılık edecek, aynı zamanda kalelerde çalışacaktı.

Kalenin Yıldız Odası'ndan parlayan ışık o kadar parlaktı ki, ona bakan sıradan bir ölümlü kör olurdu. Bu yüzden titanlar gözsüz yaratılmıştı. Bu eksikliği telafi etmek için (ve onları daha iyi kontrol edebilmek için) Sartanlar titanlara güçlü telepati yeteneği vermişti; titanlar yalnızca düşünce ile iletişim kurabiliyordu. Sartanlar aynı zamanda titanlara kısıtlı zeka vermişti (çok güçlü ve çok zeki yaratıklar tehdit oluştururdu) ve aynı zamanda onlara rün büyüsü, ya da öyle bir şey bahşetmişlerdi.

Paithan okumayı fazla sevmezdi; sıkıcı bölümleri atlamıştı.

Anlaşılan plan işe yaramıştı. Titanlar sokaklarda dolandı ve elfler, insanlar ve Cüceler canavarlardan, savaşamayacak kadar korkmuştu.

Her şey iyi ve güzeldi. Ama ondan sonra ne olmuştu? Neden menschler şehirleri terk etmiş, ormana gitmişti? Titanlar nasıl serbest kalmıştı? Ve bu Sartanlar şimdi neredeydi ve bu kargaşa hakkında ne yapmayı düşünüyorlardı?

Paithan yanıtları bilmiyordu, çünkü bu noktada kitap bitmişti.

Elf bozulmuştu. Hikaye ilgisini çekmişti ve nasıl bittiğini bilmek istiyordu. Ama kitap ona söylemedi. Sanki anlatmak istemiş gibiydi, çünkü daha fazla sayfası vardı, ama bu sayfalar boştu.

Ama, titanların kalelerde yaratıldığını ve bu yüzden kalelerin onları cezbedeceğini anlayacak kadar okumuştu. Özellikle de, karşılaştıkları herkese (beyinlerini patlatmadan önce) "Kale nerede?" gibi sorular sorduklarına göre. Titanlar kaleleri bir kez bulunca, bir daha terk etmeyecekler gibiydi.

Diğerlerine de böyle söyledi.

"Ben tam burada, duvarların içinde kalıyorum. Titanlar hala orada, ormanda saklanıyor, bizi bekliyorlar. Söylediklerimi dinleyip," dedi.

Ve haklıydı. Korkunç derecede haklı. Zaman zaman soğuk terler içinde, ormanda, duvarların ötesinde ölenlerin çığlıklarını duyduğunu düşünerek uyanıyordu.

Paithan Aşçı ve diğerleri ile gitmeyi reddetmişti. Ve o gitmeyi reddettiği için Rega -Roland'ın kız kardeşi ve Paithan'ın sevgilisi- de gitmeyi reddetmişti. Ve Rega gitmeyi reddettiği için, Roland da kalmaya karar vermişti. Ya da belki de Aleatha -Paithan'ın kız kardeşi -gitmeyi reddettiği için kalmaya karar vermişti. Rega için kaldığını söylemişti, ama konuşurken gözleri Aleatha'ya kayıp duruyordu. Kimse Aleatha'nın neden kaldığından emin değildi, yalnız ağabeyini çok severdi ve gitmek için çok enerji gerekliydi.

Dmgar'a, cüceye gelince, kaldı çünkü gitmekte olan toplulukta hoş karşılanmayacağı hissettirildi. Arkada kalanlar arasında hoş karşılandığından değil, ama onlar bunu yüksek sesle söylememişti, çünkü hepsini ejder tarafından yenmekten kurtaran oydu.* Ama zaten cüce ne isterse onu yaptı, bu konuda kimseye danışmadı ve nadiren aralarından biri ile konuştu.

Ama görünüşe göre Dmgar, Paithan ile hemfikirdi, çünkü aksi Cüce kaleyi terk etmek için hiç istek göstermemişti ve çığlıklar başladığında yalnızca sakalını sıvazlamış, sanki bunu bekliyormuşçasına başını sallamıştı.

Paithan bütün bunları düşündü, içini çekti ve kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı.

"Hem sen ve Roland birlikte meydanda ne yapıyordunuz ki?" diye sordu Aleatha. Konuyu değiştirmesi Paithan'a vurduğu için üzüldüğünü gösteriyordu. "Sizi duvarların oradan gördüğümde bir çift aptal gibi görünüyordunuz -ortalıklarda hoplayıp, gökyüzüne doğru bağırıyordunuz."

1 Zifnap'ın ejderi, Bkz. Elf Yıldızı, Ölüm Kapısı Serisi'nin 2. cildi.

"Bir gemi indi," diye yanıt verdi Paithan.

"Bir gemi mi?" Gözleri iri iri açtıdı; hayreti içinde gözlerinin güzelliğini ağabeyi için boşa harcadığını unuttu. "Ne tür bir gemi? Neden kalmadı? Ah, Paithan, belki geri gelir ve bizi bu korkunç yerden götürür!"

"Belki," dedi Paithan, onun umutlarını yok edip tekrar tokatlanmak istemediğinden. Ama bu konuda kuşkuları vardı. "Neden kalmadığına gelince, Roland benimle aynı fikirde değil, ama gemidekilerin bir titanla savaştıklarına yemin edebilirim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, gemi çok küçüktü, ama ne gördüğümü biliyomm. Ve bir şey daha gördüm. HapIo'ya benzeyen bir adam gördüm."

"Ah, pekala, o zaman, gittiği ne memnun oldum," dedi Aleatha soğuk bir sesle. "Onunla hiçbir yere gitmezdim! Kurtarıcımız gibi davranarak bizi bu korkunç hapishaneye getirdi. Sonra da bizi terk etti. Başımıza gelen bütün kötü şeylerin sebebi o. Başta titanları getiren de o çıksa şaşmazdım."

Paithan kız kardeşinin söylenip durmasına izin verdi. Suçlayacak bir şeye ihtiyacı vardı ve, Om'a şükürler olsun, bu sefer bu kendisi değildi.

Ama Haplo'nun haklı çıktığını düşünmekten kendini alamıyordu. Eğer üç ırk birleşip titanlarla savaşsaydı, belki halkları şimdi hayatta olurdu. Tıpkı...

"Söylesene, Thea." Paithan aklına gelen şeyle kasvetli düşüncelerinden sıyrıldı. "Sen pazar meydanında ne yapıyordun Hiç bu kadar uzağa yürümezsin."

"Canım sıkıldı. Bir insan kaltağından başka konuşacak kimse yok. Rega'dan bahsetmişken, sana o sevgili Yıldız Oda'nda tuhaf şeyler olduğunu söylememi istedi."

* Haplo'nun, Pryan'a ilk yaptığı ziyarette yaptığı, kalenin tasvirine göre, pazar meydanı şehir kapılarının hemen içinde.

"Neden daha önce söylemedin?" Paithan ona dik dik baktı. "Ve Rega'ya kaltak deme!"

Koşmaya başlayarak beyaz mermer şehrin, kuleler, kubbeler ve harika güzelliklerle dolu caddelerinden geçti. Muhtemelen mezarları olacak bir şehir.

Aleatha, dev bir odaya girip hiçbir şey yapmayan, hiçbir şey yapmayacakmış gibi görünen makinelerle oynamak gibi mantıksız bir şey için bunca enerjiyi nasıl harcadığını merak ederek uzaklaşmasını izledi. Yapıcı hiçbir şey yapmıyordu makine -mesela yiyecek yetiştirmek gibi.

Eh, henüz açlıktan ölmüyorlardı. Paithan bir tür günlük pay sistemi kabul ettirmek istemişti, ama Roland, insanların -daha iri olduklarından- elflerden daha çok yiyeceğe ihtiyaç duyduklarını, bu yüzden Paithan'ın Roland ile Rega'ya, kendisi ile Aleatha'ya ayırdığı kadar pay ayırmasının adil olmadığını söyleyerek itiraz etmişti.

Bunun üzerine Dmgar sesini yükseltmişti -nadir bir hareket- ve beden kütleleri daha ağır olduğundan cücelerin elfler ya da insanlardan iki kat fazla yiyeceğe ihtiyaç duyduğunu iddia etmişti.

Bunun üzerine Paithan ellerini havaya kaldırıp ve umurunda bile olmadığını söylemişti. Patlayana kadar yiyebilirlerdi. Böylece daha kısa süre sonra ölürlerdi ve o da onlardan kurtulduğu için memnun olurdu ancak.

Bunun üzerine Rega öfkeye kapılmış, ilk önce kendisi ölürse sevineceğini ve erkek kardeşinden nefret eden bir adamla yaşamaya devam edemeyeceğinden, ilk önce kendisinin öleceğini umduğunu söyledi.

Bunun üzerine hepsi öfkeyle yürüyüp gitti ve günlük pay sistemi falan kabul etmediler.

Aleatha boş caddeye baktı ve parlak günışığı altında titredi. Mermer duvarlar her zaman soğuktu. Güneş onları ısıtamıyordu, muhtemelen her gece şehire akan tuhaf karanlık yüzünden. Bir daimi ışık dünyasında yetişen Aleatha, Pryan'da hiçbir yerde görülmeyen, ama kaleye düşen yapay geceyi sevmeye başlamıştı. Karanlıkta Yürümekten, bu gizemin ve gece havasının kadife yumuşaklığının zevkini çıkarmaktan hoşlanıyordu.

Özellikle de, karanlıkta birisi ile dolaşmak hoştu. Çevresine bakındı. Gölgeler derinleşiyordu. Tuhaf gece kısa süre sonra çökecekti. Ya Yıldız Odası'na dönecek ve Paithan'ın aptal makinesi ile oynamasını izlerken can sıkıntısından gözyaşlarına boğulacak, ya da Roland onu labirent bahçe de gerçekten bekleyecek mi, görecekti.

Aleatha boş bir evin kristal penceresinde kendi yansımasına baktı. Eskisinden birazcık daha zayıftı, ama bu güzelliğinden bir şey götürmemişti. Tam tersine, belinin inceliği dolgun göğüslerini daha da iri göstermişti. Beceriyle elbisesini en hoş şekilde düzeltti ve parmaklarını gür saçlarının içinden geçirdi.

Roland onu bekliyor olacaktı. Biliyordu.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Labirent bahçe şehrin arka tarafında, şehirden onu çevreleyen duvarlara hafifçe alçalan bir eğimin üzerindeydi. Arkadaşlarından hiçbiri labirentten hoşlanmıyordu; burada tuhaf bir his var,

diye şikayet etmişti Paithan. Ama labirent Aleatha'yı cezbediyordu ve şarap zamanında sık sık yakınlarında yürüyordu. Eğer yalnız kalmak zorundaysa (ve bu günlerde arkadaş bulmak gittikçe zorlaşıyordu), 'bulunmaktan hoşlandığı yer burasıydı.

"Labirent bahçe, Sartanlar tarafından yapılmış," demişti Paithan ona. Bilgiyi okumakla övündüğü kitaplardan birinden almıştı. "Kendileri için yapmışlar, çünkü açıkhavada olmaya bayılırlarmış ve burası onlara geldikleri yeri hatırlatıyormuş. Menschlere yasakmış." Sözcüğü söylerken dudağı kıvrıldı. "Neden dert ettiklerini anlayamıyorum. Aklıbaşında herhangi bir elfin oraya gideceğini sanmıyorum. Alınma, ama Thea, o ürkütücü yerde bu kadar büyüleyici bulduğun ne?"

"Ah, bilmiyorum," diye yanıt vermişti Alethea, omuzlarını silkerek. Belki de gerçekten biraz ürkütücü olduğu içindir. Buradaki her şey -herkes- çok can sıkıcı."

Paithan'a göre, labirent -bir dizi çit, ağaç ve çalı- bir zamanlar dikkatle budanır, bakımları yapılırmış. Yollar, muhtelif dolambaçlı rotalardan, merkezdeki amfitiyatroya çıkıyordu. Burada (menschlerin gözlerinden ve kulaklarından uzakta) Sartanlar gizli toplantılar yaparlarmış.

"Senin yerinde olsam içine girmezdim, Thea," diye uyarmıştı Paithan onu. "Kitaba göre bu Sartanlar, girmesi yasak olanları tuzağa düşürmek için labirente bir tür büyü yapmışlar."

Aleatha uyarıyı heyecan verici bulmuştu, tıpkı labirenti büyüleyici bulduğu gibi.

Yıllar içinde, terk edilmiş ve kendi haline bırakılmış labirent bahçe vahşileşmişti. Bir zamanlar düzgünce budanan çalı çitler gökyüzüne yükselmiş, patikaların üzerine doğru büyümüş, ışığı engelleyen ve labirenti sıcak gündüz saatlerinde bile serin tutan yeşil, dolaşık tavanlar oluşturmuştu. Bitki yaşamından oluşan yeşil bir tünele girmek gibiydi bu, çünkü bir şey patikaların kendilerini temiz tutuyordu, belki de taşa işlenmiş tuhaf işaretler, şehrin binalarında ve duvarlarında da görülen aynı işaretler. Paithan'ın bir tür büyü olduğunu söylediği işaretler.

Demirden yapılmış bir kapı (pek az kişinin yeri gördüğü Pryan'da nadir rastlanan bir şey), taş patikanın üzerinde kubbelenen bir çalı çite açılıyordu. Patika üzerindeki her taş aynı büyülü simgelerle işaretlenmişti. Paithan işaretlerin onu incitebileceğini söylemişti, ama Aleatha aslını biliyordu. Ne olduklarını öğrenene kadar onlara hiç dikkat etmemişti. Defalarca üzerlerinde yürümüştü. Onu azıcık bile incitmemişlerdi.

Patika kapıdan doğrudan labirentin içine giriyor, sonra çatallanıyor, her biri labirentin derinliklerine giden iki farklı yöne doğru eğim yapıyordu. AIeatha en fazla çatala kadar gitmeye cesaret edebilmişti. Her iki yol da onu kapıyı göremeyeceği yerlere götürüyordu ve Aleatha, her ne kadar vahşi ve pervasız olsa da, sağduyudan yoksun değildi.

Çatalda bir mermer sıra ve bir havuz vardı. Aleatha burada serin gölgelerde oturuyor, gizli kuşların ötüşünü dinliyor, kendi yansımasını izliyor, labirentin içine dalmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Muhtemelen can sıkıcı olacak ve göstereceği çabaya değmeyecek, diye karar verdi, Paithan'ın kitabında labirentin çizimini gördükten sonra. Patikaların oturacak sıralarca çevrelenmiş boş bir halkaya gittiğini öğrenince fena halde hayal kırıklığına uğramıştı,

Labirente giden boş caddede (çok çok boştu) yürüyen Aleatha gülümsedi. Roland oradaydı, dalgın dalgın ileri geri yürüyor, çalılara doğru karanlık, kararsız bakışlar fırlatıyordu.

Aleatha eteklerinin yüksek sesle hışırdamasına izin verdi ve sesi duyan Roland doğruldu, ellerini ceplerine soktu ve kayıtsızca dolanmaya, sanki yeni gelmiş gibi çalı çite merakla bakmaya başladı.

Aleatha kahkahasını boğdu. Bütün gün onu düşünmüştü. Onu ne kadar sevmediğini düşünmüştü. Aslında, ondan nefret ettiğini düşünmüştü. Onun kaba, görgüsüz ve... eh... insan olduğunu düşünmüştü. Ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlayınca, bir kez seviştikleri geceyi düşünmesi doğaldı. Elbette, hafifletici sebepler vardı. İkisi de sorumlu sayılmazdı. İkisi de bir ejder tarafından neredeyse mideye indirildikten sonra, dehşet verici bir korkudan kurtulmaya çalışıyorlardı. Roland yaralanmıştı ve Aleatha yalnızca onu rahatlatmaya çalışıyordu...

Peki neden o geceyi, onun güçlü kollarını, yumuşak dudaklarını, onu nasıl başka hiç kimsenin sevmediği gibi sevmeye cesaret ettiğini hatırlayıp durmak zorundaydı...

Ancak ertesi gün onun bir insan olduğunu hatırlamıştı ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, kendisine bir daha asla dokunmamasını emretmişti. Görünüşe göre -ona nasıl yanıt verdiğine bakılırsa- Roland itaat etmekten memnundu.

Ama Aleatha ona takılmaktan zevk alıyordu -sahip olduğu tek eğlence bu idi. Ve Roland da onu sinirlendirmekten aynı ölçüde zevk alıyor gibiydi.

Aleatha patikaya adım attı.. Çalı çite dayanan Roland ona bir bakış fırlattı, Aleatha'ya çirkin gelen bir gülümseme ile gülümsedi.

"Ah, demek geldin," dedi Roland, onun kendisi için geldiğini ima ederek, Aleatha'nın dudaklarındaki -ve elbette Roland'ın kendisi için geldiğini ima eden- aynı cümleyi telaffuz etmekten onu mahrum ederek ve böylece onu hemen öfkelendirerek.

Ve Aleatha öfkelendiği zaman, her zamankinden daha tatlı, daha çekici oluyordu.

"Neden, Roland?" dedi Aleatha, şaşkınlıkla son derece doğal bir şekilde irkilerek. "Sen misin?"

"Başka kim olacaktı? Lord Durndrn mu?"

Aleatha kızardı. Lord Durndrn onun elf nişanlısıydı ve onu sevmediği halde, parası için evlenecekti, ama o artık ölmüştü ve bu insanın onunla alay etmeye hakkı yoktu ve... ah. .. boş ver!

"Emin değildim," dedi, saçlarını çıplak omzundan arkaya atarak (kilo verdiği için elbisesinin kolu hiç de üzerine olmuyordu ve aşağı kayarak eşsiz bir beyaz omzu açığa çıkarıyordu). "Aşağı'dan nasıl bir pis yaratık tırmanmış olabileceğini kim bilebilir?"

Roland'ın gözleri omzuna kaymıştı. Aleatha onun bakmasına ve özlem duymasına izin verdi (özlem duyduğunu umut ediyordu) ve sonra yavaş yavaş, okşarcasına, omzunu terkedilmiş bir evde bulduğu dantelli bir şalla örttü.

"Eh, eğer pis bir şey yukarı tırmanmışsa, eminim sen onu korkutup kaçırmışsındır." Ona doğru bir adım attı, anlamlı anlamlı omzuna baktı. "İskelete dönmüşsün,"

İskelet! Aleatha ona dik dik baktı, o kadar öfkelenmişti ki, cazip olmayı unutmuştu. Vurmak üzere elini kaldırarak üzerine atladı.

Roland onun bileğini yakaladı, büktü, eğildi ve onu öptü. Aleatha tam olarak gerekli süre kadar çabaladı -fazla uzun değil (bu Roland'ın cesaretini kırabilirdi, ama onun, kavrayışını sıkılaştırmasını sağlamaya yetecek kadar. Sonra kollarını gevşetti.

Roland'ın dudakları ensesini süpürdü. "Bunun seni hayal kırıklığına uğratacağını biliyorum," diye fısıldadı Roland, "ama yalnızca gelmeyeceğimi söylemek için gelmiştim. Afedersin." Ve ardından onu bıraktı.

Aleatha tüm ağırlığı ile ona yaslanıyordu. Roland onu bırakınca, elleri ve dizleri üzerine düştü. Roland sırıttı.

"Kalmam için yalvarıyorsun, ha İşe yaramayacak, korkarım." Dönerek, uzun adımlarla uzaklaştı.

Alearha öfkeden deliye dönerek ayağa kalkmaya çabaladı, ama ağır eteği onu engelledi ve doğrulmuş, Roland'ın gözlerini çıkarmaya hazır olduğu zaman da, o bir binanın köşesini dönüp gitti.

Aleatha derin derin nefes alarak durdu. Arkasından koşmak tıpkı bunun gibi görünmekti - arkasından koşuyormuş gibi. (Eğer gerçekten de arkasından gitmiş olsaydı, onun bir duvara yaslandığını, titreyerek yüzündeki teri sildiğini görecekti,) Tırnaklarını avuçlarına gömerek, labirente giden kapıdan fırtına gibi girdi, Sartan rünleri ile işaretlenmiş taşların üzerinden geçti ve kendisini mermer sıraya attı.

Yalnız, gözlerden uzak olduğundan, kimsenin gözlerinin kızardığını ve burnunun şiştiğini görmediğinden emin, ağlamaya başladı.

"Seni incitti mi?" diye sordu boğuk bir ses.

Aleatha irkilerek başını kaldırdı. "Ne -ah, Drugar." Önce ra

hatlayarak içini çekti, sonra rahatsız oldu. Cüce garipti, aksiydi. Ne düşündüğünü kim bilebilirdi Ve bir kez hepsini öldürmeye çalışmıştı...*

"Hayır, elbette incitmedi," diye yanıt verdi küçümseyerek, gözyaşlarını kurulayıp burnunu çekerek. "Ben ağlamıyorum." Küçük bir kahkaha attı. "Gözüme bir şey kaçtı. Nasıl... uzun zamandır mı orada duruyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

Cüce homurdandı. "Yeterince uzun." Ve bununla ne demek istediği konusunda Aleatha'nın en ufak bir fikri yoktu.

İnsanlar arasındaki ismi Karasakal idi ve ona yakışıyordu. Sakalı uzun, çok gür ve kabarıktı, öyle ki ağzını görmek güçtü. Gülümsüyor mu, kaşlarını mı çatıyor, anlamak imkansızdı., Ağır, gür kaşlarının altından parlayan siyah gözleri düşünceleri ya da duyguları hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Sonra Aleatha onun labirentin içinden, onun gitmeye hiç cesaret edemediği kısmından geldiğini fark etti! Meraklandı. Anlaşılan onu durduran kötücül bir büyü yoktu. Tam hevesle ne kadar uzağa gittiğini soracaktı ki, ilk önce onun soru sorması ile şaşırdı.

"Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Neden bu incitici oyunları oynuyorsunuz?"

"Ben mi? Onu mu seviyorum?" Aleatha ahenkli bir kahkaha attı. "Aptal olma, Drugar. Böyle bir şey mümkün değil. O bir insan, değil mi? Ve ben bir elfim. Bir kediye bir köpeği sevmesini söylemekle aynı şey."

* Titanlar Drugar'ın halkını yok etti. Cüceleri yalnız bıraktıkları için insanları ve elfleri suçlayan cüce Drugar, Roland, Rega ve Paithan'dan intikam almaya yemin etti. Elf Yıldızı, Ölam Kapısı Serisi'nin 2. cildi.

"Mümkün değil. Biliyorum," diye yanıt verdi cüce. Karanlık gözleri Aleatha'nınkilerden kaçtı. Kasvet içinde, sessizce çalı çite baktı.

Kutsal Annemiz! diye düşündü Aleatha, nefessiz kalarak. Roland onu sevmiyor olabilirdi (ve o anda sevmediğinden ve asla sevmeyeceğinden emindi), ama burada seven birisi vardı.

Yalnız ona o gözlerden aç aç bakan aşk değildi. Daha fazlası vardı. Neredeyse tapınma.

Başka bir adam olsaydı -elf ya da insan- Aleatha'nın komiğine giderdi, adamın hayranlığını haklı görürdü ve ganimetlerinin geri kalanı ile birlikte, sergilemek için ipe çıkarırdı. Ama o anda hissettiği şey, yeni bir fetih üzerine duyduğu zafer değildi. Acımaydı -derin bir acırna.

Eğer Aleatha kalpsiz görünüyorsa, bunun sebebi yalnızca kendisinin çok fazla incinmesiydi. O kadar incinmişti ki, kalbini bir kutuya kilitlemiş, anahtarını saklamıştı. Sevdiği herkes onu terk etmişti -ilk önce annesi, sonra Callie, sonra babası. O züppe Durndrun bile -avanağın tekiydi, ama sevimli bir avanaktı- kendini titanlara öldürtmeyi başarmıştı.

Ve eğer Roland'dan hoşlanmış olsa bile (Aleatha bunu geçmiş zamanda düşünmeye özen gösteriyordu), yalnızca yüreğini koyduğu kutunun anahtarını bulmakla hiç ilgileniyormuş gibi görünmediği içindi. Bu da oyunu güvenli ve eğlenceli kılmıştı. çoğu zaman.

Ama bu bir oyun değildi. Drugar ile değil. O yalnızdı, Aleatha kadar yalnız. Daha da yalnız, çünkü onun halkı, sevdiği ve önem verdiği herkes gitmişti, titanlar tarafından yok edilmişti. Hiçbir şeyi, hiçkimsesi yoktu.

Acıma utanç tarafından boğuldu. Aleatha hayatında ilk defa söyleyecek söz bulamadı. Ona aşkının umutsuz olduğunu söylemesine gerek yoktu -o biliyordu zaten. Onun başına bela olmasından endişelenmesine de gerek yoktu. Bir daha asla bu konuyu açmayacaktı. Bu sefer kazayla söylemişti -ona acıdığı için. O andan itibaren, tetikte olacaktı. Aleatha onun incinmesini engelleyemezdi.

Sessizlik fena halde rahatsız edici olmaya başlamıştı. Aleatha başını eğdi, saçlan yüzünün çevresinde sarktı, Dmgar'ı ondan, onu Dmgar'dan gizledi. Dantel şalında minik delikler açmaya başladı.

Drugar, demek istedi. Ben korkunç bir insanım. Ben buna değmem. Beni görmedin. Gerçek beni. İçim çirkin. Gerçekten, gerçekten çirkin!

"Drugar," diye başladı yutkunarak. "Ben..."

"O da ne?" diye hırladı cüce aniden, başını çevirerek.

"Ne ne?" diye sordu Aleatha, sıradan fırlayarak. Kan yüzüne hücum etti. İlk düşüncesi, Roland'ın gizlice geri döndüğü ve onları gözlediği oldu. Anlayacaktı... Bu tahammül edilmezdi.

"O ses," dedi Dmgar, alnı kınşarak. "Sanki birisi mırıldanıyor gibi. Duymuyor musun?"

Aleatha duydu. Cücenin söylediği gibi bir mırıldanma. Mırıldanma nahoş değildi. Aslında, tatlıydı, yatıştıncıydı. Ona annesinin ninni söylemesini hatırlattı. Aleatha içini çekti. Her kim mırıldanıyorsa, Roland olmadığı kesindi. Onun sesi peynir rendesine benziyordu.

"Ne ilginç," dedi Aleatha, elbisesini düzeltip, tüm gözyaşı izlerinin gittiğinden emin olmak için gözlerini silerek. "Sanırım gidip kaynağını bulsak iyi olur."

"Evet," dedi Drugar, başparmaklarını kemerine takarak. Saygıyla Aleatha'nın önden gitmesi için bekledi, yanında yürümeye kalkmadı bile.

Aleatha bu hassaslık karşısında duygulandı ve kapıya vardığında durdu, onunla yüzleşrnek için döndü.

"Drugar," dedi, hiç cilveli olmayan, yalnız bir insanın diğerine gülümsemesi gibi bir gülümseme ile, "labirentin içine girdin mi?"

"Girdim," diye yanıt verdi cüce, Aleatha'nın bakışlan karşısında gözlerini indirerek.

"Ben de bir gün girmeyi isterim. Beni götürür müsün? Yalnızca beni. Diğerleri olmadan," diye ekledi telaşla, kaşlarının çatıldığını görünce.

Drugar bakışlarını ihtiyatla, belki de onunla alay ettiğini düşünerek kaldırdı. Yüzü yumuşadı. "Evet, götürürüm," dedi. Gözlerine tuhaf bir pırıltı geldi. "Orada görecek garip şeyler var."

"Gerçekten mi?" Aleatha tuhaf mınıtıyı unuttu. "Ne?"

Ama cüce yalnızca başını salladı. "Karanlıkvakti geldi," dedi. "Ve ışığın yok. Kalede yolunu bulamazsın. Şimdi gitmelisin."

Kapıyı onun için açık tuttu. Aleatha yanından geçti. Drugar kapıyı kapattı. Ona dönerek, beceriksizce eğildi ve göğsünün derinliklerinden birşeyler homurdandı, muhtemelen cücece bir şey, çünkü Aleatha sözcükleri anlayamadı. Ama bir kutsama gibi gelmişti. Sonra, topuklarının üzerinde dönerek yürürüp gitti.

Aleatha kutusunun içinde kapalı yüreğinde alışılmadık bir sıcaklığın kabardığını hissetti.

YİMİİKİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Heyecan içinde basamakları ikişer ikişer tırmanan Paithan kalenin en yüksek kulesine giden dönen merdivenleri hızla çıkarak Yıldız Odası* ismini verdiği büyük odaya girdi. Artık yıldız makinesinin (onu kendisi keşfettiği için kendi malı gibi görüyordu) nasıl değiştiğini kendi görebiliyor -ve duyabiliyordu- ve değişimi olurken görmesini engellediği için Roland'a yürekten küfretti.

Rega'dan makine hakkında mesaj alınca oldukça şaşırmış ve korkmuştu. İnsanlar makinelerin yanında kendilerini rahat hissetmezler. Genellikle makinelere güvenmezler ve karşı karşıya kaldıklarında, genellikle makineyi kırarlar. Rega çoğundan da kötü çıkmıştı.

Başta makineye ilgi gösteriyormuş gibi yapsa da ve Paithan en dikkate değer özelliklerini anlatırken hayran hayran izlese de, yavaş yavaş harika alete mantıksız bir nefret geliştirmişti. Paithan'ın onunla geçirdiği zaman hakkında şikayet ediyor, onu makineye, kendisinden daha fazla ilgi göstermekle suçluyordu.

"Ah, Pait, çok aptalsın," dedi Aleatha ona. "Kız kıskanıyor elbette. Eğer senin makine bir kadın olsaydı, saçını başını yolardı. "

* Haplo anlatısında bu odayı mabet olarak adlandırıyor.

Paithan bu fikirle alayetti. Rega parlak metal bir makineyi kıskanamayacak kadar aklı başındaydı, Paithan'ın hayatında gördüğü tüm makinelerden daha karmaşık olsa da, "elmas" denen parlak taşlarla, "prizma" denen gökkuşağı yapanlarla, başka güzellik ve harikalarla dolu olsa da. Ama artık Aleatha'nın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı ve işte bu yüzden basamakları çifter çifter çıkıyordu.

Belki Rega makinesini parçalamıştı.

Kapıyı hızla açtı, Yıldız Odası'na daldı ve hemen dışarı

koştu. Odanın içindeki ışık kör ediciydi. Hiçbir şey göremiyordu. Açık kapının oluşturduğu gölgeye sığınarak ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Sonra gözlerini kısarak, neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Ama tek anlayabildiği açık gerçeklerdi -makinesi sersemletici, çok renkli bir ışık yayıyor, aynı anda gıcırdıyor, dönüyor, tıkırdıyor ve... mırıldanıyordu.

"Rega" diye bağırdı kapının ardından.

Boğuk bir hıçkırık duydu. "Paithan Ah, Paithanl" "Benim. Neredesin?"

"Ben... buradayım!"

"Pekala, dışarı çık," dedi Paithan çileden çıkmışçasına. "Çıkamıyorum!" diye feryat etti Rega. "Çok parlak. Göremiyorum! Hareket etmeye korkuyorum. Ben... o deliğe düşmekten korkuyorum!"

"'Deliğe' düşemezsin, Rega. O elmas -yani senin taş dediğin şey- içine sıkıştırılmış."

"Artık öyle değil! Taş oynadı, Paithan! Gördüm! O kollardan biri onu kaldırdı. Delikte bir ateş yanıyor gibiydi ve ışık o kadar parlaklaştı ki, göremedim ve sonra cam tavan açılmaya başladı. . . "

"Açıldı mı!" diye nefes verdi Paithan. "Nasıl çalıştı? Paneller birbirinin üzerine mi kaydı? Dev bir lotus çiçeği gibi? Resimdeki gibi..."

Tutarsızca çığlıklar atan Rega onu resmi ve lotus çiçeği ile neler yapabileceği hakkında bilgilendirdi. İsterik patlamasını bitirince, onu o lanet yerden çıkarmasını talep etti.

O anda ışık söndü. Mırıldanma durdu. Odanın içi karanlık ve sessizdi, tüm kale karanlık ve sessizdi, hatta tüm dünya -öyle geliyordu.

Ama gerçekten karanlık değildi -bilinmeyen bır sebepten dolayı kaleye yayılan tuhaf "gece" gibi değil, Aşağı gibi karanlık değil. Çünkü gece kaleye iniyor olsa da Pryan'ın dört güneşi, siyah sis denizi içindeki bır ada gibi, Yıldız Odası'na parlamaya, devam ediyordu. Kör edici, gökkuşağı renkli yıldızışığından sonra gözleri normal güneş ışığına alışan Paithan odaya girebildi.

Rega'yı bir duvara yapışmış gözlerini elleri ile örtmüş buldu. Paithan odada çevresine telaşla, endişeyle bakındı. Girdiği an ışığın bir daha dönmemek üzere kapanmadığını anlamıştı; yalnızca dlnleniyordu belki de. Yerdeki deliğin ("kuyu" diyordu ona) üzerindeki makine tıklamaya devam ediyordu. Tavan panelleri kapalıydı. Sevinç içinde, izlemek için durdu. Kitap haklı çıkmıştı! Tuhaf resimlerle kaplı, camdan paneller bır lotus çiçeğinin yaprakları gıbı kapanıyordu. Ve havada bir beklenti vardı. Makine yaşamla titriyordu.

Paithan o kadar heycanlıydı ki, çevrede koşuşturarak her şeyi inceleyebilirdi, ama ilk görevi Rega idi. Yanına seğirterek, onu nazikçe kollarına aldı. Rega, gözlerini sıkı sıkı kapatarak, sanki boğuluyormuş gibi ona tutundu.

"Ah! Cimdikleme. Seni tuttum. Artık bakabilirsin," diye ekledi daha büyük bır duyarlılıkla. Rega kontrol edilemez bir biçimde tıtriyordu. "Işık söndü."

Rega ihtiyatla gözlerini araladı, bır bakış fırlattı, tavan panellerinin hareket ettiğini gördü, sonra hemen yine gözlerini kapattı.

"Rega, izle," diye zorladı onu Paithan. "Büyüleyici bir şey bu."

"Hayır." Rega ürperdi. "İstemiyorum. Beni buradan çıkar, yeter!"

"Eğer makineyi incelemek ıçın zaman ayınrsan, hayatım, ondan korkmazsın."

"Onu Incelemeye çalışıyordum, Palthan," dedi Rega hıçkırarak. "Senin hep okuduğun o lanet kitaplara bakıyordum ve ben... ben," -hıçkırdı- "bu şarapzamanı çevreye... çevreye bakınmak için buraya geldim. Sen... sen onunla o... o kadar ilgileniyordun ki... eğer ben de ilgilenirsem mutlu olursun diye düşündürn."

"Oldum, hayatım, oldum," dedi Palthan, saçını okşayarak. "Sen buraya geldin, ve çevreye bakındın. Sen... bır şeye dokundun mu, hayatım?"

Rega'nın gözleri iri iri açıldı. Paithan'ın kollarında kaskatı oldu. "Bunu benim yaptığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır, Rega. Eh, belki bilerek değil, ama..."

"Ama yapmadım!' Yapmazdım! Ondan nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

Ayağını yere vurdu. Makine sarsıldı. Kuyunun üzerindeki elması tutan kol gıcırdadı ve dönmeye başladı."Rega kendisini Paithan'ın kollarına attı. Paithan ona sarıldı ve kuyudan bir kırmızı ışık parlamaya, onun dipsiz derinliklerinden kalp gibi atmaya başladığında büyülenmiş gibi izledi.

"Paithan!" diye inledi Rega.

"Evet, evet, hayatım," dedi. "Gidiyoruz." Ama gitmek için bir hareket yapmadı.

Kitaplar Yıldız Odası'nın nasıl çalıştığı hakkında detaylı bir çizim veriyordu ve ne olduğunu tam olarak açıklıyordu.* Paithan makine ile ilgili kısmı anlayabiliyordu, ama büyü ile ilgili kısmı anlamıyordu. Bu elf büyüsü olsaydı, neler olup bittiğini anlayabilirdi, çünkü kendisi büyüye eğilim duymasa da, ailesinin silah işinde çalışan elf büyücülerle, temel kuralları öğrenecek kadar uzun çalışmıştı.

Sartan büyüsü -"olasılık" gibi kavramlarla ilgiliydi ve "rün" denilen resimler kullanıyordu- algılama sınırlannın ötesindeydi. Rega'nın elf büyüsü önünde hissedeceğini bildiği gibi Sartan büyüsü önünde huşu ve şaşkınlık duyuyordu. **

Lotus çiçeği tavan sessizce, zarafetle yine açrlmaya başladı. "İşte... işte böyle başladı, Paithan," diye inledi Rega. "Ben bir şeye dokunmadım! Yemin ederim. Hepsini... hepsini kendi yapıyor."

"Sana inanıyorum, hayatım. Gerçekten inanıyorum," diye yanıt verdi Paithan. "O kadar harika ki!"

"Hayır, değil! Korkunç. Gitsek iyi olacak, Çabuk, ışık yine yarmadan. "

* Bu açıklamanın bir kısmı ve eşlik eden çizimler Ek II'de bulunabilir.

** İnsanlar da büyü kullanır, ama onların -büyüsü doğanın ve doğal olan şeylerin yönlendirilmesi ile ilgilidir. Buna karşın elfler mekanik büyü ile uğraşır. Elfler bu yüzden insan büyüsünü kaba ve geri sayarak küçük görür. Bu Paithan'ın üstün bir tarzda konuşmasını açıklar. Ne yazık ki, elf büyü teknolojisini kullanmaya alışan, Pryan'daki çoğu insan kendi büyüleri hakkında aynı küçümsemeyi hisseder. İnsan büyücülerine pek az saygı duyulur.

"Evet, sanırım haklısın." Paithan yavaş yavaş, gönülsüzce kapıya ilerlemeye başladı.

Rega da onunla gitti, o kadar sıkı sarılıyordu ki, ayakları birbirine dolanıyordu.

"Neden durdun?"

"Rega, sevgilim. Böyle yürüyernem..."

"Beni bırakma! Acele et, lütfen!"

"Sen ayağımın üzerinde dumrken acele etmek zor, hayatım..."

Cilalı mermer zeminde yavaş yavaş yürüdüler, kuyunun -dev, çok yüzlü bir mücevherle kapatılmıştı -ve delikten dışarı bakan yedi dev sandalyenin çevresinden dolandılar.

"Titanlar burada oturuyordu," diye açıkladı Paithan, elini sandalyelerden birinin üzerine koyarak. Bacağın yüksekliği tepesini aşıyordu. "Artık yaratıkların neden kör olduğunu anlayabiliyorum. "

"Ve neden deli olduklarını," diye mırıldandı Rega, onu çekiştirerek.

Kuyudan fışkırmaya başlayan kırmızı ışık gittikçe yoğunlaşıyordu. Elması tutan makine el, elması bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordu. Işık mücevherin yüzlerinde parladı, dans etti. Gittikçe açılan panellerden gelen güneş ışığı prizmalar tarafından renklere bölündü.

Elmas aniden alevalmış gibi oldu. Işık yandı. Mekanizma daha hızlı tıkırdadı. Makine hayata döndü. Odadaki ışık gittikçe parladı ve Paithan bile dışarı çıkma zamanının geldiğini itiraf etmek zomnda kaldı. O ve Rega yolun kalanını, cilalı zemin üzerinde kayarak, koşarak geçtiler ve tam o tuhaf mırıltı başladığında kapıdan dışarı fırladılar.

Paithan kapıyı çarparak kapattı. Parlak, çok renkli gökkuşağı kapının aralığından parladı, koridoru aydınlattı.

İkisi duvara yaslanıp nefeslendiler. Paithan kapalı kapıya özlemle baktı.

"Keşke neler olup bittiğini görebilseydim! Görseydim, belki de nasıl çalıştığını çıkarabilirdim,"

"En azından başlamasını gördün," dedi Rega, kendisini çok daha iyi hissederek. Artık rakibi sadık takipçisini reddettiğine göre, Rega cömert olabilirdi. "Mırıltı oldukça güzel, değil mi?"

"İçinde sözcükler duyuyorum," dedi Paithan, kaşlarını çatarak. "Sanki çağınyor gibi..."

"Seni çağımadığı sürece," dedi Rega yumuşak sesle, elin onunkine dolanarak. "Bir dakika burada benimle otur. Konuşalım. "

Paithan içini çekerek duvardan aşağı kaydı. Rega yerde kıvrıldı, ona sokuldu. Paithan ona sevgiyle baktı, kolunu omuzlarına doladı.

Sıradışı bir çifttiler, başka şeylerin yanısıra görünüş olarak. Adam elfti. Kadın insandı. Adam uzun boylu, ince, beyaz derili, uzun, tilkimsi yüzlüydü. Kadın kısaydı, dolgundu, esmer tenliydi, sırtından aşağı sarkan kahverengi saçları vardı. Adam yüzyaşında ve gençliğin baharındaydı. Kadın yirmilerinde ve gençliğin baharındaydı. Adam bir gezgin ve zamparaydı kadın bir düzenbaz, kaçakçıydı ve erkeklerle gelişigüzel ilişkiler kurardı. Ortak olan tek şeyleri, birbirlerine duydukları aşktı. -titanlar, kurtarıcılar, ejderler, köpekler ve kaçık, ihtiyar büyücüIerden sonra hala hayatta olan bir aşk.

"Son zamanlarda seni ihmal ettim, Rega." dedi Paithan, yanağını onun başına dayayarak. "Özür dilerim."

"Benden kaçınıyordun," dedi Rega kuru kuru.

"Özellikle senden değil. Herkesten."

Rega onun açıklama yapmasını bekledi. Yapmadığı zaman, başını çenesinin altından çıkardı ve ona baktı.

"Bir sebebi var mı? Makine ile ilgilendiğini biliyorum..."

"Ah, Om alsın makineyi," diye hırladı Paithan. "Evet, ilgileniyorum. Ne yapması gerektiğini bilmediğim halde, belki çalıştırabilirim, diye düşündüm. Sanırım bize yardımcı olabileceğini düşündüm. Ama sanmıyorum. Ne kadar mırıldansa da, kimse onu duymayacak."

Rega anlamadı. "Bak, Paithan. Roland'ın zaman zaman piçleştiğini biliyorum..."

"Roland değil," dedi Paithan sabırsızca. "İş buna gelirse, Roland'ın en büyük derdi Aleatha. Yalnız... şey..." Tereddüt etti, sonra ağzından çıkıverdi. "Biraz daha yiyecek buldum."

"Gerçekten mi" Rega ellerini çırptı. "Ah, Paithan, bu harika!"

"Değil," diye mınldandı Paithan.

"Elbette öyle! Açlıktan ölmeyeceğiz! Yeterince var, değil mi?"

"Ah, yeterden de çok," dedi Paithan kasvetle. "Bir insan ömrü, hatta bir elf ömrü yetecek kadar. Hatta belki bir cüce ömrü. Özellikle de artık besleyecek çok boğaz olmadığına göre. Ki bu da olmayacak."

"üzgünüm, Paithan, ama bence bu harika bir haber ve neden bu kadar bozulduğunu anlamıyorum..."

"Görmüyor musun" Paithan ona dik dik, neredeyse vahşice baktı. "Besleyecek başka boğaz yok. Bu kadarız, Rega! Sonuz. İki yarın ya da iki milyon yarın yaşamamızın ne önemi var? Çocuklarımız olmayacak.* Biz öldüğümüz zaman, belki de Pryan üzerindeki son insanlar, elfler ve cüceler ölmüş olacak. Ve sonra başkası olmayacak. Sonsuza dek,"

* Genetik farklılıklar yüzünden elfler, insanlar ve cüceler diğer ırklarla üreyemez.

Rega ona şaşkınlık içinde baktı. "Kuşkusuz... kuşkusuz haklı olamazsın. Bu dünya çok büyük. Daha fazla kişi olmalı... bir yerlerde."

Paithan yalnızca başım salladı.

Rega yine denedi. "Bana gökyüzünde parlayan o ışıklardan her birinin, bunun gibi bir şehir olduğunu söyledin. İçlerinde bize benzer kişiler olmalı."

"Şimdiye dek onlardan haber alırdık."

"Ne?" Rega hayretler içindeydi. "Nasıl?"

"Emin değilim," diye itiraf etmek zorunda kaldı Paithan.

"Ama kitapta eski günlerde, şehirlerdeki halkların birbirleri ile iletişim kurabildiği yazıyor. Kimse bizimle iletişim kurmadı, değil mi?"

"Ama belki nasıl yapacağımızı bilmiyoruzdur yalnızca. .. O mırıltı." Rega canlandı. "Belki yaptığı budur. Diğer şehirlere sesleniyordur. "

"Bence birisini çağırıyor," dedi Paithan düşünceli düşünceli, dikkatle dinleyerek. Ama bir sonraki sesi çok iyi duydular.

Yüksek sesle gümbürdeyen bir insan sesi.

"Paithan! Neredesin?"

"Roland." Paithan içini çekti. "Şimdi ne var" "Yukarıdayız!" diye bağırdı Rega. Ayağa kalkarak merdiven trabzanının üzerinden eğildi. "Makinenin yanında."

Merdiveni tırmanan çizmeli ayak sesleri geldi. Roland nefes nefese belirdi. Kapalı kapıya, altından fışkıran ışığa baktı.

"Demek... o tuhaf ses... buradan geliyor," dedi nefeslenerek.

"Ne olmuş?" diye karşılık verdi Paithan savunurcasına. Ayağa kalkmış, insana ihtiyatla bakıyordu. Roland makineyi kız kardeşinden daha fazla sevmiyordu.

"Lanet şeyi kapatsan iyi olacak, olan bu," dedi Roland, sert bir ifade ile.

"Kapatamayız.. ." diye başladı Rega, ama Paithan ayağına basınca sustu.

"Neden kapatacakmışım?" diye sordu Paithan, sivri çenesini meydan okuma ile kaldırarak.

"Pencereden dışarı bak, elf."

Paithan dikenlerini çıkardı. "Benimle bir daha o şekilde konuşursan, yaşadığım sürece bir daha asla pencereden dışarı bakmam!"

Ama Rega üvey kardeşini tanıyordu, yüzündeki kavgacılığın korkuyu sakladığını tahmin etti. Pencereye koştu, bir an hiçbir şey göremeden dışarı baktı. Sonra alçak bir çığlık kopardı.

"Ah, Paithan! Gelip bunu görsen iyi olacak."

Elf gönülsüzce yanına gitti, dışarı baktı. "Ne? Hiçbir şey..." Ve sonra gördü.

Sanki tüm orman hareket ediyor gibi görünüyordu; kaleye doğru ilerliyordu. Büyük, yeşil yığınlar yavaş yavaş dağa doğru kabarıyordu. Yalnız bu bir orman değildi, bir orduydu.

"Kutsal Annemiz!" diye soludu Paithan.

"Makinenin bir şeyi çağırdığını söylemiştin!" diye inledi Rega. Çağırıyordu. Titanları çağırıyordu.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KALENİN DIŞI
PRYAN

"Marit! Karım! Duy beni! Yanıt ver!" diye sessizce emir gönderdi Xar ve ona sessizlik karşılık verdi.

Yanıt yoktu

Sinir içinde ismi defalarca tekrarladı, sonra durdu. Baygın olmalıydı... ya da ölü -bir Patıynin böyle bir çağrıya yanıt vermesini engelleyecek iki durum.

Xar ne yapması gerektiğini düşündü? Gemisi Pıyan'daydı. Marit'e ineceği yere doğru yol gösterirken kaybolmuştu. Rota değiştirmeyi düşündü -Marit'in son çılgınca mesajı Chelestra'dan gelmişti. Ama sonunda kaleye gitmeye karar verdi. Chelestra büyü yok eden sudan yapılmış bir dünyaydı, gücünü zayıftatacak bir sudan. Xar'ın ziyaret etmek konusunda pek istekli olduğu bir dünya değildi.. Chelestra'ya Yedinci Kapı'yı keşfettikten sonra gidecekti.

Yedinci Kapı.

Bu Xar'da takıntı haline gelmişti. Sartanlar Patrynleri Yedinci Kapı'dan hapse atmışlardı. Xar onları Yedinc:i Kapı'dan serbest bırakmaya karar vermişti.

Samah dünyayı Yedinci Kapı'da koparmış, eskisinden dört yeni dünya yaratmıştı. Xar yeni dünyasını Yedinci Kapı'da yapacaktı -ve tamamen onun olacaktı.

Pryan yolculuğunun gerçek sebebi buydu.

Görünürdeki sebep -halkına (ve Sang-drax'a) söylediği- titanlara hükmetmek ve onları ordusuna dahil etmekti. Gerçek hedefi Yedinci Kapı'nın yerini bulmaktı.

Xar onun kalede olduğundan emindi. Bunu iki gerçeğe dayanarak çıkarsamıştı: (bir) Haplo Pryan'daki kaleye gelmişti ve Kleitus ile Samah'a göre, Haplo Yedinci Kapı'nın yerini biliyordu; (iki) Sang-drax'ın dediği gibi, eğer Sartanların korumak isteyeceği bir şey varsa, titanlardan daha iyi muhafız bulabilir miydi?

Nexus Lordu, Sang-drax ile yirmi kadar Patryn eşliğinde, Haplo'nun verdiği, kalenin konumunu gösteren koordinatları takip ederek Pıyan'a ulaştı. Kaleyi bulmak kolaydı. Parlak renklerden oluşan yoğun bir ışık kaleden parlıyordu ve rehberlik ediyordu.

Xar içten içe Pryan'ın muazzam büyüklüğü karşısında hayret etti. Haplo'nun yazdığı hiçbir şey lordu bulduğu şeye hazırlamamıştı. Xar planlarını değiştirmeye, belki de, dört daima parlayan güneşi ile bu kocaman dünyayı keşfetmenin -titanların yardımı ile bile- imkansız olacağını düşünmeye zorlanmıştı.

Ama Yedinci Kapı'nın efendisi olsa imkansız olmazdı. "Kale, Lordum," diye bildirdi halkından biri.

"Gemiyi duvarların içine indir," diye emretti Xar.

Mükemmel bir iniş yeri görebiliyordu -duvarların hemen içinde büyük, açık bir alan, belki de pazar meydanı. Sabırsızca geminin inmesini bekledi.

Ama gemi inmedi. Alana yaklaşamadı bile. Kalenin duvarları ile aynı hizaya geldiğinde, gemi görünmez bir engele takılmış gibi oldu, ona hafifçe, zarar görmeden vurdu, ama içinden uçamadı. Patıynler tekrar tekrar denedi, ama faydasızdı.

"Sartan büyüsü olmalı, Lordum," dedi Sang-drax. "Elbette Sartan büyüsü!" diye tekrarladı Xar sinirle. "Bir Sartan kentini neyin korumasını bekliyordu ki"

Ama o bunu beklememişti ve bu da onu ötkelendiriyordu; Haplo kaleye girmişti. Nasıl Sartan büyüsü güçlüydü. Xar onu çözemiyordu; rün yapısının başlangıcını bulamıyordu. Böyle bir şey mümkündü, ama yıllarını alırdı.

Xar bir ipucu bulmayı umarak Haplo'nun raporunu tekrar okudu.

Kent orman zemininden yüksekte yapılmış, devasa bir duvarın ardında, en yüksek ağaçtan yükseğe tırmanıyor. Mermer kemerler üzerine yapılmış bir kubbenin üzerinde yükselen sütunlu, kristal bir kule kentin ortasında duruyor. Kulenin tepesi, bu dünyadaki en yüksek nokta olmalı... Işığın en parlak çıktığı yer, bu merkez kule.

Ama Haplo buradayken ışık beyazdı -ya da Xar öyle hatırlıyordu. Bu sersemletici renk cümbüşü değil. Işığın değişmesinin sebebi neydi? Ve en önemlisi, sebebi bulmak için nasıl içeri girecekti? Xar okumaya devam etti:

Orta kulenin çevresinde, kendi kopyası dört kule daha var ve kubbenin durduğu platformun üzerinde duruyorlar. Onlardan bir alt seviyede, sekiz kule daha. Bu kulelerin arkasından dev mermer düzlükler yayılıyor. Ve son olarak, koruyucu duvarın her iki ucunda, başka bir sütun duruyor. Bu sütunlardan, ana yönlere yerleştirilmiş dört tane var.

Dağdaki bir yol doğrudan altıgen, büyük ve Sartan rünleri işlenmiş, metal bir kapıya gidiyor- kent kapalı. Kapı mühürlenmiş.

Sartan rün yapısı kapıları açabilirdi, ama düşmanlarımızın bayüsünü kullanmayı reddettim. Sıradan, çözücü rün yapısı ku'tlanarak, mermer duvardan içeri girdim.

Demek fark bu, diye mantık yürüttü Xar. Haplo duvardan girmişti. Sartan büyüsü, ejderler gibi uçan düşmanlarından korunmak için, görünmez bir kübbe gibi duvarların üstünden yayılıyor olmalıydı. Duvarın büyüsü ya daha zayıftı, ya da zaman içinde zayıflamıştı.

"Gemiyi ormana indirin," diye emretti Xar. "Kalenin olabildiğince yakınına."

Mürettebatı gemiyi kale duvarlarının biraz ötesinde buldukları bir açıklığa indirdiler. Dev savaş gemisi, Abarrach Sartanlarının lav denizlerinde kullandığı, buharla işleyen ejder germilerindendi. Patrynlerin işine yaraması için tamamen elden geçirilmişti ve ağaç tepelerinin üzerinde kolayca süzülerek geniş bir yosun yatağına indi.

Çizgi çizgi, çok renkli ışık huzmeleri çevrelerindeki gür bitki örtüsünün içinden sızdı, geminin üzerine kaydı, devamlı değişen desenler yaratarak oynaştı.

"Lordum!" Patrynlerden biri lomboz deliğine işaret etti. Geminin yanında dev bir varlık duruyordu, o kadar yakındı ki, pruvada bulunsalardı uzanıp dokunabilirlerdi. Varlık bir adam gibiydi, ama rengi ormanın renginde ve dokusundaydı, böylece ağaçların arasında kolayca gözden kaybolabiliyordu -neredeyse tepesine inip, o ana kadar görernemelerinin bir sebebi buydu. Dev başında göz yoktu, ama sabit bakışlarla bir yere bakıyor gibiydi. Kıpırdamadan, sanki transta gibi duruyordu.

"Bir titan!" Xar'a çok ilginç gelmişti. Şimdi baktığında, onlardan daha fazlasını gördü. Altı kadarı gemisinin çevresindeydi.

Haplo'nun raponınu hatırladı:

Dokuz metre yüksekliğinde yaratıklar. Derileri arka plana

uyum sağlıyor ve görülmelerini güçleştiriyor. Gözleri yok; körler, ama görme duyularını telafi eden başka duyuları var. Bir şeye takıntılılar: kaleler. Karşılaştıkları herkese kaleler hakkında sorular soruyorlar ve soruları tatmin edici şekilde yanıtlanmadığı zaman (ve şimdiye kadar kimse tatminkar yanıtın ne olduğunu bulamadı) yaratıklar ölümcül bir öfkeye kapılıyor, yakınlarındaki her canlı varlığı öldürüyorlar. Menschlere gözkulak olmak (ve muhtemelen ışıkla ilgili bir amaç için) yaratılan titanlar Sartan büyüsünün kaba bir şeklini kullanıyorlar.. .

Bu yaratıklar neredeyse beni yok edeceklerdi. Gemimi parçalamalarına az kalmıştı. Güçlüler ve onları kontrol etmenin bir yolunu düşünemiyorum.

"Sen onları kontrol etmenin bir yolunu düşünemedin," dedi Xar. "Ama zaten, Haplo, oğlum, sen ben değilsin.

"Bu yaratıklardan oluşan bir savaş gücüne hiçbir şey karşı koyamaz!" dedi tatmin içinde Sang-drax'a. "Hiç de o kadar tehlikeli görünmüyorlar. Bizi rahatsız etmeyecekleri açık."

Ama ejder-yılan endişeli görünüyordu. "Doğru, Lord Xar. Bir tür büyü altında olduklarını düşünüyorum. Eğer kaleye gidecekseniz, şimdi gitmelisiniz. Ne tür büyü altındalarsa, yok olmadan önce."

"Saçma, onlarla başa çıkabilirim," diye yanıt verdi Xar horgörü ile. "Sana neler oluyor?"

"Büyük bir güç hissediyonım," dedi Sang-drax alçak sesle.

"KötücüI bir güç..."

"Bu akılsız şeyler değil, herhalde," diye sözünü kesti Xar, titanlara bir bakış fırlatarak.

"Hayır. Bu zeki ve kurnaz bir güç." Sang-drax bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak sesle konuştu. "Sanırım bir tuzağa düştük, Nexus Lordu."

"Bana gelmemi tavsiye eden sendin," diye hatırlattı Xar ejder-yılana.

"Ama fikri kafanıza sokan ben değildim, Lordum," diye karşılık verdi Sang-drax, tek kırmızı gözünü kapatarak.

Xar memnun olmamıştı. "İlk önce buraya gelmem için başımı ağrıtıyorsun, şimdi de gitmem için beni uyarıyorsun. Eğer ağzının iki köşesinden farklı farklı konuşmaya devam edersen, dostum, boğulacaksın!"

"Ben yalnızca lordumun güvenliği için endişeleniyorum..."

"Kendi kıymetli derin için de... Yani, öyle mi? Eh, benimle geleceksen gel. Yoksa burada kalıp 'kötücül' güçten mi saklanacaksın?"

Sang-drax yanıt vermedi, ama gemiden ayrılmak için bir hareket de yapmadı.

Xar kapağı açtı, geminin iskele tahtasından orman zeminine indi. Hızla çevresini taradı, titanlara ihtiyatla baktı.

Canavarlar ona dikkat etmedi. Ayaklarının dibinde bir böcek de olabilirdi. Başları kaleye dönmüştü. Gökkuşağı ışıltılar yaratıkları ışığa boğmuştu.

Ve o zaman mırıltıyı duydu.

"Bu sinir bozucu gürültüyü kim yapıyor" diye sordu lord. Geminin üst güvertesinde duran, koşmaya ve lordunun istediği her şeyi yapmaya hazır bir Patryn'e işaret etti. "O tuhaf mırıltının nereden geldiğini bul ve durdur."

Patryn hızla yanlarından ayrıldı. "Lordum," diye bildirdi döndüğünde, "gemideki herkes sesi duyabiliyor, ama kimse kaynağı hakkında bir fikire sahip değil. Ses gemiden gelmiyor. Eğer fark ettiysen, Lordum, dışarıda içeride olduğundan daha yüksek. "

Doğru, diye itiraf etti Xar. Ses gerçekten de burada daha yüksek geliyordu. Başını eğdi. Kaleden geliyor gibiydi.

"O sesin içinde sözcükler var," dedi Xar, dikkatle dinleyerek.

"Sanki birisi ile konuşuyor gibi, Lordum," diye fikir yürüttü Patryn.

"Konuşuyor gibi" diye tekrarladı Xar kendi kendine. "Evet, ama ne söylüyor? Ve kime?"

Dikkatle dinledi; sözcükleri belirten ton ve tizlik değişimlerini ayırt edebiliyordu. Neredeyse ne söylediklerini de çıkaracaktı, ama tam olarak değil. Ve, diye sonuca vardı, sesin bu kadar sinir bozucu olmasının sebebi bu. Kaleye gitmek için bir sebep daha.

Yosuna ayak bastı, kaleye doğru yürümeye başladı. Açık bir yol bulmak konusunda endişelenmiyordu. Büyüsü en yoğun çalıların içinde yol açabilirdi. Ama gözlerini titanlardan ayırmadı, kendini savunmaya hazır, ihtiyatla ilerledi.

Titanlar ona dikkat etmedi. Görmeyen kafaları tek yöne çevrilmişti -kaleye.

Xar gemisinden kısa bir mesafe uzaklaşmıştı ki, Sang-drax aniden yanında belirdi.

"Eğer kale artık çalışıyorsa, bu Sartanların içeride olduğu ve onu işlettiği anlamına gelebilir," diye uyardı Sang-drax. "Haplo kalede kimsenin olmadığını raporladı..."

"Haplo bir hain ve yalancı!" diye tısladı ejder-yılan.

Xar buna karşılık vermek için bir sebep görmedi. Dikkatini titanlardan ayırmadan, gemisinden uzaklaşmaya devam etti. Canavarların hiçbiri ona en ufak bir ilgi bile göstermiyor gibiydi.

"Işığın Yıksı-diksi'nin çalışmaya başlaması ile bir ilgisi olması daha olası," diye karşılık verdi Xar soğuk bir sesle.

"Ya da her ikisi birden," diye katıldı Sang-drax. "Ya da daha da kötüsü," diye ekledi alçak sesle.

Xar ona bir bakış fırlattı. "O zaman ne olduğunu ben bulacağım. İlgin için teşekkür ederim. Artık gemiye dönebilirsin."

"Sizinle gelmeye karar verdim, Lordum."

"Gerçekten mi? Daha önce seni bu kadar korkutan 'kötücül güce' ne oldu?"

"Korkmadım," diye yanıt verdi Sang-drax somurtarak. "Ona saygı duydum, siz de öyle yapsanız iyi olur, Nexus Lordu, çünkü o benim olduğu kadar sizin de düşmanınız. Onu araştırmam istendi."

"Kim tarafından? Ben böyle bir emir vermedim." "Kardeşlerim tarafından, Lordum. Eğer siz de onaylarsanız."

Xar yılansı seste bir alaycılık sezdi, ima ettiği şeyden hoşlanmadı. "Sartanlardan daha büyük düşman yok, evrende onlarınkinden -ve bizimkinden- daha büyük güç yok. Bunu hatırlasan iyi edersin. Sen ve kardeşlerin."

"Peki, Lordum," dedi Sang-drax alçakgönüllükle, hatasını anlamış gibi görünerek. "Hakaret etmek istemedim. Arianus'ta Yıksı-diksi'nin çalışmaya başladığını öğrendim. Kardeşlerim arada bir bağlantı olup olmadığını öğrenmemi istedi."

Xar nasıl bir bağlantı olabileceğini göremiyordu -ya da neden olması gerektiğini. Konuyu daha fazla düşünmedi, açıklıktan çıktı ve ormana girdi. Büyüsü ağaç dallarının geçmesi için kalkmasını sağlıyordu. Dolaşık sarmaşıklar yol açmak için sürünüp uzaklaşıyordu. Güvertede toplanmış, gerekirse onu savunmak için koşmaya hazır halkına baktı. Elini sallayarak gideceğini belirtti. Onlar gemide kalacak, onu koruyacak, güvende tutacaktı.

Xar bir ağaç gövdesini dolandı ve aniden titanlardan birinin incik kemiği ile karşı karşıya geldi. Yaratık homurdandı, hareket etmeye başladı. Nexus Lordu hemen kendini savunmaya hazırlandı. Ama anlaşılan titan onu fark etmemişti. Öne doğru yavaş, tereddütlü bir adım atıyordu.

Yaratığa bakan Xar, görmeyen yüzün üzerinde bir mutluluk ifadesi gördü.

Ve sonra mırıltının içinde sözcükler ayırt etti.

Dönün. .. Dönün...

Ve tam geri kalanını çıkarabileceğini düşünürken, mırıltı durdu. Gökkuşağı ışık söndü. Ve Pryan'ın dört güneşi gökyüzünde parlamaya devam etse de, orman önceki hali ile karşılaştırılınca oldukça karanlık geliyordu.

Titan başını çevirdi. Gözsüz yüz, Xar'a döndü. Titan artık mutlu görünmüyordu.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KALE
PRYAN

"Kapat şu makineyi!" diye bağırdı Roland.

"Kapatamam!" diye bağırarak karşılık verdi Paithan. "Titanları çağınyor!"

"Belki çağırıyor, belki çağırmıyor. Kim bilebilir Dahası, titanlara bak. Sarhoş gibi davranıyorlar..."

"Sarhoşmuş, kıçımın kenarı! Yalnızca o kıymetli makineni kapatmak istemiyorsun. O lanet şeyi bizden daha çok düşünüyorsun!"

"Ah, Roland, bu doğru değiL.." diye başladı Rega.

"Bana 'Ah, Roland' deme!" diye kız kardeşini tersledi Roland. "Dün gece aynı şeyi sen de söyledin!"

"Ama gerçekten öyle düşünmüyordum," dedi Rega telaşla, Paithan'a özür dilercesine bakarak.

"Sen kapatmaya çalış madem. Hadıı" diye bağırdı Paithan, elini kapıya doğru sallayarak.

"Belki denerim!" dedi Roland çalımla, yılmış görünerek, ama meydan okumayı reddedemeyerek.

Kapıya doğru bir adım attı. Işık söndü; mırıltı durdu. Roland da durdu.

"Ne yaptın?" diye sordu Paithan, öfkeyle üzerine yürüyerek.

"Hiçbir şey! Yemin ederim! Lanet şeyin yanına bile gitmedim!"

"Bozdun!" Paithan yumruklarını sıktı.

Roland da yummklarını sıktı, dövüş pozisyonu aldı. "Dışarıda biri var!" diye haykırdı Rega.

"Beni kandırmaya çalışma, Rega." Roland ve Paithan birbirlerinin çevresinde çemberler çiziyordu. "İşe yaramaz. O sivri kulaklarını ensesinde bağlayacağım..."

"Kesin şunu, ikiniz de!" Rega Paithan'ı yakaladı, neredeyse yere yıkarak pencereye götürdü "Bak, lanet olsun! Kapının dışında iki kişi var -görünüşlerine bakılırsa iki insan."

"Om'un kulakları, orada birileri var gerçekten!" dedi Paithan hayret içinde. "Titanlardan kaçıyorlar."

"Ah, Paithan, yanılmışsın!" dedi Rega heyecanla. "Bu dünyada başkaları da var."

"Uzun sürmeyecek," dedi Paithan. sertçe. "Orada elliden fazla canavar var ve onlar yalnızca iki kişi. Asla başaramayacaklar. "

"Titanlar! Onları yakaladı! Yardım etmek zorundayız!" Rega koşmaya başladı.

Paithan onu belinden yakaladı.

"Sen delirdin mi? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok!"

"O hakİı, kardeşim." Roland yumruklarını indirmiş, pencereden dışarı bakıyordu. "Dışarı çıkarsak biz de ölürüz..."

"Dahası," diye ekledi Paithan hayranlık dolu bir sesle, "yardımımıza ihtiyaçları varmış' gibi görünmüyor. Kutsal Annemiz! Bunu gördün mü?"

Hayret. içinde Rega'yı bırakan Paithan pencereden dışarı sarktı. Roland yanına yanaştı. Rega onların omuzlarının üzerinden bakmak için parmakuçlarında yükseldi.

Kale Pryan'ın bitki örtüsü üzerinde yükselen birkaç dağdan birindeydi. Orman onu çevreliyordu, ama içine girememişti. Çentikli kayaların arasında uzanan bir yol ormandan kaleye, altıgen şekilli, üzerine kitaplarda "rün" denilen resim yazılar işlenmiş büyük, metal kapıya gidiyordu.

Bir zamanlar, devirler önce, kalede kısılı kalmış beş kişi, et yiyen bir ejder tarafından kovalanarak o yoldan koşmuşlardı. Büyülü kapıyı nasıl açacağını keşfeden cüce, Drugar olmuştu. İçeri kaçıp ejderi dışarıda bırakmışlardı.

Şimdi aynı tehlikeli yolda iki kişi koşuyor, kalenin güvenli duvarlarına ulaşmaya çalışıyorlardı. İri yumruklarında dallar taşıyan titanlar, böcekler kadar küçük ve savunmasız görünen düşmanları ile arayı kapatıyorlardı.

Ama sonra, yabancılardan siyah cüppelere bürünmüş olanı, ilerleyen titanlarla yüzleşmek üzere döndü. Adam ellerini kaldırdı. Çevrelerinde mavi ışık alevlendi, dans etti, dolaştı, sonra dev bir mavi dalga halinde yayıldı, alevalev yanan mavi bir duvar halinde.

Titanlar büyülü ateş karşısında geriledi. Yabancılar canavarların kafa karışıklığından faydalanarak yolda koşmaya devam ettiler.

"Haplo," diye mırıldandı Paithan.

"Ne?" diye sordu Rega.

"Agh! Tırnaklarını omzuma batırmak zorunda mısın? Mavi ateş bana Haplo'yu hatırlattı, o kadar."

"Belki. Ama bak, Paithan. Ateş titanları durdurmadı!" Büyülü ateş titreşti, söndü. Titanlar ilerlemeye devam etti. "Ama ikisi kapıya neredeyse vardılar. Güvende olacaklar."

* Muhtemelen Paithan'm, Xar'ı insan sanmasının sebebi. Hiçbir elf, uğursuz sayılan siyah renkli giysiler giymez.

Üçü bu ölüm kalım yarışını izleyerek sustu.

Yabancılar -biri siyah cüppeye, diğeri sıradan insan giysilerine bürünmüştü -metal kapıya ulaşmıştı. Aniden durdular. "Onları durduran ne?" diye merak etti Roland.

"İçeri giremiyorlarl" diye haykırdı Rega.

"Elbette girebilirler," diye alayetti Roland. "Öyle büyü yapabilen her büyücü kapıyı açabilir."

"Haplo girmişti," dedi Paithan. "Ya da en azından girdiğini iddia etmişti."

"Haplo hakkında gevezelik yapmayı bırakır mısın!" diye bağırdı Rega ona. "Sana içeri giremiyorlar, diyorum. Aşağı inip kapıyı onlara açmamız gerek."

Paithan ve Roland bakıştılar. Hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Rega ikisine de öfkeli bakışlar fırlattı; sonra dönerek merdivene yöneldi.

"Hayır! Bekle! Eğer onlara kapıyı açarsan, titanlan da içeri alırsın!"

Paithan uzandı, ama Rega hazırlıklıydı. Elinden kaçtı, Paithan onu durduramadan fırlamış, koridorda koşmaya başlamıştı.

Paithan elfçe bir küfür salladı ve arkasından koşmaya başladı. Yalnız olduğunu fark edince, durdu ve döndti. "Roland! Hadi! Titanları uzaklaştırmak için ikimize de ihtiyaç olacak..."

"Gerek yok," dedi Roland. Paithan'ı yine pencereye.. çağırdı. "Drugar aşağıda. Kapıyı o açıyor."

Cüce boynuna astığı madalyonu çıkardı ve daha önce yaptığı gibi rünlerin içine yerleştirdi, yalnız bu sefer kapının dışına değil içine. Cücenin madalyonundaki desen mavi bir alevle yandı, yayıldı. Ateşi ne zaman kapının üzerindeki desenlerden birine dokunsa, o desen de mavi alevaldı. Kısa süre sonra parlak bir büyü çemberi yanıyordu.

Kapılar açıldı. İki yabancı, titanlar peşlerinde kükrerken içeri daldı. Ama büyülü ateş onları da şaşırttı. Gerilediler. Kapılar kapandı alevler söndü.

Titanlar kapıyı yumrukları ile dövmeye başladı.

"Kaleye saldırıyorlar!" diye haykırdı Paithan dehşet içinde.

"Bunu daha önce hiç yapmamışlardı. Sence içeri girebilirler mi?"

"Ben nereden bileyim?" diye terslendi Roland. "Uzman olan sensin. Tüm o lanet kitapları okuyan sensin! Belki makineni tekrar çalıştırmalısın. Bu onları sakinleştiriyor gibi."

Paithan memnunlukla makineyi yine çalıştırabilirdi, ama nasıl yapacağı konusunda bir fikri yoktu. Ama bunu Roland'a söyleyemezdi ve bir an, Roland Paithan'a kıskançlık dolu bir saygıyla baktı.

İnsanın bilmediği şey onu incitmezdi de, Paithan'a göre. Bırak mekanik dehası olduğumu düşünsün. Eğer şanslıysam, makine kendi kendine çalışmaya başlayacak. Değilsem ve titanlar duvarı yıkmayı başarırsa, eh, zaten gerçek fazla işlerine yaramayacaktı.

"Makine... ee... dinlenmek zorunda. Kısa süre sonra çalışır." Paithan haklı çıkması için Om'a dua etti.

"Çalışsa iyi olur. Yoksa hepimiz dinleneceğiz -huzur içinde yatacağız, eğer demek istediğimi anlıyorsan."

Açık pencereden titanların kükremelerini, içeri girmek için çılgınca duvarları dövdüklerini açıkça duyabiliyorlardı. Rega aşağı inmiş, siyah cüppeli insanla konuşuyordu.

"İçimizden biri aşağı inmeli," diye öneride bulundu Paithan, Roland'ı dürterek.

"Evet, sen inmelisin," diye kabullendi Roland, Paithan'ı dürterek.

Aniden pencereyi devasa bir şekil doldurarak güneş ışığını

engelledi. Kötü, boğucu, karanlık bir koku geldi.

Korkudan akıllarını yitirecek gibi olan ikisi birbirlerine tutundular ve birbirlerini aşağı çektiler. Büyük, yeşil pullu bir beden perıcerenin yanından kaydı, büyük bir hızla dış duvara sürtündü.

"Bir ejder!" dedi Paithan titreyerek.

Roland tekrarlanmaması gereken bir şey söyledi.

Dev bir pençe pencereden içeri daldı.

"Aman tanrım!" Paithan, Roland'ı kucaklamayı bıraktı, yere yapıştı.

Roland kollarını başının üzerine kaldırdı.

Ama mermer duvarın bir kısmını yıktıktan sonra pençe kayboldu. Anlaşılan ejder pencereyi güç almak için kullanmıştı. Yeşil pullu beden kıvrılarak uzaklaştı. Günışığı içeri girdi.

İkisi titreyerek pencere pervazına tutundular, ihtiyatla kalkıp, dışarı bakular.

Ejder kuleden aşağı kaydı, kanatsız bedenini yüksek burçlara sararak aşağıdaki avluya indi. Avludakiler -Rega, Drugar ve iki yabancı- dehşet içinde donmuş görünüyorlardı. İçlerinden hiç biri kıpırdamadı. Ejder onlara doğru atıldı.

Paithan inledi, eliyle gözlerini örttü.

"Rega! Koş!" diye bağırdı Roland pencereden dışarı.

Ama ejder onlara hiç bakman, gürleyerek yanlarından geçti ve doğrudan kapıya yöneldi. Sartan rünleri mavi, kırmızı parladı, ama ejder büyünün ve metal kapının içinden geçip gitti.

Duvarın dışında, ejder hayret verici bir yüksekliğe erişti, başı kalenin en yüksek kulesi ile neredeyse aynı hizaya geldi. Titanlar döndüler ve muazzam bedenlerinden hiç beklenmeyecek bir zarafetle hareket ederek kaçtılar.

"Bizi kurtardı!" diye haykırdı Paithan.

"Evet, öğle yemeği için," dedi Roland sertçe.

"Saçma!" dedi arkalarından bir ses.

Paithan yerinde sıçradı, kafasını pervaza çarptı. Roland hızla döndü, dengesini kaybetti ve neredeyse gerileye gerileye, pencereden dışarı düşüyordu. Neyse ki birşeylere tutunma ihtiyacı hisseden Paithan, Roland'ı yakalamıştı. ikisi de şaşkın, bakakaldılar.

Tel tel beyaz sakalları, fare tüylü renkli cüppesi ve perişan görünüşlü bir şapkası olan yaşlı bir adam kollarını sallayarak ve kendinden çok memnun görünerek onlara yaklaşıyordu,

"Ejder tamamen benim kontrolüm altında. Ben olmasaydım, şimdiye kadar pestile dönmüştünüz. Ramak kalmıştı -Ramak da kimse. Deyyus eksi makina da diyebilirsiniz."

Yaşlı adam zaferle, elf ile insanın önünde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve topuklarının üzerinde sallandı.

"Ne makinası-" diye sordu Paithan zayıfça.

"Deyyus eksi makina," diye tekrarladı yaşlı adam, kaşlarını çatarak "Senin gibi koca kulaklı biri duyabilir sanırsın. Pestil olmanıza ramak kalmışken hayatlarınızı kurtarmak için aşağı uçtum. Deyyus eksi makina. Bu Latince," diye ekledi yaşlı adam önemli havasında. "Şey anlamına gelir... yani, şey... eh, yani tam şeyde ortaya çıktığın... yani ramak kaldığında."

"Anlamıyorum," Paithan yukundu.

Roland'ın sesi bile çıkmıyordu.

"Elbette anlamazsın," dedi yaşlı adam. "Anlamak için büyük ve güçlü bir büyücü olman gerek. Tesadüfen büyük ve güçıü bir büyücü değilsindir, değil mi?" Endişeli görünüyordu.

"H -hayır." Paithan başını salladı.

"Ah, işte, gördün mü?" dedi yaşlı adam kendini beğenmişlikle.

Roland titreyerek nefes verdi. "Sen... sen Zifnab değil misin?"

"Öyle miyim? Bekle!" Yaşlı adam gözlerini kapattı, ellerini uzattı. "Söyleme. Tahmin edeyim. Zifnab. Hayır. Hayır. Bu olduğunu sanmıyorum."

"O zaman... sen kimin nesisin?" diye sordu Roland.

Yaşlı adam doğruldu, göğsünü çıkardı, sakalı çenesini okşadı. "Adım Bond. James Bond."

"Hayır, efendim," dedi mezardan gelirmiş gibi bir ses koridordan. "Bugün olmaz, korkarım, efendim."

Yaşlı adam irkildi, Paithan ile Roland'a yanaştı. "Ona dikkat etmeyin. Muhtemelen bu Moneypenny'dir. Benim için yanıp tutuşuyor. "

"Senin öldüğünü gördük!" diye soludu Paithan.

"Ejder seni öldürdü!" diye hınldadı Roland.

"Ah, onlar beni hep öldürüyor. Ama ben son makarada dönüyorum. Deyyus ekst makina falan. Yakınlarda sek martini yoktur, değil mi?"

Ölçülü ayak sesleri koridorda yankılandı. Ayak sesleri yaklaştıkça yaşlı adamın sinirliliği arttı, ama görünüşe göre uğursuz sesi duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Çok uzun boylu, etkileyici bir centilmen, yaşlı adama yaklaştı. Gelen adam baştan ayağa siyahlar giymişti -siyah yelek, siyah ceket, siyah kurdeleli siyah diz boyu pantolon, siyah çerap,

siyah tokalı siyah ayakkabılar. Uzun saçları beyazdı ve ensesinde siyah kurdele ile bağlanmıştı, ama yüzü genç ve ağır, oldukça sertti. Adam eğildi.

"Efendi, Quindiniar. Efendi Kızılyaprak. Sizi yine gördüğüme memnun oldum. Umarım sağlığınız yerindedir."

"Zifnab öldü!" diye ısrar etti Paitl)an. "Gözlerimizle gördük!"

"İstediğimiz her şeyi elde edemeyiz, değil mi?" Etkileyici adam derin bir iç çekti. "Lütfen beni affedin." Bakışlarını tavana dikmiş olan yaşlı adama döndü. "Üzgünüm, efendim, ama bugün Bay Bond olamazsınız."

Yaşlı adam bir melodi mırıldanmaya başladı. "Dım diidi dım -dım, dım, dım. Dım diidi dım -dım, dım, dım. Dım diidi dım -dım, dım, dım. Bam -di dım."

"Efendim." Etkileyici centilmenin sesi biraz sinirli çıkmıştı.

"Gerçekten ısrar etmek zorundayım."

Yaşlı adam sinmiş gibi göründü. Şapkasını çıkardı, kenarından tutup çevirmeye başladı, bu arada kaşlarının altından etkileyici centilmene hızlı bakışlar fıdatıyordu.

"Lütfen," diye sızlandı yaşlı adam.

"Hayır, efendim."

"Yalnızca bugün"

"Olmaz, o kadar, efendim."

Yaşlı adım içini çekti. "o zaman ben kimim" "Zifnab'sınız, efendim," dedi etkileyici centilmen içini çekerek.

"O geveze aptal!" Yaşlı adam fena halde bozulmuştu. "Siz öyle diyorsanız, efendim."

Yaşlı adam şişti, köpürdü ve şapkasını perişan etti. Aniden bağırdı. "Ah, ha! Zifnab olamam! O öldü!" Kemikli parmağını Paithan ile Roland'a uzattı. "Onlar söylesin! Tanıklarım var!"

"Deus ex machina,* efendim. Son makarada kurtuldunuz." "Lanet olsun makinalara!" diye haykırdı Zifnab büyük bir öfke ile.

1 Tanrının işi. (Latince) (Y.H.N.)

"Evet, efendim," dedi etkileyici adam sakinlik içinde. "Şimdi, efendim, eğer size hatırlatmama izin verirseniz. Nexus Lordu avluda..."

"Avlu... Kutsal Annemiz! Ejder!" Paithan hızla döndü, pencereden aşağı düşecek oldu. Tam zamanında kendini topladı, gözlerini kırpıştırdı. "Gitmiş."

Roland döndü. "Ne? Nereye?"

"Ejder. Gitmiş!"

"Tam olarak değil, bayım," dedi etkileyici centilmen eğilerek. "Bahsettiğiniz kişi benim sanırım. Ejder benim." Adam tekrar Zifnab'a döndü. "Benim de avluda işlerim var, efendim."

Yaşlı adam korkmuş görünüyordu. "Bunun sonu dövüş mü?"

"Umarım değildir, efendim," dedi ejder. Sonra sesi yumuşadı. "Ama korkarım uzun bir süre yanınızda olmayabilirim. Ama sizi iyi arkadaşların arasında bıraktığımı biliyonım."

Zifnab titreyen elini uzattı. "Kendine dikkat edeceksin, değil mi, ihtiyar dostum?"

"Evet, efendim. Ve siz de gece içinizi ısıtacak içkinizi alacaksınız, değil mi? Düzeninizin bozulması sizin için hiç. .."

"Ah, evet, evet. İç ısıtan içki. Kesinlikle." Zifnab kızardı, Paithan ile Roland'a yan yan baktı.

"Ve Nexus Lordu'na gözkulak olacaksınız, değil mi? Onun şeyi bulmasına izin vermeyin - biliyorsunuz işte."

"Biliyor muyum?" diye şaşkınlıkla sordu Zifnab.

"Evet, efendim, biliyorsunuz."

"Eh, sen öyle diyorsan," dedi Zifnab teslimiyet havasında. Ejder bunun karşısında pek de memnun olmuş görünmedi, ama yaşlı adam şapkasını başına yerleştirmiş, koridorda hızla uzaklaşıyordu.

"Baylar." Ejder Paithan ile Roland'a son kez eğildi. Sonra yok oldu.

"Bu zor işleri bırakmam lazım." Roland alnındaki teri sildi.

"Hey, siz ikiniz!" Zifnab durdu, omzunun üzerinden arkaya baktı. "Geliyor musunuz?" İhtişamla merdivene işaret etti. "Bir konuğunuz var! Nexus Lordu geldi."

"O da kimse," diye mınldandı Paithan.

Başka yapacak işleri olmadığından, neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikirleri olmadan ama öğrenmeyi ümitsizce arzulayarak, gönülsüzce yaşlı adamı takip ettiler.

Yıldız Odası'nın kapısından geçerlerken, makina yine çalışmaya başladı.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Xar kötü bir ruh hali içindeydi. Bir avuç kör suaygırından kaçmak zorunda kalmıştı; sonra bir menschin bile çözebildiği bir büyü yüzünden kapıdan girememişti. Son olarak, hayatını olmasa bile vakarını ve sağlığını bir ejdere borçlu kalmıştı. Bu onu deli ediyordu. Bu ve Haplo'nun kaleye girebilmesi, ama Nexus Lordu'nun girememesi.

"Eğer Haplo doğruyu söylüyorsa," dedi Sang-drax alçak sesle.

İkisi kapının hemen içinde duruyorlardı. üç mensch -iki dişi ve bir erkek- onlara tıpkı Xar'ın menschlerden beklediği gibi aptal aptal bakıyorlardı.

"Haplo doğruyu söyledi," diye karşılık verdi Xar sertçe. "Yüreğinin içini gördüm. Buradaydı. Bu kaleye girdi. Ve bunlar -bu zayıf akıllı menschler de içeri girmeyi başardı." Patrynce konuşuyordu ve' bu yüzden düşüncelerini serbestçe ifade edebiliyordu. "Peki sana ne oluyor?"

Sang-drax endişeyle çevresine bakınıyordu, tek gözü kalenin her kısmına dönüyordu - duvarlar, kuleler, pencereler, yerdeki gölgeler, yukandaki mavi-yeşil gökyüzü.

"Ejderin nereye gittiğini merak ediyorum, Lordum."

"Ne fark eder? Solucan gitti. Bırak artık. Düşünmemiz gereken başka, daha önemli şeyler var."

Sang-drax çevresine bakınmaya devam etti. Menschler ona bakıyor, muhtemelen nesi olduğunu merak ediyordu.

"Kes şunu!" diye emretti Xar Sang-drax'a, iyice sinirlenerek.

"Aptal gibi görünüyorsun! Neredeyse korktuğunu düşüneceğim".

"Yalnızca siz ve güvenliğiniz için, Lordum," diye yanıt verdi Sang-drax gergin bir gülümseme ile. Tek kırmızı gözü dolanmaya devam etti, sonra menschlere dikildi.

İçlerinden biri, bir insan kadını öne çıktı. "Hoşgeldiniz, baylar," dedi insanca konuşarak. "Titanları uzaklaştırdığınız için teşekkür ederiz. Harika bir büyüydü!" Xar'a saygı ve hayranlıkla bakıyordu.

Xar memnun oldu, kendisini daha iyi hissetti. "Şehrinize girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim, hanımefendi. Ve size bayım," -cüceye eğildi- "kapıdaki yardımınızdan dolayı."

Xar dikkatle Cücenin boynundaki madalyona baktı. Patryn, Satran rünlerini nerede görse tanırdı.

Kaşlarını çatan cüce elini madalyonun üzerine koydu, ağır deri zırhının altına soktu.

"Affınıza sığınırım, bayım," dedi Xar alçakgönüllülükle. "Kaba davranmak istemedim. Yalnızca madalyonunuza bakı yordum. Nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedi cüce sert sert.

Xar bekledi.

Cüce sessiz kaldı.

Cüceye öfkeli bir bakış fırlatan insan kadını onun önüne geçti ve Xar'a yaklaştı.

"Drugar'a aldırmayın, bayım. O bir cüce," diye ekledi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Benim adım Rega Kızılyaprak. Ve bu da Aleatha Quindiniar." Diğer dişiye işaret etti -bu elfti.

Kadın bir mensch için oldukça güzeldi. Xar ona eğildi.

"Memnun oldum, hanımefendi."

Kadın ona soğukça, tembel bir şekilde başını eğdi. "Sizi buraya Haplo mu yolladı?"

Sang-drax telaşla araya girdi. "Bu Xar'dır. Lord Xar. Haplo, lordumun kuludur. Lordum, Haplo'yu göndermişti. Haplo lordumu göndermedi." .

Rega etkilenmiş göründü. Drugar'ın kaşları daha da fena çatıldı. Aleatha, sanki bütün bunlar anlatılamayacak kadar can sıkıcıymış gibi esnemesini bastırdı. Rega tanıştırmaya devam etti. İki erkek -bir insan ve bir elf- fırlayıp gelmişti.

"Bu kardeşim, Roland, ve benim... ee... arkadaşım, Paithan Quindiniar."

"Merhaba, bayım." Paithan, Xar'ı hızla süzdü, sonra hemen Rega'ya döndü. "Onu gördün mü? Buraya geldi mi?"

"Bütün bu heyecan esnasında neredeydin, Roland?" diye sordu Aleatha ahenkli bir sesle. Yatağının altında saklanıyor muydun"

"Hayır, saklanmıyorum!" dedi Roland öfkeyle, ona dönerek. "Ben..."

"Roland." Rega onu çekiştirdi. "Kaba davranıyorsun. Bu Lord Xar."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, bayım." Roland lorda kısaca baş salladı, sonra Aleatha'ya döndü "Eğer bilmek istiyorsan, Paithan ve ben kulede kısılı kaldık. Hem de şeyle birlikte" . "

"Tam önümüzdeydi!" diye araya girdi Paithan. "Burada olmak zorunda"

"Siz kimden bahsediyorsunuz?"

"Ejder!" dedi Roland.

"Zifnab!" dedi Paithan aynı anda.

"Kim dedin" diye sordu Rega.

"Zifnab."

Rega, Paithan'a şok içinde baktı.

Xar ve Sang-drax hızla bahştılar. Xar'ın dudakları gerildi.

"Zifnab," diye tekrarladı Rega şaşkınlık içinde. "Paithan, bu mümkün değil. O öldü."

"Alı, hayır, ölmedi," dedi Roland.

Aleatha gülmeye başladı.

"Bu komik değil, Thea," diye terslendi Paithan. "Buradaydı. O onun ejderiymiş. Hayvanı tanımadınız mı?"

Sang-drax hızla içini çekti. Tek kırmızı göz parladı, daraldı. Bir tıslama çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu Xar, Patrynce.

"Yaşlı adam. Artık kim olduğunu biliyorum."

"o bir Sartan..."

"Hayır. Ya da, eskiden öyleydi. Artık değil. Onlardan biri olmuş!"

"Nereye gidiyorsun"

Sang-drax kapıya yanaşmaya başlamıştı. "Yaşlı adama dikkat edin, Lordum. Dikkat edin..."

Tamamen siyahlara bürünmüş etkileyici bir centilmen gölgelerin içinde maddeleşti.

Onu görünce Sang-drax işaret etti. "Ejder o, Lordum! Yakalayın onu! Öldürün! Çabuk, henüz bu zayıf bedende iken!"

Xar'a bir şey söylenmesine gerek yoktu. Derisindeki desenler kırmızı mavi parladı, onu düşmanına karşı uyaran bir ateşle yandı.

"Hep korkaksın, değil mi?" Ejder, Sang-drax'la yüzleşti. "Bu bizim savaşımız."

"Onu öldürün, Lordum!" diye ısrar etti ejder-yılan. Diğerlerine döndü, dillerini anlamadıklarından şaşkınlık içinde bakıyorlardı. "Kardeşlerim." İnsanca konuşmuştu. "Aldanmayın. Bu adam göründüğü gibi değil. O bir ejder! Ve hepimizi katletmeyi planlıyor. Onu öldürün! Çabucak!"

"Gidin, sığınacak bir yer bulun, dostlarım. Ben bununla ilgilenirim," dedi Xar, menschlere.

Ama onlar yerlerinden kıpırdamadılar. Korkmuş, kafaları karışmış, ya da çok aptaldılar -kim bilir Aptal veya değil, yolunun üzerinde duruyorlardı.

"Kaçın, aptallar!" diye bağırdı Xar çileden çıkarak.

Etkileyici centilmen hem Xar'ı, hem de menschleri görmezden geldi, Sang-drax'ın üstüne yürümeye devam etti. Küfürler savuran Sang-drax yavaş yavaş geriliyor, kapıya doğru çekiliyordu.

"Onu öldürün, Lorduml" diye tısladı.

Xar dişlerini sıktt. Menschleri öldürmeden ejderi öldürecek bir büyü yapamazdı. Ve menschlere ihtiyacı vardı, onları sorgulaması gerekiyordu.

Belki de ejderi gerçek şeklinde görünce korkar, kaçarlardı. Lord havada tek bir desen çizdi: Bu basit bir büyüydü, savaş büyüsü değildi. Desen kırmızı kırmızı alevlendi, yayıldı, havada yanarak siyahlı adama doğru ilerledi.

O anda siyahlı adam, sızlanan Sang-drax'ı boğazından yakaladı. Desen ikisine birden çarptı, çevrelerinde alevlendi, onları büyülü ateşiyle sardı.

Parlak, içinde yaşadığı ormanın renginde yeşil pulları olan dev bir kanatsız ejder şehir duvarları üzerinde yükseldi. Karşısında dev bır yılan vardı, pis gövdesi sümük kaplıydı yüzyılların ölümü ile leş gibi kokuyordu. Yalnızca tek bir kırmızı gözü vardı.

Xar bu manzara karşısında menschler kadar şaşırmıştı. Ejder-yılanı hiç gerçek şeklinde görmemişti. Haplo'nun Chelestra'da yazdığı tasvirleri okumuştu, ama Xar şimdi Haplo'nun horgörüsünü, tiksintisini, hatta korkusunu anlayabiliyordu. Labirent'te sayısız düşmanla savaşan Xar, Nexus Lordu, sarsılmış ve cesareti kırılmıştı.

Ejder, devasa çenelerini açtı ve tam dişsiz başın altında, yılanın ensesinde kapattı. Yılanın kuyruğu savruldu, yıkıcı bir güçle ejdere dolandı, düşmanını sıkarak öldürmeye çalıştı. Öfke içinde kıvranan, haykıran ikili savruldu, çırpındı, kaleyi yıkacak gibi oldular. Duvarlar titredi; dev bedenler çarptığı zaman kapı sarsıldı. Duvarlar yıkılırsa, titanlar kente girebilecekti.

Menschler kaçmadı, dehşetle oldukları yerde dondular. Xar büyü yapamıyordu -ya Sang-drax'a denk gelmesinden ya da Sang-drax'tan korkusundan. Lord emin değildi ve kafasının karışması onu öfkelendirdi, tereddüt etmesine sebep oldu.

Ve aniden ikisi yok oldu. Ölümcül bir kucaklaşma içinde ki ejder ile yılan gözlerden, kayboldu.

Menschler aptal aptal boşluğa bakarak durdular. Xar sarsılmış düşüncelerini toplamaya çalıştı. Fare rengi cüppeye bürünmüş yaşlı adam gölgelerden çıktı.

"Kendine Iyi bak, seni kertenkele bozuntusu," diye seslendi Zifnab, hüzünle el sallayarak.

YİRMİALTINCI BÖLÜM
KALE
PRYAN

Xar hayretle kalakaldı. İkisi gitmişti, kesinlikle yok olmuştu. Zihinsel olarak uzandı, onları aradı. Onları Ölüm Kapısı'nda aradı. Iz yok. Gitmişlerdi işte. Ve nereye gittikleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Haplo'ya inanacak olsa...

Ama Xar inanmıyordu. Bu fikri aklından çıkardı. Şaşkındı, öfkeliydi... meraklanmıştı. Eğer ejder ve düşmanı bu dünyadan, bu evrenden gitmişlerse, o zaman dışarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Bu da bir çıkış yolu var demekti.

"Eh, elbette var!" Bir el Xar'ın sırtına sıkı bir şaplak attı. "Bir çıkış yolu. Ölümsüze giden bir yol."

Xar hızla döndii. "Sen!" Kaşlarını çattı.

“Kim" Yaşlı adam canlandı.

"Zifnab!" Xar ismi tükürürcesine söylemişti.

"Ah." Yaşlı adam mutsuzhıkla çöktü. "Başka biri değil, ha başka 'birini beklemiyor muydun? Bay Bond mesela"

Xar, Sang-drax'ın uyarısını hatırladı. Yaşlı adama dikkat edin. Gülünecek bir şey gibi geliyordu. Yine de, yaşlı adam Abarrach'ın zindanlarından kaçmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Xar, yaşlı adamı daha büyük bir ilgi ile süzerek.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Zifnab, büyük bir neşeyle. "Ben neden bahsediyordum? Pek hatırlayamıyorum. Aslında, hatırlamamaya çalışıyorum."

Yüzü aniden grileşti. Gözleri belirsiz ifadelerini kaybettiler, aniden odaklandılar, acı doldular. “Acı veriyor -hatırlamak. Ben de yapmıyorum. Benim anılarım değil. Başkalarının anıları... kolay, çok daha kolay..."

Xar sertti. "'Bir çıkış yolu,' dedin. 'ÖIümsüze giden yol'..." Zifnab'ın gözleri kısıldı. "Son Riziko yanıtı, ha Soruyu yazmak için otuz saniyem var. Dam-di-dam, dam, da-dut-di-duu. İştel Sanırım buldum." Zaferle Xar'a baktı. "Yedinci Kapı nedir?"

"Yedinci Kapı nedir?" diye sordu Xar kayıtsızca.

"Soru bu!" dedi Zifnab.

"Ama yanıt ne?" Xar sabrını hızla kaybediyordu.

"İşte yanıt bu! Sorunun yanıtı. Kazandım mı?" diye sordu

Zifnab umutla. "Yarın tekrar gelme şansını kazandım mı?"

"Sana bugün hayatta kalman için bir şans verebilirim!" diye hırladı Xar. Uzanarak, büyücünün kolunu yakaladı sıkıca tuttu: "Bu kadar aldatmaca yeter, ihtiyar. Yedinci Kapı nerede? Görünüşe göre arkadaşın biliyordu..."

"Ama neden, senink! de biliyordu," diye karşılık verdi Zifnab. "Sana söylemedi mi? Kumaşı kınştırmamaya dikkat et..."

"Arkadaş mı Sang-drax mı Saçma. Yalnızca onu aradığımı biliyor. Biliyor olsaydı, beni oraya götürürdü."

Zifnab oldukça bilge ve zeki göründü -en azından öyle görünmeye çalıştı. Xar'ı yakına çekti ve fısıldadı. "Tam tersine, seni ondan uzaklaştınyor."

Xar adamın kolunu acı verecek biçimde büktü. "Sen Yedinci Kapı'nın nerede olduğunu biliyorsun!"

"Nerede olmadığını biliyomm," dedi Zifnab uysallıkla.

"Eğer bunun bir yardımı olacaksa."

"Onu rahat bırak!"

Yaşlı Sartan'la ilgilenmeye dalan Xar, menschleri unutmuştu. Araya girmeye cesaret edenin kim olduğunu anlamak için döndü.

"Canını yakıyorsun!" Elf kadını (Xar ismini hatırlayamıyordu) elini Zifnab'ın kolundan koparmaya çalışıyordu. "O yalnızca ihtiyar bir kaçık. Onu rahat bırak. Paithan! Gel, yardım et!"

Xar, kendine menschlere ihtiyacı olduğunu hatırlattı -en azından kalenin sırlarını gösterene kadar. Xar elini Zifnab'ın kolundan çekti, tam açıklayıcı bir yorum yapacaktı ki, bir başka mensch fırladı. Bu utanmış görünüyordu.

"Aleatha! Ne yapıyorsun Bu seni hiç ilgilendirmez. Kız kardeşim adına özür dilerim, bayım. O biraz... şey, biraz..." Elf tereddüt etti.

"Keçi kafalı mı?" diye öneride bulundu elf kadının arkasından gelen bir insan erkeği.

Anlaşılan elf kadının adı Aleatha'ydı. Hızla döndü, insan erkeğinin yüzünü tokatladı.

Bu noktada, insan kadını kargaşaya karıştı. "Roland'a ne diye vurdun? O bir şey yapmadı!"

"Rega haklı," dedi Roland denen adam. Kızaımış yanağını ovalıyordu. "Ben bir şey yapmadım."

"Bende keçi suratı olduğunu söyledin!" diye bildirdi Aleatha kibirle.

"Sana keçi kafalı dedi, Aleatha," diye açıklamaya çalıştı Paithan. "İnsancada, elfçede verdiği anlamı vermiyor..."

"Ah, ona dil dökme, Paithan!" diye terslendi Rega. "Ne demek istediğini çok iyi biliyor. İnsancayı belli ettiğinden daha iyi konuşuyor."

"Afedersin, Rega, ama bu benimle kız kardeşim arasında." "Evet, Rega," diye araya girdi Aleatha, kaşlarını kaldırarak.

"Aile işlerimize karışacak yabancılara ihtiyacımız yok."

"Yabancı mıl" Rega kızardı, Paithan'a dik dik baktı. "Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun! Bir yabancı! Gel, Roland. Biz yabancılar şehrin kendimize ait tarafına gidiyoruz!"

Ağabeyinin kolunu yakalayan Rega onu çekiştirerek götürdü.

"Rega, ben hiç böyle bir şey söylemedim. .." diye arkalarından koşacak oldu Paithan. Durdu ve Xar'a baktı. "Ah, beni affedin, olmaz mı?"

"Ah, Paithan, Om aşkına, biraz karakterli ol!" diye haykırdı Aleatha.

Paithan yanıt vermedi, Rega'yı takip etmeye devam etti.

Aleatha hışımla başka bir yöne doğru uzaklaştı.

Bu geride, tek bir sözcük bile söylememiş olan cüceyi bırakıyordu. Karanlık bakışlarla Xar'a ve Zifnab'a baktı; sonra, bir veda homurdanması ile topuklarının üzerinde döndü ve yürüyüp gitti.

Uzun zaman önce, Sartanlar ile Patrynler bu yaratıkları kim kontrol edecek diye savaşmıştı. Neden zahmet ettik ki? diye merak etti Xar. Hepsini bir çuvala doldump boğabilirdik!

"Haplo biliyor," diye bildirdi Zifnab.

"Bana da öyle dendi," dedi Xar sinirle.

"Bildiğini bilmiyor, ama biliyor" Zifnab ünlü şapkasını çıkardı, kafasında diken diken olana kadar saçlarını ovuşturdu.

"Eğer Haplo'yu hayatta tutmak için oynadığın bir oyunsa bu, işe yaramayacak," diye terslendi Xar aksi aksi. "Ölecek. Belki çoktan öImüştür. Ve cesedi beni Yedinci Kapı'ya götürecek."

"Oyun." Zifnab içini çekti. "Korkarım oyun sana oynanıyor, ihtiyar dostum. Ölmek. Evet, HapIo öIebilir. Senin asIa bulamayacağın bir yerde."

"Ah demek nerede oIduğunu biliyorsun, öyle mi?" Xar buna inanmıyordu, ama faydalı bir şey öğrenmeyi umarak oyuna katılıyordu.

"Eh, elbette biliyorum'" dedi Zifnab, hakaret görmüşçesine.

"O şeyde -guIp!" Yaşlı adam elini ağzına kapattı.

"Evet" diye zorladı Xar.

"Söyleyernem. Çok gizli. Yalnızca gözIerin için. Yani benim gözIerim. "

Xar'ın bir fikri vardı.

"BeIki HapIo'yu öIdürme kararım çok acele aIınmıştı," dedi Iord düşünerek. "O bir hain, ama cömert oIabilirim. Cömert olacağım. HapIo'yu affediyorum. İşte, gördün. Onu affettim -bir babanın hata yapan çocuğunu affettiği gibi. Ve artık onu he tür bir tehlike içinde oIduğunu söyIeyebilirsin. Gidip onu buIuruz. Sen ve ben. Sen beni ona götürürsün."

Xar yaşlı adamı kent kapısına doğru götürmeye başladı.

"Gemime döneriz. HapIo'yu kurtarırız..."

"DuyguIandım. Gerçekten duyguIandım," dedi Zifnab, gözIeri nemli. "Ejderim benim hakkımda Hep bunu söyler, biliyor musun? Ama bu gerçekten mümkün değil."

Xar bir büyü yapmaya başladı. "BenimIe geleceksin, yaşlı adam.....

"Ah, seninIe gelmeye bayılırdım," dedi Zifnab neşeyIe.

"Eğer bir yere gidiyorsan. Ama gitmiyorsun. Gemin, görüyor musun?”... BakışIarı gökyüzüne kaydı.

Xar'ın gemisi ağaç tepeIeri üzerinde yükseliyor, uzakIaşıyordu. Lord bir anlığına hayretler içinde kaIdı; sonra hızIa bir büyü yaptı, onu hemen gemiye götürecek bir büyü. RünIer bedeninde aIevIendi. Uzay ve zamanda sıçrayacak oIdu, ama bir duvara çarpmış gibi geri düştü. Sartan büyüsü. Bir daha denedi, ama aynı görünmez engele çarptı.

Xar öfkeyle yaşlı adama döndü, kırılgan kemiklerin üzerindeki etleri kurutacak bir büyü yaptı.

Tamamen siyahlara bürünmüş etkileyici centilmen göllerin içinden dışarı adım attı. Kanlı ve üstü başı dağınıktı, giysileri yırtılmıştı, yorgun görünüyordu. Ama Xar'ın bileğini yakaladı ve tüm büyüsüne rağmen Nexus Lordu'nun kurtulamadığı bir güçle sıktı.

"Onu rahat bırak," dedi adam. "O sorumlu değil. Arkadaşın yllan, Sang-drax olarak bildiğin. Benden kaçtı. Büyünü engelleyen o. Gemini çalan da o."

"Sana inanmıyorum!"

Artık Iordun gemisi göky(izündeki bir Iekeden başka birşey değildi.

"Senin şeklini aldı, Nexus Lordu," dedi adam. "Halkın, Sang-drax'ın sen olduğunu sanıyor. Tüm emirlerine itaat edecekler -ve muhtemelen onları öldürerek ödüllendirecek."

"Eğer söylediğin doğruysa, o zaman gemiye acilen ihtiyaç duymuş olmalı," dedi Xar güvenle, sakinleşmeye çalışarak, ama gözden kaybolmakta olan gemiye hızlı, çatık kaşlı bir bakış fırlattı.

Adam Zifnab'la konuşuyordu. "İyi görünmüyorsunuz, efendim."

"Benim hatam değil," dedi yaşlı adam surat asarak. Suçlayan parmağını Xar'a uzattı. "Ona Bond olduğumu söyledim. James Bond. Bana inanmadı."

"Ona başka ne söylediniz, efendim?" diye sordu adam, sert sert bakarak. "Söylememeniz gereken bir şey söylemediniz, umarım."

"Eh, şimdi, bu duruma bağlı," dedi Zifnab, ellerini endişeyle oVllşturarak, adamın bakışlarından kaçınarak. "Çok güzel sohbet ettik."

Etkileyici centilmen kasvetle başını salladı. "Ben de bundan korkuyordum. Bir gün için yeterince zarar verdiniz, efendim. İçeri girip, içinizi ısıtacak içkinizi içme zamanı. İnsan kadın sizin için hazırlamaktan memnun olacak, efendim."

"Elbette mutlu olacak! Gününün en mutlu olayı! Ama yapmayacak!" diye sızlandı Zifnab aksi aksi. "Nasıl yapması gerektiğini bilmiyor. Kimse senin gibi yapamıyor."

"Evet, efendim, Teşekkür ederim, efendim. Çok üzgünüm, efendim, ama... bu gece içkinizi hazırlayamayacağım." Adam oldukça solmuştu. Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sizi yatak odanıza götüreyim, efendim.....

Onlar gittikten sonra Xar öfkesini serbest bırakabildi. Dik dik kent duvarlarına baktı, aniden zindan duvarları haline gelen duvarlar, çünkü kapıdan kolaylıkla çıkabilecek olsa da (aniden dertlerinin en küçüğü oluveren titanları saymazsa), gemisi yoktu, Ölüm Kapısı'na gitmesinin başka yolu yoktu.

Haplo'ya ulaşmanın yolu yoktu -ölü ya da canlı. Yani, eğer yaşlı adamın söylediklerine inanırsa.

Xar kenqisini zayıf, yaşlı ve yorgun hissederek -Nexus Lordu için sıradışı duygulardı bunlar - kalenin üzerinden başka hiçbir yere çökmüyor gibi görünen karanlığın içinde, bir sıranın üzerine oturdu. Xar yine Marit'e ulaşmaya çalıştı, ama acil çağrısına yanıt gelmedi.

Marit ona ihanet mi etmişti? Sang-drax ona ihanet mi etmişti?

"Düşmanıma inanır mıydın?" Fısılu gecenin içinden gelerek Xar'ı irkiltti. Gölgelerin içine baktı, orada parlayan tek bir kırmızı göz gördü.

Xar ayağa kalktı. "Burada mısın Seni görebileceğim bir yere çık!"

"Fiziksel varlığımla burada değilim, Lordum. Düşüncelerim sizinle beraber."

"Gemim burada olsaydı daha mutlu olurdum," dedi Xar öfkeyle. "Gemimi geri getir."

"Emrederseniz, Lordum, getiririm." Sang-drax alçakgönüllüydü. "Ama farklı bir plan önerebilir miyim? Sizinle o ihtiyar aptal arasındaki konuşmayı duydum. İhtiyar, bizi olduğuna inandırdığı kadar aptal olmayabilir. Haplo'yu benim aramama izin verin, bu arada siz buradaki işinize devam edersiniz."

Xar düşündü. Hiç de kötü bir fikir değildi. Yapacak çok fazla işi vardı, burayı şimdi terk etmemesi için çok sebebi vardı. Halkı Abarrachh üzerindeydi, savaşa hazırlanmıştı. Yedinci Kapı'yı aramaya devam' etmesi gerekiyordu; ve hala ölüleri yaşam verme sanatını öğrenip

öğrenmediğini belirlemesi gerekiyordu. Bu hedeflerin çoğu burada gerçekleştirilebilirdi. Ek olarak, Sang-drax'ın sadık olup olmadığını öğrenecekti.

Planının ana hatlarını görmeye başlamıştı.

"Eğer senin Haplo'yu aramanı kabul edersem, ben nasıl Abarrach'a döneceğim" diye sordu Xar, Sang-drax'ın bir el üstün olduğunu düşünmesini istemeyerek.

"Kullanabileceğiniz bir başka gemi var, Lordum. Menschler yerini biliyor."

Muhtemelen şehrin içinde bir yerde, diye mantık yürüttü Xar.

"Pekala." Lord yücegönüllülükle iznini verdi. "Marit'ten haber alır almaz sana bildireceğim. Bu arada, sen onun hakkında elinden geldiğince çok şey öğren. Unutma, Haplo'nun cesedini istiyorum -iyi durumda olsun!"

"Yalnızca size hizmet etmek için yaşıyorum, Lord Xar," dedi Sang-drax alçakgönüllülükle. Tek göz saygıyla kapandı ve sonra varlık gitti.

"Afedersiniz, bayım," dedi bir ses, elfçe konuşarak.

Xar bir süredir genç elfin varlığının farkındaydı, ama Sang-drax ile yaptığı zihinsel konuşmaya dalınış, ona ilgi göstermemişti. Ama artık planını eyleme geçirme zamanı gelmişti.

Nexus Lordu yalancıktan şaşırdı, gölgelerin içine baktı. "Afedersin, delikanlı. Yaklaştığını duymadım. Adın neydi? Sorduğum için kusuruma bakma, ama yaşlıyım ve aklım gidip geliyor. "

"Paithan," dedi elf nazikçe. "Paithan Quindiniar. Davranışlarımız için özür dilemeye geldim. Hepimiz son zamanlarda epeyce gerginlik yaşadık. Hem, o ejder, korkunç yılan, Zifnab. .. Aklıma gelmişken, son zamanlarda yaşlı adamı gördünüz mü?" .

"Hayır, korkarım görmedim," diye yanıt verdi xar. "Uyuklamış olmalıyım. Uyandığım zaman gitmişti."

Paithan korkmuş göründü. Endişeyle çevresine bakındı.

"Om götürsün onu, ihtiyar deli. Acaba nereye gitti? Ama bu gece onu aramanın faydası yok. Yorgun ve aç olmalısınız. Lütfen, gelin, kız kardeşimle yemeğimizi paylaşın. Biz." aa" genellikle başkaları ile birlikte yeriz, ama sanırım bu gece bize katılmayacaklar. "

"Teşekkür ederim, sevgili oğlum." Xar elini uzattı. "Bana yardım eder misin? Biraz zayıfım..."

"Ah, elbette, bayım." Paithan Xar'a kolunu uzattı.

Nexus Lordu elfi yakınına çekti ve birlikte -elf, lordun sendeleyen adımlarına yardım ederek- yavaş yavaş kaleye doğru ilerlediler.

Ve onlar yürürken, Xar çağrısına yanıt aldı.

"Marit," dedi sessizce. "Senden haber almayı bekliyordum..."

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM
KAYIP

Marit sırtını soğuk taş duvara vererek nöbet tutan insan katili izledi. Adam, piposu ağzında ve pis kokulu bir duman yayarak karşıdaki duvara yaslanmıştı. Gözkapakları kapalıydı, ama Marit biliyordu ki, yüzündeki bir saç tutamını arkaya atacak bile olsa, o derinlere gömülmüş gözlerdeki kara pırıltıyı görecekti.

Haplo ikisinin arasında, yerdeki bir şiltede kıpırdanarak, huzursuzca uyuyordu, rününün iyileştirici uykusu değildi bu. Yanında bir çift göz daha dikkatle nöbet tutuyor, dikkatini Marit ile sahibi arasında bölüyordu. Usta Hugh zaman zaman uyuyordu. Köpek asla uyumuyordu.

Amansız nöbete sinirlenen Marit sırtını her iki nöbetçiye döndü ve yere' oturarak haI)çerini bileylemeye başladı. Hançerin bileylenmeye ihtiyacı yoktu, ne de desenlerin yeniden çizilmesi gerekiyordu. Ama hançerle uğraşmak ona soğuk zemini adımlamak dışında: yapacak bir şey veriyordu -ileri geri, ileri geri ta ki bacakları ağrıyana kadar. Belki de, aslında bunu beklemiyor olsa da, eğer nöbetçileri izlemeyi bırakırsa gevşeyebilir, dikkatsizleşebilirlerdi.

Onlara boş, yere endişelendiklerini söyleyebilirdi. Ona zarar vermeyecekti. Şimdi değil. Aldığı emirler değişmişti. Haplo yaşayacaktı.

Hançeri keskinleşen Marit onu, içine hapsoldukları tuhaf odanın zeminini, duvarlarını ve kubbeli tavanını oluşturan beyaz, cilalı taşlardan iki tanesinin arasındaki ince yarığa soktu. Hançeri çatlak boyunca kaydırdı, orada olmayacağını bildiği bir zayıflık aradı. Her bloğun üzerine Sartan rünleri işlenmişti. Sartan rünleri onu çevreliyordu, yerdeydi, baktığı her yerdeydi. Rünler ona zarar vermiyordu, ama yine de onlara dokunmaktan kaçındı. Onu huzursuz edirorlardı, tıpkı bu odanın onu huzursuz ve rahatsız ettiği gibi.

Ve gitmek imkansızdı.

Biliyordu. Denemişti.

Oda genişti, her yerden aynı anda parlayan, hiçbir yerden özellikle parlamayan yaygın, beyaz bir ışıkla iyi aydınlanmıştı.

Çıldırtıcı bir tür ışık -Marit'i sinirlendirmeye başlamıştı. Bir kapı vardı, ama Sartan desenleri ile kaplanmıştı. Ve rünler Marit yanlarına geldiğinde tepki göstermese de, korudukları kapıya dokunmaktan tiksiniyordu.

Sartan yazılarını okuyamıyordu; hiç öğrenmemişti. Ama Haplo okuyabiliyordu. Marit o uyanana ve ona ne dediklerini söyleyene kadar bekleyecekti. Çünkü yaşayacaktı.

Haplo yaşayacaktı. Marit çatlağı şiddetle hançerledi, hançeri taşa dayayarak boşuna gevşetmeye çalıştı. Taş yerinden kıpırdamadı. Hançerin kırılması daha olası görünüyordu. Öfke, hayal kırıklığı ve -itiraf etmeyi reddetse de -korku içindeki Marit hançerini çatlaktan çıkardı ve fırlatıp attı. Hançer cilalı zeminde kaydı, duvardan yansıdı ve odanın ortasında durdu.

Katilin gözleri iki pırıltılı yarık olarak açıldı. Köpek başını kalırdı, ona ihtiyatla baktı. Marit ikisini de görmezden geldi, onlara sırtını döndü.

"Haplo öldü mü?"

"Hayır, Lordum. Korkarım görevimi..."

"Ölmedi mi? Senden kaçtı mı?"

"Hayır, Lordum. Yanındayım. . ."

"O zaman neden ölmedi?"

Bir hançer, diyebilirdi. Lanetli bir Sartan hançeri. Haplo hayatımı kurtardı, diyebilirdi. Onu öldürmeye çalışmama rağmen hayatımı kurtardı. Tüm bunları söyleyebilirdi.

"Bir bahanem yok, Lordum," dedi bunların yerine. "Başarısız oldum."

"Belki de bu görev senin için çok Zor olmuştur, Marit. Haplo'yla ilgilenmesi için Sang-drax'ı gönderdim. Neredesiniz?"

Maiit utanç verici yanıtını hatırlarken hala kıpkırmızı kesiliyordu. "Bir Sartan zindanında, Lordum."

"Bir Sartan zindanı mı! Emin misin"

"Tek bildiğim, Lordum, Sartan rünleri ile kaplı beyaz bir odada olduğum ve çıkış yolu olmadığı. Burada bir Sartan var, nöbet tutuyor. Tasvir ettiğin adam, Lordum, Alfred olarak bilinen. Haplo'nun dostu. Bu Alfred bizi buraya getirdi. Gemimiz Chelestra'da yok oldu."

"Kuşkusuz bu ikisi bu işte beraber. Bana ne olduğunu anlat. "

Marit anlattı: üzerinde Sartan rünleri olan tuhaf silah, titan, Chelestra'nın suları, ellerindeki dümentaşı, ejder-yılanlar. "Buraya getirildik, Lordum ...Sartan tarafından."

"Sizi o mu getirdi? Nasıl?"

"O... o ayağını Kapı aralığına koydu. Ancak böyle tasvir edebilirim.

"Suyun yükseldiğini hatırlıyorum; gemi parçalaruyor, büyümüz yok oluyordu. Dümentaşını aldım. Hala kuruydu, büyüsü hala işliyordu. Dünyaların imgeleri gözümün önünde çaktı. Gördüğüm ilk imgeye tutundum ve Ölüm Kapısı benim için açıldı. Sonra su beni kapladı, beni, büyümü boğmaya başladı. Kapı kapanmaya başladı. Gemi suyun altına kaymaya başladı; ejder-yılanlar çevremizi sarmıştı.

"Bir yılan kafası tahtaları parçaladı, doğrudan Haplo'ya doğru daldı. Ben uzandım, onu yakaladım ve yaratığın çenelerinin arasından kurtardım. Kapı hızla kapanıyordu, durduramayacağım kadar hızlı. Ve sonra kapı, sanki araya bir şey sıkışmış gibi yarı açık kaldı.

"Parlak bir ışık üzerimde parladı. Işığın önünde omuzları çökmüş, uzun bir adam duruyor, bize endişeyle bakıyordu. Ellerini Haplo'ya uzattı. Ben de Haplo'ya tutundum ve kapıdan içeri çekildim. Sonra tam kapı kapanmaya başladığında düştüm ve düşmeye devam ettim."

Bir şey daha vardı, ama bu yalnızca, bilincinin kıyılarında, belirsiz bir gölgeydi ve bu yüzden Xar'a bahsetmenin uygun olmayacağına karar verdi. Zaten önemsizdi. Yalnızca bir ses -iyilik dolu bir ses- ona, "İşte, artık güvende. Bırakabilirsin," diyen bir ses. Marit ağırlıktan kurtulduğunu, minnetle uykuya daldığını hatırlıyordu.

"Sartan size ne yapıyor?"

"Hiçbir şey, Lordum. Bir hırsız gibi gizlice gelip gidiyor.

Bana bakmayı, benimle konuşmayı reddediyor. Sartan yalnızca Haplo ile ilgileniyor. Ve hayır, Lordum, Sartan'la konuşmadım. Ne de ona bu tatmini vereceğim!"

"Doğru. Bu seni zayıf, kırılgan gösterir. Şu Alfred neye benziyor?"

"Bir fareye. Korkmuş bir tavşana. Ama sanırım bu yalnızca numara, Lordum, bana sahte bir güvenlik hissi vermek için."

"Kuşkusuz haklısın. Ama bir şeyi merak ediyorum, Karım. Chelestra'da Haplo'nun hayatını kurtardın. Bana öyle geliyor ki, onu ölüme bırakabiIirdin."

"Evet, onu kurtardım, Lordum. Cesedini istiyordun."

Ejder-yılanın onu dehşete düşürdüğünden bahsetmedi.

Chelestra'da, Haplo ile birlikte öleceğini sandığından bahsetmedi. Xar ejder-yılanlara güveniyordu. Onları Marit'den daha iyi tanıyordu. Sorgulamak ona düşmezdi..

"Ejder-yılanlar onu bana getirecekti," diye karşılık verdi Xar. "Ama, sanırım sen bunu bilemezdin. Bu zindanı tarif et."

Marit tarif etti. Cilalı mermer taşlardan yapılmış, Sartan rünleri ile kaplı boş bir oda. "Bu yüzden büyüm burada işe yaramıyor," dedi hüzünle. "Hala iletişim kurabilmemiz beni şaşırttı, Kocam."

"Bunun sebebi bu tür büyünün içsel olması. Olasılıklara ulaşmaya çalışmıyor ve böylece Sartan büyüsü onu etkilemiyor. Dediğin gibi, Haplo Sartan rünlerini okuyabilir. Nerede olduğunuzu o anlar. Ya da belki 'dostu' ona söyler. Haplo seni öldürmez, değil mi? Sen onu öldürmeye çalışmıştın."

"Hayır, Lordum. Beni öldürmez."

Xar'ın büyü aracılığı ile yalnızca sözcükleri duyabilmesi iyiydi. İç çekmesini duymadı.

"Mükemmel. Bir daha düşününce, sanırım onunla kalman en iyisi olacak."

"Emin misin, Lordum Buradan kaçınca bir gemi bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum. Ben..."

"Hayır. Haplo'yla kaL. Bana onun ve Sartan dostunun o odada birbirlerine ne dediğini. Pryan ve diğer dünyalar hakkında nasıl konuştuklarını anlat. Şu andan itibaren, Marit, bana Haplo'nun söylediği her şeyi raporla."

"Peki, Lordum." Artık Marit bir casustu. Son utancı. "Ama ona ne söyleyeceğim? Neden onu öldürmeye çalışmadığımı merak edecek..."

"Onunla yattın. Onun çocuğunu doğurdun. Seni hala seviyor. Ayrıntılara girmemi ister misin, hayatım?"

Hayır, istemiyordu. Ve konuşmaları böyle sona erdi.

Marit'in midesi kasıldı. Neredeyse fiziksel olarak hastalanacaktı. Xar ondan böyle bir şeyi nasıl isterdi? Haplo'yu seviyormuş gibi yapmak! Onun gözüne girmeye çalışmak, ona asılmak ve asılırken, bir sülük gibi kanını emmek. Hayır! Böyle sinsi bir plan onursuzcaydı! Hiçbir Patryn bunu kabul edemezdi. Marit hayal kırıklığı içindeydi, Xar onu hayal kırıklığına uğratmıştı, böyle tiksinti verici bir şeyi önerebilmesi..

Öfkesi, hayal kırıklığı sızıp gitti.

"Anlıyorum. Rol yapmayacağımı düşünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle Xar'a, kendi kendine. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Haplo'nun hayatını kurtardım. Hala onu sevdiğimi düşünüyorsun, değil mi, Lordum! Aksi halde bunu asla istemezdin...

Haplo'yu, artık tam olarak yanında, olmasa da, karşısında da olmadığını ikna etmenin bir yolu -başka bir yolu- olmalıydı.

Patryn yasası! Marit başını kaİdırdı, gülümseyecek oldu, ama kendini kontrol etti ve mensch katile gizlice baktı. Aniden kendinden memnun görünmesi iyi olmazdı.

Sessizce zindanda oturmaya devam etti; ne kadar uzun oturduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Alfred geldi ve gitti.

Marit onu güvensizce izledi. Usta Hugh Marit'i güvensizce izledi. Köpek hepsini (Alfred dışında) güvensizce izledi ve AIfred bütün bunlar yüzünden fena halde altüst ve mutsuz olmuş göründü.

Sonunda, kemiklerine kadar yorulan Marit uyumak için uzandı. Uykuya dalmak üzereyken bir ses onu uyandırdı.

"Haplo, kendini nasıl hissediyorsun?"

Soruyu soran Usta Hugh idi. Marit görebilmek için hafifçe pozisyon değiştirdi. Haplo şiltesinin üzerinde doğrulmuş, hayretle çevresine bakınıyordu. Köpek memnun bir havlama ile ayağa kalkmış, sahibini burnuyla hevesle dürtükliiyordu. Haplo köpeği okşadı, burnunu ve çenesini ovuşturdu. Hayvanın kuyruğu şiddetle sallandı.

"Ne kadar baygın kaldım?" diye sordu Haplo.

"Kim bilir" diye yanıt verdi Usta tiksinti ile. "Burada anlamak mümkün değil ki? Herhalde nerede olduğumuz hakkında bir fikrin yoktur, değil mi?"

Haplo yine çevresine bakındı, kaşlarını çattı. "Daha önce buna benzer bir yer gördüm... ama hatırlayamıyorum..."

Bakışları Marit'e kaydı, orada kaldı. Onu kendisine bakarken yakaladı. Marit'in uyuyor gibi yapması için çok geçti artık. Katılaştı, bakışlarını kaçırdı. Aniden odanın ortasında, aralarında duran hançeri fark etti.

"Endişelenme," diye homurdandı Usta Hugh, Haplo'nun, bakışlarını izleyerek. "Köpek, ben ve Alfred onun sana yaklaşmasına bile izin vermedik."

Haplo bir dirseğine dayanarak doğruldu. Zayıftı, iyileştirici uyku uyuyan bir Patryn için çok zayıf. Yürek rünündeki yara.

Böyle bir yara Labirent'te sonunu getirirdi.

"O hayatımı kurtardı," dedi.

Marit, Haplo'nun gözlerinin üzerine dikildiğini hissetti. Bu lanet odada saklanabileceği bir yer, bir kaçış yolu olmasını diledi. Kapıyı kırmaya bile çalışabilirdi, ama kıramazsa bir aptal gibi görünürdü. Dişlerini sıkarak kendisine hakim oldu, doğrulup oturdu ve çizmesini bağlamaya dalmış gibi yaptı. Hem, Haplo onun işine yarayabilecek bir şey söylemişti.

Katil homurdandı. Piposunu ağzından çıkararak, duvara vurdu ve külleri yere boşalttı.

Haplo'nun dikkati insana kaydı.

"Sen Alfred mi dedin?"

"Evet. Alfred dedim. Burada. Bir yerlerde, yiyecek bulmaya gitti." Başparmağını kapıya doğru büktü.

Haplo çevresine baktı. "Alfred. Şimdi buranm bana nereyi hatırlattığını buldum -Arianus'taki anıtmezar."

Xar'ın emrini hatırlayan Marit dikkatle dinledi. Sözcükler onun için bir şey ifade etmiyordu, ama içinden bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Anıtmezar. Ona Abarrach'ı hatırlattı -bir mezarlık olan dünyayı.

"Alfred nerede olduğumuzu söyledi mi?"

Hugh güIümsedi -dudaklarını geren, gözlerini karartan korkunç bir gillümseme. "Alfred'in bana söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Aslında, benden kaçınıyor."

"Şaşırmadım. "

Haplo doğrulup oturdu, eline baktı -lanetli Sartan hançerini tutan eline. Kararmış, eti yanmıştı. Ama şimdi sağlam, yarasızdı. Marit'e baktı.

Marit, yüksek sesle söylemiş gibi iyi biliyordu ne düşündüğünü. Hala ona yakındı ve bu onu sinirlendiriyordu.

Bir kurtadamın iz sürmesi, gibi düşüncelerimin izini sürüyorsun," demişti bir kez Haplo, ona takılarak.

Ama Marit ona onun kendi düşüncelerinin izini nasıl sürdüğünü hiç söylememişti. Başta, böyle bir yakınlığa açtı, onunla bu kadar uzun kalmasının bır sebebi, daha önce birlikte olduğu bütün erkeklerden daha uzun. Ama sonra kendini ondan çok fazla hoşlanırken, ona çok fazla güvenirken, çok fazla bağımlı olurken buldu. Ve o zaman ondan bir çocuğu olacağını anladı. O zaman terk etti.

Onu Labirent'te kaybedeceğini bilmek yeterince kötüydü; çocuğu da kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalmak...

Terk eden ol. Terk edilen değil. Bunu düstur edinmişti.

Ona baktı ve ne düşünüyor olması gerektiğini anladı. Birisi beni iyileştirdi. Birisi varlığımın çemberini tamamladı. O olmasını umut ederek Marit'e baktı. Neden? Neden her şeyin bittiğini bir türlü anlamıyordu

"Seni Sartan iyileştirdi," dedf Marit ona. "Ben değil." Yavaş yavaş, bilinçlice ona sırtını döndü.

Bu pek hoş ve pek vakarlıydı, ama kısa süre sonra, bir ara ona artık onu öldürmek istemediğini açıklamak zorunda kalacaktı.

Marit, hala odanın ortasında yatmakta olan hançerini, ele geçirmeyi umarak rünleri ördü. Büyüsü cızırdadı ve söndü; bu korkunç odadaki lanet Sartan büyüsü Marit'in büyülerini çözüyordu.

"Bana ne olduğunu anlat." Haplo dikkatini Usta Hugh'ya 'çevirdi. Köpek Haplo'nun yanına uzandı, sahibine olabildiğin'ce yaklaşarak bakışlarını endişeyle yüzüne dikti. Haplo köpeği yatıştırırcasına okşadı, köpek içini çekti ve daha da fazla yanaştı.

"Fazla hatırlamıyorum," diyordu Usta. "Kırmızı gözler, dev yılanlar ve alev alev yanan senin elin. Ve dehşet. Hayatım boyunca bu kadar korkmamıştım. Ya da ölümüm boyunca."

Katil çarpık bir gülümseme ile gülümsedi. "Gemi parçalandı. Su ağzımı ve ciğerlerimi doldurdu ve kendime geldiğimde bu odada, ellerim ve dizlerim üzerine çökmüş, midemi boşaltıyordum. Ve sen de elin ve kolun kavrulmuş, yanımda yatıyordun. Ve o kadın elinde hançerle tepene dikilmişti ve köpek onun boğazına atlamak üzereydi ki Alfred ayakları birbirine karışarak kapıdan içeri girdi.

"Marit'e sizlerin konuştuğu o tuhaf dilde bir şey söyledi ve o da yanıt verecekken yere yığıldı. Bayıldı.

"Alfred sana baktı ve başını salladı; sonra ona baktı, yine başını salladı. Köpek artık sesini kesmişti ve ben ayağa kalkmayı başardım.

"Dedim ki, 'Alfred!' ve ona doğru yürüdüm, ama çok iyi yürüyemiyordum. Daha çok üzerine atıldım." .

Usta'nın gülümsemesi sertti. "Bana döndü, beni gördü ve bir gaklama ile, bu sefer o yere yığıldı ve bayıldı. Ve sonra bayılmış olmalıyım, çünkü hatırlayabildiğim en son şey bu."

"Peki kendine geldiğin zaman" diye sordu Haplo.

Hugh omuzlarını siikU. "Kendimi burada buldum. Alfred seninle ilgileniyordu ve kadın da orada oturmuş, izliyordu ve ne kadın ne de Alfred konuşuyordu. Sonra ben ayağa kalktım ve Alfred'in yanına gittim. Bu sefer onu korkutmamaya özen gösterdim.

"Ama ben ağzımı açamadan ürkmüş bir ceylan gibi yerinden fırladı, yiyecek ve sen kendine gelene kadar sana gözkulak olmam gerektiği hakkında birşeyler mırıldanarak kapıdan çıkıp gitti. Bunun üzerinden epey zaman geçti ve onu bir daha da görmedim. Kadın tüm bu süre boyunca orada oturdu."

"Adı Marit," dedi Haplo sessizce. Yere bakıyor, bir Sartan desenini parmağı ile dokunmadan, takip ediyordu.

"Onun adı Ölüm, dostum ve hedef de sensin."

Marit derin, titrek bir nefes aldı. Bu işi halletse iyi olacaktı. "Artık değil," dedi.

Ayağa kalkarak yürüdü ve taş zeminden hançerini aldı.

Köpek ayağa fırladı, korumak istercesine sahibinin önünde, hırlayarak durdu. Usta Hugh da ayağa kalktı, bedeni çevik, hareketleri hızlıydı. Hiçbir şey söylemedi, orada durup, kısık gözlerle Marit'i izledi.

İkisini de görmezden gelen Marit hançeri Haplo'ya götürdü. Diz çökerek hançeri, kabza önde, ona sundu.

"Hayatımı kurtardın," dedi soğuk, horgören bir sesle. "Patryn yasalarına göre, bu aramızdaki herhangi bir çekişmeyi senin çıkarına sona erdirir."

"Ama sen benim hayatımı kurtardın," diye karşı çıktı Haplo, ona Marit'i fena halde rahatsız eden tuhaf bir yoğunlukla bakarak. "Bu da durumu eşitliyor."

"Kurtarmadım." Marit küçümseyerek konuşmuştu. "Seni kurtaran senin Sartan dostundu."

"Ne söylüyor?" diye sordu Usta Hugh. Marit, Patryn dilinde konuşmuştu.

Haplo tercüme etti ve ekledi, "Halkımızın yasalarına göre, onun hayatını kurtardığım için aramızdaki anlaşmazlık benim çıkarıma sonuçlandı."

"Ben' olsam cinayete 'anlaşmazlık:' demezdim," dedi Hugh -kuru kuru, piposunu çekiştirirken Marit'e güvensizlikle bakarak. "Bu bir oyun. Ona inanma."

"Bu meseleden uzak dur, mensch!" dedi Marit ona. "Senin 'gibi solucanlar 'onurdan ne anlar" Tekrar Haplo'ya döndü. HaHi hançeri ona uzatıyordu. "Eh, alacak mısın?"

"Bu seni Lord Xar'ın gözünden düşürmez mi?" diye sordu Haplo, hala ona delici bir yoğunluk ile bakarak.

Marit gözlerini kaçırmamak için çabaladı. "Bu beni ilgilendirir. Seni onurla öldüremem. Lanet hançeri alsana!"

Haplo hançeri yavaş yavaş aldı. Ona baktı, hayatında hiç böyle bir şey görmemiş gibi bir o yana, bir bu yana çevirdi.

İncelediği hançer değildi. Marit'di. Amacı.

Evet, aralarında eskiden her ne vardıysa, artık bitmişti. Marit sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Marit. "

Arkasına baktı.

Haplo hançeri ona uzatıyordu. "Al, silahsız kalmamalısın." Çenesi kenetlenen, yutkunan Marit geri döndü, hançeri aldı ve çizmesinin içine kaydırdı.

Haplo bir şey daha ekleyecek gibi görünüyordu. Marit onu işitmemek ya da yanıt vermek zorunda kalmamak için dönmüştü ki hepsi bir rün ışığı parıltısı ve taş kapının gıcırdayarak açılmasıyla irkildi.

Alfred odaya girdi, ama hepsini ona bakar görünce telaşla gerilerneye başladı.

"Köpek!" diye emretti Haplo.

Neşeli bir havlama koparan hayvan öne fırladı. Sartan'ın ceketinin eteğini yakaladı ve gönülsüz Alfred'i çekiştirerek odaya soktu.

Kapı arkasından kapandı.

Yakalanan Alfred her birine uysal, mutsuz bir bakış fırlattı ve sonra; ince omuzlarını hafifçe silkerek ve özür dilercesine gülümseyerek bayıldı.

YİRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM
KAYIP

Ayılmak konusunda oldukça gönülsüz görünen Alfred'i kendine getirmek biraz zaman aldı. Sonunda gözleri kırpışarak açıldı. Ne yazık ki ilk gördüğü, üzerine eğilen Usta Hugh idi.

"Merhaba, Alfred," dedi Usta sertçe.

Alfred soldu. Gözleri yuvarlandı.

Katil uzandı, Alfred'i lime lime dantel yakasından yakaladı.

"Bir daha bayılırsan seni boğarım!"

"Hayır, hayır. Ben... iyiyim. Hava. Tek ihtiyacım olan... hava."

"Ayağa kalkmasına izin ver," dedi Haplo.

Usta Hugh adamın yakasını bıraktı ve çekildi. Alfred nefes nefese, ayağa kalktı. Bakışları kararlılıkla Haplo'ya dikildI: "Seni gördüğüm için çok memnun oldum."

"Beni gördüğün için de memnun oldun mu, Alfred?" diye sordu Usta Hugh.

Alfred, Hugh'ya doğru hızlı bir bakış fırlattı ve bunu yaptığına pişman olmuş gibi hızla kaçırdı bakışlarını.

"Ah, kesinlikle, Sir Hugh. Şaşırdım..."

"Şaşırdın mı?" diye hırladı Hugh. "Neden şaşırdın ki? Beni son gördüğünde ölü olduğum için olabilir mi?"

"Eh, evet, aslında, şimdi düşününce, öyleydin. Oldukça ölü." Alfred kızardı, kekelemeye başladı: "Öyle görünüyor ki... mucizevi bir şekilde i-iyileşmişsin..."

"Bu konuda bir şey bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

"Ben mi?" Alfred gözlerini Hugh'nun dizlerine kadar kaldırabildi. "Korkarım hayır. O sırada oldukça meşguldüm. Lady lridal'in güvenliğini düşünmem gerekiyordu, anlıyor musun..."

"O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?" Usta Hugh gömleğini yırtıp açtı. Sartan rünü göğsünde görülebiliyordu, memnun olmuş gibi, şimdi hafifçe parlıyordu. "Ona bak, Alfred! Bana ne yaptığına bak!"

Alfred gözlerini yavaş yavaş, gönülsüzce kaldırdı. Rüne dili tutulmuş gibi bir bakış fırlattı, sonra inleyerek elleriyle yüzünü örttü. Duygudaşlık ile sızlanan köpek yanına yürüdü ve patisini nazikçe aşırı iri ayağının üzerine koydu.

Usta Hugh öfkeyle dik dik baktı, sonra aniden Alfred'i yakaladı ve sarsmaya başladı. "Bana bak, lanet olsunl Ne yaptığına bak! Her nereye gitmişsem, memnundum, huzur içindeydim. Sonra beni geri döndürdün. Artık yaşayamıyorum, ölemiyorum!. Bitir bunu! Beni geri gönder!"

Alfred kırık bir oyuncak bebek gibi Hugh'nun elleri arasında çöktü. İkisi arasında ezilen köpek, kafası karışmış bir şekilde, hangisine saldıracağını ve hangisini koruyacağını bilemeyerek bakışlarını birinden diğerine çevirdi.

"Yaptığımı bilmiyordum!" diye kekeliyordu Alfred, tutarsızca konuşarak. "Bilmiyordum. Bana inanmalısın. Hatırlamıyorum..."

"Hatırlamıyor musun!" Usta Hugh her heceyi zavallı Alfred'i dizlerinin üzerine çökerten bir sarsışla vurguladı.

Haplo ezilme tehlikesi ile karşı karşıya kalan köpeği, sonra da Alfred'i kurtardı.

"Onu rahat bırak," dedi Haplo. "Gerçeği söylüyor -ne kadar tuhaf gelse de. Zamanın yarısında ne yaptığını bilmiyor. Kendisini ejdere dönüştürüp hayatımı kurtardığı zaman olduğu gibi. Hadi gel, Hugh. Salıver onu. O bizim çıkış yolumuz. En azından öyle olduğunu umuyorum. Eğer burada kısılı kaldıysak, bunların hiçbirinin önemi olmayabilir."

"Onu salıvermek mi!" Öfkesi yüzünden nefes alamayan Usta Hugh dik dik baktı, sonra sonunda Sartan'ı yere fırlattı. "Beni kim salıverecek?!"

Topukları üzerinde dönerek kapıya yürüdü, hızla açtı ve gitti. Dikkatle izleyen Marit ilgi ile Sartan büyüsünün menschi durdurmak için teşebbüste bulunmadığını gördü. Onu takip etmeyi düşündü, sırf bu odadan kaçmış olmak için, ama fikri hemen terk etti. Haplo'yu bırakamazdı. Lordu kalmasını emretmişti.

"Köpek, onunla git," diye emretti Haplo.

Hayvan, Usta Hugh'nun ardından fırladı. Haplo, Alfred'in yanında diz çöktü. Marit kargaşadan faydalanarak sessizce, bu kocaman, boş odada ne kadar gözden, kaybolabiliyorsa" o kadar gözden kayboldu.

Alfred acınası bir yığın halinde yerde duruyordu; Marit ona küçümseyerek baktı. Bu Sartan ekmek hamuru kabartmaktan aciz görünüyordu, bırak ölüleri kaldırmayı. Usta Hugh yanılmış olmalıydı.

Sartan orta yaşlı bir adamdı, kafası kelleşmişti ve tel tel saçlar kafasının yanından sarkıyordu; sırık gibi, zarif olmayan bir bedeni, iri ayakları ve elleri vardı -sanki her biri başka birine ait gibi görünüyordu. Solgun kadife pantolon, üzerine uymayan kadife ceket, perişan çoraplar ve lime lime dantelle süslenmiş fırfırlı bir gömlek giyiyordu.

Yırtık cebinden sefil bir mendil çıkaran Alfred yüzünü silmeye başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Haplo sertçe, istemeye istemeye ilgi göstererek.

Alfred bakışlarını kaldırdı, kızardı. "Evet, teşekkür ederim. O... onun bunu yapmaya hakkı vardı, biliyorsun. Yaptığım -eğeryapmışsam ve gerçekten yaptığımı hatırlamıyorum- yanlıştı. Çok yanlış. Abarrach'ta ölüçağırıcılık hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?" O korkunç sözcüğü fısıldayarak söylemişti.

"'Ne zaman bir yaşam zamansız olarak geri getirilirse, bir başkası zamansız olarak ölür.' Hatırlıyorum. Ama bak, ona yardım etmenin bir yolu yok mu?"

Alfred bir an tereddüt etti. Hayır demek üzereydi; sonra içini çekti. Kemikli omuzları sarktı. "Evet, sanırım bu mümkün." Başını salladı. "Ama burada değil."

"O zaman nerede?"

"Odayı hatırlıyor musun... Abarrach'takini Lanetliler Odası dediklerini"

"Evet," dedi Haplo, rahatsız görünerek. "Hatırlıyorum. Oraya geri dönmek istedim. Ona yüksek güç hakkında haklı olduğumu göstermek için Xar'ı götürecektim..."

"Ah, aman, hayır!" diye itiraz etti Alfred korku içinde. "Bunun akıllıca olacağını hiç sanmıyorum. O odanın ne olduğunu öğrendim. Orla söyledi."

"Neyi söyledi?" diye sordu Haplo.

"Yedinci Kapı'yı bulduğumuzu düşünüyordu," dedi Alfred yumuşak, huşu dolu bir sesle.

Haplo omuzlannı silkti. "Eee? Ne olmuş?"

Alfred bu tepki karşısında ürkmüş göründü; sonra içiniçekti. "Sanırım bilmiyorsun. Görüyorsun, Sartanlar dünyayı kopardığında... "

"Evet, evet," diye sabırsızca sözünü kesti Haplo. "Ölüm Kapısı. Son Kapı. Bana bir ömür boyu yetecek kadar kapı geçtim. Bu kapıda ne var? Onu bu kadar özel kılan ne?"

"Dünyayı oradan koparmış olmaları," dedi Alfred alçak sesle. "Yedinci Kapı'dan yaptılar."

"Demek Samah, Orla ve Konsey bu odadada toplandılar..."

"Bundan daha fazlası, Haplo," dedi Alfred ciddiyetle. "Yalnızca bu odada bir araya gelmediler, odaya büyü aşıladılar. O odadan bir dünyayı parçaladılar ve dört yeni dünya yarattılar.. ."

Haplo ıslık çaldı. "Ve hala duruyor, tüm büyüsüyle... tüm gücüyle..." Başını salladı. "İçeri girişi engellemek için koruyucu rün koymalarına şaşmamak lazım."

"Orla'ya göre, bundan Samah sorumlu değildi," dedi Alfred. "Görüyorsun, büyü tamamlandığı ve dünyalar oluşturulduğu zaman, bu odanın ne kadar tehlikeli olacağını fark etti. .. "

"Yaratılabilen dünyalar yok edilebilirdi de." "Kesinlikle. Ve bu yüzden adayı bilinmezliğe yolladı." "Neden yok edip kurtulmadı?"

"Denedi," dedi Alfred sessizce. "Ve yapamadığını gördü." "Yüksek güç onu durdurdu mu?"

Alfred başını salladı. "Neye ulaştığından korkarak, anlamayı beceremeyerek, istemeyerek, bir daha hiç bulunamayacağını umarak Samah adayı gönderdi. Orla'nın son bildiği buydu.

Ama oda Abarrach'ta bir grup sartan tarafından bulundu. -halklarının başına gelenler karşısında ümitsizce mutsuz olan bir grup. Neyse ki, ne bulduklan hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

"Evet, tamam, demek Yedinci Kapı'da bulunmuşuz. Bütün bunların Usta Hugh ile ne ilgisi var?"

"Yedinci Kapı'ya giderse özgür kalacağını düşünüyorum." "Nasıl?"

"Emin olamıyorum" diye kaçamakb yanıt verdi Alfred.

"Gerçi fark ettiğinden değil. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Haplo çevreslne bakındı. "Ne cehennemdeyiz? Ve Samah'tan kaçtın mı? Burası tanıdık geliyor, Arianus'taki mezarlık gibi. Herhalde Arianus'ta değilizdir, değil mi?"

"Hayır, hayır, Arianus'ta değiliz."

Haplo sabırla Sartan'ın sözlerine devam etmesini bekledi. Alfred sessiz kaldı.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Haplo şüpheyle.

Alfred gönülsüzce başını sallayarak onayladı.

"O zaman neredeyiz-"

Alfred ellerini ovuşturdu. "En iyi nasıl açıklayabilirim, düşüneyim. İlk önce, sana Samah'tan kaçmadığımı açıklamalıyım."

"İlgilenmiyorum... "

"Lütfen, bırak, bitireyim. Açıldığından beri Ölüm Kapısı'ndan geçtin mi?"

"Evet, Arianus'a gittim. Neden?"

"Her dünyanın imgeleri gözlerinin önünden geçti ve sana gitmek istediğin yer konusunda seçenekler sundu. Çok güzel bir dünya hatırlıyor musun, hiç ziyaret etmediğin, hiç görmediğin bir dünya? Mavi gökleri, güneş ışığı, yeşil ağaçları, engin okyanusları olan eski, çok eski bir dünya."

Haplo başını salladı. "Onu gördüm. O zaman merak etmiştim..."

"İşte oradayız," dedi Alfred. "Vorteks'te."

Haplo çıplak beyaz mermerlere baktı. "Mavi gökyüzü. Güneş ışığı. Harika." Bakışları Alfred'e döndü. "Her zamankinden daha az mantıklı konuşuyorsun."

"Vorteks. Evrenin merkezi. Bir zamanlar kadim dünyaya giderdi.. . "

"Artık var olmayan bir dünyaya."

"Doğru. Ama imgeleri kazayla saklanmış olmalı..."

"Ya da oraya bilinçli olarak konmuş, Ölüm Kapısı'na girmemesi gerekenler için bir Sartan tuzağı," dedi Haplo sertçe. "Ben de neredeyse buraya gelecektim. Kendimi burada mı bulacaktım?"

"Evet, korkarım öyle. Ama alışınca o kadar kötü gelmiyor. Tüm ihtiyaçlanmız karşılanıyor. Büyü sağlıyor. Ve güvenli. Kesinlikle güvenli."

Haplo yine çevresine bakınıyordu. "Ben de sen Labirent'tesin diye endişeleniyordum, öldüğünü ya da başına daha kötüşeyler geldiğini düşünüyordum. Bunca zaman sen buradaymışsın." Elini salladı. "Güvende. Kesinlikle güvende." .

"Benim için endişelendin mi?" diye sordu Alfred, solgun yüzü canlanarak.

Haplo sabırsız bir hareket yaptı. "Elbette endişelendim. Sen bir tür felaket yaratmadan boş bir odada bile yürüyemezsin. Boş odalardan bahsetmişken, buradan nasıl çıkıyoruz?"

Alfred yanıt vermedi. Başını eğerek ayakkabılarına baktı.

Haplo onu düşünceler içinde süzdü. "Samah seni ve Orla'yı Labirent'e yollayacağını söyledi. Ya hata yaptı, ya da o kadar piç bir herif değilmiş. İkinizi de buraya gönderdi." Aklına bir düşünce geldi. "Orla nerede, bu arada?"

"Samah kötü bir adam değildi," dedi Alfred yumuşak bir sesle. "Yalnızca çok korkmuş bir adamdı. Ama artık korkmuyor. Orla'ya gelince, gitti. Onunla olmaya gitti."

"Ve sen burada kaldın öyle mi? Neden onunla gitmedin? En azından Chelestra'daki diğer Sartanları uyarmaya gidebilirdin.. ."

"Anlamıyorsun, Haplo," dedi Alfred. "Burada kalıyorum, çünkü kalmak zorundayım. Çıkış yolu yok."

Haplo ona çileden çıkmışçasına baktı. "Ama Orla'nın gittiğini söyledin..."

Alfred rünleri söylemeye başladı. Beceriksiz bedeni aniden zarafet kazandı, şarkının ritmi ile sallanmaya, dönmeye başladı. Elleri rünleri havada oluşturdu.

Ezgi hüzünlü, ama tatlıydı ve Marit aniden bebeğini kollarına aldığı son seferi hatırladı. Anı ona acı verdi, şarkı ona acıverdi ve acı onu öfkelendirdi. Tam yerinden fırlayıp Alfred'in yaptığı büyüyü bozacaktı ki -büyü kuşkusuz onu zayıflatmayı amaçlıyordu- taş duvarın bir kısmı yok oldu.

Duvarın içinde, kristal bir tabutun içinde bir Sartan kadını yatıyordu. Yüzü sakin, gözleri kapalıydı. Hafifçe gülümser gibiydi. .

Haplo anladı. "üzgünüm..."

Alfred hüzünle gülümsedi. "Huzur içinde. Kocasına katılmak üzere gitti." Bakışlarını Marit'e kaydırdı; yüz ifadesi sertleşti. "Orla ona ne olduğunu gördü, nasıl öldüğünü gördü."

"Suçları için idam edildi." Marit meydan okurcasına savunmaya geçti. "Bize acı çektirdiği gibi acı çekti. Hak ettiğini aldı.

Daha fazlasını hakediyordu. Çok daha fazlasını."

Alfred hiçbir şey söylemedi. Kristal tabutun içindeki kadına sevgiyle baktı, elini nazik bir dokunuşla cama koydu. Sonra yavaş yavaş eli yanındaki bir başka kristal tabuta kaydı. Bu tabut boştu.

"O ne?" diye sordu Haplo.

"Benimki," dedi Alfred, "zamanı geldiğinde. Haklısın. Burası Arianus'a çok benziyor."

"Çok fazla benziyor," dedi Haplo. "'Yeni bir tabut buldun. 'Kesinlikle güvenli' " Hıhladı. "Eh, sürünüp içine girmeyeceksin. Benimle geliyorsun."

"Korkarım hayır. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Sana söyledim, çıkış yok." Alfred, Orla'ya baktı. "Onun yolunu kullanmazsan. "

"Yalan söylüyor!" diye haykırdı Marit, paniği ile savaşarak, çıplak elleri ile taşları aşağı indirme arzusu ile savaşarak.

"Hayır, yalan söylemiyor. O bir Sartan. Yalan söyleyemez. Ama gerçeği söylememek konusunda çok ustadır." Haplo, AIfred'i süzdü. "Ölüm Kapısı burada bir yerlerde. Ölüm Kapısı'nı kullanınz. "

"Gemimiz yok," diye hatırlattı ona Marit.

"Yaparız." Haplo'nun bakışlan, bir kere daha ayakkabılarını seyretmeye başlayan Alfred'in üzerindeydi. "Buna ne dersin, Sartan Ölüm Kapısı'na Çıkış yolu o mu?"

"Kapı yalnızca tek yöne açılır," dedi Alfred alçak sesle. Haplo sinirle, ne yapacağını bilemeden Sartan'a baktı. Marit ne yapacağını biliyordu. Eğilerek hançeri çizmesinin içinden aldı.

"Ben onu konuştururum."

"Onu rahat bırak, Marit. O şekilde ondan bir şey öğrenemezsin. "

"'Dostunu' fazla hırpalamamaya çalışırım. İzlemek, zorunda değilsin. "

Haplo onun önüne geçti. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca bedenini Marit ile Alfred arıısına soktu.

"Hain!" Marit çevresinden dolanmaya çalıştı.

Haplo onu hızlı ve becerikli bir hareketle yakaladı. Sıkıca tuttu. Kadın güçlüydü, belki o an Haplo'dan daha güçlü ve kurtulmak için mücadele etti. Kolları ve elleri kilitlendi ve birbirlerine sıkıca sarılırlarken, mavi bir pınltı her elden, her koldan yayılmaya başladı.

Rün büyüsü hayata dönüyordu.

Ama bu büyü saldırmak ya da savunmak için işlemiyordu.

Ne zaman iki Patryn birbirine dokunsa yapacağı şeyi yapıyordu. Bir birleşme, çember tamamlama büyüsüydü. Bir iyileştirme büyüsü, güç paylaşma, bağlılık büyüsü.

Marit'in içine akmaya başladı.

Marit onu istemiyordu. İçi boştu, boş, karanlık ve sessiz.

Artık kendi sesini bile duyamıyordu, yalnızca uzun zaman önce söylenmiş sözlerin yankısı geri geldi. Boşluk soğuktu, ama en azından acı verici değildi. Tüm acıyı ittirmiş, onu doğurmuş, göbekbağını kesmişti.

Ama yumuşak ve sıcak, mavi panltı Haplo'nun elinden onunkine yayıldı. İçine sızmaya başladı. Tek bir gözyaşı gibi minik bir damla boşluğa düştü...

"Haplo, gelip bunu görsen iyi olacak."

Bu Usta Hugh idi, kapıda duruyordu. Sesi sert ve ısrarlıydı.

Dikkati dağılan Haplo döndü, Marit ellerinden kurtuldu.

Haplo dönüp ona baktı ve gözlerinde Marit'in rün büyüsünde hissettiği sıcaklık vardı. Elleri ona uzandı. Tutması yeterliydi...

Köpek koşarak geldi. Kuyruğu sallanarak, dili sarkarak, sanki bir dost bulmuş gibi Marit'e gidecek oldu.

Marit ona hançerini fırlattı.

Çok kötü nişan almıştı. Altüst olmuştu, zar zor görebiliyordu. Hançer hayvanın sol böğrünü sıyırdı.

Köpek acıyla ciyakladı, ondan uzaklaştı. Hançer katilin sağ kalçasının yakınında bir yerlerde duvara çarptı. Hugh ayağını hançerin üzerine koydu. Alfred dehşet içinde bakıyordu, o kadar solgundu ki, yine bayılacakmış gibi görünüyordu.

Marit hepsine sırtını döndü. "O hayvam benden uzak tut, Haplo. Yasalara göre seni öldüremem. Ama o lanet köpeği öldürebilirim. "

"Buraya gel, oğlum," diye seslendi. Hayvamn yarasını inceledi. "Tamam, köpek. Yalnızca bir çizik. Şanslıymışsın."

"İlgilenen biri varsa," dedi Usta Hugh, "Çıkış yolunu buldum. En azından çıkış yolu olduğunu düşünüyorum. Gelip baksamz iyi olacak. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Haplo, Alfred'e bir bakış fırlattı. Alfred kıpkırmızı oldu.

"Sorun ne? Korunuyor mu? Büyüyle mi?"

"Öyle bir şey değil," diye yamt verdi. "Daha çok bir şaka gibi. "

"Bir şaka olduğunda~ kuşkuluyum'. Sartanların pek espri yeteneği yoktur."

"Birisinin varmış ama. Çıkış yolu bir bulmaca."

"Bir bulmaca..." diye tekrarladı Haplo yumuşak bir sesle.

O zaman gerçeği anladı. Ve Haplo anladığı anda Marit de anladı. İçindeki boşluk doldu, korku ile doldu, içinde canlı bir şey gibi kıvranan, bükülen bir korku ile. Neredeyse. kusacaktı.

"Demek Samah sözünü tuttu," dedi Haplo, Alfred'e. Sartan başını salladı. Yüzü ölü gibi beyazdı, ifadesi kasvetliydi. "Evet, sözünü tuttu."

"Nerede olduğumuzu biliyor mu?" diye sordu Usta Hugh. "Biliyor," dedi Haplo sessizce. "Baştan beri biliyordu.

Labirent'teyiz. "

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM
LABİRENT

Beyaz mermerli, mezarlı odadan çıktılar. Hugh'nun önderliğinde gri kayalardan kabaca kesilmiş dar bir geçitten geçtiler. Koridor düz gidiyordu ve hafifçe aşağı eğimliydi. Sonunda yine kayadan oyulmuş, dev bir mağaraya açılan kemerli bir kapı vardı.

Mağaranın kubbeli tavanı çok yüksekteydi, gölgelerin içinde kayboluyordu. Girişin zıt yönünde, çok uzakta parlayan donuk, gri ışık dev sarkıtların ıslak yüzeylerinden yansıyordu. Mağara tabanında dikitler onlarla buluşmak için fırlıyor, açık bir ağzın dişleri gibi görünüyordu. Islak dişlerin arasındaki aralıklardan siyah suları olan bir ırmak dönüyor, neşesiz ışığa doğru akıyordu.

Sıradan bir mağara. Haplo kemerli kapıya baktı. Marit'in koluna dokunarak sessizce kapının üzerine kazınmış bir işarete dikkatini çekti -tek bir Sartan rünü. Marit ona baktı, ürperdi, soğuk duvara yaslandı.

Titriyordu, çıplak kollarını sıkıca kenetlemişti. Yüzünü çevirmişti saçı aşağı sarkıyor, yüzünü gizliyordu. Haplo o dolaşık saç yığınını arkaya atarsa, yanağına dokunursa gözyaşlarını hissedeceğini biliyordu. Onu suçlayamazdı. Eskiden olsa kendisi de ağlardı. Ama şimdi tuhaf bir şekilde sevinçli hissediyordu. Hem burası, baştan beri gelmeyi hedeflediği yerdi.

Marit Sartan rün dilini okuyamıyordu, ama tek bir rünü okuyabilirdi. Tüm Patrynler okuyabilirdi. Onları okuyabiliyorlardı ve onlardan nefret ediyor, tiksiniyorlardı.

"İlk Kapı," dedi Haplo. "Labirent'in başlangıcında duruyoruz."

"Labirent," diye tekrarladı Usta Hugh. "Demek haklıydım. Dışarıdaki bir bulmaca." Kapının ötesini işaret etti.

Dikit sıraları karanlığa doğru yayılıyordu. Islak ve kaygan bir yol kemerden sarkıtlara gidiyordu. Haplo durduğu yerden yolun ilk çatalını görebiliyordu, iki farklı rota, sağa ve sola eğilen, hiçbiri doğalolarak yaratılmamış, büyü, korku ve nefret ile oluşturulmuş kaya formasyonlan arasında uzanan.

Yalnızca tek bir doğru yol vardı. Diğerleri hep felakete giderdi. Ve daha ilk kapıda duruyorlardı.

"Hayatımda birkaç mağara görmüşümdür," diye devam etti Usta. Piposunun sapı ile karanlığa işaret etti. "Ama buna benzerini hiç görmedim. İlk çatala gelene kadar yolda yürüdüm, sonra nereye gittiğini gördüm." Çenesini ovuşturdu. Yüzünde ve kafasında mavi-siyah kıllar çıkmaya başlamıştı, kaşınıyor olmalıydı. "Kaybolmadan geri dönmemin daha iyi olacağını düşündüm."

"Endişelenmen gereken en önemsiz şey kaybolmak olur," dedi Haplo. "O bulmacada yanlış dönüş ölüm demektir. Bilinçli olarak böyle yapılmıştır. Ve çocuğum orada kısılı kaldı."

Usta Hugh pipoyu ağzından çıkardı, Haplo'ya bakakaldı.

"Gebereyim emi."

Alfred en arkada, kemerli kapıdan becerebildiğince uzak kalıp, yine de topluluk ile birlikte olabileceği bir yerde büzülmüştü. .

"Ona Labirent'ten bahsetmek ister misin, Sartan, yoksa ben mi anlatayım?"

Alfred kısaca başını kaldırdı, gözlerinde bir incinmişlik ifadesi vardı. Haplo acıyı gördü, sebebini anladı, görmezden gelmeyi tercih etti. Alfred artık Alfred değildi. Düşmandı. Bu işte hep beraber olmalarının bir önemi yoktu. Haplo'nun birisinden nefret etmeye ihtiyacı vardı, destek olacak güçlü bir duvar olarak nefretine ihtiyacı vardı, yoksa düşebilir, bir daha da kalkamazdı.

Köpek Haplo'nun yanında, açık kemerli kapının yakınında duruyordu. Havayı kokluyordu, aldığı kokudan hoşlanınamıştı. Baştan ayağa silkindi, Alfred'in yanına yörüdü. Köpek Sartan'ın bacağına sürtündü, çalımsı kuyruğu hafifçe sallandı.

"Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum," dedi Alfred. Uzanarak köpeğin başını çekingenlikle okşadı. "üzgünüm."

Haplo'nun nefret duvarı ufalanmaya başladı; korku parçaların üzerine tırmandı. Dişlerini sıktı. "Lanet olsun, Alfred, özür dilemeyi kes! Sana daha önce de söyledim, bu senin hatan değil!" Yankı gümbürdeyerek ona geri döndü.

Senin hatan... senin hatan... senin hatan...

"Biliyorum. Bırakacağım. üzzz.... "Alfred kaynayan çaydanlık gibi bir tıslama çıkardı, Haplo ile gözgöze geldi ve sustu.

Usta bir birine, bir diğerine baktı. "Kimin hatası olduğu umurumda bile değil. Birisi bana neler olduğunu anlatsın."

Haplo omuzlarını silkti. "Uzun zaman önce, Alfred'in halkı ile benim halkım arasında savaş vardı. Biz kaybettik ve onlar kazandılar... "

"Hayır," diye düzeltti Alfred nazikçe, hüzünle, "kimse kazanmadı."

"Her neyse, bizi bu zindana kapattılar, sonra da kendilerine başka zindanlar bulmaya gittiler. Sen olsan böyle mi anlatırdın, Alfred?"

Sartan yanıt vermedi.

"Bu zindan Labirent olarak bilinir. Ben burada doğdum. O burada doğdu." Marit'e işaret etti. "çocuğumuz da burada doğdu. Ve hala burada yaşıyor."

"Eğer yaşıyorsa," diye mırıldandı Marit alçak sesle. Kontrolünü bir miktar ele geçirmişti; artık titremiyordu.

Ama diğerlerine de bakmıyordu. Duvara yaslanmış, kollarını sıkıca bedenine dolamış vaziyette yalnız duruyordu.

"Burası zalim bir yer, yalnızca öldürmekten değil, yavaş yavaş, işkence yaparak öldürmekten hoşlanıyor. Öyle ki, sonunda ölümü bir dost gibi karşılıyorsun. * Biz ikimiz, lordumuz Xar'ın yardımıyla kaçmayı başardık. Ama pek çok kişi kaçamadı. Kaçamıyor. Halkımızdan pek çok nesil Labirent'te doğdu, yaşadı ve öldü.

"Ve halkımızdan hiçbiri," diye bitirdi Haplo sessizce, "İlk Kapı'dan başlayıp sonuna kadar gitmeyi başaramadı."

Katilin ifadesi karardı. "Sen ne diyorsun?"

Marit ona döndü, öfke gözlerindeki yaşları yakıp kurutmuştu. "Halkımızın Son Kapı'ya ulaşması yüzlerce yıl sürdü. ye bunu kendilerinden önce düşenlerin bedenlerinin üzerinde yükselerek başardılar! Ölen bir baba oğluna ilerideki yolu işaret etti. Ölen bir anne kızını ileri gideceklerin ellerine teslim etti. Ben kaçtım ve şimdi yine buradayım."

Kuru, acı bir hıçkırığı yuttu. "Her şeye en baştan başlamak. Acı, korku... Ve kaçış umudu olmadan. Çok, çok uzaktayız."

* "Ölüm" anlamınıı gelen Patrynce sözcüklerden biri "dost" anlamında da kullanılır.

Haplo onu teselli etmek istedi, ama duygudaşlığının takdir görmeyeceğini tahmin etti. Dahası, ona nasıl bir teselli sunabilirdi? Doğruyu söylüyordu.

"Eh, burada oyalanmanın faydası yok. Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken işimiz biter," dedi ve Marit'in acı kahkahasını duyana kadar sözlerinin karanlık anlamını fark etmedi.

"Bu yolculuğa Labirent'e dönmeyi planlayarak çıkmıştım," diye devam etti, bilinçli olarak kısa ve ciddi konuşarak. "Ama bu yönden girmeyi planlamamıştım. Ama sanırım her yol aynı. Belki de bu en iyisi. Artık hiçbir şeyi gözden kaçırmayacağım."

"Geri mi dönecektin?" Marit ona hayretle baktı. "Neden?"

Gözleri kısıldı. "Xar'dan kaçmak için mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Haplo. Ona bakmadı. Bakışları mağaradan, karanlık suların burgaçlarından yansıyan gri ışığa kaydı. "Seni bulmak için dönecektirn. Sonra da kızımızı."

Marit bif şey söyleyecek oldu; dudakları aralandı. Sonra sözcüklerin üzerine kapandı. Gözlerini indirdi.

"Şimdi oraya kızımızı aramak için gidiyorum," dedi Haplo. "Sen de benimle gelecek misin?"

Marit başını kaldırdı, yüzü solgundu. "Ben... bilmiyorum. Düşünmem gerek."

"Marit, fazla seçeneğin yok, Başka çıkış yolu yok.".

"Sartan'a göre!" Alay ederek. "Belki sen ona güveniyorsun. Ama ben güvenmiyorum. Bu konuda düşünmem gerek."

Haplo'nun yüzündeki acımayı gördü. Pekala. Bırak korktuğunu düşünsün. Bırak cesaretini kazanmak için zamana ihtiyacı olduğunu düşünsün. Ne düşündüğünün ne önemi vardı?

Bedeni kaskatı, anıtmezara giden yolda yürüdii. Alfred'in yanına gelince, adam büzülerek yolundan çekilene ve bunu yaparken de köpeğe takılıp sendeleyene kadar dik dik baktı ona. Marit hızla yanından geçti, koridorda yok oldu.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Usta Hugh şüpheyle. "Belki içimizden biri onunla gitmeli."

"Onu rahat bırak. Anlamıyorsun. İkimiz de burada neredeyse ölecektik. Geri dönmek kolay değildir. Sen geliyor musun?"

Usta omuzlarını silkti. "Ya geleceğim ya da sonsuza dek burada kalacağım. Can sıkıntısından ölebilir miyim sence?" Başını eğip Alfred'e baktı.

"Hayır, korkarım... hayır;" dedi Alfred, sorunun ciddi olduğunu sanarak.

Hugh acı, keskin bir kahkaha attı. "Seninle geleceğim. Bana ne olabilir ki?"

"Güzel." Haplo'nun neşesi yerine geldi. Neredeyse bir şansları olduğunu düşünmeye başlayacaktı. "Senin becerilerini kullanabiliriz. Biliyor musun, içeri girmeyi ilk düşündüğüm zaman arkadaş olarak seni istemiştim. Bu şekilde gelişmesi tuhaf. Ne tür silahların var?"

Usta Hugh yanıt verecek oldu, ama Alfred sözünü kesti. "Ah... bunun bir önemi yok," dedi küçük bir sesle.

"Ne demek önemi yok? Elbette önemi var..."

"O hiçbir şeyi öldüremez," dedi Alfred.

Haplo hayretler içinde bakakaldı. İnanmak istemiyordu, ama bu konuda ne kadar uzun düşünürse, o kadar mantıklı, geliyordu -en azından Sartan bakış açısından.

"Anlıyor musun?" diye sordu Alfred umutla.

Haplo birkaç kısa ve tekrar edilemez sözcük ile anladığını belirtti.

"Eh, emin ol öldüremem!" diye hırladı Usta Hugh.

"Öldürülemiyorsun. Ve öldüremiyorsun. Bu kadar basit," dedi Haplo.

"Bir düşün," diye devam etti Alfred alçak sesle. "Şeyden beri... ee.. . dönüşünden beri tek bir şeyi öldürebildin mi? -hatta bir böceği?"

Hugh bakakaldı, siyah sakal diplerinin altında yüzü soldu.

"Demek bu yüzden kimse beni tutmuyordu," dedi sertçe.

Derisinde ter damlaları pırıldadı. "Trian benim Bane'i öldürmemi istedi. Öldüremedim. Stephen'ı öldürmem gerekiyordu. Yapamadım. Seni öldürmek için tutuldum," -Haplo'ya hayaletler tarafından kovalanıyormuş gibi baktı- "ve yapamadım. Lanet olsun, kendimi bile öldüremedim! Denedim," -bakışlarını ellerine dikti- "ve yapamadıml"

Alfred'e kısık gözlerle baktı. "Kenkariler bunu biliyor muydu?"

"Kenkariler mi?" Alfred'in kafası karışmıştı. "Ah, evet. Ölülerin ruhlarını saklayan elfler. Hayır, bildiklerini sanmıyorum. Ama ölüler biliyor olabilirdi," diye ekledi bir an düşündükten sonra. "Evet, biliyor olmalılar. Neden?"

"Beni Haplo'yu öldürmem için yollayanlar Kenkarilerdi," dedi Usta sertçe.

"Kenkariler mi?" Alfred şaşırdı. "Hayır, hayır, onlar asla kimseyi öldüremez ya da öldürmek için hiçkimseyi tutmazlar.

Seni başka bir sebepten yollamışlardır, bundan emin olabilirsin... .

"Evet," dedi Usta, gözleri pınldayarak. "Anlamaya başIadım. Seni bulmak için yolladılar beni."

"Bu ilginç değil mi, Alfred?" diye ekledi Haplo, Sartan'a dikkatle bakarak. "Seni bulması için Usta Hugh'yu yolladılar. Acaba neden?"

Alfred'in, gözleri ikisinin de bakışlarından kaçındı. "Düşünemiyorum. .. "

"Bir dakika bekle," diye sözünü kesti Haplo. "Söylediğin doğru olamaz. Usta Hugh beni neredeyse öldürüyordu. Ve Marit'i de. Bir tür büyülü silahı var..,,"

"Vardı," diye düzeltti Usta Hugh, sert bir tatmin içinde.

"Gitti. Deniz suyunda kayboldu."

"Büyülü bir silah mı" Alfred başını salladı. "Kenkariler'den mi? Onlar büyü konusunda oldukça beceriklidir, ama asla büyülerini silah yapmak için kullanmazlar..."

"Hayır," diye hırladı Usta Hugh. "Ben onu şeyden aldım... eh, bir yerden geldi diyelim. Hançerin eski Sartan tasarımı ve yapımı olduğu düşünülüyor. Halkın uzun zaman önceki bir savaşta kullanıyormuş onu..."

"Belki." Alfred fena halde mutsuz görünüyordı. "Korkarım pek çok büyülü silah yapıldı. Her iki tarafça. Bu silah hakkında özel bir şey bilmiyorum, ama tahminime göre silah zeki bir türden ve kendi başına eyleme geçebiliyor. Seni yalnızca basit bir taşıyıcı olarak kullandı Sir Hugh, nakledici olarak. Bu ve ona rehberlik edecek korku ile irade için."

"Eh, artık kayboldu, bu yüzden fark etmez," dedi Haplo.

"Chelestra'nın sularında kayboldu."

"Evreni böyle bir suya boğamamamız yazık," dedi Alfred sessizce, kendi kendine,

Haplo mağaranın içine, mağarada akan karanlık suya doğru baktı. Dinleyince suyun çağıldadığını, kenarındaki kayalara çarparak çalkalandığını duyabiliyordu. O pis akıntılarda ne kadar korkunç şeylerin yüzdüğünü, dehşet verici yaratıkların karanlık derinliklerinden dışarı sürünebileceğini hayal edebiliyordu.

"Bizimle gelmiyorsun, değil mi?" dedi Haplo.

"Hayır," dedi Alfred, ayakkabılarına bakarak. "Gelmiyorum."

Korkudan neredeyse kusacak olan Marit beyaz odaya dönerken acele etmedi, Xar ile konuşmadan önce kendisini toplaması gerektiğini biliyordu. O anlayacaktı; hep anlardı. Labirent'e geri dönemeyenleri teselli ederken defalarca görmüştü onu. Geri dönebilen tek kişi oydu. Anlayacaktı, ama hayal kırıklığına uğrayacaktı. Marit yuvarlak odaya girdi.

Kristal tabutlar artık görülmüyordu, üstleri Sartan büyüsü ile örtülmüştü, ama varlıklarını hissedebiliyordu. Ve ölü Sartanların yanında olmak ona hissedeceğini sandığı zevki vermedi.

Tabutların bulunduğu yerden en uzak noktayı seçerek, elini alnına işlenmiş desene koydu ve başını eğdi.

"Xar, Lordum," diye mırıldandı.

Xar hemen yanıt verdi.

"Nerede olduğumuzu biliyorum, Lordum," dedi yumuşak bir sesle, içini çekmekten kendini alamayarak. "Labirent'in ortasındayız. İlk kapıda duruyoruz."

Sessizlik. Sonra Xar konuştu, "Haplo Labirent'e girecek mi?"

"Gireceğini söylüyor. Ama o cesarete sahip olduğundan kuşkuluyum." Marit kendisinin de o cesarete sahip olduğundan kuşkuluydu, ama bundan bahsetmedi. "Daha önce kimse geri dönmemişti, Lordum, senin dışında." Yine de, burada kalırsak elimize ne geçer? Kendi mezarlarımız.

Marit kristal tabutta yatan kadının yüzünü hatırladı. Her nereye gitmişse, huzur içinde yatıyordu. Ölümü kolay olmuştu.

"Haplo Labirent'e girmek için ne sebep veriyor?" diye sordu Xar.

Marit yanıt vermeyi güç buldu. Tereddüt etti, lordun ona baskı yaptığını hissetti -rahatsız edici bir duygu.

"Ço -çocuk, Lordum," dedi sonunda, kekeleyerek. Neredeyse çocuğumuz, diyecekti.

"Hah! Ne sudan bir sebep! Beni aptal sanıyor olmalı! Ben gerçek sebebini biliyorum. Haplo hırslandı. Arianus'un kontrolünü ele geçirmeyi başardı. Şimdi o ve Sartan dostu benim halkımın sadakatini elde etmeyi, onları bana karşı kışkırtmayı planlıyor. Labirent'e girip kendine bir ordu kuracak! Durdurulması gerek... Benden kuşku mu duyuyorsun, Marit?"

Marit memnunsuzluğu, neredeyse öfkeyi hissetti. Ama hissettiklerine engel olamıyordu. "Bence ciddi... Söylediklerinden hiç bahsetmedi..."

"Elbette etmez." Xar onun sözde zayıf argümanlarını reddetti. "Haplo zeki ve kurnazdır. Ama asla başaramayacak. Onunla git, Kızım. Onunla kaL. Hayatta kalmak için mücadele et. Ve korkma. Orada geçireceğin zaman uzun olmayacak. Sang-drax, Labirent'e doğru yola çıktı. Benim aracılığım ile seni ve Haplo'yu bulacak. Sang-drax, Haplo'yu bana getirecek."

Çünkü sen başarısız oldun.

Marit paylamayı işitti. Sessizlik içinde, bunu hakettiğini bilerek kabul etti. Ama Chelestra'da gördüğü ejder-yılanların dehşet verici görüntüsü gözlerinin önünde tiksinti verici bir şekilde yükseldi. Kararlılıkla görüntüyü aklından çıkardı. Xar başka sorular soruyordu.

"Haplo ve Sartan. Nelerden bahsettiler? Bana söyledikleri her şeyi anlat."

"Usta Hugh'dan, Sartan'ın insan üzerindeki ölümsüzlük lanetini kaldırabileceğinden bahsettiler. Abarrach ve orada bir odadan bahsettiler. Adı Lanetliler Odası. . . ..

"Yine o sefil oda." Xar öfkelenmişti. "Haplo başka hiçbir şeyden bahsetmiyor! Onda takıntı haline geldi! Bir kez beni oraya götürmeye çalıştı. Ben..."

Bir duraklama.

Uzun, çok uzun bir duraklama.

"Ben... aptallık ettim. Beni götürecekti," diye mırıldandı

Xar. Sözcükleri yumuşaktı, alnına kelebek kanatlan gibi sürtündü. "Bu oda hakkında ne dedi? O veya Sartan Yedinci Kapı denen bir şeyden bahsetti mi?"

“Evet, Lordum." Marit şaşkınlık içindeydi. "Nereden bildin"

"Aptalın biriyim, kör aptalın biriyim!" diye tekrarladı acı acı, sonra ısrarla, zorlayarak konuştu. "Oda hakkında ne dediler?"

Marit hatırlayabildiği her şeyi aktardı.

"Evet, işte bu! Büyü yüklenmiş bir oda! Güç! Yaratılan şey yok da edilebilir!"

Marit, Xar'ın heyecanını hissedebiliyordu; içinden bir elktrik akımı gibi geçti.

"Abarrach'ın neresinde olduğunu söylediler mi? Ona nasıl ulaşıldığını?”

"Hayır, Lordum." Onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı.

"Onunla bu oda hakkında daha fazla konuş! Öğrenebildiğin kadar çok şey öğren! Neredeymiş Nasıl girilirmiş" Sakinleşti. "Ama kuşku uyandırma, Kızım. Tedbirli ol, dikkatli ol. Elbette, beni böyle altetmeyi planlıyorlar. Haplo asla şüphelenmemeli. .."

"Neden şüphelenmemeli, Lordum"

"Bu oda hakkında birşeyler bildiğimden. Benimle iletişim halinde ol, Kızım... Ya da Karım mı demeliydim?"

Yine Marit'den memnun olmuştu. Marit neden olduğu konusunda en ufak bir fikre sahip değildi, ama o lorduydu ve emirlerine sorgulanmadan itaat edilmeliydi. Ve Labirent'e girdiklerinde ondan tavsiye almaktan memnun olacaktı. Ama bir sonraki ifadesi huzursuz ediciydi.

"Sang-drax'a nerede olduğunuzu söyleyeceğim."

Bu Marit'e teselli vermedi, ama vermesi gerektiğini biliyordu. Yalnızca huzursuzluk verdi.

"Evet, Lordum."

"Elbette, sana söylememe gerek yok -konuştuklarımızın hiçbirinden Haplo'ya bahsetme."

"Etmem, Lordum."

Sonra gitti. Marit yalnızdı. Çok çok yalnız. Böyle olmasını istemişti, böyle olmasını tercih etmişti. Yalnız yolculuk eden hızlı ilerler. Ve Marit hızlı ilerliyordu, gerçekten de hızlı ilerliyordu.

Ta başladığı yere gitmişti.

Dördü (ve, köpek) mağaranın girişinde, Labirent'in girişinde oturuyorlardı. Gri ışık parlaklaşmamış, yalnızca güçlenmişti. Haplo gün ortası olması gerektiği sonucuna vardı. Eğer gideceklerse, şimdi gitmeleri gerekiyordu. Labirent'te yolculuk için hiç bir zaman en iyi zaman değildi, ama gündüz herhangi bir zaman, geceden daha iyiydi.

Marit de onlara katılmıştı. Yüzü solgundu, ama kararlıydı, çenesini sıkmıştı. "Sizinle geleceğim," demişti yalnızca, ve bunu da kasvetle, gönülsüzlükle söylemişti.

Haplo neden gelmeye karar verdiğini merak etti. Ama sormanın faydası olmayacağını biliyordu. Marit asla ona söylemezdi ve sormak yalnızca onu daha fazla yabancılaştırırdı. İlk karşılaştıkları zaman da böyleydi. Kendi içine kapanık. Haplo sabırla, özenle, bir kapı bulmayı

başarmıştı -yalnızca küçük bir kapı, ama onu içeri almtştı. Ve sonra çarpılarak kapanmıştı. Çocuk -artık neden onu terk ettiğini biliyordu, anladığını sanıyordu.

Rue, demişti bebeğe.

Ve şimdi kapı kapalı, kilitliydi. Giriş yolu yoktu. Ve anlayabildiği kadarıyla, tek çıkış yolunu da mühürlemişti.

Haplo kemerin üzerinde parlayan tek sartan desenine baktı. Labirent'e giriyordu, var olan en ölümcül yere, hem de silahsız -büyüsü dışında. Ama, en azından bu sorun değildi. Labirent'te her zaman sayısız öldürme yolu vardı.

"Gitmeliyiz," dedi Haplo.

Usta Hugh hazırdı, yola koyulmaya hevesliydi. Elbette, nereye girdiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ölemiyor olsa bile... ve kim bilir Labirent'in zalim büyüsü karşısında, Sartan yürek rünü onu koruyamayabilirdi. Marit korkuyordu, ama kararlıydı. İlerliyordu, çünkü geri dönemiyordu.

Ya bu, ya da hala Haplo'yu öldürmeyi umduğundan.

Ve bir kişi -Haplo'nun ihtiyacı olduğunu ya da istediğini söyleyeceği son kişi...

"Keşke sen de gelseydin, Alfred."

Sartan başını salladı. "Hayır, istemezdin. Yolunuza çıkmaktan başka işe yaramam. Bayılırım...::

Haplo adama sert sert baktı. "Yine mezarını buldun, değil mi? Tıpkı Arianus'ta olduğu gibi."

"Ve bu sefer mezarımdan çıkmayacağım." Alfred gözlerini yere dikti. Şimdiye dek ayakkabılarını oldukça iyi ezberlemiş olmalıydı. "Zaten çok fazla sorun yarattım." Gözlerini kaldırdı, Usta Hugh'ya hızlı bir bakış fırlattı, sonra gözlerini yine indirdi. "Çok fazla," diye tekrarladı. "Hoşçakal, Sir Hugh. Gerçekten... çok üzgünüm."

"Hoşçakal mı? Bu kadar mı?" diye sordu Usta öfkeyle.

"Laneti sona erdirmek için bana ihtiyacın yok," dedi Alfred yumuşak sesle. "Haplo nereye gideceğini, ne yapması gerektiğini biliyor."

Hayır, Haplo bilmiyordu, ama zaten bunun fark etmeyeceğini düşünüyordu. Asla o kadar uzağa gidemeyeceklerdi.

Aniden öfkelendi. Bırak lanet Sartan kendini gömsün. Kime ne? Kimin ona ihtiyacı vardı ki? Alfred haklıydı. Ancak yollarına çıkardı, değdiğinden daha fazla sorun çıkarırdı.

Haplo Labirent'e girdi. Köpek Alfred'e son kez, yaslı gözlerle baktı, sonra sahibinin yanında yürüdü. Usta Hugh takip etti. Sert görünüyordu, ama rahatlamıştı, her zaman eyleme minnet duymuştu. Marit en arkadan yürüdü. Çok solgundu, ama tereddüt etmedi.

Alfred girişte durmuş, ayakkabılarına bakıyordu.

Haplo yolda dikkatle yürüdü. İlk çatala geldiğinde durdu, iki seçeneğini inceledi. İkisi de bir diğerine benziyordu ve muhtemelen aynı derecede kötüydü. Her yönde diş gibi kayalar yerden fırlıyor, görüşünü kapatıyordu. Yalnızca yukarıyı görebiliyordu, kan damlayan dişler gibi görünen kayaları. Karanlık suyun dönerek Labirent'in kalbine aktığını duyabiliyordu.

Haplo karanlıkta kendi kendine sırıttı. Köpeğin başına dokundu, köpeğin başını girişe doğru çevirdi.

Alfred'e doğru.

"Hadi git, oğlum," diye emir verdi Haplo. "Getir!"

OTUZUNCU BÖLÜM
KALE
PRYAN

"O korkunç büyücüden hoşlanmıyorum, Paithan ve bence ona gitmesini söylemelisin."

"Om'un kulakları, Aleatha, Lord Xar'a gitmesini söyleyemem. Onun da bizim kadar burada kalma hakkı var. Burası bize ait değil..."

"İlk önce biz geldik."

"Dahası, yaşlı adamı dışarı, titanların kucağına gönderemeyiz. Bu cinayet olur."

Elfın sesi alçaldı, ama Xar'ın söylediklerini duyamayacağı kadar değil.

"Ve titanlar içeri girmeyi başarırsa faydalı olabilir, kendimizi savunmamıza yardımcı olur. İlk geldiğinde o canavarlardan nasıl kurtulduğunu gördün. Bom! Mavi ışıklar, büyülü ateşler."

"Büyülü ateş konusunda," -bu insan erkeğiydi, kendi küçük bilgelik kırınttsını 'ekliyordu- "onu kızdınrsak büyücü aynısını bize de yapabilir."

"Pek olası değil," diye mırıldandı Xar, memnun bir şekilde gülümseyerek. "Buna zahmet etmezdim." . Menschler toplantı yapıyorlardı -gizli, özel bir toplantı, ya da öyle sanıyorlardı. Xar'ın bundan haberi vardı, elbette. Kalenin Sartan kütüphanesinde rahat rahat oturuyordu. Menschler bahçe labirentinin yanında toplanmışlardı -oldukça uzakta, ama Xar söyledikleri her sözcüğü açıkça duyabiliyordu.

"Onda hoşlanmadığın nedir, Aleatha?" diye sordu insan kadını.

Adı neydi Xar hatırlayamıyordu. Yine, hatırlamaya zahmet etmedi.

"Bana bu harika kolyeyi verdi," diye sözlerine devam ediyordu insan. "Bak. Bence bu bir yakut. İçine oyulmuş küçük, kıvrımlı şekle bak."

"Bende de var," dedi elf Paithan. "Benimki safir. Ve aynı şekil var. Lord Xar bunu takarsam, birisi beni koruyor gibi olacağını söyledi. Güzel değil mi, Aleatha?"

"Bence çirkin." Elf kadın küçümseyerek konuşmuştu. "Ve bence o da çirkin..."

"Nasıl görüneceğini belirlemek onun elinde değil."

"Eminim bu senin anlayabildiğin bir şeydir, Roland," diye sözünü kesti Aleatha soğuk bir sesle. "O 'armağanlardan' bana da vermeye çalıştı. Reddettim. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım."

"Hadi ama, Thea. Sen ne zamandan beri mücevherleri reddediyorsun? Bakışlarına gelince, daha önce de binlerce kez görmüşsündür. Her erkek sana aynı şekilde bakıyor," dedi Paithan.

"Sonra onu daha iyi tanıyorlar," diye mırıldandı Roland.

Ya Aleatha onu işitmedi, ya da duymazdan geldi. "Yaşlı adam bana bir zümrüt önerdi. Bundan yüz kat iyileri sunulmuştur bana."

"Ve iddiaya girerim karşılığını yüz kat fazlasıyla almışlardır," dedi Roland, bu sefer daha yüksek sesle.

"Hadi, siz ikiniz, bırakın şunu," diye araya girdi Palthan. "Ya sen RolandB Lord Xar sana bu mücevherlerden verdi mi?"

"Bana mı" Roland hayretler Içinde kalmış gibiydi. "Bak, Paithan, siz elfleri bilmem, ama biz Insanların arasında erkekler başka erkeklere kolye vermezler. Başkalarından mücevher kabul eden erkeklere gelince, eh..."

"Sen ne diyorsun?"

"Hiçbir şey, Paithan," diye araya girdi Rega. "Roland hiçbir şey demiyor. Kolyeyi aldı; seni aldatmasına izin verme. Onu Drugar'a mücevherin kıymetini sorarken gördüm."

"Ne diyorsun, Drugar? Ne kadar ederler?"

"Mücevher cüce yapımı değiL. Bilernem. Ama ben olsam takmazdım. Bana kötü bir his veriyorlar." Cücenin sesi alçak ve sertti.

"Kesin alıyorsundur," diye alayetti Roland. "O kadar kötü bir his alıyorsundur ki, hepsini kendine alabilirdin. Bak, Drugar, ihtiyar dostum, asla bir dolandırıcıyı dolandırmaya kalkma. Tüm hileleri bilirim. Cüce yapımı olmak zorunda. Bunun gibi mücevherler bulmak için yaprakların yeterince altını kazabilen yalnızca senin halkın var. Hadi. Bana değerini söyle."

"Değerinin ne önemi var" diye alevlendi Rega. "Asla paraya çeviremeyeceksin. Hayatlarımızın geri kalanı boyunca burada kısılı kalacağız ve bunu biliyorsun."

Menschlerin hepsi sustu. Xar esnedi. Sıkılmıştı ve bu akılsızca gevezelikler onu sinirlendlrmeye başlamıştı. Ona söyledikleri her sözcüğü getiren büyülü mücevherleri onlara verdiğinden pişman olmaya başlamıştı. Sonra aniden baştan beri duymak Istediği şeyi duydu.

'

"Sanırım bu bizi toplantımızın asıl sebebine getiriyor," dedi Paithan sessizce. "Ona gemiden bahsedecek miyiz? Yoksa kendimize mi saklayacağız?"

Bir gemi! Sang-drax haklı çıkmıştı. Menschlerin gerçekten de bir yerlere gizlenmiş bir gemileri vardı. Xar okumaya çalıştığı Sartan kitabını kapattı ve dinlemeye yoğunlaştı.

“Ne fark eder ki?" diye sordu Aleatha uyuşuk uyuşuk. "Eğer gemi gerçekten varsa -ki bundan kuşkuluyum- ona ulaşamayız. Yalnızca Aşçı'dan duyduğumuz bir şey bu ve o ve veletlerinin orada gerçekte ne gördüklerini kim bilebilir? Zaten şimdiye dek titanlar onu kıymığa çevirmiştir."

"Hayır," dedi Paithan bir anlık sessizlikten sonra. "Hayır, çevirmediler. Ve gemi var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Roland kuşkuyla.

"Çünkü onu gördüm. Kalenin tepesinden görülüyor. Yıldız Odası'ndan."

"Yani baştan beri diğerlerinin gördükleri şey hakkında doğruyu söylediklerini biliyordun, öyle mi? Orada bir geminin olduğunu, sağlam olduğunu biliyordun ve bize söylemedin, öyle mi?"

"Bana bağırma! Evet, lanet olsun, biliyordum! Ve size söylemedim, çünkü o zaman da şimdi davrandığınız gibi aptalca davranır, diğerleri gibi dışarı koşar ve aptal kafalarınızı titanlara ezdirirdiniz..."

"Eh, ezdirsem ne olurdu? Benim kafam! Kız kardeşimle yatıyor olduğun gerçeği seni benim ağabeyim yapmaz."

"Bir ağabeyin olsa fena olmazdı."

"Yok ya?"

"Evet!"

"İkiniz de şunu kesin, lütfen..."

"Rega, yolumdan çekil. Buna bir ders vermenin..." "Çocuk gibi davranıyorsunuz."

"Aleatha! Nereye gidiyorsun O labirente girmemelisin. O... »

"Nereye istersem oraya giderim, Rega. Ağabeyimle yatıyorsun diye..."

Embesiller! Xar yumruklarını sıktı. Bir an kendini aşağıya, yanlarına nakledip, onları sarsarak gerçeği zorla öğrenmeyi düşündü. Ya da belki de boğarak. Ama sakinleşti ve kısa süre sonra onları unuttu. Ama söylediklerini değil.

"Gemi kalenin tepesinden görülebiliyor," diye mırıldandı. "Yukarı çıkıp kendim bakacağım. Elf yalan söylüyor olabilir. Ve kısa sürede geri geleceklermiş gibi görünmüyor."

Xar, menschlerin Yıldız Odası dedikleri yere bir göz atmayı planlıyordu, ama elf -Paithan- odanın çevresinde dolanıp durma, ona kendi kişisel yaratımıymış gibi davranma eğilimindeydi. Gururla Xar'a bir tur attırmayı önermişti. Xar çok fazla ilgi göstermemeye dikkat etmişti ve bu şekilde Paithan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Nexus Lordu Yıldız Odası'nı zamanı gelince inceleyecekti -yalnız başına...

Yıldız Odası'nda ne tür Sartan büyüsü varsa, titanları kontrol etmekte anahtardı. Bu kadarı açıktı.

"Mırıltı," demişti Paithan. "Sanırım onlan çeken bu."

O kadar açıktı ki, bir mensch bile görebilmişti. Mırıltı sesinin titanlar, üzerinde şaşırtıcı bir etkisi olduğu açıktı. Xar'ın gözlemlerine göre, mırıItı onları bir tür transa sokuyordu. Ve durdugu zaman, yalnızca annelerinin sesini duyunca sakinleşen kızgın çocuklar gibi çılgına dönüyorlardı.

"İlginç bir benzetme," dedi Xar, kendisini bir büyü sözcüğü ile Yıldız Odası'na naklederek. Merdivenleri tırmanmaktan hoşlanmıyordu. "Bir annenin yatıştıncı sesi. Bir ninni. Sartanlar bunu onları kontrol etmek için kullanıyorlardı ve onların etkisi altındayken, Sartanların iradesine köle oluyorlardı. Sırlarını bir öğrenebilsem... "

Yıldız Odası'na giden kapıya ulaşan Xar, ihtiyatla içeri baktı. Makine kapalıydı. Kör edici ışık sönmüştü. Lord geldiğinden beri makine gelişigüzel çalışıyordu. Elf böyle çalışması gerektiğini

düşünüyordu, ama Xar bunun doğru olmadığı fikrindeydi. Nexus Lordu makinelerden çok az anlardı; çocuk Bane'in yokluğunu o an çok hissediyordu. Oğlan Yıksı-diksi'yi nasıl çalıştıracağını anlamıştı; kuşkusuz bu çok daha basit olan makinenin sırlarını da çözerdi.

Xar kendisinin de zaman içinde çözeceğinden emindi. Sartanlar, adetleri olduğu üzere, geride sayısız kitap bırakmışlardı, içlerinden bazıları daimi sızlanmaları -her şeyin ne kadar zor olduğu, hayatlarının ne kadar korkunçlaştığı gibi- dışında birşeyler daha içeriyor olmalıydı. Bu kitaplardan birini ne zaman okumaya kalksa sinirleri bozuluyordu.

Faydasız zırvalar dışında hiçbir şey içermeyen kitapları karıştırarak, menschlerin didişmelerini ve kavgalarını dinleyerek, bir kez daha kale duvarlarının dışında toplanan titanları izleyerek, Xar ona yardımcı olacak pek az bilgi toplamıştı.

Şimdiye dek. Artık bir yerlere varıyordu.

Yıldız Odası'na girdi, pencereye yürüdü ve dışarı baktı.

Gür bitki örtüsünün kısmen gizlediği gemiyi bulması epey zamanını aldı. Bulduğu zaman, nasıl kaçırmış olabileceğini merak etti. Gözü devamlı oraya kayıyordu -vahşi bir düzensizlik dünyasında düzenli olan tek şey.

Dikkatle, heyecanla gemiyi inceledi. Apaçık ortadaydı. O an kendisini oraya nakledebilirdi. Bu dünyayı terk etmek, menschleri terk etmek. Labirent'e dönmek, Haplo'yu bulmak.

Haplo -Yedinci Kapı'nın Abarrach'taki yerini bilen kişi.

Hiçbir şeyi lordunu oraya götürmek kadar istemeyen kişi... Sartan rünleri.

Xar gözlerini kıstı, gemiyi daha yakına getirdi. Yanılmış olamazdı. Geminin gövdesi -bir tür dev kuşa benzeyecek şekilde yapılmıştı- Sartan rünleri ile kaplıydı.

Xar küfretti. Sartan büyüsü, onu kaleyesokmadığı gibi gemiye de sokmazdı.

"Menschler..." diye fısıldadı.

Kaleye girmeyi başarmışlardı; kuşkusuz gemiye de girebilirlerdi. Kolyesi ve zayıf, küçük Sartan rün büyüsü ile cüce. Menschler gemiye girebilir, Xar'ı da yanlarında götürebilirlerdi. Menschler buradan ayrılmaya can atacaklardı.

Ama menschler ve gemi arasında, Xar ile gemi arasında, bir titan ordusu vardı.

Xar yine küfretti.

Yaratıklar -yüzlercesi- duvarların dışında toplanmıştı. makina ne zaman hayata dönse, sürüler halinde ormandan çıkıyorlar, kaleyi sarıyorlar, kör kafalannı kapıya çevirip açılmasını bekliyorlardı. Bu durum mırıltı ve parlak yıldız ışığı sürdükçe sürüyordu. Makine kapandığı zaman, titanlar transtan çıkıyor, kaleye zorla girmeye çalışıyordu.

Öfkeleri gerçekten de korkutucuydu. Duvarları yumruklar ve ağaç dallarından sopaları ile dövüyorlardı. Sessiz haykırışlan Xar'ın kafasında tekrarlanıyor, onu deli ediyordu. Ama duvarlar dayandı; Xar en azından bunun için Sartanlara şükran duyuyordu. Zaman içinde, titanlar yorularak ormana dönüyor, bekliyorlardı.

Şimdi de bekliyorlardı. Xar onlan görebiliyordu. Kaleden çıkan ilk canlı varlığı sorgulamak, doğru yanıtı alamadıklan zaman öldüresiye sopalamak için bekliyorlardı.

Bu çıldırtıcıydı, kesinlikle çıldırtıcı. Artık Yedinci Kapının yerini biliyorum -Abarrach'ta. Haplo beni oraya götürebilir. Götürecektir. Sang-drax onu bulunca.

Ama ya Sang-drax? Sang-drax biliyor mu? Ejder-yılan bilinçli olarak yalan mı söyledi...B

Kapının dışından bir hareket sesi geldi. Bir ayak sürüme sesi. Lanet olsun o sinsi menschlere! Bir an için onu yalnız bırakamazlar mıydı?

Bir rün elinden alevlendi; kapı eriyip yok oldu. Fare tüyü rengi cüppeye bürünmüş, elini artık var olmayan kapı koluna uzatmış, ürkmüş görünüşlü bir adam odaya hayret içinde bakıyordu.

"Bak hele," dedi. "Kapıya ne yaptın?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Xar.

"Bu erkekler tuvaleti değil mi"? Yaşlı adam özlem dolu bir beklenti içinde çevresine bakındı.

"Nereden geldin"

Yaşlı adam hala umutla çevresine bakınarak odaya girdi.

"Ah, koridordan. Saksıdaki palmiyeden sağa dön. Soldan üçüncü oda. Banyolu bir oda istemiştim, ama..."

"Burada ne yapıyorsun? Beni mi takip ediyordun?" "Sanmıyorum." Yaşlı adam konuyu değerlendirdi. "Neden takip edeyim, bilmiyorum. Alınma, ihtiyar dostum, ama tam olarak benim tipim sayılmazsın. Yine de, sanırım elimizden geleni yapmalıyız. Sunağa bırakılmış iki kız, öyle değil miyiz, hayatım? Kilise kapısına bırakılmış..."

Yaşlı adam kuyunun yakınına gitti. Büyülü bir itiş ve Xar bu sinir bozucu aptaldan sonsuza dek kurtulurdu. Ama Xar yaşlı adamın söylediklerini ilgi çekici bulmuştu.

"Ne demek istiyorsun... bırakılmış derken"

"Terk edilmiş demek daha doğru olur," dedi yaşlı adam gittikçe artan bir kasvetle. "Böylece incinmeyecekmişim. 'Burada güvende olursunuz, efendim, diye taklit etti kaşlarını çatarak. "Güzel bir arbedeye karışamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduğumu sanıyor. Sana gösteririm, seni hipertiroid kurbağa..."

Cılız yumruğunu salladı, sonra içini çekerek Xar'a döndü.

"Seninkinin bahanesi neydi?"

"Kimden bahsediyorsun?" Xar yaşlı adamın huyuna gidiyordu. "Korkarım anlamadım."

"Ejderinden bahsediyorum. Geriatrik mi dedi? Zayıf mı? Onu yavaşlattığını mı? Ben -Ah, elbette." Yaşlı adamın belirsiz ifadesi huzursuz edici bir şekilde keskinleşti. "Anladım. Oldukça akıllıca. Seni buraya yönlendirdi. Seni buraya getirdi. Sonra da bırakıp gitti. Ve sen de takip edemiyorsun."

Xar omuzlannı silkti. Yaşlı adam birşeyler biliyordu. Onu konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu. "Sang-drax'tan mı bahsediyorsun?"

"Abarrach'ta çok yakındın. Kleitus zaten çok fazla konuşmuştu. Daha fazlasını söyleyebilirdi. Sang-drax endişelendi. Pryan'dan bahsetti. Ama benim ejderimi beklemiyordu. Karşı takımdan. Taraf değiştirdi. Planlarda bir değişiklik. Haplo Labirent'te kısılı kaldı. Sen de burada. Mükemmel değil, ama hiç yoktan iyi. Gemiyi aldı. Ve adamlarını. Seni bıraktı -fırlayıp gitti. Labirent'e. Haplo'yu öldürmek için."

Xar omuzlarını silkti. "Ölü ya da canlı, benim için fark etmez." sıncla titanlardan bir ordu vardı.

"Onu getirecektir," dedi Xar sonunda.

"Hayır, getirmeyecek," diye yanıt verdi yaşlı adam. "İddiaya girer misin?"

"Neden getirmesin ki? Sebebi ne olabilir?"

"Seni ve Haplo'yu Yedinci Kapı'dan uzak tutmak," dedi yaşlı adam zaferle.

"Ee" dedi Xar, yaşlı adamla yüzleşmek için dönerek. "Senin Yedinci Kapı'dan haberin var mı?"

Yaşlı adam sinirle sakalını çekiştirdi. "Aqueduct'ta dördüncü yarış. Bir at. Yedinci Kapı. Altıya bir veriyor. çamurlu parkur tercih eder."

Xar kaşlarını çattı. Yaşlı adamın üzerine yürüdü, öyle yakında durdu ki, nefesi tel tel gri saçları uçurdu. "Sen bana söyleyeceksin. Söylemezsen, bir sonraki birkaç dakikayı senin için çok acı verici kılabilirim..."

"Evet, bundan eminim."

Yaşlı adamın gözlerindeki belirsiz ifade yok oldu, geride ifade edilemez bir acı bıraktı, Xar'ın tekrarlamayı asla başaramayacağı bir acı.

"Bana ne yaptığının önemi yok." Yaşlı adam içini çekti. "Gerçekten Yedinci Kapı'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Onaylamamıştım, anlıyor musun? Elimden gelse Samah'ı durduracaktım. Ona da söyledim bunu. Konsey üyeleri beni güç kullanarak getirtmek için muhafızlarını kullandılar. Büyüme ihtiyaçları vardı. Ben güçlüyüm, güçlü bir büyücüyüm..."

Yaşlı adam kısaca, hüzünle gülümsedi.

"Ama geldikleri zaman ben orada değildim. Halkı bırakamazdım." Onları kurtarabileceğimi umuyordum. Ve bu yüzden arkada kaldım. Yeryüzünde. Gördüm. Sonu gördüm. Koparılış'ı"

"Bu doğru." Yaşlı adam düşündü. "Sang-drax sana cesedi getirirse. Ama bu... işte yapmayacağı bir şey bu."

Xar pencereden dışarı baktı. Uzun uzun, dikkatle, Sartan rünleri tarafından korunan gemiyi seyretti. Kaçış yolu ile ara

Yaşlı adam titrek bir nefes aldı. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onların hiçbiri için elimden gelen bir şey yoktu. Hiçbiri 'üzücü, ama kaçınılmaz savaş zaiyatı', 'Bu bir öncelikler sorunu,' dedi Samah. 'Herkesi kurtaramayız. Ve hayatta kalanların durumu daha iyi olacak.'

"Ve böylece Samah onları ölüme terk etti. Gördüm... Gördüm.. ."

Bir titreme yaşlı adamın zayıf bedenini sarstı. Gözleri yaşlarla doldu ve bir dehşet ifadesi yüzünü çarpıttı -o kadar korkunç, o kadar acı bir ifadeydi ki, Xar elinde olmadan geriledi.

Yaşlı adamın dudakları çığlık atacakmış gibi aralandı, ama ses çıkmadı. Gözleri yalnızca kendisinin görebildiği, yalnızca onun hatırlayabildiği dehşetlerle irileşti, irileşti.

"Ateşler şehirleri, ovaları, ormanları yakıp tüketti. Irmaklar kan kırmızı aktı. Okyanuslar kaynadı, buharı güneşi örttü. Sayısız ölünün kömürleşmiş cesetleri. Canlı kalanlar kaçtı, kaçtı, ama kaçacak yer yoktu."

"Sen kimsin?" diye sordu Xar huşu içinde. "Nesin sen?"

Yaşlı adamın nefesi boğazında hırıldadı; tükürük dudaklarında köpürdü. "Bittiği zaman, Samah beni yakaladı, Labirent'e attı. Kaçtım. Nexus, senin okuduğun kitaplar -benim. Benim eserim." Yaşlı adam hafifçe gururlu görünüyordu. "Bu hastalığımdan önceydi. Hastalığı hatırlamıyorum, ejderim anlatıyor. Beni o sırada bulmuş, bana bakmış..."

"Sen kimsin?" diye tekrarladı Xar.

Yaşlı adamın gözlerine baktı... ve o zaman Xar, deliliği gördü.

Son bir perde gibi indi, anıları örttü, alevleri söndürdü, kor kızıl gökleri bulutlandırdı, dehşeti sildi.

Delilik. Bir armağan mı? Yoksa ceza mı.

"Sen kimsin?" diye sordu Xar üçüncü defa.

"Adım mı?" Yaşlı adam boş boş, mutlulukla gülümsedi.

"Bond. James Bond."

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Aleatha hışımla labirente giden kapıdan içeri daldı. Eteği dikenli bir çalıya takıldı. Küfrederek onu çekip kurtardı ve kumaşın yırtıldığını duyunca acı bir tatmin duygusu hissetti. Giysileri paramparça olsa ne olacaktı ki? Ne fark ederdi? Bir daha asla bir yere gitmeyecek, bir daha asla ilginç biri ile ilginç birşeyler yapmayacaktı...

Öfke ve mutsuzlukla mermer sıranın üzerinde kıvrıldı ve kendi kendine acıma lüksüne teslim oldu. Labirentin dışında, çalı çitlerin içinden diğer üçünün didişmeye devam ettiklerini duyabiliyordu. Roland'ın Aleatha'nın arkasından gitmelerinin gerekip gerekmediğini sorduğunu duydu. Paithan, hayır, dedi, onu yalnız bırak, uzağa gidemez. hem, başına ne gelebilir ki?

"Hiçbir şey," dedi Aleatha can sıkıntısıyla. "Hiçbir şey olmaz. Bir daha asla olmayacak."

Sesler yavaş yavaş söndü, ayak sesleri uzaklaştı. Yalnız kalmıştı.

"Zindandayım sanki," dedi, çevresine, doğal olmayan köşeleri ve çizgileri ile kısıtlayan, hapseden çalı çitlerden yeşil duvarlara bakınarak. "Ama zindan bundan daha iyi olurdu. Her mahkmun bir kaçma şansı vardır, ama benim yok. Aynı yerlerden başka gidecek hiçbir yer yok. Aynı kişilerden başka görecek hiçkimse yok. Aynı, aynı, aynı... yıllarca. Çılgın, gözü dönmüş delilere dönene kadar birbirimizi yıpratacağız."

Kendisini sıraya fırlattı ve acı acı ağlamaya başladı. Gözleri kıpkırmızı kesilse, burnu aksa ne olacaktı ki? Onu kimin böyle gördüğünün ne önemi vardı? Kimse ona aldırmıyordu. Kimse onu sevmiyordu. Hepsi ondan nefret ediyordu. O da onlardan. Ve o berbat Xar'dan da nefret ediyordu. Onda korkutucu bir şey vardı...

"Yapma bunu, hadi ama," dedi sert bir ses. "Hasta olacaksın."

Aleatha hızla aoğrulup oturdu, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını durdurdu ve -muhtelif kullanmlardan sonra- artık lime lime bir dantel parçasından başka bir şeyolmayan mendilinden kalanları aradı. Bulamayınca gözlerini şalının uçlarına sildi.

"Ah, sensin," dedi.

Drugar tepesine dikilmiş, kara kaşlarım çatmış, ona bakıyordu. Ama sesi nazikti ve utangaç bir şekilde sevecendi. Aleatha gördüğü zaman hayranlığı tanırdı ve bir cüceden geliyor olsa da, bu onu teselli etti.

"Kulağa geldiği gibi kastetmemiştim," dedi telaşla, önceki sözcüklerinin pek de nazikçe olmadığım hatırlayarak. "Aslında, sen olduğun için memnunum. Diğerlerinden biri olmadığı için. Aklıbaşında bir sen varsın. Geri kalanlar aptal! Hadi, otur."

Sıranın üzerinde cüce için yer açtı.

Drugar tereddüt etti. Nadiren daha uzun boylu insanların

ve elflerin yanında otururdu. Onlar için yapılmış mobilyalara oturduğu zaman, ayakları yere değmezdi hiç de vakur olmayan bir şekilde, bir çocuk gibi ayakları havada kalırdı. Sonuç olarak, gözlerinde onu küçük gördüklerini okurdu -ya da öyle olduğunu sanırdı.

Ama Aleatha'nın yanında hiç böyle hissetmiyordu. Kız ona gülümsüyordu -morali yerindeyken tabii- ve onu saygı dolu bir dikkatle dinliyor, söylediklerine ve yaptıklarına hayranlık duyuyor gibi görünüyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, Aleatha, Drugar'a tüm diğer erkeklere davrandığı gibi davranıyordu -onunla flört ediyordu. Flörtü masumdu, hatta bilinçsizdi. Erkekleri kendisine aşık etmek, bildiği tek ilişki kurma yöntemiydi. Ve diğer kadınlarla ilişki kurmayı hiç bilmiyordu. Rega'nın onunla dost olmak istediğini biliyordu ve içten içe, Aleatha konuşabileceği, birlikte gülebileceği, umutlarını ve korkularını paylaşabileceği bir başka kadının olmasının hoş olacağını düşünüyordu. Ama hayatının ilk dönemlerinde Aleatha, çirkin ve arzu edilmeyen ablası Callie'nin güzelliği yüzünden ondan nefret ettiğini, ama aynı zamanda onu şiddetle sevdiğini anlamıştı.

Aleatha tüm diğer kadınların da Callie gibi hissettiğini düşünüyordu -ve gerçekten de çoğu öyle hissediyordu. Aleatha güzelliğini sergiliyor, onu Rega'nın yüzüne bir eldiven gibi çarpıyor, ona meydan okuyordu. Gizliden gizliye kendisini Rega'dan aşağı görüyordu, Rega kadar zeki, sevimli, sevilesi olmadığını biliyor, güzelliğini diğer kadının mesafesini korumasını sağlamak için kullanıyordu.

Erkeklere gelince, Aleatha onların içinin çirkinliğini anlayınca, onu terk ettiklerini biliyordu. Ve bu yüzden ilk önce kendisi terk etmeyi alışkanlık haline getirmişti, yalnız şimdi gidecek hiçbir yeri yoktu. Bu da eninde sonunda Roland'ın anlayacağı ve onu sevmek yerine ondan nefret edeceği anlamına geliyordu. Eğer şimdiye kadar nefret etmeye başlamamışsa. Gerçi Aleatha onun ne düşündüğüne aldırdığından değil.

Gözleri yine yaşlarla doldu. Yalnızdı, ümitsizce yalnız...

Drugar boğazını temizledi. Sıranın kenarına tünedi, ayak parmakları yere değiyordu. Yüreği Aleatha'nın üzüntüsü için burkuluyordu; mutsuzluğunu ve korkusunu anlayabiliyordu. Tuhaf bir şekilde, ikisi aynıydı -fiziksel farklılıkları onları diğerlerinden ayrı tutuyordu. Onların gözlerinde, Drugar kısa ve çirkindi. Onların gözlerinde, Aleatha güzeldi. Uzandı, beceriksizce Aleatha'nın

omzunu okşadı. Hayretler içinde onun kendisine yanaştığını, başını geniş göğsüne dayadığını ve gür sakalının içine ağlamaya başladığını gördü.

Drugar'ın burkulan yüreği neredeyse aşkla patlayacaktı. Ama Aleatlıa'nın içinde bir çocuk olduğunu anlıyordu, kaybolmuş, korkmuş, teselli için ona dönen bir çocuk -o kadar. Kendi kaba, siyah sakalına karışan altın rengi, ipeksi buklelere baktı ve gözyaşlarını önlemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Hıçkırıkları kesilene kadar ona nazikçe sarıldı; sonra, ikisini de utançtan kurtarmak için, telaşla konuştu.

"Keşfettiğim şeyi görmek ister misin? Labirent'in ortasında."

Aleatha kızarmış yüzünü kaldırdı. "Evet. İsterim. Hiçbir şey yapmamaktan iyidir." Ayağa kalktı, elbisesini düzeltti, yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Diğerlerine söylemeyeceksin ama," dedi Drugar.

"Hayır, elbette söylemem. Neden söyleyeyim ki?" dedi Aleatha kibirle. "Onlar da benden sırlar saklıyorlar -Paithan ve Rega. Sakladıklarını biliyomm. Bu da bizim sırrımız olacak -senin ve benim." Elini uzattı. YekCüce adına, onu nasıl da seviyordu! Drugar elini tuttu. Kendi eli ne kadar ufak olsa da, Aleatha'nınki içine sığmıştı.

Ona labirentin patikalannda yol gösterdi, ta ki yol yanyana yürümelerini engelleyecek kadar daralana kadar. Elini bırakıp, ona yakından takip etmesini, aksi halde labirentin dönemeçleri ve kavşakları arasında kaybolabileceğini söyledi.

Uyarısı gereksizdi. Çalı çitler yüksekti ve sık sık gökyüzünü ve çevrelerindeki her şeyi kapatan yeşil bir çatı oluşturuyordu. İçerisi yeşil bir karanlıktı, serindi ve çok, çok sessizdi.

Labirentin içine yaptıkları yolculuğun başında Aleatha nereye gittiğini aklında tutmaya çalışmıştı ~iki sağa dönüş, bir sol, sonra gene sağ, sonra gene sol, sonra iki sol daha ve bir balık heykelinin çevresinde tam bir dönüş. Ama bundan sonra kafası karışmış, yolun izini kaybetmişti. Cüceye o kadar yakın yürüyordu ki, adamın takılıp, neredeyse düşmesine neden oluyordu, uzun eteği devamlı adamın topuklarına takılıyor, eli kol yenini çekiştiriyordu.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu endişeyle.

Drugar omuzlarını silkti. “Halkım hayatları boyunca tünellerde yaşadılar. Sizin aksinize, biz güneşi ve gökyüzünü göremediğimiz zaman yolumuzu kaybetmeyiz. Dahası, bir düzen var. Matematiğe dayalı. Açıklayabilirim," diye öneride bulundu.

"Zahmet etme. On parmağım olmasaydı o kadar bile sayamazdım. Merkez daha uzakta mı?" Aleatha fiziksel çabayı hiç sevmemişti.

"Fazla değil," diye hırladı Drugar. "Ve oraya vardığımızda dinlenebileceğimiz bir yer var."

Aleatha içini çekti. Bütün bunlar heyecanlı olmaya başlamıştı. Çalı çitlerin içi ürkütücüydü ve kaybolabileceğini hayal etmek ve bütün bu zaman boyunca kaybolmayacağını bilmek eğlenceliydi. Ama artık canı sıkılmaya başlamıştı. Ayakları acıyordu.

Ve daha geri dönüş yolu vardı.

Yorgun ve siniri bozulmuş bir şekilde, şüpheyle Drugar'ı süzdü. Hem, bir kez onları öldürmeye çalışmıştı. Ya Aleatha'yı buraya iğrenç emelleri için getirmişse? Diğerlerinden çok uzaktaydılar. Kimse çığlıklarını duyamazdı. Aleatha durdu, arkasına bakarak, dönüp gitme fikrini değerlendirdi.

Yüreği burkuldu. Ne tarafa döneceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Sağa mı dönmeliydi? Belki de hiç dönmemişlerdi, ortadaki yoldan gelmişlerdi...

Dmgar öylesine aniden durdu ki, hala arkasına bakmakta olan Aleatha ona çarptı.

"A... afedersin," dedi ellerini omuzlarına dayayıp dengesini sağlayarak. Sonra telaşla ellerini çekti.

Drugar yüzü kararark bakışlarını kaldırdı. "Korkma," dedi, sesindeki ,gerginliği duyunca. "Geldik." Elini salladı. "Sana göstermek istediğim buydu."

Aleatha çevresine bakındı. Labirent sona ermişti. Çember halinde dizilmiş mermer sıralar yıldız patlaması biçimde düzenlenmiş rengarenk taşlardan bir açıklığı çevreliyordu. Açıklığın ortasında cücenin boynuna taktığı kolyedekine benzer tuhaf semboller vardı. üstlerinde gökyüzü

açıktı ve durdukları yerden Aleatha kalenin merkez kulesinin tepesini görebiliyordu. Rahatlayarak içini çekti. En azından artık nerede olduğunu biliyordu -amfitiyatrodaydı. Ama bilgisi buradan çıkmasına yardımcı olacak gibi görünmüyordu.

"Çok güzel," dedi, rengarenk mozaiklerin üzerindeki yıldız patlamasına bakıp, cüceyi mutlu edecek bir şey söylemesi gerektiğini düşünerek.

Dinlenmek istiyordu; burada, oyalanma isteği doğuran sakin, hoş bir duygu vardı. Ama sessizlik onu huzursuz ediyordu -bu ve cücenin gölgeli, karanlık gözlerini ona dikmesi.

"Eh, bu eğlenceliydi. Teşekkür ederim..."

"Otur," dedi Dmgar, bir sıraya işaret ederek. "Bekle. Henüz görmeni istediğim şeyi görmedin."

"Çok isterdim, ama gerçekten geri dönmemiz gerek. Paithan endişelenir..."

"Otur, lütfen," diye tekrarladı Drugar, kaşlarını çatarak. Kalenin kulesine baktı. "Çok beklemen gerekmeyecek."

Aleatha ayağını yere vurdu. Ona karşı gelindiği her seferinde olduğu gibi, öfkelenmeye başlıyordu. Tüm erkeklere haddini bildiren sert, buyurgan bakışlarını cüceye dikti, ama soğuk gözlerden yukarı bakmak yerine burnundan aşağı dikince bakışları etkilerini biraz kaybetti. Zaten Drugar hiç farkında değildi. Ona sırtını dönmüş, bir sıraya doğru yürüyordu.

Aleatha geldikleri patikaya son bir ümitsiz bakış fırlattı, sonra içini çekerek Drugar'ı izledi. Kendini onun yanına bırakarak kıpırdandı, kuleye baktı, yüksek sesle içini çekti, ayaklarını yere sürttü, eğlenmediğinin tüm işaretlerini verdi ve cücenin anlayacağını umdu.

Ama cüce anlamadı. Vurdumduymaz bir sessizlik içinde, boş yıldız patlaması desenine bakarak oturdu.

AIeatha labirentte şansını denemeye hazırlanıyordu. Orada kaybolmak, burada can sıkıntısından ölmek kadar kötü görünmüyordu. Aniden kalenin tepesinde, Yıldız Odası'ndaki ışık parlamaya başladı. Tuhaf mınltı başladı.

Güçlü, beyaz ışıktan bir tutam kalenin kulesinden aşağı indi, yıldız patlaması mozaiğe çarptı.

Aleatha nefesini tuttu, sıradan kalktı, gerilemek istedi, ama sıra arkasındaydı. Neredeyse düşecekti. Cüce elini uzattı, onu yakaladı.

"Korkma."

"Birileri!" diye haykırdı Aleatha bakakalarak. "Burada... birileri var!"

Amfitiyatronun boş sahnesi aniden birileri tarafından doldurulmuştu. Daha doğmsu birilerinin hayaletleri tarafından. Bunlar o ve Drugar gibi bütün değillerdi, etten kandan değillerdi. Bunlar saydam gölgelerdi. İçlerinden diğer tarafı görebiliyordu -tiyatronun diğer sıralarını, ötedeki labirentin çalı çiti erini.

Dizleri titreyerek sıraya oturdu ve onları seyretti. Topluluklar halinde duruyor, içtenlikle konuşuyorlardı, yavaş yavaş yürüyerek topluluktan topluluğa gidiyor, ışık huzmesinin altına girince beliriyor, huzmeden çıkınca yok oluyorlardı.

Birileri. Başkaları. İnsanlar, elfler, cüceler -bir arada duruyor, birbirleri ile görünüşe göre dostça konuşuyorlardı. Bir iki grup hariç -onların duruşlarına ve jestlerine bakılırsa bir şey konusunda muhalefet ediyorlardı.

Aleatha'yı ilgilendirdiği kadarıyla ancak tek amaç için biraraya gelinirdi.

"Bu bir parti!" diye haykırdı neşeyle ve onlara katılmak için ayağa fırladı.

"Hayır! Dur! Bekle! Işığın yanına gitme!" Drugar sahneyi saygılı bir huşu içinde izliyordu. Şok içinde, yanından geçen Aleatha'yı yakalamaya çalıştı.

Onu elinden kaçırdı ve Aleatha şimdi kalabalığın ortasındaydı.

Yoğun bir sis içinde duruyordu sanki.

Kalabalıklar çevresinde aktı, içinden geçti. Onların konuştuğunu görebiliyordu, ama onları işitemiyordu. Yanlarında duruyordu, ama onlara dokunamıyordu. Parlak gözlerle birbirlerine bakıyorlardı, ama hiç ona bakmıyorlardı.

"Lütfenl Ben buradayım!" diye yalvardı sinir içinde, hevesli ellerini uzatarak.

"Ne yapıyorsun? Oradan çıkl" diye emretti Drugar. "Burası kutsal bir yerl"

"Evet!" diye haykırdı Aleatha, cüceyi duymazdan gelip gölgelerle konuşarak. "Sizi duyuyorum! Siz beni duyamıyor musunuz? Tam önünüzdeyim!"

Kimse yanıt vermedi.

"Neden beni göremiyorlar? Neden benimle konuşmuyorlar?", diye sordu Aleatha, cüceyle yüzleşerek.

"Onlar gerçek değil de ondan," dedi Drugar aksi aksi.

Aleatha arkasına baktı. Sis kişiler yanından, üstünden, çevresinden geçtiler.

Ve aniden ışık söndü ve hepsi yok oldu.

"AhI" diye inledi Aleatha hayal kırıklığı içinde. "Neredeler? Nereye gittiler?"

“Işık söndüğü zaman gidiyorlar."

"Işık yandığı zaman gelecekler mi"

Druga~ omuzlarını silkti. "Bazen evet. Bazen hayır. Ama genellikle, akşamüstü bu saatte onları burada buluyorum." . Aıeatha içini çekti. Şimdi kendisini öncekinden de yalnız hissediyordu.

"Onların gerçek olmadığını söyledin. Ne olduklarını düşünüyorsun?"

“Geçmişten gölgeler belki. Burada yaşayanlara ait." Drugar yıldız patlamasına baktı. Hüzünlü bir ifade ile sakalını sıvazladı. "Buranın büyüsünün bir numarası."

"Orada halkını gördün," dedi Aleatha, ne düşündüğünü tahmin ederek.

"bölgeler," dedi cüce yine, sert bir sesle. "Halkım yok oldu. Titanlar tarafından yok edildi. Geriye yalnız ben kaldım. Ve ben öldüğüm zaman, cüceler de ölmüş olacak."

Aleatha şimdi boş, çok çok boş olan amfitiyatro zeminine baktı.

"Hayır, Drugar," dedi aniden. "Yanılıyorsun.” "Ne demek, yanılıyorsun? diye parladı Drugar. "Bu konuda ne biliyorsun ki?”

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Aleatha. "Ama sanırım konuştuğum zaman içlerinden biri beni duydu."

Drugar hıhladı. "Hayal ettin. Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sertçe. Yüzü üzüntüyle perişan olmuştu. "Halkımı görmek! Onları konuşurken, gülerken seyretmek. Ne dediklerini neredeyse anlıyorum. Neredeyse anayurdumun dilini duyabiliyorum."

Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Aniden sırtını Aleatha'ya döndü ve uzun adımlarla amfitiyatronun sıralarına yürüdü.

Aleatha onun gidişini izledi. "Ne kadar bencil bir hayvanım," dedi kendi kendine. "Benim en azından Paithan'ım var. Ve Roland, ama o sayılmaz. Ve Rega da kötü biri değil. Cücenin hiç kimsesi yok. Biz bile. Onu uzakta tutmak için elimizden, geleni yaptık. Teselli için buraya, gölgelere geliyor.

"Drugar," dedi yüksek sesle. "Beni dinle. Yıldız patlamasının üzerinde dururken, 'Tam önünüzdeyim!' dedim. Ve sonra, elflerderi birinin dönüp bana doğru baktığını gördüm. Ağzı oynadı ve yemin ederim, 'Ne' diyordu. Bir daha konuştum ve kafası karışmış gibi göründü, sanki beni duyabiliyormuş, ama göremiyormuş gibi çevresine bakındı. Biliyorum, Drugar!"

Cüce başını eğdi, ona şüpheyle baktı, ama inanmak istediği açıktı. "Emin misin?"

"Evet," diye yalan söyledi Aleatha. Neşeyle, heyecanla güldü. "Nasıl bir grup erkeğin içinde dururum ve fark edilmem?"

"İnanmıyorum." Cüce yine suratını asmıştı. Aleatha'ya şüpheyle, kahkahasına güvenmeyerek baktı.

"Deli olma, Drugar. Yalnızca takılıyordum. O kadar... hüzünlü görünüyordun ki!" Aleatha yanına geldi. Uzanarak cücenin eline dokundu. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Harika olduğunu düşünüyorum. Ben... ben seninle yine gelmek istiyorum. Yarın. Işık parladığı zaman."

"Gerçekten mi?" Cüce memnun olmuştu. "Pekala. Geliriz. Ama diğerlerine hiçbir şey söyleme."

"Hayır, tek söz bile söylemem," diye söz verdi Aleatha.

"Artık geri dönmeliyiz," dedi Dmgar. "Diğerleri senin için endişelenir. "

Aleatha sözcükteki acı vurguyu duydu. "Drugar, bütün bu kişiler gerçek olsa bu ne anlama gelirdi? Düşündüğümüz gibi yalnız olmadığımız anlamına mı?"

Cüce boş yıldız patlamasına baktı. "Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Bilemiyorum."

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

KALE PRYAN

Yıldız Odası'ndaki ani ışık patlaması Xar'ı dışarı çıkmaya zorladı. Yaşlı Sartan'ı, gelip saçma sapan şeylerden bahsetmeye başlayan elfin başına sarmıştı. Menschlerin ve deli adamın iyi anlaşacağını hesaplayan Xar, onları Yıldız Odası'nın kapısının önünde, kapının altından fışkıran parlak ışığa aptal aptal bakar bırakmıştı.

Yaşlı adam odanın nasıl çalıştığı hakkında bir teori açıklıyordu, bir zamanlar Xar'ın ilginç bulacağı bir teori. Artık Nexus Lordu hiç aldırmıyordu. Kütüphaneye sığındı, menschlerin onu rahatsız etmeyeceğinden emin olduğu tek yere. Bırak Sartan ışığı bu Yıldız Odası'ndan ve ona benzer diğerlerinden parlasın. Bırak Ölüm Kapısı'na ışık ve enerji getirsin. Bırak Abarrach'ın dehşet verici karanlığını aydınlatsın, Chelestra'nın donmuş denizuydularını çözsün. Xar'ın neden umurunda olsun

Ya yaşlı adam haklıysa Ya Sang-drax bir hainse...

Xar bir parşömen mlosunu açtı, masanın üzerinde düzleştirdi. Parşömen bir Sartan çalışmasıydı, yeniden inşa ettikleri evreni gösteriyordu -dört dünya, dört kanalın birbirine bağladığı gök, ateş, taş ve su dünyaları. Bu dünyalan fethetmek başta ne kadar kolay görünmüştü. Xar'ın önünde, çürük meyvelerin ağaçtan düşmesi gibi düşecek menschlerin oturduğu dört dünya.

Ama yolunda gitmeyen bir şey bir diğerini takip etmişti.

"Arianus'taki meyve hiç de o kadar çürük değilmiş," diye kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. "Menschler olgun, güçlü ve ağaca inatla tutunmaya kararlı. Ve Pryan'daki titanları kim öngörebilirdi? Ben bile Sartanların devler yaratacak, onlara büyü bahşedecek, sonra kontrollerini yitirecek kadar aptal olduklarını düşünemezdim.

"Ya Chelestra'daki, büyü yok eden su? Beni zararsız kılmak için menschlerin tek yapmaları gereken şeyin üzerime bir kova su dökmek olduğu bir dünyayı ben nasıl fethedeceğim?

"Yedinci Kapı'ya ihtiyacım var! Ona ihtiyacım var. Yoksa başarısız olacağım."

Başarısızlık. Uzun yaşamı boyunca Nexus Lordu bu sözcüğün beynine girmesine bile izin vermemişti, yüksek sesle söylemek bir kenara. Yine de, bunun bir olasılık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yedinci Kapı'yı bulamazsa -her şeyin başladığı yeri.

Onun da yardımı ile, her şeyi biteceği yeri.

"Haplo'ya izin versem bana gösterecekti. O son seferde, Nexus'a bunun için geçti. Ne körmüşüm, körmüşüm!" Xar'ın pençe gibi parmakları parşömen rulosunun üzerinde kapandı, eski parşömeni ezdi, parşömen ellerinde toz gibi ufalandı. "Önem verdim. Benim kusurum bu. İhaneti beni incitti ve böyle bir zayıflığa izin vermemeliydim. Labirent'in öğrettiği tüm dersler arasında, en önemlisi bu: önem vennek kaybetmektir. Onu tutkusuzca dinleyebilmiş olsaydım, mantığın soğuk bıçağı ile onun varlığının özünü çıkarsaydım.

"Onu başarması için gönderdiğim şeyi başardı. Kendisine emredilen şeyi yaptı. Bana anlatmaya çalıştı. Dinlemedim! Ve belki, artık çok geç."

Xar Haplo'nun söylediği her sözcüğün üzerinden geçti -söylediği ve söylemediği.

Rünler zindandan çıktığımızdan beri duvarın dibi boyunca uzanıyordu. Ama bu noktada, duvarın dibindeki yerlerinden uzaklaştılar, yukarı kayarak parlak mavi ışıktan bir kemer

oluşturdular~ Parlaklık karşısında gözlerimi kıstım ve ileriyi görmeye çalıştım. Karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Dümdüz kemere doğru yürüdüm. Yaklaşınca rünler renk değiştirdiler ve maviden, alep alev bir kırmızıya dönüştüler. Rünler kızardı, alev aldı. Elim ile yazilmil kapayarak ilerlemeye çalıştım. Ateş kükredi, çatırdadı, duman gözlerimi körleştirdi. Aşırı ısınmış hava ciğerlerimi dağladı. Kollarımdaki rünler yanıt olarak mavi mavi parladı", ama rünlerin gücü beni etimi yakan, alevlerden koruyamıyordu. Nefes almaya çalışarak geri çekildim.

Koruyucu rünler... giremedim.

Bu rünler işlenebilecek en güçlü rünler. O kapının ötesinde korkunç, bir şey var. . .

Kemerin önünde saçma, hantal bir şekil biçiminde duran alfred ciddi bir dansa başladı. Koruyucu rünlerin kırmızı ışığı pırıldadı, soldu, pırıldadı ve öldü.

Artık içeri girebilirdik. . .

Tünel geniş ve havadar, tavan ve duvarlar kuruydu. Taş zeminde kalın bir toz tabakası bozulmadan kalmıştı. Yılanların ve ejderlerin bırakacağı ayak ya da pençe izleri, kıvrımlı izler yoktu. (Sartan) rünlerini silmek için hiçbir teşebbüste bulunulmamıştı; rehber rünler parlak bir şekilde yanıyor, yolumuzu aydınlatıyordu. . .

Çok saçma olmasaydı, Lordum, gergin kasları gevşeten, perişan olmuş sinirleri rahatlatan bir huzur, bir iyilik hissettiğime yemin edebilirdim... Bu açıklanamaz bir duyguydu. . .

Tünel bizi dümdüz ileri götürdü, kıvrımlar ve dönemeçler, başka tünellere dolanan kavşaklar yoktu. Pek çok kemerin altından geçtik, ama hiçbiri ilkindeki gibi koruyucu rünlerle işaretlenmemişti. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, sanki boş bir duvarla karşılaşmışız gibi mavi rehber rünler aniden sona erdi.

Bu doğruydu.

Siyah taştan, katı ve yol vermez bir duvar önümüzde yükseliyordu. Pürüzsüz yüzeyinde hafif işaretler vardı. Sartan rünleri. Ama onlarda yanlış olan bir şey vardı.

Kutsama rünleri.

Ve içeride... bir kafatası.

Cesetler. Sayısız ceset. Kitle katliamı. Kitle intiharı. Odanın üst kısmı boyunca bir çember halinde uzanan rünler belirdi.

"Ve buraya şiddet getirenler, şiddet bulacak. "

Bu oda neden kutsal, Lordum? Kimin adına kutsanmış? Yanıtı neredeyse bulacaktım... Çok yakındım...

Ve sonra Haplo ile topluluğu saldırıya uğramıştı... Kleitus'un saldırısına.

Kleitus Lanetliler Odası'nın yerini biliyordu! Ya da, Xar'ın artık gerçek ismiyle düşünmesi gerektiğine karar verdiği şekliyle, . Yedinci Kapı'nın. Kleitus o odada ölmüştü!

Xar zihninde Haplo'nun raporunun üzerinden defalarta geçti. Onlarınkine karşıt bir güç, kadim ve güçlü... bir masa, bir sunak, bir görü...

Konsey Sartanları diğer dünyalarla iletişime geçme, onlara içinde bulunduklan ümitsiz tehlikeyi açıklama, Koparılış'tan önce vaat edilen yardım için yalvarma görevini verdi. Peki sonuç ne oldu Aylarca hiçbir şey yapmadılar. Sonra aniden ancak bir çocuğun inanacağı şeyler saçmalayarak öne çıktılar...

Elbette, diye fark etti Xar. Ne kadar mantıklı. Abarrach'taki bu sefil Sartanlar, sayısız nesiller boyunca kendi halklarından ayrı kalmışlar, rün büyüsünün çoğunu unutmuş, güçlerinin çoğunu kaybetmişlerdi. Yedinci Kapı'ya rastlayan içlerinden bir grup, aniden kaybettikleri şeyi tekrar keşfetmişlerdi. Onu gizIemeye, kendilerine saklamaya çalışmalarına şaşmamak gerekirdi. Kadim ve güçlü, zıt güçler hakkında hikayeler uydurdular. Haplo bile yalanlarına inandı.

Sartanlar bu kadar büyük bir güçle ne yapacaklarını bilememişlerdi.

Ama Xar biliyordu.

Adayı bir bulabilse. Haplo olmadan bulabilir miydi acaba?

Nexus Lordu, Abarrach'tan döndüğü zaman yaptığı gibi Haplo'nun zihninde gezindi. Xar Haplo'nun içinde neredeyse öldüğü zindanları tanıdı. Zindanlardan kaçmış, mavi Sartan rünlerinin ışığında bir koridorda koşmuştu.

Hangi koridor? Ne yönde? Orada yüzlerce koridor olmalıydı. Nexus Lordu Necropolis'teki şatonun altındaki mezarlıkları keşfetmişti. Labirent'e denk bir bulmacaydı, tünellerden, koridorlardan oluşan bir sıçan yuvası -bazıları doğal yollardan oluşmuş, diğerleri kayaya büyüyle oluşmuş koridorlar.

Ama Haplo doğru tüneli biliyordu. Eğer Labirent'ten kurtulursa.

Xar ellerindeki parşömen tozlarını silkeledi. "Ve ben burada kısılı kaldım. Yardım edemiyorum. Görünürde bir gemiyle. Sartan rünleri ile kaplı bir gemi. Menschler rünleri kırabilir, buraya girerken kırdılar. Ama titanlar yüzünden asla gemiye canlı ulaşamazlar. Ben..."

"Canlı"

Xar derin bir nefes aldı, sonra yavaş yavaş, düşünceler içinde nefesini salıverdi. "Ama menschlerin canlı olması gerektiğini kim söylüyor?"

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM
LABİRENT

Mağarada, Labirent'e giden yol uzun ve işkence doluydu.

Aşmaları saatler aldı, yavaş yavaş ilerlediler, her biri her adımını denemek zorunda kalıyordu, çünkü birisi güvenle geçtikten sonra, arkasından gelenin ayakları altında zemin değişiyor, kayıyordu.

"Lanet kaya canlı mı?" diye sordu Usta Hugh. "Yemin ederim onu bilinçli olarak yere attığını gördüm."

Ağır nefesler alan Marit, altında dönen siyah, bulanık suya baktı. Mağaranın dik duvarı boyunca uzanan dar bir kaya çıkıntısının üzerinden geçmeye çalışıyordu ki, ayağının altındaki çıkıntı aniden kırılmıştı. Yakından takip eden Usta Hugh ıslak duvardan aşağı kaymaya başladığında onu yakalamıştı. Çıkıntının üzerinde duvara yaslanan katil, Mant'in bileğini yakalamış, kırık çıkıntı'nın karşı tarafındaki Haplo onlara ulaşana kadar sıkı sıkı tutmuştu.

"Canlı. Ve bizden nefret ediyor," diye sertçe yanıt verdi Haplo, Marit'i üzerinde durdukları patikanın kısmen güvenli bir kısmına çekerek.

Usta Hugh boşluğun üzerinden atladı, yanlarına kondu. Yolun bu kısmı dar ve çatlaktı, dağınık taşların arasında, bir sarkıt perdesinin altında uzanıyordu.

"Belki de bu bize son saldırısıdır. Çıkışa yaklaştık..."

Mağaranın ağzı birkaç metre ötedeydi -gri bir ışık, dağınıkağaçlar, sisle ıslanmış çimenler. Yürek patlatan bir koşu onları oraya götürürdü. Ama hepsi kemiklerine dek yorulmuşlardı, canları acıyordu, korkuyorlardı. Ve bu daha başlangıçtı.

Haplo öne bir adım attı.

Ayaklarının altında yer titredi. Çevresindeki kayalar sarsılmaya başladı. Toz ve kaya parçaları tavandan dökülmeye başladı.

"Kıpırdamayın! Kimse hareket etmesinI" diye emretti Haplo.

Kıpırdamadan durdular ve gümbürtü bitti.

"Labirent," diye mınldandı Haplo kendi kendine. "Her zaman sana bir şans verir."

Yanında, patikada duran Marit'e baktı. Yüzü çizilmişti, düşüşü esnasında elleri kesilmiş, kanıyordu. Yüzü kaskatıydı, gözleri çıkıştaydı. Haplo kadar iyi biliyordu.

"Ne oldu? Sorun ne?" Bu Alfred'di, sesi titriyordu.

Haplo başını yavaşça çevirdi. Alfred arkadaydı, Marit'i, burgalanan, siyah sulara atmaya çalışan dar çıkıntının üzerinde duruyordu. Çıkıntının bir kısmı yok olmuştu. Atlamak zorunda kalacaktı ve Haplo Alfred'in uçurumların üzerinden atlamak konusunda ne kadar yetenekli olduğunu açıkça hatırlıyordu. Ayakları, geçmesi gereken çıkıntıdan daha genişti. Usta Hugh çoktan sakar, kazaya eğilimli Sartan'ı iki çukura ve bir çatlağa düşmekten kurtarmıştı.

Köpek Alfred'in yanında kaldı, zaman zaman ilerlemesi için topuklarını ısırıyordu. Başını eğen köpek mutsuz mutsuz sızlandı.

"Sorun ne?" diye tekrarladı Alfred korkuyla, kimse yanıt vermeyince.

"Mağara dışarı çıkmamızı engellemeye çalışacak," dedi Marit soğuk bir sesle.

"Aman," dedi Alfred şaşkınlık içinde. "Böyle... böyle bir şeyi yapabilir mi?"

"Baştan beri ne yaptığını sanıyordun?" diye sordu Haplo sinirle.

"Ah, hadi ama." Alfred itiraz etmek için bir adım attı. "Öyle konuşuyorsunuz ki, sanki..."

Yer kabardı. Kahkaha atarmışçasına -Haplo yemin edebilirdi- bir dalga geçti. Alfred bir haykırış kopardı, sallandı, döndü. Ayakları altından kaydı. Köpek dişlerini pantolonuna geçirdi ve tuttu. Kolları çılgınca sallanan Alfred, köpeğin yardımıyla dengesini sağlamayı başardı. Gözlerini dehşet içinde kapatarak, kel kafasından ter damlayarak kaya duvara yaslandı.

Mağaranın içinde her şey aniden kıpırtısız kaldı.

"Bunu bir daha yapma!" diye emretti Marit, sözcükleri dişleri ile ezerek.

"Kutsal Sartan!" diye mırıldandı Alfred, parmakları kayaya gömülmeye çalışarak.

Haplo küfretti. "Bunu yaratan siz kutsal Sartanlardınız. Ne halt edip de dışarı çıkacağız şimdi?"

"Beni getirmemeliydiniz," dedi Alfred titrek bir sesle. "Sizi yavaşlatacağım, tehlikeye atacağım konusunda sizi uyarmıştım. Benim için endişelenmeyin. Siz gidin. Ben geri dönerim...

"Kıpırdama..." diye başladı Haplo, sonra sustu.

Onu duymazdan gelen Alfred geriye yürümeye başladı ve hiçbir şeyolmadı. Yer kıpırdamadı.

"Alfred, dur!" diye seslendi Haplo.

"Bırak gitsin!" dedi Marit küçümseyerek. "Zaten bizi yeterince yavaşlattı."

"Labirent'in istediği de bu. Gitmesini istiyor ve buna itaat edeceğime lanetleneyim. Köpek, durdur onu."

Köpek itaatkarca Alfred'in dalgalanan ceketini yakaladı ve tuttu. Alfred, Haplo'ya acınası bakışlarla baktı. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim? Hiçbir şey!"

"Sen öyle düşünebilirsin, ama Labirent aynı fikirde değiL. Ne kadar tuhaf gelse de, Sartan, Labirent'in senden korktuğunu hissediyorum. Belki yaratıcısını gördüğündendir."

"Hayır!" Alfrep büzüldü. "Hayır, ben değiidim."

"Evet, sensin. Mezarına saklanarak, eyleme geçmeyi reddederek, 'kesinlikle güvende' kalarak, kötülüğü besliyorsun, devamını sağlıyorsun."

Alfred başını salladı. Ceketinin eteklerini yakalayarak çekiştirmeye başladı.

Bunun bir oyun olduğunu sanan köpek numaradan hırladı ve çekti.

"Ben işaret edince," dedi Haplo alçak sesle Marit'e, "sen ve Usta Hugh açıklığa koşun. Dikkatli olun. Orada bizi bekleyen bir şey olabilir. Hiçbir şey sizi durdurmasın. Geriye bakmayın.'"

"Haplo..." diye başladı Marit. "Ben seni..." Kızararak sustu.

Sesinde farklı bir ton işiterek irkilen Haplo ona baktı. "Ne? Beni bırakmak istemiyor musun? Bana bir şey olmayacak."

Duygulanarak, gözlerindeki endişeden memnun olarak -onda gördüğü ilk yumuşaklıktı bu- alnındaki, terle ıslanmış saçları arkaya atmak için uzandı. "Yaralandın. Bırak bir göz atayım... "

Marit gözleri alevalev, ondan uzaklaştı. "Sen aptalın birisin." Alfred'e horgören bir bakış fırlattı. "Bırak ölsün. Bırak hepsi ölsün."

Ona sırtını döndü, gözlerini mağaranın ağzına dikti.

Yer Haplo'nun ayaklarının dibinde titredi. Fazla zamanları

yoktu. Elini kırık çıkıntının karşısına uzattı. "Alfred," dedi sessizce, "sana, ihtiyacım var."

Alfred gergin, perişan yüzünü kaldırdı, Haplo'ya şaşkınlık içinde baktı. Köpek, sahibinin sessiz bir emri ile Alfred'i bıraktı.

"Bunu yalnız yapamam," diye devam etti Haplo. Elini uzattı, öyle bekledi. "çocuğumu bulmak için yardımına ihtiyacım var. Benimle gel."

Alfred'in gözleri yaşlarla doldu. Titrek bir gülümseme ile güldü. "Nasıl Ben yapamam..."

"Elini ver. Seni çekerim."

Alfred tehlikeli bir şekilde kırık çıkıntının üzerine eğilerek elini -kemikli, sakat, bileği aşırı kısa yenlerinin lime lime dantellerinden fırlayan elini- uzattı. Ve elbette, gevezeleniyordu. "Haplo, ne diyeceğimi bilemiyorum..."

Patryn, Sartan'ın bileğini yakaladı, sıkıca tuttu. Yer kabardı, sarsıldı. Alfred'in ayağı kaydı.

"Marit, koş!" diye bağırdı Haplo ve büyüsünü yapmaya başladı.

Emri üzerine mavi ve kırmızı desenler havada yandı. Mavi mavi parlayan rünlerden bir halat yaptı, rünler kolundan yılan gibi uzanıp Alfred'in bedenine dolandı.

Mağara yıkılıyordu.. Hızlı bir bakış fırlatma riskini göze alan

Haplo Marit ile Hugh'nun çılgınca çıkışa doğru koştuğunu gördü. Bir kaya tavandan fırladı, Marit'e çarpıp yansıdı. Marit'in bedenindeki rünler onu zarar görmekten korudu, ama kayanın ağırlığı onu yere yıkmıştı. Usta Hugh onu ayağa kaldırdı. İkisi koşmaya devam ettiler. Katil bir kez, Haplo'nun gelip gelmediğini görmek için arkasına baktı. Marit bakmadı.

Halatı toplayan Haplo Sartan'ı -kolları ve bacakları ölü bir örümcek gibi sarkarak- açıklıktan kendi tarafına çekti. O anda, Alfred'in biraz önce üzerinde durduğu çıkıntının bir kısmı kırıldı.

"Köpek! Atla!" diye bağırdı Haplo.

Köpek toparlandı ve kaya ayaklarının altından kayarken bedenini toz kaplı havaya fırlattı. Alfred'e çarptı ve ikisi de yere yıkıldı.

Kayalar patikaya düştü, yollarını tıkadı. Haplo Sartan'ı kaldırdı, sarstı. Alfred'in gözleri arkaya yuvarlanmaya başlamıştı; bedeni gevşiyordu.

"Eğer bayılırsan, burada ölürsün. Ben de öyle!" diye bağırdı Haplo ona. "Büyünü kullan, lanet olsun!"

Alfred gözlerini kırpıştırdı, baktı. Sonra derin bir nefes çekti. Titrek bir sesle rünler'i söyleyerek kollarını açtı ve hızla küçülmekte olan çıkışa doğru uçmaya başladı.

"Hadi, oğlum," diye emretti Haplo köpeğe ve ileri fırladı. Rün büyüsü yolunu tıkayan kayalara çarpıyor, onları paramparça ederek yolundan çekiyordu.

Alfred mağara çıkışından dışarı süzüldü. Kollarını çırparken, ayakları arkasında uzanmış, ceketli bir leyleğe benziyordu.

Dev bir kaya Haplo'nun tepesine düştü, onu yere yıktı ve bacaklarını altına aldı. Açıklık kapanıyordu; dağ tepesine yıkılıyordu. Geriye yalnızca minik bir gri ışık kalmıştı. Haplo büyüsünü bir kama gibi kullandı, kayayı bacaklarının üzerinden kaldırdı, öne fırladı ve elini daralan aralıktan çıkardı. Işık tüneli genişledi. Sartan rünleri elinin çevresinde parladı, Patryn rünlerinin ışıltısını güçlendirdi.

"Onu dışarı çek!" diye bağırıyordu Alfred. "Ben bunu açık tutarım!"

Usta Hugh, Haplo'yu yakaladı, onu büyülü tünelden çıkardı. Haplo ayağa kalktı, koşmaya başladı. Katil ve Alfred yanındaydı, köpek önlerinde havlayarak koşuyordu. Alfred doğal olarak kendi ayaklarına takılıp sendeledi. Haplo durmadı bile, Sartan'ı ayağa kaldırıp koşmaya devam etti. Marit bir sırtta durmuş, onları bekliyordu.

"Saklan!" diye bağırdı Haplo ona.

Bir kaya ve parçalanmış ağaç çığı dağın yanından aşağı gürledi.

Haplo kendisini yüzüstü yere fıdattı ve Alfred'i de yanında çekti. Patryn'in rün büyüsü onu koruyordu ve Alfred'in de kendini korumak için büyüsünü kullanacak kadar sağduyusu olduğunu umut etti. Kayalar ve moloz, büyülü kalkandan yansıdı, çevrelerinde çatırdadı. Yer sarsıldı ve sonra aniden herşey sessizleşti.

Haplo yavaş yavaş doğrulup oturdu.

"Sanırım artık geri dönemeyeceksin, Alfred," dedi.

Dağın yarısı yıkılmıştı. Dev kaya parçaları mağaranın girişinde duruyor, onu, belki de sonsuza dek, mühürlüyordu.

Haplo tuhaf bir önsezi ile yıkıntıya baktı. Yanlış olan neydi? Aslında bu taraftan gelmeyi planlamamıştı. Belki de arkasından kapanan bir kapı karşısında hissettiği içgüdüsel korkudan başka bir şey değildi. Ama neden Labirent aniden çıkışlarını kapatmaya karar vermişti?

Marit bilmeden düşüncelerini seslendirdi.

"Bu artık bize tek çıkış yolu bırakıyor -Son Kapı." Sözcükleri dağın yıkıntılan arasında yankılanarak kederle geri geldi.

Son Kapı.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LABİRENT

"Ben devam edemeyeceğim," diye yutkundu Alfred, düz bir kayanın üzerine çökerek. "Dinlenmem gerek."

Son panik dolu koşuları ve dağın tepesine yıkılması Sartan'a fazla gelmişti. Kamburunu çıkararak oturdu, tıslayarak nefes almaya başladı. Marit ona küçümseme dolu bir bakış fırlattı, sonra da Haplo'ya bir tane. Sonra bakışlarını kaçırdı.

Sana söylemiştim, diyordu horgörü dolu bakışları. Sen aptalın birisin.

Haplo sessizce konuştu, "Zaman yok, Alfred. Şimdi olmaz. Açıktayız. Saklanacak bir yer buluruz, sonra dinleniriz."

"Yalnızca birkaç dakika," diye yalvardı Alfred zayıfça.

"Sessiz görünüyor.....

"Aşırı sessiz," dedi Marit.

Gelişmemiş gövdelerine ve kıvrık dallanna bakılırsa, dağın gölgesi altında hayatta kalmak için çaresiz bir mücadele vermiş ağaçlardan oluşan küçük bir koruluğun içindeydiler. Birkaç yaprak hüzünlü hüzünlü dallara asılıyorlardı. Dağ yıkıldıktan sonra, Labirent'in güneşi ağaçlara belki de ilk kez vuruyordu. Ama gri ışık neşe getirmiyor, teselli vermiyordu. Yapraklar yasla hışırdıyorlardı ve Marit huzursuzca, bunun çevredeki tek ses olduğunu fark etti.

Hançerini çizmesinden çekti. Köpek ayağa fırladı, hırladı. Usta Hugh onu şüpheyle süzdü. Hayvanı ve menschi görmezden gelen Marit ağaca kendi dilinde birkaç sözcük söyledi, ona zarar verdiği için özür diledi, ihtiyacının büyüklüğünü açıkladı. Sonra bir dal kesti.

Görünüşe göre Haplo da sessizliği fark etmişti. "Evet, çok sessiz. Aşırı sessiz. O çığ kilometrelerce öteden duyulmuş olmalı. Birisinin araştırmak için yola çıktığından emin olabilirsiniz. Ve geldikleri zaman ben burada olmayı planlamıyorum."

Alfred şaşırmıştı. "Ama... yalnızca bir çığdı. Bir kaya kayması. Neden herhangi biri buna aldırsın ki?"

"Labirent elbette aldınr. üstümüze bir dağ yıktı, değil mi?"

Haplo yüzündeki teri ve tozu sildi.

Marit dalı kesti, ufak dalları ve yarı ölü yaprakları temizlemeye başladı.

Haplo topuklarının üzerine oturdu, Alfred döndü.

"Hala anlamıyor musun, lanet olsun Labirent zeki bir varlıktır. Ona neyin, nasıl hükmettiğini bilmiyorum, ama biliyor -her şeyi biliyor." Düşünceler içinde sessiz kaldı. "Ama Labirent'te bir değişiklik var. Bunu hissedebiliyorum. Korku."

"Evet," diye kabullendi Alfred. "Ben korkuyorum." "Hayır, bizim korkumuz değil. Onun korkusu. O korkuyor."

"Korkuyor mu? Neden korkuyor?"

Haplo sırıttl, ama sırıtışı gergindi. "Ne kadar tuhaf gelse de, bizden; senden, Sartan."

Alfred başını salladı.

"Vorteks'ten kaç sapkın Sartan gönderildi Yüzlerce mi... bin tane mi?" diye sordu Haplo.

"Bilmiyorum." Alfred, Haplo'ya kafası karışmış bir şekilde baktı. "Neden? Neden benden korksun?"

"Bunun yanıtını yalnızca sen bilebilirsin," diye karşılık verdi Haplo.

Dalın ucunu hançeriyle sivrilten Marit, Alfred ile aynı fikirdeydi. Neden Labirent bir mensch, iki geri dönen kurban ve zayıf, sümüklü bir Sartandan korksun? Ama Labirent'i tanıyordu, Haplo kadar iyi biliyordu onu. Labirent zeki ve kötücüldü. Çığ onları öldürmek için bilinçli bir girişimdi ve bu girişim başarısızlıkla sonuçlanınca, Labirent tek kaçış yollarını tıkamıştı. Onları Ölüm Kapısı'na geri götürecek bir gemileri yokken, pek de kaçış yolu sayılacağından değil.

Korku. Haplo haklı, diye düşündü Marit, ani, sarhoş edici bir sevinçle. Labirent korkuyor. Tüm yaşamım boyunca korkan bendim. Şimdi o korkuyor. Benim korktuğum kadar korkuyor. Daha önce Labirent birisinin içeri girmesini önlemeye çalışmamıştı hiç. Xar'ın Son Kapı'dan girmesine tekrar tekrar izin vermişti. Hatta Labirent bu karşılaşmayı, onu yok etme şansını hoş karşılıyor gibi görünmüştü. Asla kapıyı, bizim arkamızdan kapattığı gibi Xar'ın arkasından kapatmamıştı. Ama hiçbirimiz, hatta hepimiz birlikte, Nexus Lordu kadar güçlü değiliz.

O zaman neden Labirent'in bizden korkması için ne sebep var? Sevinci soldu, onu buz gibi soğuk bıraktı. Xar ile konuşmaya ihtiyacı vardı, ona olan biteni rapor etmeliydi. Onun tavsiyesini istiyordu. Bir dal daha keserken, yalnız kalma fırsatını nasıl elde edeceğini düşündü.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi Usta Hugh, çevresine endişeyle, yüzü kararark bakarken. "Ve o Lanetli Hançer'in kendine has bir yaşam kazandığını görmeseydim inanmazdım da. Ama korkuyu bilirim. Bir adamda nasıl işlediğini bilirim ve sanırım bir avuç zeki kayada da farklı değildir. Korku adamı ümitsiz, zalim yapar." Katil ellerine baktı, sert sert gülümsedi. "Başkalarının korkusu ile servet kazandım."

"Ve bu Labirent'e de aynısını yapacak," dedi Haplo. "ümitsiz, zalim. İşte bu yüzden durmaya cesaret edemeyiz. Zaten çok fazla zaman kaybettik." Ellerindeki ve kollarındaki desenler, kırmızıyla lekelenmiş solgun mavilerle parlıyordu.

Marit bedenindeki dövmelere baktı, aynı uyarıyı gördü.

Tehlike yakında değildi, ama uzakta da değildi.

Solgun, sarsılmış Alfred ayağa kalktı. "Deneyeceğim," dedi cesurca.

Marit ağacın üzerine bir iyileştirme rünü çizdi, sonra bir başka dal kesti. Sessizce, yaptığı ilk kaba mızrağı Haplo'ya uzattı. Haplo onun kendisini düşünmesine hayret ederek, kendisi için endişelenmesinden memnun, tereddüt etti. Mızrağı kabul etti ve alırken elleri dokundu.

O sessiz ifadeyle gülümsedi. Gözlerindeki, o gülümsemedeki ışık, acı verici bir şekilde tanıdık, Maritin yüreğine sızdı.

Ama ışığın tek etkisi boşluğu aydınlatmak oldu. İçinin her köşesini gördü, boş duvarları, kapanmış pencereleri, kilitlenmiş kapıları.

Karanlık daha iyiydi.

Sırtını döndü. "Hangi yöne?"

Haplo hemen yanıt vermedi. Verdiği zaman, sesi, belki de hayal kırıklığı ile, soğuktu. Ya da belki de Marit hedefine ulaşıyordu -belki Haplo ondan nefret etmeyi öğreniyordu.

"İlerideki sırtın zirvesine." İşaret etti. "Oradan çevreyi görebiliriz, belki bir yol buluruz."

"Bir yol mu var?" 'Usta Hugh inanmayarak çevresine bakındı. "Ne yapmış onu? Burası terk edilmiş görünüyor."

"Belki yüzlerce yıldır terk edilmiş. Ama evet, bir yol var. Burası Labirent, unuttun mu? Düşmanlarımız tarafından yapılmış bir bulmaca. Yol içinde uzanıyor. Çıkışa gidiyor -birden fazla yoldan. Eski bir deyiş vardır, 'Yoldan çıkarsan kendini tehlikeye atarsın. Yolda kalırsan kendini tehlikeye atarsın.' "

"Harika." Usta Hugh homurdandı. Giysilerinin kıvrımlarına uzanarak piposunu çıkardı, özlemle baktı. "Her halde bu berbat yerde stregno gibi bir şey yoktur, değil mi?"

"Hayır, ama Konakçı köylerinden birine ulaştığımız zaman, törenlerde içtikleri bir tür kuru yaprak karışımı bulabilirsin. Sana da biraz verirler." Haplo sırıttı, Marit'e döndü. "Hatırlıyor musun, o köydeki törende biz..."

"Sartan dostunla ilgilensen daha iyi olacak," diye sözünü kesti Marit. Tam olarak aynı şey gelmişti aklına. Haplo'nun eli benliğinin kapısındaydı, zorla açmaya çalışıyordu. Marit kapıya omzunu dayadı, girmesini engelledi. "Topallıyor."

Yalnızca kısa bir mesafe ilerlemişlerdi ve Sartan arkada kalmaya başlamıştı bile.

"Bileğimi burktum gibi görünüyor," dedi Alfred özür dilercesine.

"Boynunu kırsa daha faydalı olurdu," diye mınldandı Marit horgörüyle.

"Çok üzgünüm..." diye başladı Alfred. Haplo'nun kötü kötü baktığını görünce sözlerinin kalanını yuttu.

"Neden büyünü kullanmıyorsun, Alfred" diye öneride bulundu Haplo, büyük bir sabırla.

.

"Yeterli zaman olmadığını düşünmüştüm. İyileştirme süreci..."

Haplo çileden çıkmış bir şekilde içini çekmemek için kendini zor tuttu. "Kendini iyileştirmek için değil! Uçabilir, süzülebilirsin. Tıpkı mağaradan çıkarken yaptığın gibi. Yoksa şimdiden unuttun mu?

"Hayır, unutmadım. Yalnız..."

"Hatta faydalı 'bile olabilirsin," diye devam etti Haplo telaşla. Alfred'e düşünmek için zaman vermek istemiyordu. "İleride ne olduğunu görebilirsin."

"Eh, eğer gerçekten bunun faydası olacağını düşünüyorsan..." Alfred hala kuşkulu gibiydi.

"Yap şunu!" dedi Haplo dişlerinin arasından.

Marit onun ne düşündüğünü biliyordu. Labirent onları fazla rahat bırakmıştı.

Alfred küçük dansını yaptı -burkulan bileğinin üzerinde biraz zıpladı. Ellerini salladı, burnundan bir ezgi mırıldandı. Yavaş yavaş, çaba- harcamadan havada yükseldi, hafifçe öne doğru süzüldü. Fena halde heyecanlanan köpek neşeli bir havlama kopardı ve Sartan süzülüp giderken sallanan ayaklarına doğru zıpladı.

Nefes veren Haplo döndü ve sırtı tırmanmaya başladı.

Tam tepeye varmıştı ki, bir rüzgar ona yumruk gibi çarptı.

Sanki Labirent nefesini çekmiş, sonra hızla üfürüyor gibi, rüzgar hiç yoktan çıkmıştı. Esinti Marit'i sendeletti. Yanındaki Usta Hugh küfrediyor; rüzgarın savurduğu tozlar yüzünden yarı körleşmiş, gözlerinipvuşturuyordu. Haplo dengesini sağlayamadı, sendeledi. Üstlerinde, Alfred boğuluyormuş gibi haykırdı. Rüzgar, süzülen Sartan'ı yakaladı. Kolları ve bacakları çılgınca çırpınarak, inanılmaz bir hızla dağa doğru savruldu.

Yalnızca köpek hareket edebiliyordu. Alfred'in arkasından fırladı, adamın uçuşan ceketini yakaladı.

"Tut onu!" diye bağırdı Haplo. "Çek..." Ama sözünü bitiremeden rüzgar arkadan vurdu, onu dümdüz yere yatırdı.

Sahibinin sesindeki aciliyeti işiten köpek havaya sıçradı. Dişlerini kumaşa geçirdi. Alfred aşağı İndi; sonra kumaş yırtıldı. Köpek bacaklarını sallayarak yere yuvarlandı. Rüzgar hayvanı yuvarlaya yuvarlaya götürdü. Alfred uçup gitti ve aniden durdu. Bedeni, giysileri gelişmemiş ağaçlardan birine takılmıştı. Rüzgar kızdı, sinir içinde onu dövdü, ama ağaç bırakmayı reddetti.

"Belamı göreyim emi," dedi Usta Hugh, gözlerindeki tozu silerek. "Dallar uzandı ve onu yakaladı!"

Alfred ağacın dallarından çaresizce sarkıyor, çevresine hayretler içinde bakıyordu. Tuhaf rüzgar başladığı kadar çabuk bitmişti, ama havada uğursuz bir duygu vardı, asık suratlı bir öfke.

Köpek koşup Alfred'in altında korurcasına dikildi. Sartanşarkı söylemeye, ellerini sallamaya başladı.

"Yapma!" diye bağırdı Haplo telaşla, ayağa kalkarak. "Kıpırdama, hiçbir şey söyleme ve yapma! Özellikle de büyü yapma!"

Alfred yerinde dondu.

"Büyüsü," diye mırıldandı Haplo sonra alçak sesle küfretmeye başladı. "Ne zaman büyüsünü kullanmaya kalksa... Peki kullanmazsa ne olacak? Nasıl Labirent'ten canlı çıkacak? Gerçi büyüsünü kullanarak canlı çıkacağından değil. Bu umutsuz. Umutsuz. Haklısın," dedi acı acı Marit'e. "Ben aptalın biriyim."

Marit ona yanıt verebilirdi. Ağaç onu kurtardı. Sen görmedin, ama ben gördüm. Onu yakaladığını gördüm. Bir güç bizim için çalışıyor, bize yardım etmeye çalışıyor. Umut var. Yanımızda hiçbir şey getirmemiş olsak da, umut getirdik.

Ama bunu söylemedi. İstediği şeyin umut olduğundan emin değildi.

"Sanırım onu aşağı indirmerniz gerek," diye hırladı Usta Hugh.

"Ne faydası var ki?" diye sordu Haplo moralsizce. "Onu buraya ölmesi için getirdim. Hepimizi buraya ölmemiz için getirdim. Sen dışında. Belki daha da kötüsü. Yaşamaya devam etmek zorunda kalacaksın.....

Marit yanına yanaştı. İçgüdüyle, onu teselli etmek için elini uzattı, sonra ne yaptığının farkına vardı. Kafası karışarak durdu. Sanki artık iki ayrı kişi gibiydi -biri Haplo'dan nefret eden, diğeri... nefret etmeyen. Ve ikisine de güvenmiyordu.

Bütün bunların içinde ben neredeyim diye merak etti öfkeyle. Ben ne istiyorum?

Bu fark etmez, Karım. Xar'ın sesini işitir gibi oldu. Senin ne istediğin önemli değil. Senin işin Haplo'yu bana getirmek.

Ve götüreceğim de, diye karar verdi. Ben! Sang-drax değil!

Marit tereddütle parmaklarını Haplo'nun koluna koydu. Haplo dokunuşu üzerine irkilerek döndü.

"İnsanın söylediği doğru," dedi Marit ona yutkunarak.

"Anlamıyor musun? Labirent korkusu yüzünden eyleme geçiyor. Ve bu da bizi eşit kılıyor." Ona daha da yaklaştı. "Çocuğumu, kızımı düşünüyordum. Bazen geceleri düşünüyorum. Yapayalnız kaldığımda, o da yalnız mı diye merak ediyorum. Benim onu düşündüğüm gibi, o da beni düşünüyor mu, diye merak ediyorum. Onu neden terk ettiğimi merak ediyor mu... Onu bulmak istiyorum, Haplo. Açıklamak istiyorum..."

Gözlerini yaşlar doldurdu. Bunun olmasını planlamamıştı.

Görmemesi için gözkapaklarını hızla indirdi.

Ama çok geç kalmıştı. Ve sonra, Marit ona bakmadığından, kolunu ona dolamasını engelleyecek kadar hızlı hareket edemedi.

"Onu bulacağız," diyordu ona yumuşak sesle. "Söz veriyorum."

Marit bakışlarını kaldırdı. Haplo onu öpecekti.

Xar'ın sesi Maril'in kafasındaydı. Onunla yattm. çocuğunu doğurdun. Seni hala seviyor. Bu mükemmeldi. Xar'ın istediği şey. Haplo'ya sahte bir güvenlik duygusu verecekti; sonra onu yakalayacaktı.

Gözlerini kapattı. Haplo'nun dudakları dudaklarına dokundu.

Aniden Marit'in tüm bedenini bir titreme sardı ve geriledi, Haplo'dan uzaklaştı.

"Gidip Sartan dostunu ağaçtan indirsen iyi olacak." Sesi elinde sıkı sıkı tuttuğu hançerin ucu kadar keskindi. "Ben nöbet tutarım. İşte, buna ihtiyacın olacak."

Marit hançeri uzattı, sonra arkasına bakmadan uzaklaştı. Her tarafı sarsılıyordu, kollarındaki ve kalçalarındaki kaslar titremelerle kasılıyordu. Körcesine, ondan nefret ederek, kendinden nefret ederek yürüdü.

Sırtın tepesine vardığında dev bir kayaya yaslandı, sarsılmanın durmasını bekledi. Haplo'nun ne yaptığından emin olmak için hızlı bir bakış fırlatma izni verdi kendine. Onu takip etmemişti. Köpek arkasında, Alfred'i ağacın tepesinden indirmek için uzaklaşmıştı.

Güzel, dedi Marit kendi kendine. Titremesini kontrol altına almıştı. İçsel kargaşasını bastırdı, kendini dikkatle taramaya, düşman izleri aramaya zorladı.

Xar ile konuşacak kadar sakinleştiğini hissetti. Ama şansı olmadı.

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

Alfred çaresizce ağacın tepesinden sarkıyordu; bir dal ceketinin içinden geçmiş, ikinci -ve Alfred söz konusu olduğundan daha sağlam- bir belkemiği gibi uzanıyordu. Sartan'ın kolları ve bacakları zayıfça sallanıyordu; kendi başına aşağı inmesinin yolu yoktu.

Köpek aşağıyı adımlıyordu; ağzı, sanki ağaçta kedi kıstırmış gibi bir sırıtışla açılmış, dili sarkıyordu. Sahneye giren Haplo bakışlarını yukarı çevirdi:

"Bunu nasıl başardın?"

Alfred ellerini açtı. "Ben... benim hiçbir fikrim yok." Başını çevirerek omzunun üzerinden bakmayı başardı. "Eğer... eğer bu kadar tuhaf gelmese, yanından uçarak geçerken ağacın beni yakaladığını söylerdim. Ne yazık ki, şimdi de beni bırakmaya isteksiz görünüyor."

"Ceketinin sırt dikişinin sökülmesi gibi bir olasılık yoktur herhalde, değil mi?" diye seslendi Haplo.

Alfred sınarcasına ağırlığını kaydırdı, öne arkaya sallanmaya başladı. Başını eğen köpek büyülenmişti.

"Çok iyi bir cekettir," diye karşılık verdi Alfred, özür diler gibi gülümseyerek. "Majesteleri Kraliçe Anne'in terzisi ilkini benim için yapmıştı. Ceketi oldukça sevdim ve bu yüzden ben... eh... ben aynı şekilde dikip duruyorum."

"Sen diktin."

"Korkarım öyle."

"Rün büyüsü kullanarak mı?"

"Terzilik konusunda oldukça iyiyimdir," diye yanıt verdi

Alfred kendisini savunarak.

"Ölüleri kaldırmak ve terzilik," diye mırıldandı Haplo.

"Tam da ihtiyacım olan şey."

Bedenindeki desenler hafifçe parlamaya devam ediyordu, ama artık kaşınıp yanmaya da başlamıştı. Tehlike, her ne ise, yaklaşıyordu. Bakışlarını sırta çevirdi. Marit'i göremiyordu, ama zaten onu göremezdi. Büyük kayanın gölgesine saklandığını tahmin etti.

"Lanet ağacın bu kadar yüksek olduğunu hatırlamıyorum," dedi Usta Hugh, görmek için başını arkaya atarak. "Omuzlarıma çıksan bile ona ulaşamazsın. Ceketinin düğmelerini çözerse ve kollarını yenlerden kurtarırsa, aşağı düşer."

Alfred bu fikir karşısında oldukça korkmuştu. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Sir Hugh. Bu tür şeylerde pek becerikli değilimdir."

"Bu konuda haklı," diye kabullendi Haplo sertçe. "Alfred'i tanıyorsam, kendini asarak bitirir bu işi."

"Sen onu," -Usta Hugh Haplo'nun mavi mavi parlayan derisine baktı- "büyünle indiremez misin"

"Büyümü kullanmak gücümü tüketiyor, tıpkı koşmanın ya da zıplamanın seninkini tükettiği gibi. Ağaçtan Sartan indirmek yerine hayatta kalmak gibi daha önemli şeyler için saklamayı tercih ederim." Haplo hançerini kemerine soktu, ağacın dibine yürüdü. "Oraya tırmanıp keserek kurtaracağım.

Sen burada kal ve onu yakalamaya hazır ol."

Usta Hugh başını salladı, ama önerecek başka seçeneği yoktu. Piposunu ağzından çıkardı, güvenli bir şekilde cebine sakladı ve aşağı sarkan Alfred'in hemen altında pozisyon aldı. Haplo ağaca tırmandı, üzerine sürürımeden önce Sartan'ıtutan dal ın sağlamlığını denedi. Anlaşılan dalın ağırlığını çekmeyeceğinden korkuyordu. Ama dal tahmin ettiğinden daha sağlamdı. Hem onun, hem Alfred'in ağırlıklarını kolayca taşıdı.

"Yanından geçerken yakalamış," diye tekrarladı Haplo tiksintiyle. Yine de, daha tuhaf şeyler görmüştü. çoğu da Alfred'le ilgiliydi.

"Bu... bu düşmek için oldukça yüksek," diye itiraz etti Alfred titrek bir sesle. "Büyümü kullanabilirim..."

"Seni buraya çıkaran büyünü kullanman oldu zaten," diye sözünü kesti Haplo, ihtiyatla dalın üzerinde sürünerek. Ağırlığını eşit dağıtmak için dümdüz uzandı.

Dal sarktı. Alfred dehşet içinde inledi, kollarını salladı, tekmeler savurdu. Dal uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

"Kıpırdama!" diye emretti Haplo sinirle. "İkimizi de aşağı düşüreceksin!" Hançerini ceket ile dalın arasına soktu ve dikişi kesmeye başladı.

"Ne... ne demek istiyorsun... büyümün beni buraya çıkardığını söyleyerek?" diye sordu Alfred, gözlerini sıkı sıkı kapatarak.

"O rüzgar senin dışında kimseyi uçurup dağa yapıştırmaya çalışmadı. Yalnızca seni. Ve dağ sen o lanet rünlerini söylemeye başlayana kadar yıkılmadı."

"Ama neden?"

"Dediğim gibi, sen söyle," diye homurdandı Haplo.

İşinin yarısını tamamlamıştı, yavaş yavaş kesiyor, Alfred'i olabildiğince yumuşak bir şekilde indirmeyi planlıyordu ki, bir ıslık duydu. Ses içinden kor kızıl demir gibi geçti, içini yaktı, dağladı.

"Ne tuhaf ötüşlü bir kuş," dedi Alfred. "Bu kuş değil. Marit. Tehlike işareti."

Haplo hançeri savurdu, ceketin dikişini tek bir uzun, çentikli kesik ile ayırdı. Alfred'in tek bir vahşi haykırış için zamanı oldu; sonra yere doğru daldı. Usta Hugh heyecanlanmadan, ayaklarını sıkıca yere basmış, bedenini hazırlamış, bekliyordu. Alfred'i yakaladı, Sartan'ın düşüşünü yavaşlattı, ama ikisi bir yığın halinde yere yuvarlandı.

Haplo ağaçtaki avantajlı pozisyonundan sırtabaktı. Marit sola işaret etmesine yetecek kadar kendini gösterdi. Alçak bir ıslık daha çaldı ve üç kedi uluması ekledi.

Kaplan-adamlar.

Marit ellerini kaldırdı, on parmağını açtı, sonra hareketi iki kere tekrarladı.

Haplo yumuşak sesle küfretti. Bir av sürüsü, en az yirmi vahşi hayvandan oluşan, aslında adam olmayan, iki güçlü arka ayak üzerinde, dik yürüdükleri ve ön pençelerini, başparmakları ile birlikte el gibi kullandıkları için böyle bilinen yaratıklardan. *

1 Kaplan-adamIar çoğu insandan daha uzundurdular, kalın postları ve uzun kuyrukları vardır. Arka bacakları üzerinde de koşabilirler, dört ayak üzerine düşerek inanılmaz uzaklıklara sıçrayabilirler ve kendilerini ağaçlarda da, yerde olduğu kadar rahat hissederler. Silah kullanmak konusunda beceriklidirler, ama dişleri ve pençeleri ile öldürmeyi tercih ederler, avlarını yere yıkar, dişlerini enseye saplar ya da boğazını parçalarlar. Rün büyüsü bilirler ve daha çok silahlarını güçlendirmek için kullanırlar. Hem yemek için, hem de zevk için öldürürler.

Böylece silah kullanabiliyorlardı ve kedi pençesi olarak bilinen, öldürmek yerine sakat bırakan bir silahta yetenekliydiler. Beş keskin, taş "tırnak" takılmış disk şeklinde tahta bir parça olan kedi pençesi, ya fırlatılıyor, ya da bir sapandan atılıyordu. Büyüsü Patryn büyüsü karşısında zayıftı, ama etkiliydi. Rün kaplı bedenin neresine çarparsa çarpsın, kedi pençesi tımaklarını dövmelerdeki küçük aralara saplıyor, kasın derinliklerine gömüyor, orada inatla asılıyordu.

Genellikle kurbanın bacaklarına fırlatılan kedi pençesi kalça ya da baldır kasına denk gelirse avını ölümcül bir etkiyle yere yıkıyordu.

Kaplan-adamlar etlerini taze tercih ediyorlardı.

Haplo, daha bakmadan faydasız olduğunu bilerek, yıkılmış dağa bir bakış fırlattı. O mağaraya sürünme umudu yoktu. Ufku taradı, sonra Marit'in ona el salladığını, acele etmesi için uyardığını fark etti.

Haplo ağaçtan aşağı kaydı. Usta Hugh Alfred'in ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışıyordu. Sartan bez bebek gibi yere yığılmıştı.

"Düşüş diğer bileğine de bir şey yapmış gibi görünüyor," dedi Usta Hugh.

Haplo bir kez daha küfretti, ama bu sefer daha yüksek sesle ve daha renkli bir şekilde.

"Bütün bu el sallamalar ve çığlıklar neydi?" diye sordu katil, Marit'e doğru bakarak.

Marit artık görünmüyordu, kaplan-adamların onu görmesini engellemek için kayanın arkasına çekilmişti. Ama, eğer Haplo'nun şüphelendiği şey doğruysa, onu görmelerine gerek yoktu. Ne aradıklarını biliyorlardı ve muhtemelen nerede bulacaklarını da biliyorlardı.

"Kaplan-adamlar geliyor," dedi Haplo kısaca. "Onlar ne"

"Arianus'ta ev kedileri var mı?"

Usta Hugh başını salladı.

"Onlardan daha uzun boylu, daha güçlü, benden de hızlı, aynı zamanda dişleri ve pençeleri olan yaratıklar hayal et." "Lanet olsun." Hugh etkilenmiş görünüyordu.

"Belki yirmi hayvandan oluşan bir av sürüsü. Onlarla savaşamayız. Tek umudumuz kaçmak. Ama nereye kaçacağımızı düşünemiyorum." .

"Neden saklanmıyoruz? Bizi henüz görmemiş olmalılar." "Benim tahminim, burada olduğumuzu biliyorlar. Bizi öldürmeleri için gönderildiler."

Usta Hugh şüpheyle kaşlarını çattı, ama itiraz etmedi. Cebine uzanarak piposunu çıkardı, dişlerinin arasına kıstırdı ve yaralı ayak bileklerini oymakta, masaj işe yarıyormuş gibi yapmakta olan Alfred'e baktı.

"Gerçekten çok üzgünüm..." diye başladı.

Haplo sırtını döndü.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Usta alçak sesle. "Bırak koşmayı, yürüyemiyor bile. Onu taşıyabilirim..."

"Hayır, bu seni yavaşlatır. Tek şansımız koşmak ve yere yığılana kadar koşmaya devam etmek. Kaplan-adamlar hızlıdır, ama kısa mesafelerde. Uzun mesafe koşmakta iyi değillerdir."

Marit'ten gelen uzun ve ısrarlı bir ıslık acele etmeleri gerektigini gösterdi. Haplo köpeğe baktı, sonra bakışlarını Alfred'e çevirdi.

"Ejder sürmüştün, değil mi"

"Ah, evet." Alfred canlandı. "Arianus'ta. Sir Hugh hatırlayacaktır. Bane'i takip ederken sürmüştüm..."

ma Haplo dinlemiyordu. Köpeğe işaret etti, rünleri yumuşak sesle söylemeye başladı. Kendisini ilgilendiren birşeylerin olmak üzere olduğunu anlayan hayvan ayağa kalkmış, kuyruğu ile birlikte tüm bedenini heyecan içinde sallıyordu. Mavi desenler Haplo'nun elinden fırladı, havada çaktı ve köpeğe dolandı.

Rünler köpeğin üzerinde, çılgına döndüğü zaman Yıksıdiksi'nin üzerinde 'lektrik-çakanların kıvılcımlanması gibi kıvıkımlandı. Köpek irileşmeye başladı, Haplo'nun beline kadar geldi; sonra burnu kafasının hizasına yükseldi ve sonra dili dışarıda, hepsini bir salya yağmuruna tutarak sahibine tepeden bakmaya başladı.

Usta Hugh'nun nefesi kesildi, sendeleyerek geriledi. Başını sallayarak gözlerini ovuşturdu. Sonra yine baktı, köpek daha da büyümüştü. "Sarhoşken halüsinasyonlar gördüm, ama hiçbiri bu kadar kötü değildi."

Alfred yere oturmuş, büyüyle dönüşüme uğramış hayvana hüzünlü bir ifade ile bakıyordu. Büyüyü durduran Haplo yaralı Sartan'a doğru yürüdü. Alfred ayağa kalkmak için acınası bir çaba gösterdi, yakın bir kayaya doğru geriledi.

"Ben çok daha iyiyim. Gerçekten. Siz gidin. Ben..." İtirazları bir acı çığlığı ile kesildi. Yere düşecek oldu, ama Haplo omzunu Sartan'ın karnına dayadı, adamı kaldırdı ve Alfred ne olduğunu, nerede olduğunu ve hangi kısmının yukarıda olduğunu daha anlayamadan onu köpeğin sırtına yerleştirdi.

Bütün soruları yanıtlanan Alfred köpeğin -şimdi genç bir ejder boyundaydı- sırtında oturduğunu fark etti ve yerden epeyce yüksekteydi. Alçak sesle inleyerek gözlerini kapattı,

Kollarını köpeğin boynuna doladı ve can havliyle, hayvanı boğacak gibi sıktı.

Haplo Sartan'ın ölümcül kavrayışını gevşetmeyi başardı,

en azından köpeğin nefes almasına izin verecek kadar. "Hadi, oğlum," dedi hayvana. Katile baktı. "Sen iyi misin?" Usta Hugh Haplo'ya sorgularcasına baktı. "Sizler dünyayı ele geçirebilirdiniz."

“Evet," dedi Haplo. "Hadi gidelim."

O ve katil koşmaya başladılar. Köpek -ve üzerine yapışmış, inleyen, gözlerini kapalı tutan Alfred -rahatça arkadan takip etti.

Haplo -eğilerek- Marit'e katılmak üzere sırtın kenarından tırmandı. Diğerlerini dipte, devam etmek için işaretini beklemek üzere bıraktı.

"Elimizde ne var?" diye sordu yumuşak sesle, ama artık kendisi de görebiliyordu.

Sol tarafında, büyük bir kaplan-adam topluluğu aşağıdaki ovayı geçiyordu. iki bacak üzerinde rahat bir hızla ilerliyorlardı. çevreye bakınmak için durmadılar, gelmeye devam ettiler. Ve en az kırk tane vardı.

"Bu sıradan bir av sürüsü değil," dedi Haplo.

"Hayır," diye kabul etti Marit. "Sayıları çok fazla. Yayılmıyorlar, havayı koklamak için durmuyorlar. Ve hepsi silahlı."

"Hepsi bu yöne geliyor. Ve bizim sırtımız da dağda." Haplo cesareti kıtılarak engin ovayı taradı. "Ve orada bize yardımcı olacak hiçbir şey yok." .

"Ben o kadar emin değilim," dedi Marit, elini sağ tarafa çevirerek. "Oraya, ufka bak. Ne görüyorsun?"

Haplo gözlerini kısarak baktı. Gri bulutlar alçakta asılıydı; sisten parmaklar uzaktaki köknar ağaçlarının tepelerinde sürükleniyordu. Sis kalktığı zaman kar kaplı dağların çentikli zirveleri görülebiliyordu. Ve orada, köknarların donuk yeşilliğinin üzerinde, dağlardan birininin yarısı kadar yükseklikte...

“Belamı versin!" diye nefes verdi Haplo. "Ateş."

Dikkati parlak portakal renkli noktaya çekilince, neden hemen fark etmediğini merak etti, çünkü bu kasvetli dünyadaki tek renk lekesiydi. Alevlerin yaktığı umudun içini hemen ısıtmasına izin verdi, sonra telaşla söndürdü onu.

"Bir ejder saldırısı," dedi. "Öyle olmak zorunda. Ağaçlıkların ne kadar yükseğinde olduğuna bak."

Marit başını salladı. "Siz aşağıda Sartan'la oyalanırken ben ateşi izliyordum. istikrarlı bir biçimde yanıyor. Ejder alevi gelir ve gider. Belki bir köydür. Bence ulaşmayı denemeliyiz."

Haplo devamlı avları ile arayı kapatan kaplan-adamlara baktı. İstikrarlı bir biçimde yanmaya devam eden ateşe baktı, kasveti meydan okurcasına aydınlatıyordu sanki. Ne karar verirlerse versinler, bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu. Ateşe yönelmek onları sırttan aşağı, ovalara, kaplan-adamla'rın onları görebileceği bir yere götürecekti. ümitsiz bir yarış olacaktı.

Usta Hugh karınüstü Haplo'nun yanına süründü.

"Ne oldu?" diye homurdandı. Kararlılıkla onlara doğru gelen kedileri görünce gözleri irileşti. Ama yeniden homurdanmaktan başka bir şey söylemedi.

Haplo işaret etti. "Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Bir işaret ateşi," dedi Usta Hugh hemen. "Yakınlarda bir kale olmalı."

Haplo başını salladı. "Anlamıyorsun: Halkımız kale inşa etmez. Kolayca yapılan ve kolayca terk edilen, ot ve çamurdan kulübeler inşa eder. Halkımız göçebedir -bunun gibi sebepler yüzünden." Kaplan-adamlara işaret etti.

Usta Hugh düşünceli düşünceli piposunun sapını çiğnedi.

"Bana işaret ateşi gibi geliyor. Elbette," diye ekledi kuru kuru, pipoyu ağzından çıkararak, "ev kedilerinin adamlar, köpekierin ağaçlar kadar büyük olduğu bir yerde, yanılmış olabilirim."

"İşaret ateşi ya da değil, oraya ulaşmayı denemeliyiz. Başka seçeneğimiz yok," diye ısrar etti Marit.

Haklıydı. Başka seçenekleri yoktu. Ve burada tartışarak duracak kadar zamanları da yoktu. Dahası, eğer ormana güven içinde ulaşabilirlerse, avcılarının cesaretini kırabilirlerdi. Kaplan-adamlar ormandan, eski düşmanları kurtadamların ve canavarların alanından hoşlanmazdı.

Kurtadamlar ve canavarlar -yüzleşmeleri gereken diğer tehditler. Ama -ölmenin her yolunu teker teker düşünmek gerekirdi.

"Saklanmayı bıraktığımız anda bizi görecekler. Sırttan aşağı koşun, sonra ovayı geçin. Doğrudan ağaçlara gidin. Eğer şanslıysak, bizi ormanda takip etmezler. Yürüyüş düzeni belirlemenin bir faydası yok. Birlikte kalmaya çalışın." Haplo çevresine bakındı, bir işaretle köpeği getirdi.

Alfred gözlerini açtı, onlara doğru gelen kaplan-adamlara

bir bakış fırlattı, inleyerek gözlerini yine kapattı.

"Bayılma," dedi Haplo ona. "Düşersin ve durup seni yerime yerleştirirsem belamı bulayım."

Alfred başını saliadı, köpeğin kürkünü daha da sıkı yakaladı.

Haplo ağaçlığa doğru işaret etti. "Onu oraya götür, oğlum," diye emretti.

Artık işin ciddileştiğini anlayan köpek kaplan-adamlara kötü kötü baktı, sonra bakışlarını kararlılıkla ormana dikti.

Haplo derin bir nefes aldı. "Gidelim."

Sırtın yanından aşağı fırladılar. Neredeyse aynı anda vahşi kedi çığlıkları havada yükseldi - herkesin ensesindeki tüyleri diken diken eden, bedenine ürpertiler yayan korkunç seslerdi bunlar. Neyse ki, sırt sağlam ve sert granitten yapılmıştı, ve luzla aşağı inmeyi başardılar. Kaplan-adamlardan uzaklaşan bir açı ile hareket eden küçük topluluk, takipçilerinin önünde ovaya ulaştılar.

Zemin artık düz ve engebesizdi; eskiden ne tür bitkiler vardıysa, onların engelsizce koşmasına izin vermek için kesilmiş gibiydi. Kara toprağın üzerinde koşarken Haplo'nun aklına, Pryan'ın yüksek yosun yataklarının üzerine tünemiş gür çiftliklerden birinde koşuyor olabileceği geldi. Fikir gülünçtü elbette. Halkı avcı ve toplayıcı, savaşçı ve göçmendi, çiftçi değil. Düşünceyi aklından çıkardı, başını eğdi ve bacaklarını hareket ettirmeye yoğunlaştı.

Yerin düzlüğü Haplo ile topluluğu için avantajdı, ama kaplan-adamlar için de açık bir avantaj yaratıyordu. Arkasına bir göz atan Haplo yaratıkları dört ayak üzerine indiklerini, güçlü bacaklarının toprağın ve bitki saplarının üzerinde kolaylıkla hareket ettiğini gördü.

Çekik gözleri yeşil yeşil parlıyordu; nefes nefese ağızlarındaki parlak dişler, kan arzusu ve avın heyecanı içinde geniş sırıtışlarla aralanmıştı. Köpek önde koşuyor, Alfred hoplayıp zıplıyor, bacakları öne, yana ve yukarıya fırlayıp duruyordu. Köpek diğerleri ile arasını kolayca açtı. Sahibine endişeli bir bakış fırlatarak yavaşlayacak, ona yetişmesi için zaman tanıyacak oldu.

"Devam et!" diye bağırdı Haplo.

Köpek, onu arkada bıraktığı için mutsuz görünse de, denileni yaptı. Ağaçlıklara doğru hızla ilerledi.

Haplo'nun sol tarafındaki bir çatırtı yere bakmasına sebep oldu. Kedi pençesinin kötücül, keskin tırnaklan toprağın üzerinde beyaz beyaz parlıyordu. Silah hedefini ıskalamıştı, ama fazla arayla değil. Bedenin gücünü ve dayanıklılığını arttırmak için büyü kullanarak hızlandı. Marit de aynısını yapıyordu.

Usta Hugh cesaretle ayak uyduruyordu ki, aniden öne yıkıldı ve yüzüstü toprağın üzerine uzandı. Kafasındaki yaradan kan damlıyordu. Bir kedi pençesi yanında yatıyordu. Haplo yardım etmek için yolunu değiştirdi. Bir başka kedi pençesi havada vınladı.

Haplo onu görmezden geldi. Katil bayilmiştı.

"Marit!" diye seslendi Haplo.

Marit arkasına baktı, önce ona, sonra arayı kapatan takipçilerine. Eliyle, Bırak onu! işi bitti! diyen hızlı bir hareket yaptı.

Haplo elini Hugh'nun sol omzunun altına kaydırmış, baygın adamı ayağa kaldırıyordu. Marit insanın sağında belirdi. Bir şey Haplo'nun sırtına çarptı, ama ona dikkat etmedi. Bir kedi pençesi, ama yanlış şekilde, tırnakları dışa bakacak şekilde çarpmıştı.

"Çemberi tamamla!" dedi Marit'e.

"Sen deli misin?" diye terslendi Marit. "Hepimizi öldürteceksin! Hem de ne için? Bir mensch için!" Ses tonu acıydı, ama Haplo'ya baktığı zaman, Haplo gözlerinde kıskanç bir hayranlık görerek irkildi ve ısındı.

Marit, Usta Hugh'yu yakalayarak alçak sesle rünleri söyledi. Bedeninden mavi kırmızı parıltı insanın bedenine akarken, aynı anda Haplo'nun büyüsü diğer yandan adama geçti. Usta Hugh sendeleyerek koşmaya başladı, bacakları kendi emirlerine değil, büyünün emirlerine uyuyordu. Uykuda gezer gibi koşarken Haplo'ya Arianus'taki otomatonu hatırlattı.

Birleşen büyüleri insanın ilerlemesini sağlıyordu, ama Patrynlere pahalıya maloluyordu. Orman, delice koşularının başlangıcında göründüğünden daha uzak görünüyordu. Haplo kaplan-adamların arkadan yaklaştıklarını duyabiliyordu artık, pençelerinin yere vurduğunu, alçak hırlamalarını ve öldürme beklentisi içinde memnunlukla inlediklerini duyabiliyordu.

Daha fazla kedi pençesi fırlatılmadı. Haplo başta nedenini merak etti, sonra hayvanların sakatlayıcı silahlara artık ihtiyaç duymadıklarına karar verdiklerini anladı. Avlarının yorulduğu açıktı.

Haplo bir hırlama duydu. Marit bir uyarı çığlığı attı; Hugh'yu yere bıraktı. Ağır bir şey Haplo'ya arkadan çarptı ve onu yere yıktı. Yüzündeki kokuşmuş nefes midesini bulandırdı; pençeler etini yırttı. Koruyucu büyüsü tepki gösterdi -mavi rün ateşi çatırdadı. Kaplan-adam acı içinde uludu. Haplo'nun tepesindeki ağırlık kalktı.

Ama eğer bir kaplan-adam onu yakaladıysa, diğerleri de fazla uzakta olmamalıydı. Haplo ellerine dayanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Marit'in tiz savaş çığlıklarını duyabiliyordu, ahşap mızrağı kaplan-adamlardan birine sapladığını gördü. Haplo, bu sefer yan taraftan saldıran bir kaplan-adama hançerini çekti. O ve kaplan-adam yerde yuvarlanmaya başladılar, Haplo hançerini saplıyor, kaplan-adam Patryn'in korunmasız yüzünü pençeleri ile parçalıyordu.

Yüksek bir havlama gökgürültüsü gibi gümbürdeyerek yukarıdan patladı. Köpek, Alfred'i bırakmış, savaşa katılmak için dönmüştü. Haplo'nun tepesindeki kaplan-adamı yakalayan köpek, hayvanı çekti ve belkemiğini kırmak için sarsmaya başladı.

Ve Haplo aniden, hayretler içinde, oımandan gelen seslenişler ve bağırışlar duydu. Yanından ıslık çalarak oklar geçti; pek çok kaplan-adam çığlık atarak yere düştü.

Ağaçların arasından bir gnıp Patryn çıktı. Mızraklar ve kargılar atarak kaplan-adamları uzaklaştırdılar. Bir başka ok yağmuru hayvanları, öfke içinde ovanın karşı tarafına gönderdi.

Haplo sersemlemişti, kan içindeydi; yüzündeki kesikler ateş gibi yanıyordu. "Marit," dedi, kargaşa içinde onu bulmaya çalışarak.

Marit mızrağı elinde, bir grup kaplan-adamın tepesinde duruyordu. Onun yaralanmadığını gören Haplo gevşedi. Birkaç Patryn, Usta Hugh'yu kaldırmış, adamın dövmeden yoksun olmasına şaşkınlıkla bakmalarına rağmen nazikçe ve hızla ormanın korumasına taşıyordu.

Haplo bitkinlik içinde, Alfred hakkında ne düşündüklerini merak etti.

Bir kadın Haplo'nun yanında diz çöktü. "Yürüyebilir misin? Kaplan-adamları gafil avladık, ama o kadar büyük bir sürü kısa sürede cesaretini yeniden kazanır. İşte, sana yardım edeyim..."

Kadın Haplo'nun ayağa kalkmasına yardım etmek, belki büyüsünü onunla paylaşmak için elini uzattı. Ama biri kadının önüne geçti. Marit'in eli Haplo'nun elini yakaladı.

"Teşekkür ederim, kardeşim," dedi Marit. "Ama ona yardım edecek biri var zaten."

"Pekala, kardeşim," dedi kadın gülümseyip, omuzlarını silkerek. Geri çekilmiş, ama güvenli bir mesafede dolanmakta olan kaplan-adamlara bakmak için döndü

Haplo, Marit'in yardımıyla zorla ayağa kalktı. Düşerken bacağı ters açı yapmıştı ve şimdi üzerine ağırlık bindirdiğinde ağrıyordu. Elini uzatarak dikkatle yüzüne dokundu, parmaklarına baktığında kanla kızarmış olduklarını gördü.

"Şanslıydın, pençeler gözünü ıskaladı," dedi Marit ona.

"Bana dayan."

Haplo'nun yarası ciddi değildi; kendi başına yürümeyi başarabilirdi. Ama bunu çok da istemiyordu. Kolunu Marit'in omzuna koydu. Marit'in güçlü kolları ona destek oldu.

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun için ve..."

Marit sözünü kesti. "Artık eşitiz," diye karşılık verdi. "Benim hayatıma karşılık senin hayatın."

Ve sesi soğuk olsa da, dokunuşu nazikti. Haplo gözlerini görmeye çalıştı, ama Marit yüzünü çevirdi. Köpek normal boyutuna dönmüş, mutlulukla yanında hopluyordu.

İleriye, ormana bakan Haplo, Alfred'in çirkin bir kuş gibi tek ayağı üzerinde durduğunu, ellerini endişeyle ovuşturarak onlara baktığını gördü. Patrynler Usta Hugh'yu ağaçlıklara taşıdılar. Katil ayılmış, doğrulup oturmaya, Patrynlerin yardımlarını ve şaşkın incelemelerini uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Güvenle ormana ulaşabilirdik," dedi Marit aniden, "eğer mensche yardım etmek için duımasaydın. Aptalcaydı. Onu bırakmalıydın. "

"Kaplan-adamlar onu öldürürdü."

"Ama sana göre, ölemez!"

"Ölebilir,'" dedi Haplo, kazayla yaralı bacağını yere koyarak. İrkildi. "Yaşama yeniden döner ve her şeyi hatırlar. Anıları ölmesinden daha kötü." Bir an durarak ekledi. "Onunla birbirimize çok benziyoruz."

Marit sessizce düşüncelere daldı. Haplo onun anlayıp anlamadığını merak etti. Ağaçlığa neredeyse ulaşmışlardı. Marit durdu, ona yan yan baktı.

"Benim bildiğim Haplo onu bırakırdı."

Ne söylüyordu Haplo ses tonundan anlayamıyordu. Bu belirsiz bir övgü müydü?

Yoksa eleştiri miydi?

OTUZALTINCI BÖLüM
LABİRENT

Patrynler ağaçlığa girince kaplan-adamlar hayal kırıklığı içinde ulumaya başladı.

"Eğer sen ve dostların iyileştirilmeden biraz daha devam edebilirlerse," dedi kadın Haplo'ya, "ilerlemeliyiz. Kaplanadamların avlarını ormanda takip ettikleri daha önce de görüldü. Ve böyle büyük sayılardayken, kolayca pes etmezler."

Haplo çevresine bakındı. Usta Hugh solgundu, kafası kanla kaplıydı; ama ayaktaydı. Kadının sözlerini anlamıyordu, ama içeriğini tahmin etmiş olmalıydı. Haplo'nun sorgulayıcı bakışını görünce, sertçe başını salladı.

"Yapabilirim."

Haplo bakışlarını Alfred'e kaydırdı. İki ayak üzerinde ne kadar iyi yürüyebiliyorsa, o kadar iyi yürüyordu ve Haplo onu izlerken bir ağaç köküne takılıp sendeledi. Dengesini kazanınca gülümsedi elleri çırpındı. Konuştuğu zaman, insan dilinde konuştu. Usta Hugh gibi.

"Kargaşadan faydalandım... bize yardım etmek için uzaklaştıkları zaman, kimse bakmazken, ben... şey... Yine köpeğe binme fikri... Böyle daha kolay olduğunu düşündüm..."

"Kendini iyileştirdin," diye bitirdi Haplo.

O da insanca konuşmuştu. Patrynler onları izliyordu. Mensch dilini anlamak için büyülerini kullanabilirlerdi, ama bunu yapmıyorlardı; muhtemelen nezaketten. Ama Sartan dilini -rünlere dayalı bir dili- anlamak için büyüye ihtiyaç duymazlardı. Hoşlanmasalar da, onu tanımakta güçlük çekmezlerdi.

"Evet, kendimi iyileştirdim," diye yanıt verdi Alfred. "En iyisinin bu olacağına karar verdim. Zaman kazandırır ve sorun çıkmasını engeller..."

"Ve talihsiz sanıları," dedi Haplo yumuşak sesle.

Alfred yan yan diğer Patrynlere baktı ve kızardı. "Bu da var."

Haplo içini çekti, neden bunu daha önce düşünemediğini merak etti. Eğer Patrynler Alfred'in Sartan -yüzyıllardır düşmanlan olan biri, nefretin ne olduğunu anladıkları andan itibaren nefret etmeleri öğretiImiş bir düşman- olduğunu anlarlarsa, ona ne yapacaklarını bilmenin yolu yoktu. Eh, Haplo, Alfred'in Usta Hugh gibi bir mensch olduğunu düşündürmek için elinden geleni yapacaktı. Bunu açıklamak bile yeterince zor olacaktı -Labirent'te yaşayan çoğu Patryn sözde "düşük" ırkları hiç duymamıştı. Yalnızca Sartanları duymuşlardı.

Alfred yan yan Marit'e bakıyordu.

"Seni ele vermeyeceğim," diye karşılık verdi Marit küçümseyerek. "En azından henüz değil. Hırslarını bizlerden çıkarabilirler. "

Sartan'a kavurucu bir bakış fırlatarak Haplo'nun yanından ayrıldı. Diğer Patrynlerin çoğu ilerlemeye başlamıştı, ilerideki yolda izci olarak görev yapacaklardı. Marit onlara katıldı.

Haplo düşüncelerini yakındaki, tehlikeli koşullara yoğunlaştırdı. "Hugh'ya yakın dur," diye emretti Alfred'e. "Onu Sartanlar hakkında bir şey söylememesi için uyar. Akıllarına olmadık fikirler sokmak istemeyiz."

"Anlıyorum." Alfred'in bakışları, başka Patıyn erkekleri ile yürüyen Marit'i takip etti. "üzgünüm, Haplo," diye ekledi sessizce. "Benim yüzümden halkın düşmanın oldu."

"Boşver," dedi Haplo sertçe. "Sana denileni yap, yeter. Gel, oğlum."

Köpeğe ıslık çalarak, aksayarak yürümeye başladı. Alfred geride kalıp Usta Hugh'nun yanında yürüdü.

Haplo pek çok Patryn'in arkada kalıp, gözlerini Hugh ile Alfred'e diktiklerini, ellerini silahlarından uzak tutmadıklarını gördü, ama iki yabancıyı rahat bıraktılar.

Kadın -Haplo'nun bir av topluluğu olduğunu tahmin ettiği grubun önderi- ona katıldı ve yanında yürümeye başladı. Kadın sorularla yanıyordu; Haplo kahverengi gözlerindeki ışığın pırıldadığını görebiliyordu. Ama sormayacaktı. Bir yabancıyı -yabancıların en tuhafı olsa da- sorgulama işi kabilenin başına aitti.

"Bana Haplo derler," dedi, sol göğsündeki yürek rününe kısaca dokunarak. Ona adını söylemesi gerekli değildi, ama nezaketten ve onları kurtardığı için minnet ifade etmek için söylemişti.

"Ben de Kari," diye yanıt verdi kadın, kendi yürek rününe dokunarak.

Kadın uzun ve inceydi, bedeni bir Kaçak'ın sert kaslı bedeniydi. Ama bir Konakçı olmalıydı, aksi halde bir av topluluğunun başında ne işi vardı

"Gelmeniz bizim şansımız oldu," dedi Haplo, acıyla topallayarak.

Kari ona yardım etmeyi önermedi; bunu yapmak Marit'e hakaret olurdu, Haplo ile bir ilgisi olduğunu belli etmişti. Kari, Haplo'ya ayak uydurmak için yavaşladı. Yürürlerken sessizce çevreyi gözledi, ama takip edilmekten özellikle endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Haplo derisindeki desenlerden kaplan-adamların takip etmediklerini anladı.

"Şans değildi," diye yanıt verdi Kari sakinlik içinde. "Sizi bulmak için gönderildik. Reis başınızın dertte olabileceğini düşündü. "

Şimdi sorularla yanma sırası Haplo'daydı, ama -nezaketten- onları sormaya cesaret edemedi. Bir şeyi neden yaptığını açıklamak reisin ayrıcalığıydı. Kuşkusuz kabilenin geri kalanı kendilerine ait açıklamalar yapmayacak, kendi sözcüklerini bir başkasının ağzına vermeyeceklerdi.

Konuşma bu noktada biraz kesintiye uğradı. Haplo endişeyle çevresine bakındı.

"Endişelenme," dedi Kari. "Kaplan-adamlar bizi takip etmiyor."

"Bu değildi," diye yanıt verdi Haplo. "Onlarla karşılaşmadan önce alevler gördük. Bir ejderin yakındaki bir köye saldırıyor olmasından korktum..."

Kari eğleniyordu. "Ejderler hakkında pek bir şey bilmiyorsun, değil mi, Haplo?"

Haplo gülümsedi ve omuzlarını silkti. İyi deneme olmuştu.

"Tamam, demek ejder ateşi değildi..."

"O bizim ateşimiz," dedi Kari. "Biz yaktık."

Haplo başını salladı. "O zaman ejderler hakkında pek bir şey bilmeyen sizlersiniz. Ateş çok uzaktan görülebilir..."

"Elbette." Kari eğlenmeye devam ediyordu. "Görülmesi için yakıldı. Bu yüzden bir kulede yakıyoruz. Bu bir karşılama ateşi."

Haplo kaşlarını çattı. "Bunu söylediğim için beni affet, Kari, ama eğer reisiniz bu kararı vermişse, bana hastalıktan muzdarip gibi geliyor. * Şimdiye kadar saldırıya uğramamanıza şaştım."

"Uğradık," dedi Kari kayıtsızca. "Defalarca. Geçmiş nesillerde, şimdi olduğundan daha fazlaydı, elbette. Labirentte artık pek az şey bize saldıracak kadar güçlü ya da cesur."

"Geçmiş nesiller mi?" Haplo'nun ağzı açık kaldı. Labirent'te kim geçmiş nesillerden bahsedebilirdi ki Pek az çocuk anne babasını tanırdı. Ah, zaman zaman büyük bir Konakçı kabilesi, reisin babasına kadar uzandığını söylerdi, ama bu nadirdi. Genellikle kabileler ya yok olur ya da dağılırdı. Hayatta kalanlar birleşir, başka kabileIere katılırdı.

Labirent'te geçmiş dünden gerlye gitmezdi. Ve kimse gelecekten bahsetmezdi.

Haplo ağzını açtı, sonra yine kapattı. Daha fazla soru sormak hakaret sayılacaktı. Zaten sınırları aşmıştı. Ama huzursuzdu. Birkaç kez derisindeki desenlere baktı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Bir tür ince tuzağa mı çekiliyorlardı

Labirent'in kalbinde, başlangıcındayız, diye hatırlattı kendi kendine.

"Hadi, serbestçe konuş, Haplo," dedi Kari, onun huzursuzluğunu, belki de kuşkusunu hissederek. "Aklında ne soru var?"

"Buraya bir amaç için geldim," dedi Haplo ona. "Birisini arıyorum. Küçük bir kız. Yaşı yedi, belki sekiz kapı olmalı. Adı Rue."

Kari sakince başını salladı.

* Muhtemelen Labirent hastalığına atıfta bulunuyor -Patrynleri etkileyen, Labirent'te geçen yaşamlarının dehşetleri ve güçlükleri yüzünden ortaya çıkan bir tür delilik.

"Onu tanıyor musun?" Haplo'nun nabzı umutla hızlandı.

İnanamıyordu. Onu bulmuştu bile.

"Pek çok Rue tanıyorum," diye yanıt verdi Kari.

"Pek çok mu! Ama nasıl..."

"Rue Labirent'te nadir bir isim değildir," dedi Kari çarpık bir gülümseme ile.

"Ben... herhalde değildir," diye mırıldandı Haplo. Dürüst olmak gerekirse, bu aklına hiç gelmemişti, Labirent'te Rue isimli birden fazla çocuk olması olasılığını hiç düşünmemişti. Kişileri isimleri ile birlikte düşünmeye alışık değildi. Anne babasının isimlerini hatırlamıyordu. Ya da onu yetiştiren kabilenin reisinin adını. Marit'in bile. Onu düşündüğüzaman, kendisi için "o kadın"dı. Nexus Lordu ise buydu işte -lordu.

Haplo yanında yürüyen köpeğe baktı. Hayvan hayatını kurtarmıştı -ve ona bir isim vermeye zahmet etmemişti. Ölüm Kapısı'ndan geçene, menschlerin dünyasına girene kadar isimlerin

bilincinde değildi, ancak o zaman kişileri ayrı varlıklar olarak düşünmeye başlamıştı -önemli varlıklar, farklı, kendine özgü varlıklar.

Ve isimlerle sorunu olan yalnız kendisi değildi. Haplo AIfred'e bir bakış fırlattı -ortaya çıkan her engele, bunu da bulamazsa engebesiz zemine takılarak yürüyordu.

Gerçek adın ne, Sartan, diye merak Haplo aniden. Ve neden kimseye söylemiyorsun?

Patrynler uzun bir mesafe katetti. Haplo'nun bacağı ona gittikçe daha çok sorun yaratıyor, gittikçe daha çok canını yakıyordu ki, Kari sonunda mola verdi. Gri kasvet kararıyordu; gece geliyordu. Labirent'te yolculuk etmek her zaman tehlikeliydi, ama karanlıktan sonra çok daha tehlikeliydi.

Ormanda, bir çayın yanında bir açıklığa ulaşmışlardı. Kari açıklığı inceledi, arkadaşlarına danıştı, sonra o gece orada kamp kuracaklarını açıkladı.

"Kendinizi iyileştirin," dedi Haplo'ya. "Sizin için yiyeceğimiz var. Sonra rahatça uyuyun. Biz nöbet tutarız."

Patrynler açıklıkta yaktıkları küçük ateşin üzerinde pişirdikleri sıcak yemekleri getirdiler. Haplo cesaretleri karşısında hayretler içinde kalmıştı, ama bir şey söylemedi. Herhangi bir itirazda bulunmak Kari'nin otoritesini sorgulamak sayılırdı, bir yabancı ve onun kurtardığı biri olarak bunu yapmaya hakkı yoktu. En azından duman çıkmasına izin vermeyecek kadar sağduyuları olduğunu görünce rahatladı.

Konuklarına yemek servisi yapıldıktan sonra Kari nazikçe onlara sağlayabileceği başka şeyler olup olmadığını sordu.

"Diğer iki dostun dilimizi bilmiyor," dedi, Hugh ile Alfred'e bakarak. "İhtiyaçları bizimkinden farklı mıdır ?Onlara götürebileceğirniz özel bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıt verdi Haplo. "Teşekkür ederim." Hakkını vermek gerekirdi. Bu da iyi denemeydi.

Kari başını salladı ve yanından ayrıldı. Yere ve ağaçlara nöbetçiler koydu. Sonra o ve halkının kalanı yemeğe oturdu. Haplo ve diğerlerine çemberlerine katılmalarını önermedi. Bu kötü bir işaret olarak alınabilirdi -Patrynler düşmanları ile yemeklerini paylaşmazdı. Ya da, bu bir nezaket olabilirdi, iki yabancı dillerini konuşmadığından, kendi arkadaşları arasında daha rahat olacakları varsayılmış olabilirdi.

Marit döndü, sessizce onlara katıldı. Gözlerini yemeğine dikti -asma yaprakıarına sarılarak pişirilmiş kuru et ve meyve karışımı. Köpek Haplo'nun yemeğini paylaştı, sonra yan yattı ve yorgun bir iç çekişten sonra derin bir uykuya daldı.

"Neler oluyor, Haplo?" diye sordu Usta Hugh alçak sesle. "Bu grup hayatımızı kurtarmış olabilir, ama fazla dostcanlısı görünmüyorlar. Onların tutsağı mı olduk? Neden onlarla takılıyoruz?"

Haplo gülümsedi. "Böyle bir şey yok. Bizden emin değiller: Siz ikinize benzeyen birilerini hiç görmemişler ve anlamıyorlar. Hayır, onların tutsağı değiliz. İstediğimiz an gidebiliriz ve tek bir söz bile söylemezler. Ama Labirent'te yolculuk etmek tehlikelidir -sen de gördün. Dinlenmeye, yaralarımızı iyileştirmeye, gücümüzü toplamaya ihtiyacımız var. Bizi köylerine götürecekler..."

"Onlara güvenebileceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Usta.

"Çünkü bu benim halkım," diye karşılık verdi Haplo sessizce.

Usta Hugh homurdandı. "O küçük katil Bane de benim halkımdandı. O lanetli babası da."

"Siz bizden farklısınız," dedi Haplo. "Bu yer, bu zindan yüzünden. Nesiller boyunca, buraya gönderildiğimizden beri hayatta kalmak için bile, bir arada çalışmamız gerekti. Doğduğumuz andan itibaren, yaşamlarımız bir başkasına emanet oldu. -annemize ya da babamıza, ya da belki tamamen yabancı birilerine. Fark etmez. Ve yaşamlarımız boyunca böyle devam etti. Hiçbir Patryn bir başkasını incitmez, öldürmez ya da... ya da..."

"Ya lorduna ihanet eder mi?" diye sordu Marit. Yemeğini yere fırlattı. Ayağa fırlayarak -uyuyan köpeği irkiltip uyandırarak- uzun adımlarla uzaklaştı.

Haplo onu geri çağıracak oldu, tereddüt etti ve sustu. Ne söyleyebilirdi?

Diğer Patrynler konuşmayı bırakmış, yolunda gitmeyenin ne olduğunu, nereye gittiğini merak ederek ona bakıyorlardı. Marit bir su tulumu aldı ve küçük çaya gidip dolduruyormuş gibi yaptı. Labirent'te ay ya da yıldızlar yoktu, ama ağaç yapraklarına vuran, çayın yüzeyinden yansıyan ateş ışığı, görmeye yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Marit aydınlıktan çıkmamaya dikkat etti -aksi davranış sorun davet etmek demekti.

Diğer Patrynler yemeklerine ve konuşmalarına döndüler. Kari, Marit'i gözleri ile izledi, sonra soğuk, düşünceli bakışlarını Haplo'ya çevirdi.

Haplo kendi kendine aptal, diye küfrediyordu. Ne düşünüyordu acaba? Halkım -kendini büyük görürcesine. Sartan gibi konuşmaya başlamıştı. Eh, en azından merhum Samah gibi. Alfred gibi olmadığı kesindi -o kendini topraktaki solucanlardan üstün görmekte bile zorlanırdı.

"Demek istediğin ne?" diye sordu Usta Hugh, rahatsız sessizliği doldurarak.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Haplo. "Boşver." Belki gerçekten de bu Patrynler hakkında endişeleri olmalıydı. Sizi bulmak üzere gönderildik. Kaplan-adamlar da onları bulmak üzere gönderilmişti. Ve Haplo halkına yalan söylüyor, onları aldatıyor, kadim düşmanlarını ortalarına getiriyordu.

Gün boyunca Marit'e eşlik etmiş olan bir Patryn erkeği çaya gitti, Marit'in yanına oturacak oldu. Marit ona omzunu döndü, yüzünü çevirdi. Patryn omuzlarını silkerek uzaklaştı.

Haplo acıyla ayağa kalktı ve topallayarak çaya gitti. Marit sırtını kamburlaştırmış, dizlerini çekmiş, çenesini dizlerine dayamış, yalnız başına oturuyordu. Top gibi yuvarlandın, diye takılırcasına bu pozisyonu tarif etmişti Haplo bir kez.

Ayak seslerini duyan Marit kaşlarını çatarak, herhangi bir müdahaleyi geri çevirmek için bakışlarını kaldırdı. Gelenin Haplo olduğunu görünce biraz gevşedi ve Haplo'nun yarı beklediği gibi onu uzaklaştırmadı.

"Su için geldim,» dedi Haplo aptalca.

Marit yorum yapmadı. Anlamsız cümlesi kuşkusuz bir ya

nıt haketmiyordu. Haplo eğildi, avuçlarını çukurlaştırdı ve aslında susamış olmamasına rağmen içti. Marit'in yanına oturdu. Marit ona bakmadı, bakışlarını berrak, soğuk ve hızla akan suya dikti.

"Kızımızı sordum," dedi. "Köyde adı Rue olan pek çok çocuk var. Neden bilmiyorum, ama bunu beklemiyordum."

Marit bir şey söylemedi, suya baktı. Bir sopa alarak çaya soktu. Su yön değiştirdi, dönerek, dalgalar yaratarak akmaya devam etti.

"Buradan nefret ediyorum," dedi Marit aniden. "Tiksiniyorum, korkuyorum. Burayı terk ettim. Ama aslında hiç terk etmemiştim. Rüyalarımda daima görüyorum. Ve geri döndüğümde, korkuyordum, ama içimde bir şey... içimde bir şey.. ." Yutkundu, kaşlarını çattı, başını öfkeyle salladı.

"...eve dönmüş gibi hissetti," diye bitirdi Haplo onun yerine.

Marit gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Ama dönmedim," dedi alçak sesle. "Dönemem." Kamburlaştırdığı omuzlarından arkaya" bir araya toplanmış Patrynlere baktı. "Ben farklıyım." Bir anlık sessizlikten sonra konuştu, "Söylemek istediğin buydu, değil mi?"

"Hugh ile benim birbirimize benzediğimiz hakkında mı?"

Hugh onun ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. "Artık Sartanların Ölüm Kapısı'na neden bu ismi verdiklerini anlamaya başlıyorum. Ölüm Kapısı'ndan geçtiğimiz zaman, sen ve ben, ikimiz de bir açıdan öldük. Buraya, eski yaşamımıza geri dönmemiz mümkün değil. İkimiz de değiştik. İkimiz de değiştirildik,"

Haplo onu neyin değiştirdiğini biliyordu. Marit'i değiştirecek ne olduğunu çok merak ediyordu.

"Ama Nexus'tayken böyle hissetmiyordum," diye itiraz etti Marit.

"Çünkü Nexus'ta olmak, Labirent'i gerçekten terk etmek değildir. Son Kapı'yı görebilirsin. Herkesin düşünceleri Labirent'e odaklanmıştır. Dediğin gibi, rüyalarında görürsün onu. Korkuyu hissedersin. Ama artık, başka yerlerin, başka şeylerin rüyasını görüyorsun..."

Usta Hugh rüya görüyor muydu? O tarif ettiği huzur ve ışık cennetini görüyor muydu rüyalarında? Geri dönmeyi bu kadar güçleştiren bu muydu?

Ya Marit rüyalarında ne görüyordu?

Her ne ise, ona söylemeyeceği açıktı.

"Labirent'te, varlığımın çemberi yalnızca kendimi içeriyor," diye devam etti Haplo. "Hiç, bir başkasını içermemişti, seni bile."

Marit ona baktı.

"Tıpkı seninkinin hiç beni içermediği gibi," diye ekledi Haplo sessizce.

Marit bakışlarını kaçırdı.

"İsimler yok," diye devam etti Haplo. "Yalnızca yüzler. Çemberler dokunuyordu, ama asla birleşmiyordu..."

Marit titredi, bir ses çıkardı ve Haplo susarak onun bir şey söylemesini bekledi.

Marit sessiz kaldı.

Haplo onun içindeki yaşamsal bir şeye dokunmuştu, ama ne olduğunu anlayamıyordu. Onu açmayı umarak konuşmaya devam etti. "Labirent'te, çemberim beni herhangi bir şey hissetmekten koruyan bir kabuk gibiydi. Bu şekilde devam etmeyi planlamıştım, ama ilk önce köpek çemberi kırdı ve bundan sonra, Ölüm Kapısı'nın ötesine geçtiğimde, diğerleri içime sızdı sanki. Çemberim büyüdü, genişledi.

"Buna niyetim yoktu. İstemiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Ya bu, ya da ölecektim. Orada korkuyu tanıdım, Labirent'teki tüm korkulardan daha kötü. Genç bir adamı iyileştirdim -bir elfi. Alfred tarafından, düşmanım tarafından iyileştirildim. Harikalar ve dehşetler gördüm. Mutluluk, incinme, hüzün gördüm. Kendimi tanımaya başladım.

"Beni ne değiştirdi? O odayı suçlamak hoşuma giderdi. O Lanetliler Odası'nı. Alfred'in Yedinci Kapısı'nı. 'Yüksek Güç'le temas, ya da her ne ise. Ama sebebin bu olduğundan emin değilim. Limbeck, onun söylevleri ve Jarre'nin ona sersem demesiydi. Cüce kız Grundle, kollarımda ölen insan kız Alake idi."

Haplo gülümsedi, başını salladı. "Hatta Pryan'daki o sinir bozucu, devamlı didişen dört mensch idi: Paithan, Rega, Roland ve Aleatha. Onlan düşünüyorum, hayatta kalmayı becerip beceremediklerini, merak ediyorum."

Haplo kolundaki deriye dokundu; dövmeler hafifçe parlıyor, tehlike haber veriyordu, ama çok uzakta bir tehlike. "Derimin parlamaya başladığını görünce menschlerin nasıl bakakaldığını görmeliydin. Grundle'ın gözlerinin yuvarlanıp düşeceğini sandım. Şimdi, kendi halkımın arasında, menschler arasında hissettiğim gibi hissediyorum -farklıyım. Yolculuklarım üzerimde izlerini bıraktı ve bunu görebildiklerini biliyorum.

Bir daha asla onlardan biri olarnam."

Marit'in bir şey söylemesini bekledi, ama söylemedi. Sopayı suya daldırdı ve ondan uzaklaştı. Yalnız kalmak istediği açıktı.

Haplo ayağa kalktı ve topallayarak yatağına döndü. Elinden geldiğince kendisini iyileştirmek ve uyumaya çalışmak istiyordu.

"Xar," diye yalvardı Marit sessizce, Haplo gittikten sonra. "Kocam, Lordum, lütfen bana yardım et, bana yol göster. Çok korkuyorum, çılgınca korkuyorum. Ve yalnızım. Artık kendi halkımı bile tanıyamıyorum. Onlardan biri değilim."

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" diye sorguladı Xar ılımlı bir şekilde.

"Hayır," diye yanıt verdi Marit, sopayı çaya daldırarak. "Haplo'yu suçluyorum. Menschi ve Sartan'ı buraya getirdi. Onların varlığı hepimizi tehlikeye atıyor."

"Evet, ama sonunda bizim işimize yarayabilir. Labirent'in en başında olduğunuzu söylüyorsun. Anlattıklarına göre bu köyoldukça büyük olmalı, benim var olduğunu bildiğim tüm köylerden daha büyük. Bu bana uyuyor. Bir plan yaptım."

"Evet, Lordum." Marit rahatlamıştı, büyük ölçüde rahatlamıştı. Omuzlarındaki yük kalkmak üzereydi.

"Köye ulaştığınızda, Karım, yapmanı istediğim şu..."

Artık hava tamamen kararmıştı; Haplo topluluğa giden yolu güçlükle buldu. Usta Hugh ona umutla baktı, Haplo'nun ellerinin boş olduğunu görünce ölüp giden bir umutla. "Bize yiyecek birşeyler daha getireceğini sanmıştım."

Haplo başını salladı. "Başka yiyecek yok. Bizde bir deyiş vardır: 'Ne kadar açsan, o kadar hızlı koşarsın.'"

Usta homurdandı ve kötü kötü kaş çatarak midesini suyla doldurmak üzere çaya gitti. Her zaman olduğu gibi, kendisini eğittiği gibi sessizce, beceriyle hareket ediyordu. Marit onun yaklaştığını duymamıştı anlaşılan ve Usta geldiğinde, şiddetle irkildi.

"Suçluluk dolu bir irkilme," dedi Usta Haplo'ya daha sonra, olayı anlatırken. "Ve onun birisi ile konuştuğunu duyduğuma yemin edebilirim."

Haplo geçiştirdi; başka ne yapabilirdi ki? Marit ondan bir şey saklıyordu, bundan emindi. Ona güvenebilmeyi çok isterdi, ama güvenemezdi. Marit de kendisi için aynı şeyleri mi hissediyordu? Ona güvenmek istiyor muydu? Yoksa ondan nefret etmekten memnun muydu?

Marit, Patryn çemberine katılmaya gitti ve bir sunu olarak su tulumunu ortalarına fırlattı. Belki de en azından kendisinin halkı ile bir olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. .

Kari, Haplo'ya, davet edercesine baktı. İstese o da çembere katılabilirdi, ama hareket edemeyecek kadar yorgundu ve canı acıyordu. Bacakları ağrıyordu ve yüzündeki çizikler ateş gibi yanıyordu. Kendisini iyileştirmeye, varlığının çemberini kapatmaya ihtiyacı vardı -çemberin yırtıldığı ve sonsuza dek öyle kalacağı düşünülürse, elinden geldiğince.

Kum köknar yapraklarından bir yatak hazırladı ve uzandı. Usta Hugh yanına oturdu.

"İlk nöbeti ben tutarım,'" diye önerdi katil sessizce.

"Hayır, tutmayacaksın," dedi Haplo ona. "Bu hakaret olur, onlara güvenmiyormuşuz gibi görünür. Uzan. Biraz dinlen. Sen de, Alfred."

Usta itiraz edecek oldu; sonra omuzlarını silkti ve bir ağacın kıvrık köküne yaslanarak yere uzandı. "Uyuyakalmam gerektiğini söyleyen bir şey var mı?" diye sordu, bacaklarını çaprazlayıp piposunu çıkararak.

Haplo yorgun yorgun güIümsedi. "Fazla belli etme, yeter." Yanına kıvrılmış köpeği okşadı. Köpek tembel tembel başını kaldırdı, gözlerini kırptı, sonra rüyalarına döndü.

Usta Hugh piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Etmem. Eğer soracak olurlarsa, uykusuzluk çektiğimi söylerim. Ebedi uykusuzluk." Alfred'e karanlık bir bakış fırlattı.

Sartan kızardı, yüzü ateşin ışığı altında kıpkırmızı oldu.

Kendisine uyuyacak bir yer bulmaya çalışıyordu, ama ilk önce başını yere gömülmüş bir taşa çarptı; sonra bir karınca yuvasının üzerine oturmuş gibi göründü, çünkü aniden ayağa fırladı ve bacaklarını silkelemeye başladı.

"Kes şunu!" diye emretti Haplo sinirle. "Dikkat çekiyorsun."

Alfred telaşla yere çöktü. Yüzünden hafif bir acı ifadesi geçti. Altına uzandı, bir çam kozalağı çıkardı ve fırlatıp attı. Haplo'nun ayıplayan bakışları ile karşılaşınca, Sartan toprağa uzandı ve rahat etmiş gibi görünmeye çalıştı. Gizlice, elini kemikli bedeninin altına kaydırdı ve bir çam kozalağı daha çıkardı.

Haplo gözlerini kapattı, iyileştirme sürecini başlattı. Dizindeki acı yavaş yavaş azaldı, yüzündeki yanan kesikler kapandı. Ama uyuyamıyordu. Usta Hugh'nun dediği gibi, ebedi uykusuzluk.

Diğer Patrynler nöbetçi koydu ve ateşi söndürdü. Yalnızca halkının derilerindeki hafif rün parıltısı ile aydınlanan karanlık üstlerinde kapandı. Tehlike çevrelerindeydi, her zaman. Marit

kendi topluluğuna dönmedi, ne de diğer Patrynler ile kaldı, uyumak için iki grubun arasında bir yer seçti.

Usta Hugh boş piposunu çekiştirdi. Alfred horlamaya başladı. Köpek rüyasında bir şey kovaladı.

Ve tam Haplo uyuyamayacağına karar verdiğinde, uykuya daldı.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Xar bir karara vardı. Planları tamamlanmıştı; artık onları eyleme geçirecekti. Marit ile birlikte, Labirent'teki Patrynlerin Haplo ile ilgilenmelerini, Sang-drax oraya ulaşana kadar onu güvende tutmalarını ayarlamıştı.

Sang-drax'a gelince, Xar, ejder-yılanın sadakatine dair şüphenin bir sorun olmadığına karar vermişti. Konuyu uzun uzun düşündükten sonra, Xar, Sang-drax'ın önde gelen dürtüsünün nefret olduğuna karar vermişti -ejder-yılan Haplo'dan nefret ediyordu, intikam almak istiyordu. Sang-drax, Haplo'yu bulup yok edene kadar rahat etmeyecekti. Bunun biraz zaman alacağını hesapladı Xar. Sang-drax kadar güçlü biri için bile, Labirent kolayca geçilecek bir yer değildi. Ejder-yılan kıvrımlarını Haplo'ya sarana kadar, Xar ödülünün faydalı olamayacak kadar zarar görmemesini sağlamak üzere orada olacaktı.

Xar'ın en acil sorunu menschlerin öldürülmesi idi. Lordun gücü ve büyü becerisi düşünülünce, (aralarından hiçbiri aşırı zeki olmayan) iki elf, iki insan ve bir cücenin öldürülmesi sorun olmamalıydı. Nexus Lordu havada birkaç el hareketi, bir iki sözcük ile hepsini aynı anda yok edebilirdi. Ama onu endişelendiren nasıl ölecekleri değildi, öldükten sonra cesetlerinin ne durumda olacağıydı.

Bir iki gün boyunca menschleri değişik koşullar altında inceledi ve ölüyken bile titanlara karşı koyamayacakları sonucuna vardı. Elf erkeği uzun boyluydu, ama inceydi ve kırılgan bir kemik yapısı vardt. İnsan erkeği uzun boylu, sağlam kemikli ve kaslıydı. Ne yazık ki, bu adam karşılık görmemiş aşk acısı çekiyordu ve sonuç olarak bedenini yıkılmaya bırakmıştı. İnsan dişisi tıknaz, ama kaslıydı. Cüce, kısa boylu olmasına rağmen ırkının gücüne sahipti ve bu kötü sürüde en iyisiydi. Elf dişisi umutsuzdu.

Bu yüzden menschlerin ölümde, yaşamda olduğundan daha iyi olması şarttı. Cesetleri formda ve güçlü olmalıydı. Ve en önemlisi, bu sefillerin şu anda sahip olmadıkları bir güce ve güdüye sahip olmaları gerekiyordu. Onları öldürmenin en iyi yolu zehirdi, ama özel bir karışım olmalıydı -bedeni hem öldürecek, hem de daha sağlıklı kılacak bir karışım. Çok ilgi çekici bir ikilem.

Xar sıradan su ile dolu bir matara ile işe başladı. Rün büyüsü yaparak, olasılıkları değerlendirerek, suyun kimyasal yapısını değiştirdi. Sonunda başardığından emin oldu; öldürecek bir iksir yapmıştı -hemen değil, ama kısa süre sonra, diyelim ki, bir saat sonra, bu süre esnasında beden hızla kas ve kemik dokusu geliştirmeye başlayacaktı, daha sonra ölüçağırıcılık ile güçlendirilecek bir süreç.

Zehirin tek dezavantajı vardı; bedenler normal cesetlerden daha hızlı yıpranacaktı. Ama Xar bu menschlere uzun zaman ihtiyaç duymayacaktı; ona gemiye ulaşmasına izin verecek kadar zaman kazandırmaları yeterliydi.

İksir bitince, son bir hoş baharatlı şarap tadı ekleyen Xar, bir ziyafet hazırladı. Yiyecek yarattı, sonra zehirli şarabı masanın ortasında, geniş bir sürahiye koydu ve menschleri partiye çağırmaya gitti.

İlk olarak insan dişisi ile karşılaştı -ismini bir türlü hatırlayamıyordu. En cazip tavırlarıyla, Xar ondan o akşam kendisine, lordun büyü yeteneği sayesinde, harika lezzetlerle dolu yemekte

eşlik etmesini rica etti. Diğerlerini de getirmesini istedi ve can sıkıcı hayatlarındaki değişikliğin heyecanlandırdığı Rega tam da bunu yapmak için telaşla uzaklaştı.

Paithan'ı bulmaya gitti. Elbette, onu nerede araması gerektiğini biliyordu. Yıldız Odası'nın kapısını açıp içeriye baktı.

"Paithan" diye seslendi, içeri girmeye tereddütlü. Lanetli makine onu neredeyse kör ettiğinden beri içeri girmemişti. "Dışarı çıkabilir misin? Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Ah, şu anda çıkarnam, hayatım. Yani, şey, biraz uzun sürebilir... "

"Ama, Paithan, bu önemli."

Rega kapıdan içeri çekingen bir adım attı. Paithan'ın sesi tuhaf bir yönden geliyordu.

"Beklemek zonında kalacak... Aslında ben... Biraz başımı. .. Aşağı nasıl ineceğimi bilemiyorum, görüyor musun..."

Rega görmüyordu, en azından o anda. Sinirliliği ışık korkusunu aştı, Yıldız Odası'na girdi. Ellerini kalçalarına koyarak, dik dik çevresine bakındı.

"Paithan, oyun oynamayı hemen bırak. Neredesin?" "Yu... yukarıda." Paithan'ın sesi yukarıdan süzülüp geldi. Rega hayretler içinde başını kaldırdı, söylenen yöne baktı.

"Atalar adına, Pait, orada ne yapıyorsun?"

Elf, dev sandalyelerden birine tünemiş, ona bakıyordu. Sesi ve görünüşü son derece rahatsızmış gibiydi. "Buraya şey için geldim... ee... şey... buranın nasılolduğunu görmek için. Manzaranın yani."

"Ee, nasılmış?" diye sordu Rega.

Paithan alay karşısında irkildi. "Kötü değil," dedi, çevresine sahte bir ilgi ile bakarak. "Aslında oldukça güzel.."

"Manzaraymış -kıçının manzarası!" dedi Rega yüksek sesle.

"Şey, hayatım. Buradan göremiyorum. Eğer eğilebilirsen..."

"Lanet sandalyenin nasıl çalıştığını görmek için oraya tırmandın!" diye bildirdi ona Rega. "Ve şimdi aşağı inemiyorsun. Kafanda ne vardı? Titanmış gibi yapmak mı? Ya da belki makinenin seni titan sanacağını düşünüyordun! Sanabilirdi de. Beynin titan beyninden büyük değil."

"Bir şey denemek zorundaydım, Rega," ,diye kendini savundu Paithan hüzünle. "Başta iyi bir fikir gibi geldi. Titanlar bu makinenin anahtarı. Biliyorum. İşte bu yüzden makine doğru düzgün çalışmıyor. Eğer onlar burada olsaydı..."

"...hepimiz ölmüş olurduk," diye araya girdi Rega sertçe, "ve endişelenecek hiçbir şeyolmazdı, hele bu aptal makine için, hiç! Oraya nasıl çıktın?"

"Çıkmak kolaydı -sandalye ayaklarında bir sürü çıkıntı var ve elfler iyi tırmanıcılardır ve..."

"Eh, aynı şekilde aşağı in o zaman."

"Yapamam. Düşerim. Bir kez denedim. Ayağım kaydı. Zor tutundum. Kendimi o kuyuya tepe üstü düşerken hayal edebiliyorum." Paithan sandalye onırağının kenarına nınındu. "O kuyunun buradan ne kadar derin ve karanlık göründüğünü hayal bile edemezsin. İddiaya girerim Pryan'ın merkezine kadar gidiyordur. Hayal edebiliyorum, düşerim, düşerim, düşerim..."

"Düşünme o zaman!" dedi Rega ona sinirle. “Yalnızca du rumu daha da kötüleştiriyorsun!"

"Daha kötü olamaz," dedi Paithan hüzünle. "Sırf aşağı bakarken bile kusacak gibi oluyorum." Yüzü yeşilimsi bir renk almıştı.

"Bütün bu mesele benim kusmama sebep olacak," diye mırıldandı Rega, menzilden çıkmak için bir iki adım gerileyerek. Elfe düşünceli düşünceli baktı. "Yapacağın ilk şey -eğer onu aşağı indirebilirsem -bu lanet odanın kapısını kilitlemek ve anahtarı fırlatıp atmak olacak."

"Ne dedin, hayatım?"

"Dedim ki, Roland sana halat atsa nasıl olur? Onu sandalyenin koluna bağlayabilir, sonra da aşağı kayabilirsin."

"Ağabeyine söylemek zorunda mısın?" diye inledi Paitlıan.

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Çünkü halatı o kadar uzağa fırlatmak için güçlü kollar gerek," diye karşılık verdi Rega.

"Roland bunu unutmama asla izin vermez," dedi Paithan acı acı. "Bak, bir fikrim var. Git büyücüden iste..."

"Hı" dedi titrek bir ses. "Birisi büyücüden bir şey mi istedi?"

Yaşlı adam odaya girdi. Rega'yı görünce gülümsedi, yıpranmış şapkasını çıkararak selam verdi. "İşte geldim. Hizmetinizde olmaktan memnunum. Adım Bond. James Bond."

"Diğer büyücü!" diye tısladı Paithan. "Faydalı olan!" "Büyük İskoç!" Yaşlı adam yerinde dondu. "Bu Dr. No! Beni buldu! Korkma, hayatım." Titreyen ellerini uzattı. "Ben seni kurtarırım... "

"Lord Xar'ı getiremem." Rega Paithan'a açıklamaya başladı. "Sana bunu söylemeye gelmiştim. Bir parti düzenlemekle meşgul. Hepimiz davetliyiz..."

"Bir parti mi? Ne harika!" Yaşlı adam neşelendi. "Ben partilere bayılırım. Smokinimdeki naftalinleri temizlemem gerekecek..."

"Bir parti mi!" diye tekrarladı Paithan. "Evet, bu çok eğlenceli olur! Aleatha partilere bayılır. Onu artık tüm zamanını geçirdiği o tuhaf labirentten çıkarırız..."

"Cüceden de uzaklaştırırız," diye ekledi Rega. "Bir şey söylemedim, çünkü, eh, o senin kardeşin, ama bence orada olup biten garip şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?" Paithan dik dik Rega'ya baktı. "Hiçbir şey, ama Drugar'ın ona hayran olduğu açık ve yüzleşmemiz lazım, o da erkekler hakkında pek seçici değiL.."

"Ah, evet. Hem, senin ağabeyine de aşık olmuştu, değil mi!" dedi Paithan sert sert.

Rega öfkeyle kızardı. "Benim demek istediğim..."

Rega'nın bakışlarını takip eden yaşlı adam şiddetle irkildi.

"Aman! Bu gerçekten de Dr. No!"

"Yo. . ." diye başladı Paithan.

"Gördün mü!" diye bağırdı Zifnab zaferle. "İtiraf ediyor!" "Ben Paithan'ım!" diye bağırdı Paithan, sandalyenin kenarından planladığından daha fazla eğilerek. ürpererek telaşla geri çekildi.

"Aptal orada kısılı kaldı," diye açıkladı Rega buz gibi soğuk bir sesle. "Aşağı inmeye korkuyor."

"İkisi de değilim," diye terslendi Paithan asık suratla. "Yalnızca ayakkabılarım uygun değil. Kayarım."

"No olmadığından emin misin" diye sordu yaşlı adam endişeyle.

"Evet, No değiL. Yani yo, değil... Boşver." Rega da başının dönmeye başladığı hissediyordu. "Onu aşağı indirmerniz gerek. Hiç büyün var mı?"

"Harika büyülerim var!" dedi yaşlı adam hemen. "Ateş... Ateş... Ateştopu! İşte bu! Sandalyenin bacaklarını ateşe verirriz ve yanarlar..."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum!" diye itiraz etti Paithan yüksek sesle.

Yaşlı adam burun kıvırdı. "Elbette yarar. Sandalye alevlere boğulur ve kısa süre sonra oturağın üzerinde duracak bacakları kalmaz ve bom! Aşağı iner!"

"Git Roland'ı getir," dedi Paithan teslim olarak. "Ve onu da yanında götür," diye ekledi, yaşlı adama karanlık bir bakış fırlatarak.

"Gel, bayım, " dedi Rega. Gülmemeye çalışarak, itiraz eden yaşlı adamı Yıldız Odası'ndan çıkardı. "Evet, ben de sandalyeyi ateşe vermenin eğlenceli olacağını düşünüyorum. Hatta Paithan'ı ateşe vermeye de bir şey demezdim. Ama belki başka zaman. Belki Lord Xar'ın parti hazırlıklarına yardım edersin..."

"Parti," dedi yaşlı adam neşelenerek. "Güzel partilere bayılırım gerçekten!"

"Acele et!" Paithan'ın sesi panik için çatladı. "Makine çalışmaya başlıyor! Sanırım yıldız Işığı gelmek üzere!"

Paithan'ın söylediği gibi, Aleatha zamanının çoğunu Drugar ile birlikte, labirentte harcıyordu. Ve söz verdiği gibi, keşfinden kimseye bahsetmemişti. Ona iyi davransalar bahsedebilirdi;

Aleatha nadiren sır saklamaya zahmet ederdi. Ama diğerleri, Roland dahil (özellikle Roland) her zamanki gibi aptal ve çocuksuydu.

"Paithan o aptal makinesine daldı," dedi Aleatha, Dmgar'a, labirentte yürürlerken. "Rega, Paithan'ı aptal makinesinden uzaklaştırmaya daldı ve Roland'a gelince, onun ne yaptığını kim bilir -ya da kimin umurunda." Burnunu çekti. "Bırak o korkunç, çirkin Xar'ın çevresinde dolanıp dursunlar. Sen ve ben ilginç birilerini bulduk. Değil mi, Drugar?"

Drugar katılıyordu. Onun söylediği her şeye katılıyordu ve onu istediği her seferinde labirente götürmeye gönüllüydü.

Hemen ertesi gün, yıldız makinesi çalıştığında gitmişlerdi, ama, Drugar'ın onu uyardığı gibi, sis kişiler çevrede değildi. Aleatha ve cüce uzun zaman bekledi, ama kimse gelmedi. Amfitiyatrodaki yıldız patlaması mozaik boş kaldı.

Canı sıkılan Aleatha mozaiğin üzerinde dolanarak mozaiğe baktı.

"Ama bak, Drugar," dedi diz çökerek. "Bu desen kent kapısındakiyle aynı değil mi?"

Drugar incelemek için eğildi. Evet, aynı desendi. Ve rünlerin ortasında boş bir yer vardı, kent kapısındakiyle aynı yerde.

Drugar boynuna taktığı madalyonu elledi. O madalyonu boş yere koyunca, kapı açılmıştı. Parmakları soğudu, elleri titremeye başladı. Yıldız patlamasının üzerinden telaşla çekildi ve Aleatha'nın fark etmesinden, aynı fikre kapılmasından korkarak ona baktı.

Ama Aleatha çoktan ilgisini yitirmişti. Kalabalık orada değildi. Burası -onun için- can sıkıcıydı. Gitmek istiyordu ve Drugar da onunla gitmeye oldukça hazırdı.

Ama o akşam, ikisi geri geldi. Yıldız makinesinin ışığı parlak bir şekilde yanmıştı. Kalabalık önceki gibi çevrede dolanıyordu.

Aleatha oturdu ve onları hayal kırıklığı ile karışık bir coşkuyla izleyerek seslerini duymaya çalıştı.

"Konuşuyorlar," dedi. "Ağızlarının oynadığını görebiliyorum. Konuşurken elleri de hareket ediyor, sözcüklerini şekillendirmelerine yardımcı oluyor. Bunlar gerçek kişiler. Öyle olduklarını biliyorum! Ama neredeler? Nelerden bahsediyorlar? Bilmemek o kadar sinir bozucu ki!"

Drugar madalyonunu elledi, bir şey söylemedi.

Ama sözcükleri aklına takılmıştı. İkisi bir sonraki akşam labirente döndüler, sonra bir sonraki akşam. Cüce sis-kişileri Aleatha'nın gördüğü gibi görmeye başlamıştı -gerçek kişiler olarak. Onlarla ilgili bazı şeyleri fark etmeye başlamıştı; bazı cüceleri önceki günlerden hatırladığını düşünüyordu. Elfler ve insanlar ona aynı görünüyordu; kişisel farklarını ayırt edemiyordu. Ama cüceleri -özellikle de aralarından birini- daha önce gördüğünden emindi.

Bu cüce bir bira imalatçısı olmalıydı. Drugar sakalının örgüsünden -lonca örgüleri yapılmıştı- ve gümüş kupadan çıkarabiliyordu. Cücenin boynuna kadife bir kurdele ile asılı olan kupa müşterilere birasından örnek sunmak için kullanılıyordu. Ve anlaşılan birası iyiydi. Giysilerine bakılırsa cücenin hali vakti yerindeydi. Elfler ve insanlar onu saygıyla karşılıyor, eğiliyor, başları ile selam veriyorlardı. Hatta bazı insanlar cüce ile konuşmak için dizlerinin üzerine çöküyorlar, aynı seviyeye geliyorlardı -bu Drugar'ın, bir insanın bir cüceye gösterebileceğini asla hayal etmediği bir saygı ifadesiydi.

Ama zaten, hayatından insanlar ve elflerle pek işi olmamıştı ve bunun için minnettardı.

"Şuradaki elfe Lord Gorgo adını verdim," dedi Aleatha. Siskişiler onunla konuşmadığından, o onlar hakkında konuşmaya başlamıştı. Onlara isimler vermiş, birbirleri ile ilişkilerinin nasıl olması gerektiğini hayal etmeye başlamıştı. Aslında gölge adamlardan birinin tam yanında durup, cüce ile onun hakkında konuşmak Aleatha'yı eğlendiriyordu.

"Bir zamanlar bir Lord Gorgo tanırdım. Gözleri tıpkı bu zavallı adamın gözleri gibi fırlaktı. Ama bu gerçekten iyi giyiniyor. Giyim konusunda hiç zevki olmayan Gorgo'dan çok daha iyi. Şu yanındaki kadın -feci. Karısı değildir herhalde -ona nasıl yapıştığına bak. Düşük kesimli elbiseler burada moda gibi, ama onun göğüsleri bende olsaydı" yakamı çeneme kadar iliklerdim. Orada, ne kadar yakışıklı insan erkekleri var. Sanki burası kendilerine ait gibi özgürce dolaşıyorlar. Bu

elfler insan kölelerine çok dikkatsizce davranıyor. Bak, Drugar, gümüş kupalı cüce burada. Onu dün de görmüştük. Ve Lord Gorgo ile konuşuyor! Onlara bir de insan katıldı. Sanırım ona Rolf diyeceğim. Bir zamanlar Rolf isimli bir kölemiz vardı. O..."

Ama Drugar dinlemeyi bırakmıştı. Madalyonu alan cüce oturduğu sırayı terk etti ve ilk defa bu kadar gerçek görünen, fakat bu kadar sahte olan, bu kadar çok konuşan, fakat bu kadar sessiz olan kişilerin arasına katıldı.

"Drugar! Sen de bizimlesin!" Aleatha güldü, dans ederek döndü, etekleri çevresinde dalgalandI. "Eğlenceli değil mi?" Dans etmeyi bıraktı; surat astı. "Ama gerçek olsalardı daha eğlenceli olurdu. Ah, Drugar, bazen beni buraya hiç getirmemiş olmanı diliyorum! Hoşlanıyorum, ama evimi o kadar özlüyorum ki... Drugar, ne yapıyorsun?"

Cüce onu duymazdan geldi. Madalyonu boynundan çıkardı, yıldız patlamasının ortasında diz çöktü ve madalyonu, tıpkı kent kapısının ortasındaki boş noktaya koyduğu gibi boşnoktaya yerleştirdi.

Aleatha'nın çığlık attığını duydu, ama ses uzaktan geliyordu, çok uzaktan ve onu duyduğundan bile emin değildi...

Bir el sırtına bir şaplak attı.

"Siz, bayım!" Bir ses cücece konuşarak gürledi. Gümüş bir kupa Drugar'ın burnunun önünde sallandı. "İddiaya girerim siz güzel kentimizin yabancısısınız. Şimdi, bayım, tüm Pryan'ın en iyi birasından tatmaya ne dersiniz?"

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

Haplo ertesi sabah iyileşmiş ve dinlenmiş olarak uyandı ve uzun dakikalar boyunca, Labirent'in seslerini dinleyerek uyanık yattı. İçinde kısılı kalmışken buradan nefret etmişti. Burası sevdiği her şeyi almıştı. Ama ona sevdiği her şeyi vermişti de. Ancak şimdi fark ediyordu; ancak şimdi itiraf ediyordu.

Anne babası öldürüldükten sonra, onu aralarına alan Konakçı kabilesi. Hiçbirinin ismini hatırlamıyordu, ama Labirent'in sabah ışığında, karanlığın hafifçe aydınlanmasından başka bir şey olmayan solgun, gri ışıkta yüzlerini görebiliyordu. Uzun zamandır, onları terk ettiğinden beri onları düşünmemişti. O zaman onları zihninden çıkarmıştı, tıpkı onların da kendisini zihninden çıkardıklarını varsaydığı gibi. Artık farklı düşünüyordu.

O küçük oğlan çocuğunu kurtaran adamlar hala onu düşünüyor olmalıydı. Onu barındıran, besleyen yaşlı kadın onu, nerede olduğunu, başına neler geldiğini merak ediyor olmalıydı. Ona silahlara rün işleme sanatını öğreten genç adam öğrettiklerinin faydalı olup olmadığını bilmek isterdi. Haplo onları bulmak, onlarla konuşmak, onlara teşekkür etmek için çok şey verirdi.

"Nefret etmem öğretiIdi," diye düşündü, küçük hayvanların çıkardığı hışırtıları, şimdiye dek hiç gerçekten duymadığı, hiç gerçekten unutmadığı kuşların ötüşlerini dinlerken. Başı sahibinin göğsünde, uyumakta olan köpeğin çenesini okşadı. "Sevmeyi kimse öğretmedi bana."

Aniden doğrulup oturdu, köpeği rahatsız etti. Köpek esnedi, gerindi, ortalıklarda dolanan sincapları kovalamak için dışarı fırladı. Marit yalnız başına, Haplo ve grubundan, diğer Patrynlerden uzakta yatıyordu. Haplo'nun hatırladığı gibi uyuyordu, top gibi kıvrılmıştı. Haplo onun yanında uyuduğunu, bedenini onun bedenine sardığını, karnını onun sırtına dayadığını, kollarını korumak istercesine ona doladığını hatırlıyordu. Bebeği, çocuklarını aralarına alarak onu koruyarak, severek uyumanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Hayretler içinde, gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. Telaşla, utanç içinde, kendi kendine yarı öfkeli, ıslaklığı sildi.

Arkasında bir sopa kırıldı.

Haplo dönecek oldu, ama o ayağa kalkamadan Usta Hugh fırlamış, Kari'nin karşısına çıkmıştı.

"Sorun yok, Hugh," dedi Haplo, ayağa kalkarak. İnsanca konuşmuştu. "Geldiğini bize belli etti."

Bu doğnıydu. Kari sopanın üzerine bilerek basmış, nazikçe yakın olduğuna dikkat çekmişti.

"Bu mensch dediklerin, uykuya ihtiyaç duymazlar mı?" diye sordu Haplo'ya. "Halkım arkadaşının tüm gece uyanık kaldığını fark etti."

"Onları koruyacak rün büyüleri yok," diye açıkladı Haplo, kadının alınmayacağını umarak. "Sayısız tehlikeden geçtik. O... yani, onlar," -Haplo son anda Alfred'i de dahil etmeyi hatırladı- "böyle yabancı ve korkutucu bir yerde doğal olarak endişeli. "

Peki neden bu yabancı ve korkutucu yere geldiler, sorusu Kari'nin dudaklarındaydı. Haplo sözcükleri, sanki Kari telaffuz etmiş gibi işitebiliyordu. Ama böyle bir soru sormak onun görevi değildi. Usta Hugh'ya acıyarak baktı, Haplo'ya Patrynce birkaç sözcük söyledi, sonra bir sert ekmek parçası uzattı.

"Bütün bunlar neydi" diye sordu Usta, Kari'nin arkasından karanlık bakışlarla bakarak.

Haplo sınttı. "Bir tavşan gibi koşabiliyor olman gerektiğini, aksi halde bu kadar uzun yaşayamayacağını söylüyor."

Usta Hugh memnun olmamıştı. Çevresine sert sert bakındı. "Burada herhangi bir şeyin uzun yaşamasına şaşarım. Bu ağaçlıklar kötü bir his veriyor. Ormandan çıkınca memnun olacağım." Suratını asarak Haplo'nun ellerinde tuttuğu renksiz hamur kütlelerine baktı. "Bu kahvaltı mı?"

Haplo başını salladı.

"Ben istemem." Katil piposu ağzında, çaya yürüdü.

Haplo, Marit'in uyuduğu yere baktı. Artık uyanmıştı, sabah bir Patryn'in ilk yaptığı şeyi yapıyordu -eski silahlarını kontrol ediyor, yenilerini yapıyordu. Bir mızrağa bakıyordu, uzun, rün işlemeli taş uçlu bir mızraktı. İyi bir silahtı, büyük ihtimalle Patrynlerin birinden armağan. Haplo çayın yanında Marit'e yaklaşan adamı hatırladı. Evet, buna benzer bir mızrak taşıyordu.

"Çok güzel," dedi Haplo, Marit'e yaklaşarak. "İyi yapılmış." Marit ayağa fırladı, eli içgüdüsel olarak mızrağın sapına kapandı.

"üzgünüm," dedi Haplo, tepkisine şaşırarak. "Seni korkutmak istememiştim."

Marit, soğukça, kayıtsızca omuzlarını silkti. "Geldiğini duymadım, o kadar. Bu korkunç yer yüzünden," dedi anIden, çevresine bakınarak. "Buradan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum!" Bir hançer çıkararak -muhtemelen bir başka armağan mızrağın başına işlenmiş deseni güçlendirmeye başladı. Ona bir kez bile doğrudan bakmamıştı. "Nefret ediyorum," diye tekrarladı alçak sesle.

"Bu tuhaf gelebilir," dedi Haplo, "ama bu sabah burada olmanın bir açıdan hoş olduğunu düşünüyordum. Benim anılarım tamamen kötü değil..." İçgüdüyle ona uzandı.

Marit başını çevirdi. Hızla döndü. Uçuşan saçları Haplo'ya çarptı, yüzünü acıttı. Marit mızrağı aralarında tuttu. "Artık eşitiz. Senin hayatını kurtardım. Sana borcum yok. Bunu hatırla."

Elinde mızrağı, yürüyüp gitti. Kari'nin grubundan pek çok kişi ilerliyor, ilerideki yolu inceliyordu. Marit onlara katıldı, ona mızrağı veren adamın yanında yerini aldı.

Kafası karışan Haplo arkasından bakakaldı. Dün Haplo'nun kendine ait olduğunu bildirmiş, Kari'yi uzak durması için uyarmıştı, Dün gece onunla konuşmuştu. Haplo yakınında olduğu için memnundu -ya da Haplo öyle düşünmüştü.

Her şey bitmişti. Her şey aniden değişmişti. Dün ile bugün arasında ne olmuştu?

Haplo tahmin edemiyordu. Kari ve halkı kaba kamplarını topluyor, yolculuğa hazırlanıyordu. Kuşlar susmuştu. İşitilen tek sesler, ağaçtaki, aşağıda havlayan köpeğe ceviz kabukları atan üç sincaba aitti. Haplo derisine baktı; desenler hafifçe parlıyordu. Tehlike, yakında değil, ama uzakta da değil. Asla çok uzakta olmaz.

Bir parça ekmek çiğnedi. Mideyi dolduruyordu, söyleyebileceği her şey buydu.

"O. .. ondan ben de biraz alabilir miyim?" Alfred yanında durmuş, ekmeğe bakıyordu.

Haplo ekmeği ona fırlattı.

Alfred ekmeği düşürdü, kaldırdı, bir köşesini kemirdi. Birşey söyleyecek oldu, ama Haplo sözünü kesti.

"Hey, aptal köpekl" Islık çaldı. "Gürültüyü kes!"

Keskin, alışık olmadığı paylamayı duyan hayvan hemen sustu. Başını eğerek uysallıkla, ne hata yaptığını merak ederek geldi.

"Aç değil misin?" diye sormaya cesaret etti Alfred.

Haplo başını salladı.

"Gerçekten yemelisin..."

"Burada tehlikedesin," dedi Haplo sertçe.

Alfred korkmuş göründü, neredeyse ekmeği düşürecekti.

Korkuyla çevresine bakındı, muhtemelen ağaçların içinden üzerine gelen kaplan-adamlar görmeyi umuyordu. Bunun yerine yalnızca, beline kadar soyunmuş, başını ve omuzlarını hızla akan suya daldıran Usta Hugh'yu gördü. Yakında, Kari ile topluluğu hareket etmeye hazır, bekliyordu.

Kari, Haplo'ya el salladı, onu ve arkadaşlarını gruba katılmaya davet etti. Haplo el sallayarak karşılık verdi, onların devam etmesini işaret etti. Kari ona kuşkuyla, kaşlarını çatarak baktı. Bölünmek akıllıca değildi. Bunu Haplo da onun kadar iyi biliyordu. Ama zaten, diye düşündü Haplo acı acı, aslında onun grubunun bir parçası değildi. Güven verircesine gülümsedi, elini, avucu dışarı bakacak şekilde kaldırdı, her şeyin yolunda olduğunu, birazdan onlara yetişeceğini anlattı. 'Kari omuzlarını silkti ve yürümeye başladı.

"TehIike konusunda söylediğin.;. anlamadım..." diye başladı Alfred.

"Geri dönmelisin."

"Nereye" Alfred çaresizce, kafası karışmış bir şekilde bakakaldı.

"Vorteks'e. Usta Hugh da gelecek. Lanet olsun, onu senden koparamazdım zaten. Oraya ulaşmayı başarma şansın olduğunu düşünüyorum. Kaplan-adamlar -hala buralardaysalar- bizi takip ediyor olacak."

"Ama Vorteks yok oldu."

"Senin için değil, Sartan. Büyünü gördüm! Kral ejder-yılanı öldürdün. Ölüleri kaldırabiliyorsun. Muhtemelen o lanet dağın parçalarını kaldırıp, eski yerlerine koyabilirsin."

Alfred itiraz etti. "Büyümü kullanmamam gerektiğini söylemiştin. Neler olduğunu gördün..."

"Bence Labirent sana izin verecektir -özellikle de gittiğini biliyorsa. "

Alfred kızardı. Başını eğerek Haplo'ya yan yan baktı.

"Sen... sen bana ihtiyacın olduğunu söyledin..."

"Yalan söyledim. Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok. Yapmaya geldiğim şey umutsuz zaten. Çocuğum öldü. Sizin lanet zindanınız tarafından öldürüldü. Hadi git, Sartan. Dışarı çık."

"'Sartan' deme. Adım..."

"Alfred deme!" Haplo aniden öfkelendi. "Bu senin ismin değil! Alfred, mensch olup saklanmaya karar verdiğin zaman aldığın bir mensch ismi. Kimse gerçek ismini bilmiyor, çünkü bu bir Sartan ismi ve hiçkimseye ismini söyleyecek kadar güvenmedin. Bu yüzden 'yalnızca..."

"Coren. "

"Ne" Haplo bakakaldı.

"Adım Coren," diye tekrarladı Alfred sessizce.

"Belamı bulayım emi." Haplo, Sartan rün dili hakkında bildiklerini düşündü. "Bu 'seçmek' ya da ona, benzer bir şey demek."

Alfred hafifçe gülümsedi. "'Seçilmiş.' Ben -seçilmiş. Gülünç, değil mi? İsmimin bir anlamı yok, elbette. Sartanlar arasında oldukça yaygındır. Neredeyse her aile de Coren isimli bir oğlan vardır -şey- ya da vardı. Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet umuyorlardı. Neden sana hiç söylemediğimi anlıyorsun, değil mi? Sana güvenmediğimden değil. Yalnızca bana gülmeni istemedim."

"Ben gülmüyorum," dedi Haplo.

Alfred rahatsız olmuş gibiydi. "Ama gülmelisin. Aslında oldukça gülünç."

Kafasındaki ve omuzlarındaki suyu silkeleyen Usta Hugh çaydan döndü. Boş açıklığa bakarak, muhtemelen herkesin nereye gittiğini merak ederek durdu.

"O anıtmezarda uyandığın ve "kendini yalnız bulduğun zaman isminin gülünç olduğunu düşünmedin, değil mi, Coren?" diye sordu Haplo sessizce.

Alfred yine kızardı, sonra soldu. Elleri titriyordu. Ekmeği düşürdü -köpek buna çok sevindi. Bir ağaç gövdesine çöken Alfred içini çekti, nefesi boğazında hırıldadı.

"Haklısın. Seçilmiş. Sevdiğim herkes ölmüşken yaşamak için seçilmiş. Neden? Ne için? Hepsi benden çok daha iyiydi. Hayatta kalmaya çok daha layıktı." Alfred, solgun yüzü sert, bakışlarını kaldırdı. Titreyen ellerini yumruk yaptı. "O zaman ismimden nefret ettim. Nefret ettim. Şimdi taşıdığım ismi aldığım için memnundum. Diğerini unutmayı planlıyordum. Ve başardım. Unutmuştum -sana rastlayana kadar;"

Alfred yine içini çekti. Hüzünle gülümsedi. Haplo katile baktı, bir işaret yaptı.

Hugh kolayca bir ağacın dallarına tırmandı, ileriye, diğer

Patrynlerin gittiği yöne baktı. Bir parmağını kaldırdı.

Demek Kari bir gözünü onlardan ayırmıyordu. Gruptan birini onları beklernesi için bırakmıştı. Yine nezaket. Endişeleniyordu, kaybolmalarını istemiyordu.

Haplo içini çekti.

Alfred gevezelik etmeye devam ediyordu, konuşunca rahatladığı açıktı.

"Benimle ne zaman konuşsan, Haplo, bana Alfred desen de, ben bunu Coren olarak işitiyordum. Korkutucuydu. Ama aynı zamanda bana iyi geliyordu.. Korkutucuydu, çünkü anlamıyordum. Ama iyiydi -bana geçmişimi, uzak geçmişimi, ailemin ve dostlarımın hala hayatta olduğu zamanları hatırlatıyordun.

"Bunu nasıl yapıyordun? Merak ediyordum. Sen kimsin Başta, halkımdan biri olabileceğini düşündüm, ama bunun doğru olmadığını hemen anladım. Ama mensch olmadığın da açıktı. Ve sonra hatırladım. Kadim tarihi hatırladım. Hikayeleri hatırladım, şey hakkında -beni affet- eski düşmanımız hakkındaki hikayeleri.

"Arianus'ta o gece, tankta hapis kaldığımız zaman, sana bir büyü yaptım ve uyuttum."

Haplo hayret içinde bakakaldı. "Bana bir büyü yaptın, ha! Sen mi?"

Alfred kızardı. "Korkarım öyle. Yalnızca bir uyku büyüsüydü. Ellerinde, dövmeleri saklamak için sargılar vardı. "Yanına yanaştım, sargılardan birini kaldırdım ve gördüm..."

"Demek böyle anladın." Haplo katile onlara katılması için işaret etti. "Merak ediyordum. Ve bu hatıralar yolculuğu ne kadar büyüleyici olsa da, Coren, tehlikede olduğun ve gitmen gerektiği gerçeğini değiştirmiyor..."

"Ama değiştiriyor," dedi Alfred. Hızla ayağa kalkarak köpeği ürküttü. Köpek havlayarak, kulaklarını dikip tüyletini kabartarak, sorunun ne olduğunu merak ederek ayağa fırladı. "Artık ismimin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Yalnızca bir isim, lanet olsun! Hiçbir şey anlamına gelmiyor. Kendin söyledin."

"Ama bir anlamı var -benim için. Sen bana öğrettin, Haplo. Hatta söyledin. 'Seçilmiş' değil, geçmiş zamanda değil. 'Seçmek', şimdiki zamanda. Her zaman benim için başkaları seçim yaptı. Bayılıyorum." Alfred ellerini savunmasızca açtı. "Ya da düşüyorum. Ya da," -Usta Hugh'ya suçluluk dolu bir bakış fırlattı- "eyleme geçtiğim zaman da, 'unutuyorum'."

Alfred dimdik, upuzun durdu. "Ama artık değişti. Burada olmayı seçiyorum, Haplo. Bana ihtiyacın olduğunu söyledin. Beni utandırdın. Senin bu korkunç yere gelmeye cesaretin vardı - hem de ne için Hırsların için mi? Güç için mi? Hayır. Sevgi için geldin. Labirent korkuyor. Evet, ama benden değil. Senden korkuyor, Haplo. Buraya Labirent'in nasıl savaşacağını bilmediği tek silahı getirdin."

Eğilen Alfred, köpeği çekingenlikle okşadı, ipeksi kulakları sevdi. "Tehlikeli olacağını biliyorum ve ne kadar faydam dokunur, emin değilim, ama burada olmayı seçiyomm," dedi yumuşak sesle, Haplo'ya bakmadan. "Burada, seninle olmayı seçiyorum."

"Bizi izliyorlar," dedi Usta Hugh, arkadan yaklaşarak. "Aslında, dördü bu tarafa gelmeye başladı. Hepsi silahlı. Elbette, bizi gözden kaybetmeye dayanamayacak kadar çok sevdiklerindende olabilir. Ama bundan kuşkuluyum."

Usta pipoyu cebinden çıkardı, düşünceli düşünceli inceledi. Pipoyu ağzına sokarak, dişlerinin arasından konuştu. "Kadın bizi eleverdi, değil mi?"

"Evet," dedi Haplo, geldikleri yöne, yıkılmış dağa bakarak.

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

KALE
PRYAN

Roland, Rega ve Paithan Yıldız Odası'nın dışında duruyordu. Parlak ışık kapının altından fışkırıyordu. Paithan ile Roland gözlerini ovuşturuyordu.

"Hala göremiyor musunuz?" diye sordu Rega endişeyle. "Görüyorum," dedi Roland acı acı. "Lekeler. Eğer beni kör ettiysen, elf..."

"Gidecektir." Paithan aksiydi. "Biraz zaman ver."

"Sana aşağı bakmamanı söylemiştim!" diye hırladı Roland.

"Ama hayır. O lanet kuyuya bakman ve bayılman gerekiyordu..."

"Bayılmadım! Ellerim kaydı! Kuyuya gelince," -Paithan ürperdi- "büyüleyici ve tekinsiz."

"Tıpkı kız kardeşin gibi," diye alayetti Roland.

Paithan insana doğru bir yumruk salladı. Iskalayarak yumruğunu duvara indirdi, inledi ve kanayan boğumlarını emmeye başladı.

"Roland sana takılıyor, Pait," dedi Rega. "Söylediklerini kastetmiyor aslında. Aleatha'ya o kadar aşık ki, doğru düzgün göremiyor. "

"Bir daha asla herhangi bir şeyi göremeyebilirim!" diye terslendi Roland. "O sürtüğe aşık olmama gelince..."

“Sürtük mü!" Paithan kendini Roland'a doğru fırlattı. "Özür dile!"

İkisi bir yığın halinde yere yıkıldı ve birbirlerine vurarak yuvarlanmaya başladılar.

"Kesin şunu!" Rega tepelerine dikildi ve çığlık atarak, kim yakına yuvarlanırsa tekmelemeye başladı. "Kesin şunu, ikiniz de! Partiye gitmemiz gerekiyor..." Sesi ölüp gitti.

Xar, Yıldız Odası'na giden merdivenlerin dibinde belirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlık ve sert bir ifade ile onları izliyordu.

"Parti," diye tekrarladı Rega endişeyle. "Paithan! Xar burada! Kalk. Roland, hadi! Aptal gibi görünüyorsunuz! İkiniz de!"

Hala çok iyi göremeyen, ama Rega'nın sesindeki gerginliği hisseden Paithan vurmayı bıraktı ve sendeleyerek ayağa kalktı yüzü utançla yanıyordu. Yaşlı adamın ne düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"Bir dişimi gevşettin," diye mırıldandı Roland. Ağzı kanlıydı.

"Kes sesini!" diye tısladı Rega.

Parlak ışığın etkisi geçmeye başlamıştı; Paithan artık büyücüyü görebiliyordu. Xar onları eğlendirici buluyormuş gibi görünmeye çalışıyordu, ama gözlerinin çevresindeki çizgiler hoşgörülü bir gülümseme ile kırışmış olsa da, gözleri Yıldız Odası'ndaki kuyudan daha karanlık, daha soğuktu. O gözlere bakarken Paithan midesinde aynı bulantıyı hissetti. Hatta istemsizce, merdivenlerin başından bir adım geriledi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Xar, sesi hoş, yumuşak.

"Partime hepinizin gelmesini istiyorum."

"Diğerleri mi?" diye sordu Rega, kaçamaklı yanıt vererek.

"Diğer dişi. Ve cüce," dedi Xar gülümseyerek. "İsimlerimizi niye hiç hatırlamadığı dikkatini çekti mi?" dedi Roland ağzının kenarından Paithan'a.

"Biliyor musun?" Rega yutkundu- "Aleatha haklı. Gerçekten de çirkin." Uzandı, Paithan'ın elini yakaladı. "Aslında bu partiye gitmeyi hiç istemiyorum."

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Paithan sessizce. "Ne bahane öne sürebiliriz ki?"

"Ona gitmek istemediğimizi söyle, yeter," dedi Roland, Paithan'ın arkasına geçerek.

"Ben mi söyleyeyim? Sen söylesen ne olur?" diye terslendi Paithan.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Kız kardeşin nerede, elf" Xar'ın kaşları burnunun üzerinde bir araya geldi. "Ve cüce".

"Bilmiyorum. Onları görmedim. Biz... gidip onları arayalım!" diye öneride bulundu Paithan telaşla. "Değil mi?" "Evet. Hemen şimdi."

"Ben de yardım edeyim."

Roland, Rega ve elf merdivenden aşağı koşturdu. Dipte durdular. Xar önlerinde durmuş, yollarını kesmişti. İki insan, Paithan'ı öne itti.

"Ah, biz gidip Aleatha'yı bulacağız... kız kardeşimi," dedi Paithan hafifçe. "Ve cüceyi. Drugar. Cüce."

Xar gülümsedi. "Acele edin. Yiyecekler soğuyacak."

"Tamam!" Paithan büyücünün çevresinden dolaştı ve kapıya doğru fırladı.

Rega ve Roland tam arkasından geliyordu. Hiçbiri ana binadan çıkıp, aşağıdaki boş şehre bakan geniş mermer basamakların üzerinde durana kadar koşmayı bırakmadı. Kale hiç bu kadar boş ve terk edilmiş gelmemişti.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Rega, sesi titreyerek. "Ondan hoşlanmıyorum. Bizden ne istiyor"

"Şşş, dikkatli ol," diye uyardı Paithan. "Bizi izliyor! Hayır,
bakma. Yukarıda, balkonda."
"Ne yapacağız"

"Ne yapabiliriz,ki" diye sordu Roland. "Partisine gideceğiz.

Onu kızdırmak mı istiyorsunuz Belki o titanlara ne yaptığını siz hatırlamıyorsunuzdur, ama ben hatırlıyorum. Dahası, ne kadar kötü olabilir ki Bence hepimiz kendi gölgelerimizden ürki.\yonız."

"Roland haklı. Yalnızca bir parti. Eğer büyücü bize kötü bir şey yapmak isteseydi -ve ~stemesi için hiçbir sebep yok- durduğu yerden de yapabilirdi."

"Bize bakışı hoşuma gitmiyor," dedi Rega inatla. "Aşırı hevesli görünüyor. Aşırı heyecanlı."

"O yaşta ve o görünüşle, muhtemelen çok fazıa partiye davet edilmiyordur," diye tahminde bulundu Roland.

Paithan balkonda kıpırdamadan, sessizce duran siyah ciippeli şekle baktı. "Bence huyuna gitmeliyiz. Drugar ile Aleatha'yı hemen bulsak iyi olacak."

"Eğer o labirente gitmişlerse, onları hiç bulamazsın, bırak hemen bulmayı," diye tahmin yürüttü Rega.

Paithan sinirle içini çekti. "Belki siz ikinizi geri dönmelisiniz, ben de Aleatha'yı bulmaya çalışırım..."

"Ah, hayır!" dedi Roland, Paithan'ı sıkı sıkı yakalayarak. "Hepimiz gidiyoruz."

"Pekala," diye, başladı Paithan, "o zaman sanırım ayrılsak iyi olacak..."

"Bakın! Aleatha geliyor!" diye haykırdı Rega işaret ederek.

Üzerinde durdukları geniş basamak şehrin arka tarafına bakıyordu. Aleatha bir binanın köşesinde belirmişti, perişan elbisesi beyaz mermerin üzerinde renkli bir leke oluşturuyordu.

"Güzel. Bu da geriye yalnızca Drugar'ı bırakıyor. Kuşkusuz yaşlı adam cücenin gelmemesine bozulmaz..."

"Ona bir şeyolmuş," dedi Roland aniden. "Aleatha!"

Basamaklardan aşağı fırladı, Aleatha'ya koştu. Aleatha onlara doğru geliyordu -aslında koşuyordu. Paithan kız kardeşini en son ne zaman koşarken gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Ama şimdi durmuş, bir binanın duvarına yaslanıyordu, elini acıyormuş gibi göğsüne bastırmıştı.

"Aleatha!" dedi Roland, ona yaklaşırken.

Aleatha'nın gözleri kapalıydı. Gözlerini açtı, minnetle Roland'a baktı ve bir hıçkınkla ona uzanarak neredeyse kollarına düştü.

Roland ona sıkıca sarıldı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Drugar!" diye solumayı başardı Aleatha.

"Sana ne yaptı?" diye haykırdı Roland, onu sıkıca tutarak.

"Seni incitti mi? Atalar adına onu..."

"Hayır, hayır!" Aleatha başını salladı. Saçı yüzünün çevresinde kül rengi, parlak bir bulut halinde dalgalandı. Nefes almaya çalıştı. "O... yok oldu!"

"Yok mu oldu?" Paithan ve Rega yaklaştı. "Ne demek istiyorsun, Thea? Nasıl yok olabilir?"

"Bilmiyorum!" Aleatha başını kaldırdı, mavi gözleri korkuyla irileşmişti. "Bir an orada, yanımdaydı. Bir sonraki an.. ."

Başını Roland'ın göğsüne dayadı, ağlamaya başladı. Roland onun sırtını okşarken soru sorarcasına Paithan'a baktı. "Neden bahsediyor?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Paithan.

"Xar'ı unutmayın," diye araya girdi Rega çabucak. "Hadi bizi izliyor."

"Titanlar mıydı Thea, isteriye kapılma..."

"Çok geç," dedi Rega, onu inceleyerek.

Aleatha kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordu. Roland tutmasa düşecekti.

"Bakın, başına korkunç bir şey gelmiş olmalı." Onu nazikçe kollarında kaldırdı. "Normalde bu şekilde kendini bırakmaz. Ejder saldırdığı zaman bile bırakmadı."

Paithan katılmak zorundaydı. Artık o da endişelenmeye, korkmaya başlamıştı. "Ama ne yapmalıyız?"

Rega kontrolü ele aldı. "Onu bize neler olduğunu anlatmasına izin verecek kadar sakinleştirmeliyiz. Onu ana binaya götür. Aptal partiye gideriz, ona içmesi için bir kadeh şarap veririz. Eğer gerçekten korkunç bir şeyolmuşsa -titanların içeri girmesi ve Drugar'ı yakalaması gibi- o zaman Lord Xar bunu bilmeli. Bizi korumayı başarabilir."

"Neden titanlar içeri girip Drugar'ı yakalasın ki?" diye sordu Paithan -son derece mantıklı bir soruydu, ama yanıtsız kaldı.

Roland, Aleatha'nın hıçkırıklarının üzerinden onu duymadı ve Rega elfe tiksinti dolu bir bakış fırlatarak başını salladı.

"Ona bir kadeh şarap getir," diye tekrarladı ve üçü arkasından ana binaya döndüler.

Xar onları kapıda karşıladı, isteriye kapılmış elf kadını görünce kaşlarını çattı.

"Ona ne oldu"

"Bir tür şok yaşamış," dedi Paithan. Rega sırtını dürtükleyerek onu sözcü seçmişti. "Ne olduğunu bilmiyoruz, çünkü bize söyleyerneyecek kadar altüst olmuş.'"

"Cüce nerede?" diye sordu Xar kaşlarını çatarak.

Bunun üzerinde Aleatha boğuluyormuş gibi haykırdı. "Cüce nerede? Bu iyiydi!" Yüzünü elleriyle örterek çılgınca kahkahalar atmaya başladı.

Paithan gittikçe daha çok endişeleniyordu. Kız kardeşinin bu kadar alt üst olduğunu hiç görmemişti. "Labirente gidiyordu..."

Rega endişeyle lafa karıştı. "Bir kadeh şarabın..."

İkisi aynı anda konuştuklarını fark edip sustular. Xar, Rega'ya keskin bir bakış fırlattı.

"Şarap," dedi. Bakışları elf kadına gitti. "Haklısın. Bir kadeh şarap onu kendine getirir. Hepiniz birer kadeh içmelisiniz. Cücenin nerede olduğunu söylemiştiniz?"

"Söylemedik," diye karşılık verdi Paithan sabırsızca, neden Drugar'ın üzerinde bu kadar durduğunu merak ederek. "Eğer Aleatha'yı sakinleştirirsek, belki öğreniriz."

"Evet," dedi Xar yumuşak sesle, "onu sakinleştiretim. O zaman bilmek istediğimiz her şeyi öğreniriz. Bu taraftan," Arkalarına dolandı, kollarını uzattı. "Bu taraftan."

Paithan hasat zamanı tarlalarda yürüyen, yüksek buğdayların arasında tırpanını sallayan, buğdayları geniş darbelerle kesen insan çiftçiler görmüştü. Xar'ın kolları o tırpanlar gibiydi, küçük grubu süpürüyor, onları kesiyordu. Paithan'ın içinden kaçmak geçti. Ama kendini diğerleri ile yürümeye zorladı.

Korkacak ne var, diye sordu kendi kendine, aptal gibi hissederek. Diğer ikisinin hislerini paylaşıp paylaşmadığını merak ederek onlara hızlı bir bakış fırlattı. Roland Aleatha için o kadar endişelenmişti ki, bilmeden bir uçurumdan aşağı atlayabilirdi. Ama Rega'nın endişeli olduğu açıktı. Omzunun üzerinden, tırpan gibi kollarla onları yürümeye zorlayan Xar'a bakıp duruyordu.

Xar onları daha önce ziyafet ya da toplantı salonu olarak kullanılan geniş, yuvarlak bir odaya götürdü. Ortada yuvarlak bir masa duruyordu. Oda, Yıldız odası'nın altındaydı ve terk edilmiş kalede menschlerin gitmediği tek yerdi.

Paithan kemerli kapıda aniden durdu, o kadar ki, açtığı kol onu sarmalarken Xar, ona çarptı. Rega, Paithan'ın yanında durdu ve elini uzatıp ağabeyinin kolunu çekiştirerek nerede oldukları konusunda onu uyardı.

"Şimdi ne oldu?" Xar'ın sesi sinirli gibiydi.

"Biz... biz içeri giremeyiz," dedi Paithan.

"Bu oda bizi burada istemiyor," diye ekledi Rega. "Saçma," diye terslendi Xar. "Yalnızca bir oda."

"Hayır, burası büyülü," dedi Paithan alçak, huşu dolu bir sesle. "Sesler duyduk. Ve küre..." Durdu, baktı.

"Gitmiş!" diye nefes verdi Rega.

"Ne oldu?" Xar yine ılımlıydı. "Söyleyin bana."

"Neden... masanın üzerine asılı kristal bir küre vardı. İçinde dört tuhaf ışık vardı. Ve bakmak için yanına gittiğimde, elimi masaya koydum ve aniden sesler duydum. Yabancı bir dilde konuşuyorlardı. Anlayamıyordum. Ama beni burada istemiyorlar gibiydi. Bu yüzden... çıktım."

"Ve o zamandan sonra bir daha buraya girmedik," dedi Rega, ürpererek.

"Ama şimdi küre yok." Paithan, Xar'a dikkatle baktı. "Sen kaldırdın. "

Xar eğleniyor gibiydi. "Ben mi kaldırdım? Peki böyle bir şeyi neden yapayım? Bu oda kaledeki diğer odalardan hiç de farklı değil. Ben ne küre buldum burada, ne de sesler duydum. Ama bir parti için mükemmel bir yer, sizce de öyle değil mi? Gelin, lütfen, içeri girin. Büyü yok, sizi temin ederim. Hiçbir şey size zarar vermeyecek..."

"Bütün bu harika yemeklere bakın!" diye inledi Roland.

"Bütün bunlar nereden geldi?"

"Eh," dedi Xar alçakgönüllülükle, "belki birazcık büyü var.

Şimdi, lütfen, gelin, oturun, yeyin ve için..."

"Beni aşağı bırak," diye emretti Aleatha biraz gözyaşı dolu, ama kesinlikle sakin bir sesle.

Roland yerinde sıçradı, neredeyse Aleatha'yı düşürüyordu.

Yiyeceklere bakakalmıştı.

"Geri dönmemiz gerek!" Aleatha Roland'ın kollarında kıvrandı. "Beni yere bırak, seni ahmak! Anlamıyor musun? Labirente gitmemiz gerek! Drugar onlarla gitti. Geri dönmesini sağlamamız gerek."

"Drugar nereye gitti? Kiminle?" diye sordu Paithan.

"Beni yere bırak!" Aleatha Roland'a dik dik baktı. Roland -sert bir yüzle- onu kabaca yere bıraktı.

"Umarım bundan hoşlanmışsındır," dedi soğuk bir sesle ve lezzetli yemeklerle dolu masaya yürüdü. "Şarap nerede?"

"Sürahide." Xar işaret etti, bakışları Aleatha'nın üzerindeydi. "Cücenin nerede olduğunu söylemiştin, hayatım?"

Aleatha ona kibirli bir bakış fırlattı, sırtını döndü ve Paithan'a anlatmaya başladı. "Labirentteydik. Tiyatroyu bulduk. Orada birileri var, bir sürü kişi. Elfler, insanlar, cüceler..."

"Şaka yapmayı bırak, Thea..." Paithan utançla kızardı. "Şarap nerede?" diye homurdandı Roland, dolu ağızla.

"Ben ciddiyim," diye haykırdı Aleatha, ayağını yere vurarak. "Gerçek kişiler değil. Yalnızca sis-kişiler. Yıldız ışığı yandığı zaman onları görebiliyoruz. Ama... ama şimdi..."Sesi titredi. "Dnıgar... onlardan biri oldu! O... sise dönüştü."

Paithan'ın kolunu yakaladı. "Gel. yeter, olmaz mı?" diye ısrar etti öfkeyle.

"Belki biraz yemek yedikten sonra." Paithan kız kardeşini yatıştırmaya çalıştı. "Sen de birşeyler yemelisin, Thea. Boş mideyle nasıl hayaller görürsün, biliyorsun."

"Evet!" Xar sözcüğü hoş olmayan bir şekilde, alçak sesle söyledi. "Yiyin, için. Kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz."

"Şarap sürahisini buldum," diye seslendi Roland. "Ama boş. Şarap gitmiş."

"Ne" Xar hızla döndü.

Roland boş sürahiyi kaldırdı. "Kendin bak."

Xar sürahiyi kaptı, öfkeyle içine baktı. Dipte küçük bir miktar kırmızımsı sıvı çalkalanıyordu. Kokladı. Bakışlarını, öfkesi karşısında korkuyla gerilemiş dördüne çevirdi.

"Bunu kim içti"

Masanın, altından ince, tiz bir ses şarkı söyleyerek yükseldi.

"Altınparmak.. ."

Xar'ın yüzü sapsarı kesildi, sonra öfkeyle kızardı. Masanın altına uzanarak dışarı fırlamış ayağı çekti ve masanın altından çıkardı. Yaşlı adamın geri kalanı da ayakla beraber, sırtüstü kayarak, mutlu mutlu şarkı söyleyerek masanın altından çıktı.

"Şarabı sen içtin... hepsini!" Xar öfkeden zor konuşuyordu. Zifnab ona sulu gözlerle baktı. "Harika bir harman. Mükemmel bir renk. Hafifçe acı, ama sanırım bu zehir yüzünden..." Sırtüstü yattı, yine şarkı söylemeye başladı. "Yalnız iki kez yaşarsın..."

"Zehir mi?" Paithan, Rega'yı yakaladı, Rega da ona tutundu. Roland öğürdü, ağzındaki yiyecekleri yere tükürdü. "Yalan söylüyor!" dedi Xar sertçe. "Yaşlı aptala inanmayın.

Eşek şakası bu..."

Nexus Lordu sertçe eğildi, elini yaşlı adamın göğsüne koydu, mırıldanmaya, ellerini tuhaf desenlerle oynatmaya başladı. Ama aniden yaşlı adamın yüzü acıyla çarpıldı. Korkunç bir çığlık kopardı. Elleri havayı tırmaladı, bedeni büküldü, seğirdi. Uzanarak Aleatha'nın eteğinin ucunu yakaladı.

"Zehir! Sizin... için!" diye inledi Zifnab.

Bedeni kendi üzerine kıvrıldı; acı içinde kıvrandı. Sonra katılaştı, ürperdi. Son bir çığlıktan sonra, yaşlı adam kıpırtısız uzandı. Gözleri iri iri açılmıştı. Elleri sıkıca Aleatha'nın eteğirıi yakalamıştı. Ölmüştü.

Dehşet içindeki Paithan cesede baktı. Roland bir köşeye gitmiş, midesini boşaltıyordu.

Xar'ın gözleri hepsini taradı, Paithan süpürüp geçen, onları biçen tırpanın pırıltısını gördü.

"Acısız bir ölüm olacaktı," dedi Xar. "Hızlı, basit. Ama bu aptal bütün bunları değiştirdi. Ölmelisiniz. Ve öleceksiniz de..."

Xar elini Aleatha'ya uzattı.

Aleatha dehşet içinde, kıpırdayamadan, elbisesi cesedin elinde kalakaldı. Aleatha, Roland'ın önüne atladığı, büyücünün elini kenara ittirdiğini görmüştü...

Yalnızca bu korkunç yerden, bu korkunç adamdan, bu iğrenç cesetten kaçmak isteyen Aleatha, eteğini ölü adamın elinden kopardı ve panik içinde odadan kaçtı.

KİRKINCI BÖLÜM

LABİRENT

"Ne demek, 'Bizi ele verdi?'" diye sordu Alfred endişeyle. "Marit onlara senin Sartan olduğunu söyledi," diye yanıt verdi Haplo. "Ve seni Labirent'e benim getirdiğimi."

Alfred meseleyi dikkatle düşündü. "O zaman aslında beni ele verdi. Sizi tehlikeye sokan benim." Biraz daha düşündü, neşelendi. "Onlara senin tutsağın olduğumu söyleyebilirsin. Senin..." Haplo'nun sert ifadesi karşısında sesi sönüp gitti.

"Marit gerçeği biliyor. Ve onlara söylediğinden kuşkum yok. Yalnızca merak ediyorum," diye ekledi Haplo ciddiyetle, ormana bakarak, "onlara başka neler anlatmış olabilir?"

"Burada durup bekleyecek miyiz?" diye sordu Usta Hugh kaşlarını çatarak.

"Evet," dedi Haplo sessizce. "Burada durup bekleyeceğiz."

"Kaçabiliriz... "

Haplo işaret etti. "İyi fikir. Ben de buradaki Coren'ı buna
ikna etmeye..."

"Alfred," diye düzeltti Sartan uysalca. "Lütfen. İsmim bu. Ben... ben diğer kişiyi tanımıyorum. Ve hayır, ben geri dönmüyorum. "

"O nereye giderse ben de oraya giderim," dedi Usta Hugh.

Patrynler görünür olmuştu artık ve yaklaşıyorlardı. "Savaşabiliriz. "

"Hayır," dedi Haplo duraksamadan, hatta düşünmeden. "Kendi halkımla savaşmayacağım. Zaten..." Durdu, sözün havada kalmasına izin verdi.

"Yavaş yavaş geliyorlar. Belki kadın hakkında yanılmışsındır."

Haplo başını salladı. "Hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorlar." Ağzı sert bir gülümseme ile kıvrıldı. "Dahası, muhtemelen bize ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardır."

Usta Hugh ona şaşkınlıkla baktı.

"Görüyorsun," diye açıkladı Haplo, "başka bir Patryni tutsak almaya alışık değiller. Hiç buna gerek olmamıştı." Gri gökyüzüne, karanlık ağaçlara baktı. Konuştuğu zaman, yumuşak sesle, kendi kendine konuştu. "Burası hep korkunç, tehlikeli, ölümcül bir yer olmuştur. Ama en azından birleşmiştik -buraya karşı. Ben ne yaptım.. ."

Sabırlı Kari'nin önderlik ettiği Patrynler üçünü çevirdi. "Sana karşı ciddi suçlamalarda bulunuldu, kardeşim," dedi
Haplo'ya.

Bakışları Alfred'e gitti, Alfred kel kafasına kadar kızardı ve fena halde suçlu görünmeyi başardı. Kari kaşlarını çatarak bakışlarını Haplo'ya çevirdi. Muhtemelen her şeyi inkar etmesini bekliyordu.

Haplo omuzlarını silkti, hiçbir şey söylemedi. Yürümeye başladı. Alfred, Usta Hugh ve köpek onu takip etti. Patrynler arkalarında kapandılar.

Marit aralarında değildi.

Grup sessizce ormana ilerlemeye başladı. Patrynler rahatsız, huzursuzdu. Alfred düştüğü zaman -tekrar tekrar yapıyordu bunu, koşullar ve çevre onu her zamankinden daha sakar yapmıştı- Patrynler sertçe ayağa kalkmasını bekledi. Yardım önermediler, ne de Haplo ya da Hugh'nun Sartan'ın yanına gitmesine izin verdiler.

Başta ona sert ifadeli bir düşmanlıkla baktılar. Ama artık, tepeüstü bir ağaç köküne düştükten, bir bataklığın içine yürüdükten ve sarkan bir dalda neredeyse beynini patlattıktan sonra, gösterdikleri ihtiyatı ikiye katlasalar da, soru dolu gözlerle bakışmaya başladılar. Elbette, onlara sahte bir güvenlik duygusu vermeyi amaçlayan bir rol olabilirdi bu.

Haplo aynı şeyi, Alfred ile ilk tanıştığı zaman kendisinin düşündüğünü hatırladı.

Öğrenecek ne çok şeyleri vardı!

İnsan katile gelince, Patrynler ona horgörü ile davranıyorlardı. Büyük ihtimalle menschleri hiç duymamışlardı. Haplo da "düşük ırkların" varlığını Xar ona açıklayana kadar bilmiyordu.* Ama Marit onlara Usta Hugh'nun rün büyüsünden yoksun olduğunu, bu yüzden zararsız olduğunu söylemiş olmalıydı. Haplo onlara bu adamın öldürülemeyeceğini söylemeyi akıl edip etmediğini merak etti.

Diğer Patrynler Haplo'ya baktığı zaman, ki bu nadiren oluyordu, gözleri gölgeli ve öfke dolu oluyordu. Haplo yine huzursuzca Marit'in onlara ne söylediğini merak etti. Ve neden?

Ağaçlar seyrekleşmeye başladı. Av topluluğu ormanın kıyısına yaklaşmıştı ve bu noktada Kari mola verdi. Önlerinde kısa kesilmiş, dalgalanan otlardan engin bir ova uzanıyordu.

Haplo burada bazı hayvanların otladığına ilişkin işaretler görünce şaşırdı. Eğer bunlar mensch olsaydı, keçi ya da koyun beslediklerini tahmin ederdi. Ama bunlar mensch değildi. Bunlar kendi halkıydı ve Kaçaktılar, savaşçı çoban değil.

* Xar menschlerin varlığını Nexus'ta, Sartanların arkada bıraktığı kitapları okurken öğrendi.

Kari'ye sormayı çok isterdi, ama kadın artık hiçbir sorusunu yanıtlamazdı; ona gün mü, yoksa gece mi olduğunu bile söylemezdi.

Atların ötesinde, yaklaşık yüz adım ileride, karanlık sulardan bir ırmak dik kıyıların içinde çalkalanarak akıyordu. Onun ötesinde. . .

Haplo bakakaldı.

Kara ve çirkin suları olan ırmağın ötesinde, bir şehir yapmışlardı.

Bir şehir. Labirent'te.

İnanamıyordu. Ama oradaydı işte. Gözlerini kırpınca yok olmadı. Konakçıların, hayatlarını zindanlarından kaçmaya çalışarak harcayanların topraklarında bir şehir vardı. Kaçmaya çalışmayanlar tarafından yapılmış. Yerleşmiş, hallerinden memnun kişiler tarafından. Yalnızca bu kadar da değil, bir işaret ateşi yakmışlar, başkalarına da sesleniyorlardı: bize gelin, ışığımıza gelin, şehrimize gelin.

Taştan yapılmış, rünlerle kaplanmış sağlam binalar dev bir dağın yamacında vurdumduymazca duruyordu. Haplo bu bina yığınlarının. mağaralar olarak başladığını tahmin etti. Artık dışa uzanıyor, bazılarının tabanı diğerlerinin damına yaslanıyordu. Dağ yamacından aşağı düzenli bir şekilde uzanıyorlar, dipte toparlanıyorlardı. Dağın kendisi, kucağında inşa edilmiş kenti korumak için kollarını uzatmış gibiydi; dağın taşlarıyla yapılmış büyük bir duvar kenti çeviriyordu. Duvara işlenmiş rün büyüsü duvarı sağlamlaştırmıştı.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Alfred, "bu... bu normal mi?"

Hayır, normal değildi.

Marit buradaydı. Burada olmaktan memnun olmadığı açıktı, ama açıkta, tüm düşmanlara açık bir yerde tehlikeli bir ırmak geçişi varken, topluluğun geri kalanını beklemek zorunda kalmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturup diğerlerinden ayrı durdu. Haplo'ya bakmadı, ona bakmaktan özellikle kaçındı.

Haplo onunla konuşmayı çok isterdi. Ona doğru bir adım attı, ama pek çok Patryn yolunu kapattı. Rahatsız görünüyorlardı; belki de hayatlarında kendi türlerinoen birinden hiçkorkmamışlar, hiç güvensizlik duymamışlardı.

Haplo içini çekti, onların anlamasını nasıl sağlayacağını merak etti. Ellerini avuçları dışa bakacak şekilde, zarar vermek istemediğini, kurallarına uyacağını görmek için kaldırdı.

Ama köpek böyle kısıtlamalar altında değildi. Ormandaki yolculuk hayvan için sıkıcı olmuştu. Ne zaman ilgi çekici bir şeyin kokusunu alsa ve kovalamaya hazırlansa, sahibi keskin bir emir ile onu yanına çağırmıştı. Köpeğin varlığından hoşnut olduğunu gösterse bu tahammül edilebilir olabilirdi. Ama Haplo dalgındı, karanlık, kasvetli düşüncelere dalmıştı ve köpeğin başını okşamayı ya da onun dostça yalamalarını kabul etmeyi reddetmişti.

Alfred olmasaydı, köpek bu yolculuğu pati gücü israfı sayabilirdi. Sartan, her zamanki gibi, son derece eğlenceli çıkmıştı. Köpek Alfred'i ormandan güvenle geçirmenin kendi sorumluluğu olduğunu fark etmişti. Belli küçük felaketlerden kaçınmak mümkün değildi -bir köpeğin de sınırları vardı. Ama hayvan sayısız büyük felaketi başarıyla önledi- örneğin Alfred'i nahoş kan-sarmaşıklarından çekip çıkarmak, kazık döşenmiş bir çukura, canavarlar tarafından kurulan bir tuzağa düşecekken onu tam zamanında yere devirmek gibi.

Sonunda düz, engebesiz zemine ulaştılar ve köpek bunun Alfred'in güvende olduğu anlamına gelmediğini bilse de, Sartan şimdilik kıpırdamadan duruyordu. Eğer kıpırdamadan dururken başını belaya sokacak biri varsa, bu da Alfred'di; ama köpek nöbetini gevşetebileceğini düşündü.

Patrynler ormanın kıyısında toplanmıştı, içlerinden bazıları ırmağı geçerken güvende olacaklarından emin olmak için yayılmıştı. Hayvan sahibine baktı, üzüntü ile, köpeğin burada ve teselli vermeye hazır olduğunu gösterecek bir yalama dışında yapabileceği bir şey olmadığını gördü. Hayvanın ödülü dalgın bir okşama oldu. Köpek yeni bir eğlence aradı ve Marit'i gördü.

Bir dost. Saatlerdir görmediği biri. Görünüşe bakılırsa, bir köpeğe ihtiyaç duyan biri.

Köpek yanına geldi.

Marit bir ağacın gölgesinde durmuş, köpeğin göremediği bir şeye bakıyordu. Ama yaptığı şey önemli olmalıydı, bu yüzden köpek, onu rahatsız etmemek için hafif adımlarla yaklaştı. Bedenini Marit'in bacağına yasladı ve sevinçli bir sırıtışla başını kaldırdı.

Marit irkilerek yerinde sıçradı, bu köpeğin de yerinde sıçramasına sebep oldu, ikisi de geriledi birbirlerine ihtiyatla baktılar.

"Ah, sensin," dedi Marit. Köpek sözcükleri anlamasa da, ses tonunu anladı, özellikle memnun olmasa da, düşmanca da değildi.

Kadının sesi yalnız ve mutsuz gelmişti, ümitsizce mutsuz. Köpek, onun kendisini korkutmasını affederek bir kez daha yaklaştı ve kuyruğunu sallayarak tanışıklıklarını yeniledi.

"Git başımdan," dedi kadın, ama aym zamanda köpeğin başını okşadı. Okşaması ümitsiz bir kavrayışa dönüştü; parmakları acı vererek hayvanın etine gömüldü.

Bu pek de rahat değildi, ama köpek havlamasını bastırdı, kadının acı içinde olduğunu ve bunun bir şekilde yardım ettiğini anladı. Hayvan kadının yanında sakinlik içinde durdu, onun kulaklarını hırpalamasına, kafasını kalçasına bastırmasına, kuyruğunu yavaş yavaş, nazikçe sallayarak ve başka bir şeyolmasa da varlığını vererek göz yumdu.

Haplo başını kaldırdı, onlara baktı. "Köpek, buraya! Ne yapıyorsun? Onu rahatsız etme. Senden hoşlanmıyor. Bana yakın kal."

Marit'in parmakları acı verici masajını bırakmış, yumuşak bir şekilde okşuyordu. Ama aniden keskin tırnaklarını köpeğin etine batırdı.

Köpek bu sefer havladı.

"Git!" dedi Marit saldırganca, hayvanı itip uzaklaştırarak. Köpek anladı. Hep anlardı.

Bu anlayışı sahibine aktarabilseydi.

"Artık geçebiliriz. Güvenli," diye bildirdi Kari. "Yeterince güvenli."

Tek bir dar taş kemerden oluşan, üzerine rünler oyulmuş köprü bir ayaktan daha geniş değildi. Çok aşağıda akan çalkantılı suyun serpintileri yüzünden kaygan olan köprü, Patrynlerin kentlerinin çevresine kurdukları savunmalardan biriydi. Her seferinde yalnızca bir kişi geçebiliyordu ve bunu da büyük dikkatle yapması gerekiyordu. Ayağının bir kere kayması, ırmağın kurbanını ele geçirmesi, onu kemik donduran, siyah, köpüren akıntılarına çekmesi anlamına geliyordu..

Köprüden geçmeye alışık Patrynler, doğal büyüleri sayesinde kolaylıkla, koşarak aştılar. Diğer tarafa ulaşınca, çoğu şehre yöneldi, muhtemelen reise geldiklerini haber vermeye. Marit köprüyü ilk gruplardan biri ile geçti, ama -Haplo yan yan bakınca fark etti- kıyıda bekledi.

Kari, Haplo'ya yaklaştı. O ve üç başka Patryn ırmak kıyısına yayılmış, arkalarında kalan ormanı gözlüyorlardı. "Topluluğunu hemen geçir," dedi. "Onlara acele etmelerini söyle."

Derisindeki, Haplo'nun derisindeki desenlere baktı. İkisi de mavi mavi ışıldıyordu ve öncekinden daha parlaktı.

Usta Hugh, piposu ağzında, dar köprüye kaşlarını çatarak baktı ve dikkatle inceledi; sonra omuzlarını silkerek, sadece bir iki kere sendeleyerek ve bir kez attığı adımdan emin olmak için durarak geçti. Köpek arkasından yürüdü, köprünün ortasında durarak suda gördüğünü sandığı bir şeye havladı.

Bu geride Haplo'yu bırakıyordu. Bir de Alfred'i.

"Ben... ben... buradan... buradan..." Sartan köprüye bakarak kekeledi.

"Evet, oradan geçmek zorundasın," diye yanıt verdi Haplo. "Onun nesi var?" diye sordu Kari sinirle.

"Korkuyor..." Haplo omuzlarını silkti, Cümleyi bitirmedi.

Kari boşluğu doldurabilirdi.

Kari şüphelenmişti. "Büyüsü var."

"Marit sana bunu da söylemedi mi?" Haplo sesinin acı çık

tığını biliyordu, ama aldırmıyordu. "Büyüsünü kullanamıyor. Kullandığı son seferde Labirent onu yakaladı ve ona karşı kullandı. Tıpkı kaodinlerin kendisine fırlatılan mızrağı yakalayıp onu atana karşı kullanması gibi. Neredeyse onu öldürüyordu."

"O bizim düşmanımız." diye başladı Kari.

"Bu tuhaf," dedi Haplo sessizce. "Labirent'in düşmanımız olduğunu sanıyordum."

Kari ağzını açtı, sonra yine kapattı. Başını salladı. "Bunu anlamıyorum. Hiçbirini. Sizi 'Reis Vasu'ya teslim etmek beni memnun edecek. Arkadaşını karşıya geçirmek için bir yol bulsan iyi olacak -bir an önce."

Haplo, Alfred'in durmuş, iri iri açılmış, korktı dolu gözlerle dar köprüye baktığı yere gitti. Kari ve üç arkadaşı arkalarındaki ormanı huzursuzca gözlüyorlardı. Diğer 'Patrynler onlarıkarşı kıyıda bekliyorlardı.

"Hadi," dedi Haplo. "Yalnızca bir ırmak."

"Hayır, değil," dedi Alfred, hızla akan suya ürpererek bakarak. "Sanki... benden nefret ediyormuş gibi hissediyorum."

Haplo irkilerek sustu. Eh, evet, aslında ırmak pekala da ondan nefret ediyor olabilirdi. Alfred'e rahatlatıcı bir yalan söylemeyi düşündü, ama Alfred'in ona inanmayacağını biliyordu. Muhtemelen gerçek, Alfred'in hayalinde yaratabileceği herhangi bir şeyden daha iyiydi.

"Bu Öfke ırmağı. Labirent'te dolanır, derin ve hızlı akar. Efsaneye göre, bu ırmak Labirent'te biz Patrynlerin yarattığı ilk şeymiş. Halkımızdan ilk kişiler bu zindana atıldığında, öfkeleri o kadar korkunçmuş ki, ağızlarından fışkırmış ve bu ırmak olmuş. "

Alfred ona dehşet içinde baktı.

"Su ölümcül derecede soğuktur. Rün büyümle korunduğum halde, ben bile ancak kısa bir süre hayatta kalabilirim. Ve eğer seni soğuk öldürmezse, kayalara çarparak öldürür, ya da otlar seni dibe çeker ve sen boğulana kadar suyun altında tutar."

Alfred 'bembeyaz kesilmişti. "Yapamam..."

"Ateş Denizi'ni geçtin," dedi Haplo. "Bunu da geçebilirsin."

Alfred hafifçe gülümsedi. Solgun yanaklarına hafif bir renkgeldi. "Evet, Ateş Denizi'ni geçtim, değil mi"

"Ellerin ve dizlerin üzerinde sürün," diye tavsiyede bulundu Haplo, Alfred'i köprüye doğru itekleyerek. "Ve aşağı bakma."

"Ateş Denizi'ni geçtim," diye tekrarlıyordu Alfred kendikendine.

Dar kemere ulaşınca soldu, yutkundu ve derin bir nefes alarak ellerini soğuk taşın üzerine koydu. ürperdi.

"Acele etsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu Haplo, kulağına fısıldamak için eğilerek. "Kötü bir şey bize yaklaşıyor."

Alfred ağzı açık, bakakaldı. Haplo'nun bunu onun ilerlemesini sağlamak için söylediğini düşünebilirdi, ama Sartan, Patryn'in derisindeki mavi parıltıyı gördü. Kederle başını sallayan Alfred gözlerini sıkı sıkı kapattı ve yalnızca el yordamıyla karşıya sürünmeye başladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Kari hayretler içinde.

"Köprüyü geçiyor."

"Gözleri kapalı mı?"

"Gözleri açıkken de pek iyi beceremez," dedi Haplo tek düze bir sesle. "Bunun ona bir şans verdiğini düşünüyorum."

"Günün geri kalanını alır," dedi Kari, birkaç dakika boyunca Alfred'in santim santim ilerlemesini seyrettikten sonra.

Ama o kadar zamanları yoktu. Haplo elini kaşıdı; tehlike haber veren rün parıltısı canlanmıştı. Kari dönüp ormana baktı. Karşı kıyıdaki Patrynler karanlık ifadelerle izliyorlardı.

Şehirden pek çok kişi geldi. Ortalarında genç bir adam vardı, tahminen Haplo'nun yaşlarındaydı. Zihinsel olarak Alfred'i cesaretlendirmekte olan Haplo, son derece sıradışı olmasa, kalabalık içinde bir kişiyi fark edemezdi.

Çoğu Patryn -erkek, kadın- hayatlarını kaçarak ya da hayatta kalmak için mücadele ederek geçirdiğinden zayıf ve sert kaslıdır. Bu adamın rün kaplı eti yumuşak, bedeni yuvarlak, omuzları ağır, karnı şişkindi. Ama diğer Patrynlerin saygılı tavrından, Haplo bunun reis olduğunu tahmin etti -Vasu, "parlak, cömert, mükemmel," anlamına gelen bir isim.

Vasu gelip kıyıda durdu, bazı Patrynler ona olan biteni açıklarken başını eğerek izledi ve dinledi. Emir vermedi. Burada kontrol Kari'deydi. Bu onun grubuydu. Bu durumda reis bir gözlemciydi, ancak olaylar kötüye giderse kontrolü ele alırdı.

Ve şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Alfred ilerleme kaydediyordu. Haplo'nun umut etmeye cesaret ettiğinden de iyi. Köprünün kaya yüzeyi, ıslak olsa da, kabaydı. Sartan parmaklarını çatlakların içine geçirebiliyor, kendini ileri çekebiliyordu. Bir kez dizi kaydı. Kendini toplayarak tutunmayı başardı. Köprüye bacakları ile sarıldı. Gözlerini sıkı sıkı yumarak, cesaretle ilerledi.

Tam köprünün yarısına geldiğinde ormandan bir uluma yükseldi.

"Kurtadamlar," dedi Kari küfrederek.

Kurtadamların uluma sesleri ürkütücü ve sinir bozucuydu.

Uluma hayvansıydı, ama içinde sözcükler vardı, yırtılmış etten, sıcak kandan, kırılmış kemiklerden ve ölümden bahsediyordu.

İrkilen, korkan Alfred gözlerini açtı. Aşağıda kaynayan siyah suyu gördü. Paniğe kapılarak kendini dümdüz köprünün üzerine attı, tutundu ve yerinde dondu.

Haplo küfretti. "Bayılrna! Lanet olsun, sakın bayılma!"

Kurtadamlar saldırmaya hazır olmadıkları sürece ulumazlar, varlıklarını belli etmezler. Ve seslere bakılırsa, bir sürü dolusu vardı, Kari ve küçük topluluğunun savaşabileceğinden çok daha fazla.

Vasu eliyle hızlı bir hareket yaptı. Patrynler kıyıya dizildi, ok, yay ve mızraklarını alarak geçişlerini korumaya hazırlandılar. Alfred'e hareket etmeye devam etmesini seslenen Usta Hugh cesaret edebildiğince köprüye çıktı ve Sartan'ı kıyıya çekmeye hazırlandı.

Haplo köprünün kendi tarafındaki ucuna sıçradı.

"Asla başaramazsın!" diye haykırdı Kari. "Köprünün büyüsü her seferinde ancak bir kişinin geçmesine izin verir. Ben bunun icabına bakarım."

Mızrağını kaldırdı, Alfred'e nişanladı.

Haplo onun kolunu tuttu, atmasını engelledi. Kadın kolunu ondan kurtardı, öfkeyle baktı.

"Halkımdan üç kişinin yaşamlarına değmez o!" "Geçmeye hazırlan," dedi Haplo ona.

İlerleyecek oldu, ama aynı anda köpek Usta Hugh'nun yanından sıçradı, köprüye kondu ve Sartan'ın başına gitti.

Haplo durdu, bekledi. Büyünün Haplo'yu engelleyeceği kesindi, ama köpeği etkilemeyebilirdi. Arkasında, kurtadamların çalıları ezerek geldiğini duyabiliyordu. Ulumalar yükseldi. Alfred karın üstü yatmış, korkunç bir büyülenme ile kıpırdayamadan suya bakıyordu.

Köpek hafif adımlarla köprünün üzerinde koştu. Alfred'e ulaşınca bir kez havlayarak onu uyuşukluktan kurtarmaya çaIıştı. Alfred onu duymadı bile.

Sinirlenen köpek yardım için sahibine baktı. Kari mızrağını kaldırdı. Suyun karşısında, Vasu geniş eliyle keskin, tartışmaya yer bırakmayacak bir hareket yaptı.

"Yakası!" diye bağırdı Haplo. "Yakasından tut!"

Ya köpek anladı, ya da aynı sonuca vardı. Dişlerini sıkıca Alfred'in yakasına geçirerek çekti.

Alfred inledi, köprüyü daha sıkı yakaladı.

Köpek gırtlağının derinliklerinden hırladı. Yaka mı, et mi? Hangisini tercih edersin?

Alfred yutkunarak ümitsiz kavrayışını gevşetti. Köpek dar kemerin üzerinde yavaş yavaş gerileyerek gevşek, direnmeyen Sartan'ı çekti. Usta Hugh ve pek çok Patryn diğer uçta bekliyordu. Alfred'i yakalayıp güvenle kıyıya taşıdılar.

"Koş!" diye emretti Kari, elini Haplo'nun omzuna koyarak. Kontrol ondaydı; geçecek son kişi olma ayrıcalığına o sahipti. Haplo tartışarak zaman harcamadı, hızla köprüyü geçti. O köprüden inince diğer Patrynler de onu takip etti.

Tam Kari ayağını kemere koyduğunda kurtadamlar ormandan çıktı. Avlarının kaçtığını görünce öfkeyle havladılar ve en azından birini yakalamayı umarak Kari'ye doğnı fırladılar. Rün büyüsü ile güçlendirilmiş bir ok ve mızrak yağmuru ırmaktan karşıya uçtu ve onların kovalamasını durdurdu. Kari diğer kıyıya güven içinde ulaştı. Marit onu bekliyordu, kadını kıyıya çekti.

Kurtadamlar köprüye koştu. Kayalardaki desenler kırmızı kırmızı yandı; ıslak taşlar büYülü alevlerle yandı. Kurtadamlar hırlayarak, dişlerini çarparak geriledi. Kıyıyı adımladılar, avlarına sarı, aç gözlerle baktılar, ama ırmağı geçmeye cesaret edemediler.

Kari güvenliğe kavuşunca Haplo, Alfred'in ne durumda olduğunu görmeye gitti. Vasu da bir göz atmak için o tarafa yürüdü. Reis böyle gevşek, hantal bir adamdan beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. Sartan'ın yanına ulaşan Patryn reis tutsağına baktı.

Alfred kıyıda yatıyordu. Irmakta günlerce kalmış bir şeyin rengindeydi. Öyle titriyordu ki, dişleri takırdıyordu. Kolları ve bacakları dehşetle seğiriyordu.

"İşte kadim düşmanımız bu," dedi Vasu ve içini çekermiş gibiydi. "Nefret etmeyi öğrendiğimiz kişi bu işte."

KIRKBİRİNCİ BÖLÜM
KALE
PRYAN

"Koş, Aleatha'" diye bağırdı Roland ve Xar'ın önüne atladı. Nexus Lordu insanı boğazından yakaladı ve sanki elflerin büyülü konuşan oyuncaklarından biriymiş gibi bir kenara fırlattı. Xar olasılıkları çağırdı, rün büyüsünü işletti. Göz açıp kapatana kadar yuvarlak odaya giren ve çıkan tüm kapılar duvara dönüşmüş, kapanmıştı.

Bu bitince, Xar çevresine bakındı, sonra acı acı küfretmeye başladı. Üç menschi odada tutsak etmişti. Yalnızca üç. Elf dişisi kaçmıştı.

Ama belki, diye düşündü Xar, en iyisi budur. Beni cüceye götürecek.

Xar tutsaklarına döndü. İçlerinden biri -elf erkeği- yaşlı adamın cesedine, yerde yanında yatan boş sürahiye bakıyordu.

Elf başını kaldırdı, dehşet içindeki yüzünü Xar'a çevirdi.

"Şarabı mı zehirledin? Bizim içmemiz için?"

"Elbette öyle," diye karşılık verdi Xar sinirle. Mensch budalalıkları için zamanı yoktu. "Şimdi canlarınızı ihtiyaçlarım için hiç de uygun olmayan bir şekilde almam gerekecek. Ama, telafisi var." Ayağının ucuyla cesedi dürtükledi. "Fazladan bir beden. Bunu düşünmemiştirn."

Menschler bir araya büzüldü, insan kadın yerde yatan insan erkeğinin yanında diz çökmüştü. Adamın boğazı yırtılmış, sanki pençeler yırtmış gibi kanıyordu.

"Hiçbir yere gitmeyin," dedi Xar ince bir alayla. "Düşüneceğim."

Mühürlü adadan çıkmak için rün büyüsü kullandı ve elf dişisi ile cücenin peşine düştü. Ve en önemlisi, cücenin Sartan madalyonunun peşine..

Koş, Aleatha!

Roland'ın uyarısı yüreğinde çarpıyor, kulaklarında çınlıyordu. Ve sözcüklerin üzerinde, korkunç büyücünün ayak seslerini duyuyordu.

Koş, Aleatha! Koş!

Korku içinde boğularak koştu.

Korkunç ayak seslerini arkasında duyabiliyordu. Lord Xar onu kovalıyordu. Ve sanki o da Roland'ın son sözlerini fısıldıyor gibiydi.

"Koş, Aleathal" diye zorluyordu onu.

Sesi dehşet vericiydi, ona gülüyordu, alay ediyordu. Onu daha hızlı koşmaya zorladı, tutarlı bir biçimde düşünmesine izin vermeden. İçgüdülerinin güvende olacağını söylediği tek yere koştu -labirente.

Xar, Aleatha'yı kolayca buldu. Onun yırtık ipek parçaları ve lime lime eteği içinde sokakta koşmasını izledi. Onu yavaş yavaş takip etti, koyun güdermiş gibi güttü. Onun dehşetini istiyordu, paniğini istiyordu. Yarı çılgın, bilmeden onu cüceye götürecekti.

Xar, hatasını çok geç fark etti. Labirent'i gördüğünde, Aleatha'nın oraya koştuğunu, girişi çevreleyen Sartan rünlerini gördüğünde fark etti.

Aleatha içeride yok oldu. Xar dışarıda durdu, kötü kötü Sartan rünlerine baktı ve karşılaştığı bu son güçlüğü düşündü.

Yuvarlak odanın içinde kısılı kalmış üçü, tuğla duvarlara, birbirlerine, yerde kıvrılmış, soğumuş yatan yaşlı adamın cesedine baktılar.

"Bu gerçek değil," dedi Rega küçük, gergin bir sesle. "Bu olmuyor. "

"Belki de haklısın," dedi Paithan hevesle ve bir zamanlar kapı olan tuğla duvara atıldı.

Duvara çarptı, acı içinde inledi ve yere kaydı. "Bu yeterince gerçek." Alnında, kanayan bir yara sözlerini kanıtladı.

"Xar bunu bize neden yapıyor? Neden... neden bizi öldür

sün" dedi Rega titrek sesle.

"Aleatha." Roland doğrulup oturdu, sersem sersem gözlerini kırpıştırdı. "Aleatha nerede?"

"Kaçtı," dedi Rega nazikçe. "Senin sayende."

Roland dikkatle kanayan boğazına dokundu, gülümsemeyi başardı.

"Ama Xar peşinden gitti," diye ekledi Paithan. Büyülü tuğla duvarlara baktı, başını salladı. "Fazla şansı olduğunu sanmıyorum. "

Roland ayağa kalkmıştı. "Dışarı çıkmanın bir yolu olmalı!" "Ama yok," dedi Paithan. "Unut bunu. İşimiz bitti." Roland onu duymazdan geldi, tuğlaları dövmeye, bağırmaya başladı. "İmdat! Yardım edin!"

"Seni budala!" diye alayetti Paithan. "Seni kimin duyacağını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye karşılık verdi Roland vahşice. "Ama burada sızlanarak ölümü beklemekten çok daha iyi!" Duvara döndü, tam yine vuracaktı ki, tamamen siyahlara bürünmüş etkileyici centilmen tuğlaların içinden, sanki biraz önce orada olan kapıdan girermiş gibi geçip geldi.

"Afedersiniz, bayım," dedi saygıyla, hayretler içindeki Roland'a, "ama seslendiğinizi duydum. Bir yardımım dokunabilir mi?"

Roland yanıt veremeden önce etkileyici centilmen cesedi gördü. Yüzü soldu.

"Ah, eyvah, efendim. Bu sefer ne yaptınız?"

Adam bedenin yanında diz çöktü, nabız aradı. Bulamayınca bakışlarını kaldırdı. Yüzü sert, korkunçtu.

Korkuya kapılan Paithan, Rega'yı yakaladı, yakınına çekti.

İkisi Roland'a doğru geriledi.

Etkileyici centilmen yükseldi...

Ve yükselmeye devam etti.

Bedeni uzadı, uzadı, yükseldi, yükseldi. Yapısı doldu. Dev, pullu bir kuyruk öfke içinde savruldu. Kertenkele gözler öfke içinde alevlendi. Ejderin sesi mühürlü odayı sarstı.

"Büyücümü kim öldürdü?"

Aleatha labirentin içinde koştu. Kaybolmuştu, umutsuzca kaybolmuştu, ama aldırmıyordu. Dehşetle bitkin düşmüş zihninde, ne kadar kaybolursa, Xar'ın izini bulamaması şansının o kadar yüksek olduğuna inanıyordu. O kadar korkmuştu ki, Xar'ın artık onu takip etmediğini fark etmedi.

Çalılar elbisesini yırttı, saçına takıldı, ellerini ve kollarını çizdi. Yoldaki taşlar narin ayaklarını bereledi. Her nefes alışında yan tarafına bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Ayakları acı içinde, sersemlemiş biçimde, panik dolu koşusunu salt bitkinlik sona erdirdi. Yola çöktü, yutkundu, ağladı.

Bir el ona dokundu.

Aleatha çığlık attı, çalı çite doğm geriledi. Ama üzerinde dikilen Xar'ın siyah cüppesi ve zalim yüzü değildi. Cücenin siyah sakallı ve endişeli yüzüydü.

"Drugar" Aleatha kan renkli sis içinde pek iyi göremiyordu. Cüce gerçek miydi -yoksa hala sis-kişilerden biri miydi?

Ama elinin dokunuşu gerçek gibi gelmişti.

"Aleatha!" Drugar endişeli bir ifade ile eğildi. Ona tekrar dokunmaya kalkmadı. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Ah, Drugar!" Aleatha çekinerek elini uzattı, koluna dokundu. Katı ve maddi olduğunu görünce ona çılgınca tutundu, isteriden kaynaklanan bir güçle yakaladı, neredeyse yere yıkacaktı. "Gerçeksin! Neden beni yalnız bıraktın? O kadar korktum ki! Ve sonra... sonra Lord Xar. O - Bunu duydun mu?"

Döndü, korkuyla arkasına baktı. "O mu geliyor? Onu görüyor musun?" Ayağa kalkmaya çalıştı. "Kaçmalıyız, uzaklaşmalıyız. .."

Drugar isteri ile uğraşmaya alışık değildi; cüceler asla isteriye kapılmaz. Kötü birşeylerin olduğunu anladı; ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Aleatha'yı sakinleştirmek zonındaydı ve (içgüdülerinin yapmasını söylediği gibi) onun üzerine titremeye zamanı yoktu. Bir an ne yapacağını bilemeden durdu, ama geçmişten bir anı -zihnini altüst eden bir deneyim ile canlanmıştı- yardımına geldi.

Cüce çocukları inatçılıkları ile bilinir istediğini yaptıramayan bir cüce çocuğu bazen morarana ve kendinden geçene kadar nefesini tutar. Böyle durumlarda ebeveynler çocuğun yüzüne su atarlar. Bu çocuğun istemsizce nefes almasına sebep olur.

Drugar'ın suyu yoktu, ama birası vardı. Gittiği yerin bir yanılsama olmadığını kanıtlamak için getirmişti. Kil şişenin tıpasını açtı ve birayı Aleatha'nın yüzüne fırlattı.

Hayatı boyunca A.1eatha'nın başına böyle bir şey hiç gelmemişti. Sırılsıklam, öksürerek kendine geldi -intikam arzusuyla dolu. Tanık olduğu, yaşadığı tüm dehşetler boğuldu, piskokulu, kahverengi sıvının içine kapılıp gitti.

Öfkeden titriyordu. "Ne cesaretle"."

"Lord Xar," dedi Drugar, Aleatha'nın söyledikleri içinde mantıklı gelen tek şeye tutunarak. "Nerede o? Sana ne yaptı?"

Sözcükleri her şeyi geri getirdi ve Drugar başta fazla ileri gittiğini sandı. Aleatha sarsılmaya başladı. Cüce kil şişeyi kaldırdı. "İç," diye emretti. "Sonra bana ne olduğunu anlat."

Aleatha derin bir nefes aldı. Biradan nefret ederdi, ama şişeyi alarak serin sıvının birazını yuttu. Acı tat öğürmesine sebep oldu, ama kendisini daha iyi hissetti. Pek çok kriz, irkilme ve gevezelikle Drugar'a gördüğü, duyduğu her şeyi anlattı.

Drugar sert bir ifade ile, eli devamlı sakalını sıvazlayarak dinledi.

"Muhtemelen şimdiye kadar hepsi ölmüştür." Aleatha gözyaşlarına boğuldu. "Xar onları öldürdü, sonra benim peşime düştü. Belki buradadır, beni arıyordur. Bizi, demek istiyorum. Seni sorup duruyordu."

"Öyle mi?" Drugar boynundaki madalyonu elledi. "Yapabileceğimiz tek şey var, onu durdurmanın tek yolu."

Aleatha cüceye ıslak saçları arasından umutla baktı "Ne?"

"Kapıyı açmalı, titanları kente almalıyız."

"Sen delirmişsin!" Aleatha cüceye baktı, gerilemeye başladı.

"Hayır, delirmedim!" Drugar onun elini yakaladı. "Beni dinle. Size söylemeye geliyordum. Bak! Buna bak!" Birayı kaldırdı. "Bunu nereden bulduğumu düşünüyorsun?"

Aleatha başını salladı.

"Haklıymışsın," diye devam etti Drugar, "sis-kişiler gölge değilmişler. Gerçekmişler. Sen olmasaydın ben asla... asla..."

Cücenin gözleri doldu. Boğazını temizledi, utanç içinde kaşlarını çattı. "Buna benzer bir başka kalede yaşıyorlar. Oradaydım, gördüm. Halkım, senin halkın. Hatta insanlar. Bir kentte bir arada yaşıyorlar ve iyi anlaşıyorlar. Yaşıyorlar!" diye tekrarladı Drugar, gözleri parlayarak. "Canlılar. Benim halkım! lrkımın son bireyi değilim."

Sevgiyle kil şişeye baktı. "Geri getirmem için bunu verdiler. Sözlerimi kanıtlamam için."

"Bir başkakent." Aleatha söylediklerini yavaş yavaş anlıyordu. "Bir başka kente gittin. Elfler ve insanlar. Bira. Bira getirdin. Güzel elbiseler..." Titreyen ellerle kendi yırtık elbisesini düzeltti. "O... oraya seninle gelebilir miyim, Drugar Şimdi gidebilir miyiz! Xar'dan kurtuluruz..."

Drugar başını salladı. "Hala diğerlerinin hayatta olması ihtimali var. Kapıyı açıp Titanları içeri almalıyız. Xar'ı durdurmamıza yardım edecekler."

"Onu öldürürler," dedi Aleatha donuk ve cansız bir sesle, morali bozularak. "Bizi de öldürürler, ama sanırım fark etmez..."

"Öldürmezler," dedi Drugar sertçe. "Bu konuda bana güvenmelisin. Kaledeyken bir şey öğrendim. Bütün bunlar hataydı, bir yanlış anlamaydı. 'Kale nerede' diye sorup duruyordu titanlar. Tek söylememiz gereken şuymuş: 'Burada. Kale burası. İçeri girin.'"

"Gerçekten mi?" Aleatha umutlu göründü, sonra çekingen.

"Bana göster. Beni oraya götür."

Drugar kaşlarını çattı. "Ağabeyinin ölmesini mi istiyorsun?"

Cücenin sesi sertleşti. "Roland'ı kurtarmak istemiyor musun?"

"Roland," diye tekrarladı Aleatha yumuşak sesle, boynunu bükerek. "Onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. Neden, bilmiyorum. O kadar... o kadar..." İçini çekti. "Bana kaçmamı söyledi. Önüme atladı. Hayatımı kurtardı..."

"Şimdi gideceğiz," dedi Drugar ona. "Gidip başlarına ne geldiğine bakacağız."

"Ama labirentten çıkamayız," dedi Meatha, sesi isterik bir ton kazanarak. Xar orada, bizi bekliyor. Biliyorum..."

"Belki gitmiştir," dedi Drugar. Yolu adımlamaya başlamıştı.

"Göreceğiz. "

Aleatha onun uzaklaşmasını izledi. Onu izlemeye korkuyordu, ama yalnız kalmaktan daha fazla korkuyordu. Yırtık eteklerini toplayarak cücenin ardından seğirtti.

Xar labirente giremiyordu. Sartan rünleri girmesini engelliyordu. Küfretti, adımladı, olasılıkları düşündü. Çalı çiti patlatıp geçebilirdi, ama menschleri bulmak için muhtemelen tüm labirenti yakması gerekirdi. Ve kömürleşmiş cesetler pek işine yaramazdı.

Şimdi sabır göstermesi gerekiyordu. Elf dişisi sonunda çıkmak zorunda kalacak, diye mantık yürüttü Xar. Tüm hayatını orada geçiremez. Açlık, susuzluk onu dışarı çıkaracak. Diğer üç mensch duyarlı odada tutsaktılar. Burada gerektiği kadar bekleyebilirdi.

Xar işitme alanını genişleterek Aleatha'yı dinledi. Onu duydu, ağlayarak koşuyordu, düştüğünü duydu. Sonra bir başka ses duydu.

Xar gülümsedi. Haklı çıkmıştı. Cüce. Kız onu cüceye getirmişti. Konuşmalarını dinledi, çoğunu duymazdan geldi. Ne saçma bir hikaye. Cüce sarhoştu; bu kadarı açıktı. Xar kale kapılarını titanlara açma fikrine güldü. Menschler düşündüğünden daha aptaldılar.

"Kapıları ben açacağım, cüce," dedi Xar. "Sen öldükten sonra! O zaman titanlarla dost olabilirsin!"

İkisi labirentten çıkıyorlardı. Xar memnun oldu. Bu kadar çabuk çıkmalarını beklememişti.

Yakındaki binalardan birine yürüyüp gölgesine saklandı. Buradan labirentin girişini görebilir, ama görülmeden saklanabilirdi. Onların labirentten uzaklaşmasına izin verecekti, böylece kendilerini korumak için geri koşamayacaklardı.

"Bu ikisini şimdi öldüreceğim," dedi kendi kendine. "Bedenlerini şimdilik burada bırakacağım. Diğerleri de öldükten sonra cesetler için geri döneceğim ve onları kaldırmak için hazırlıklara başlayacağım."

Cücenin yolda, girişin yakınında ilerleyen ağır adımlarını duyabiliyordu. Elf kadın da onunla birlikteydi, onun adımları çok daha hafifti, zar zor ayırt edilebiliyordu. Ama çılgın fısıltılarını açıkça duyabiliyordu.

"Drugar! Oraya gitme! Lütfen. Burada olduğunu biliyorum. Biliyoruml"

Algıları çok güçlü bu elflerin. Xar kendini sabırla beklemeye zorladı ve cücenin siyah sakallı yüzünün çalıların bir köşesinden çıktığını gördü. Yüz hemen yok oldu, sonra, biraz durduktan sonra yine belirdi.

Xar kıpırdamamaya dikkat etti, gölgelerle bir olarak bekledi.

Cüce, bir eli kemerine takılı baltanın üzerinde, çekingen bir adım attı. Caddenin iki tarafına baktı. Sonunda işaret etti.

"Aleatha, gel artık. Güvenli. Lord Xar görünürlerde yok." Elf kadın dışarı süründü. "Burada bir yerlerde, Drugar. Biliyorum. Koşalım!"

Cücenin elini yakaladı. Birlikte caddede koşmaya başladılar -labirentten, doğmca Xar'ın kucağına.

Xar onların yaklaşmasına izin verdi; sonra caddeye, tam karşılarına çıktı.

"Partimi kaçırman yazık oldu," dedi cüceye. Elini kaldıran Xar ikisini de katledecek rünleri ördü.

Desenler havada pırıldadı, yerlerinde donakalmış menschlere doğru çaktı ve aniden çözülmeye başladı.

"Ne. . ." Öfkelenen Xar büyüsiinü yeniden yapmaya başladı, sonra sembolü gördü.

Cüce, elf kadının önünde dumyordıı. Elinde Sartan rünlü madalyonu tutuyordu. Madalyon ikisini de koruyordu.

Fazla uzun sürmezdi. Büyüsü sınırlıydı. Cücenin bu zayıf teşebbüsün ötesinde, onu nasıl kullanacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Xar büyüsünü güçlendirdi.

Desenleri yandı, çaktı. Işıkları kör ediciydi ve cücenin, zayıf madalyonunun üzerinde bir ateş gürlemesiyle patladı. Korkunç bir patlama, bir acı haykırışı, dehşet verici bir çığlık.

Dumanlar açıldığı zaman, cüce taşların üzerinde yatıyordu. Elf kadın yanında diz çökmüş, ayağa kalkması için ona yalvarıyordu.

Xar kadının işini bitinnek için bir adım attı.

Havada gürleyen bir ses onu durdurdu.

"Büyücümü sen öldürdün!"

Karanlık bir gölge güneşi örttü. Aleatha bakışlarını kaldırdı, ejderi, onun Xar'a saldırdığını gördü. Anlamadı, ama fark etmeyeceğini kavradı. Drugar'ın üzerine eğildi. Sakalını çekiştirerek

uyanması, ona yardım etmesi için yalvardı. Öyle çılgına dönmüştü ki, cüceye dokunduğu ellerinin kanla kaplandığını fark etmedi.

"Drugar, lütfen!" Cücenin gözleri açıldı. Kendi yüzüne bu kadar yakın duran güzel yüze baktı, ona gülümsedi.

"Hadi Drugar!" diye ısrar etti Aleatha gözyaşları içinde.

" Ayağa kalkl Acele et! Ejder..."

"Ben. .. halkımın... yanına gidiyorum..." dedi Dmgar ona nazikçe.

"Hayır, Drugar!" Aleatha boğulur gibi oldu. Kanı gördü.

"Beni bırakma..."

Cüce onu susturmak için kaşlarını çattı. Hızla tükenen gücüyle madalyonu onun eline bastırdı. "Kapıyı aç. Titanlar yardım edecek. Bana güven! Bana... güvenmelisin!" Ona yalvarırcasına baktı.

Aleatha tereddüt etti. Büyü çevresinde gümbürdüyordu; ejder öfke içinde kükrüyordu; Xar'ın sesi tuhaf sözcükler söylüyordu.

Aleatha cücenin elini sıktı.

"Sana güveniyorum, Drugar," dedi.

Cücenin gözleri kapandı. Acı içinde inledi, sonra gülümsedi. "Halkım..." Hafifçe son nefesini verdi.

"Drugar!" diye haykırdı Aleatha, madalyonu kanla lekelenmiş elinde sıkarak.

Xar'ın büyüsü parladı. Ejderin savrulan dev kuyruğunun kaldırdığı büyük bir rüzgar Aleatha'nın saçlarını yüzüne doğru uçurdu.

Artık ağlamıyordu. Şimdi sakindi, sakinliğine şaşırdı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şeyin.

Madalyonu sıkı sıkı tutarak, ne büyücü ne de ejder tarafından fark edilmeden, cücenin alnını sevecenlikle öptü. Sonra ayağa kalktı, kararlılıkla caddeden aşağı yürüdü.

Paithan, Roland ve Rega dizlerine kadar tuğla, ahşap ve mermer yığınlarmın içinde duruyorlardı.

"Ya... yaralanan var mı?" diye sordu Paithan, sersem sersem çevresine bakınarak.

Roland ayağını kaldırdı, üzerinde duran kocaman bir tuğla yığınını yerinden oynattı. "Hayır," dedi tereddütle, sanki kendisi de inanamıyormuş gibi. "Hayır, ben iyiyim. Nasıl diye sorma."

Rega yüzündeki ve gözlerindeki tozları sildi. "Ne oldu?" "Emin değilim," diye yanıt verdi Paithan. "Siyahlı bir adamın büyücüsünü sorduğunu hatırlıyorum, sonra büyücüsünü soran bir ejdere dönüştü ve sonra... sonra..."

"Oda patladı sanki," diye devam etti Roland. Diğerlerine ulaşana kadar molozların üzerine tırmandı. "Ejderin başı tavanı deldi ve oda yıkılmaya başladı. 'Bu kadarmış, dostum,' diye düşündüğümü hatırlıyorum. 'İşin bitti.'"

"Ama bitmedi," dedi Rega gözlerini kırpıştırarak. "İşimiz bitmedi. Nasıl hayatta kaldığımızı merak ediyorum." Korkunç yıkıma baktı. Parlak günışığı odayı dolduruyordu; tozlar minik mücevherler gibi parlıyordu.

"Nasıl hayatta kaldığımız kimin umurunda?" dedi Roland, duvarda açılmış büyük bir deliğe doğru giderek. "Hayatta kaldık ve bu benim için yeterli. Buradan çıkalım! Xar muhtemelen Aleatha'nın peşindedir!"

Paithan ile Rega birbirlerine yardım ederek tuğla ve moloz yığınına tırmandı.

Çıkmadan önce, Paithan arkasına baktı. Yuvarlak masalı yuvarlak oda yok olmuştu. O odadaki sesler, bir daha duyulmayacaktı.

Üçü, tam dev bir ateş topu gökyüzünü aydınlatırken delikten dışarı çıktı. Korku içinde gerilediler, kapıya sığındılar. Bir gümbürtü yeri sarstı.

"Ne oldu? Görebiliyor musun?" diye sordu Roland. "AIeatha'yı görüyor musun Ben oraya gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun!" Paithan onu yakaladı. "Ben de onun için senin kadar endişeleniyorum. O benim kardeşim. Ama kendini öldürtürsen ona faydan dokunmaz. Neler olup bittiğini öğrenene kadar bekle."

Roland ter içinde, kül gibi bir suratla, titreyerek bekledi; yine de fırlayıp gitmeye hazır gibiydi."

"Ejder, Xar'la dövüşüyor," diye fısıldadı Rega huşu içinde.

"Sanırım haklısın," diye onayladı Paithan, düşünerek. "Ve eğer ejder Xar'ı öldürürse, muhtemelen biz de sırada olacağız."

"Tek umudumuz birbirlerini öldürmeleri."

"Ben gidip AIeatha'yı bulacağım!" Roland merdivenden aşağı koştu.

"Roland! Yapma! ÖIürsün!" Rega arkasından koşmaya başladı.

"Aleatha orada! İşte orada! Theal" diye bağırdı Paithan.

"Thea! Burada, yukarıdayız!"

Merdivenden aşağı, cadde seviyesine koştu. Aleatha en dipteydi, caddede yürüyordu. Ya ağabeyinin bağırışını duymadı, ya da duymazdan geldi. Hızla yürüdü, elfin zayıf sesine şimdi Roland'ın güçlü sesinin de katılmış olmasına rağmen durmadı.

"Aleatha!" Roland, Paithan'ı geçti. Aleatha'ya ulaşınca kolunu tuttu.

Yaralanmışsın!" diye haykırdı, elbisesinin önündeki kanı görünce.

Aleatha ona soğuk gözlerle baktı. "Beni bırak."

O kadar sakin, o kadar buyurganca konuşmuştu ki, şaşkına dönen Roland onu bıraktı.

Aleatha döndü, caddeden aşağı yürümeye devam etti.

"Ona ne olmuş? Nereye gidiyor?" diye sordu Paithan nefes nefese, Roland'ın yanına gelince.

"Nereye gittiğini görebiliyorsun!" diye inledi Rega. "Kapı'ya."

"Ve Drugar'ın madalyonu elinde..."

üçü Aleatha'ya yetişti. Bu sefer Paithan onu durdurdu. "Thea," dedi titreyen bir sesle. "Thea, sakin ol. Bize neler olduğunu anlat. Drugar nerede?"

Aleatl1a ona baktı, sonra bakışlannı Roland ile Rega'ya çevirdi, sonunda onların kim olduğunu hatırlamış gibi göründü. "Drugar öldü," dedi hafif bir sesle. "O... beni kurtarmak için öldü." Madalyonu sıkı sıkı tutuyordu.

"Thea, üzgünüm. Senin için korkunç olmalı. Hadi gel artık. Kaleye dön. Orası güvenli."

Aleatha ağabeyinden uzaklaştı. "Hayır, dönmüyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Drugar yapmamı söyledi. Onlar gerçek, anlıyor musunuz? Kentleri gerçek. Ve elbiseleri çok güzel. "

Dönerek yine yürümeye başladı. Kent kapısı şimdi görünürdeydi. Yıldız ışığı, Yıldız Odası'ndan ışıyordu; tuhaf mırıltı havada titreşiyordu. Patlamalar ve çatırtılar kaleyi içeriden sarsıyordu. Duvarların dışında, titanlar transta bekleşiyorlardı.

"Thea!" diye seslendi Paithan çaresizce. Üçü onu yakalamak için sıçradılar.

Aleatha hızla döndü, madalyonu, Drugar'ın Xar'ın önünde kaldırdığını gördüğü gibi önünde kaldırdı.

İrkilen diğerleri geriledi. Belki madalyonun büyüsü onları durdurmuştu, belki de Aleatha'nın emredici tavn.

"Anlamıyorsunuz," dedi. "Başından beri her şey buydu. Bir yanlış anlaşma. Drugar söyledi. 'Titanlar bizi kurtaracak.'" Kapıya baktı. "Biz... biz anlamadık."

"Aleatha! Drugar bir sefer bizi öldürmeye çalışmıştı!" diye haykırdı Rega.

"Ona güvenemezsin! O bir cüce!" diye bağırdı Paithan.

Aleatl1a ona acıma dolu bir bakış fırlattı. Perişan eteklerini eliyle topladı, kapıya yürüdü ve madalyonu ortasına yerleştirdi.

"Aklını yitirdi!" diye fısıldadı Rega çılgın gibi. "Hepimizi öldürtecekl"

"Ne fark eder ki?" diye sordu Roland aniden, kayıtsız bir kahkaha atarak. "Ejder, büyücü, titanlar... İçlerinden biri sonunda bizi öldürecek. Hangisi olduğu ne fark eder ki?"

Paithan kıpırdamaya çalıştı, ama bedeni fena halde bitkindi, hareket etmeye gönülsüz gibiydi. "Thea, ne yapıyorsun?" diye haykırdı, acı içinde.

"Titanları içeri alacağım," diye yanıt verdi Aleatha.

Madalyon alevlendi. Kapı açıldı.

KIRKİKİNCİ BÖLÜM
ABRI
LABİRENT

Haplo ve arkadaşlan Vasu eşliğinde Abri sokaklarına giden dev, demir kapıdan geçtiler. Başka hiçbir Patryn muhafızlık etmiyordu; reis bu sorumluluğu üzerine almıştı. Kari ve grubuna evlerine gitmelerini, emeklerinin ardından dinlenmelerini söyledi. Ama Patrynler, yabancıları izlemek için -saygılı bir mesafede- toplandılar. Söylentiler hızla yayıldı ve kısa süre sonra sokaklar, düşmanca değil meraklı erkekler, kadınlar ve çocuklarla dolmuştu.

Elbette, diye düşündü Haplo sertçe, muhafız yokluğu bize güvendikleri anlamına gelmiyor. Hem, duvarlarla çevrili bir kentte kısılı kaldık, hem de tek çıkış var -rünlerle ve insanlarla korunan bir kapı. Hayır, Vasu pek riske girmiyor.

Abri, isminin belirttiği gibi, kayadan bir sığınaktı. Binaların hepsi taştan yapılmıştı. Sokaklar topraktı ve geniş, uzun kullanımlardan sonra sertleşmiş patikalardan başka bir şey değildi. Ama hepsi engebesiz ve düzdü, gidip gelen el ve yük arabalarına uygundu. Binalar işlevseldi, köşeliydi, kent saldırıya uğradığında hızla kapanabilecek küçük penceleri vardı.

Ve büyük güçlük yaşanırsa, nüfusun savunma için kaçabileceği mağaralar vardı dağda. Labirent'in Abri ve halkını yok etmekte güçlük çekmesine şaşmamak gerekirdi.

Haplo başını salladı. "Ama yine de bu bir zindan. Burada kalmayı nasıl tercih edebiliyorsunuz, Reis? Neden kaçmaya çalışmıyorsunuz?"

"Bir Kaçak olduğun söylendi, Haplo."

Haplo, Vasu'nun diğer tarafındaki Marit'e baktı. Marit gözlerini önünden ayırmadı, çenesini çıkardı. Taş duvarlar kadar soğuk ve aşılmazdı,katı ve ürkütücüydü.

"Evet," diye yanıt verdi Haplo. "Kaçak'tım."

"Ve kaçmayı başardın. Son Kapı'ya ulaştın."

Haplo başını salladı, bu konuda konuşmaya gönülsüzdü.

Anılar hoş değildi.

"Peki Son Kapı'nın ötesindeki dünya neye benziyor" diye sordu Vasu.

"Çok güzel," dedi Haplo, düşünceleri Nexus'a giderek. "Büyük, muazzam bir şehir. Ormanlar, çayırlar, bol bol yiyecek... "

"Huzurlu mu?" diye, sordu Vasu. "Tehditsiz, teWikesiz"

Evet, demek üzereydi Haplo; sonra ha~ıdayarak sessiz kaldı.

"Demek bir tehdit var" diye ısrar etti Vasu nazikçe. "Tehlike"

"Çok büyük bir tehlike," diye yanıt verdi Haplo alçak sesle. Ejder-yılanlan düşünüyordu.

"Orada, Nexus'ta mutlu muydun, Haplo? Burada olduğundan daha mı mutluydun?"

Haplo yine Marit'e baktı. "Hayır," dedi sessizce.

Marit hala ona bakmıyordu. Bakmaya ihtiyacı yoktu. Ne demek istediğini anlamıştı. Boynundan yanaklarına alevalev bir kırmızılık yükseldi.

"Özgür yürüyenlerin çoğu zindandadır," diye yorum yaptı Vasu.

Haplo reisin bakışları ile karşılaştı, ürperdi, etkilendi. Gözler kahverengiydi, bedeni gibi yumuşaktı. Ama içten bir zeka, bilgelik ışığı ile aydınlanmışlardı. Haplo adam hakkındaki fikrini gözden geçirdi. Normalde, kabilenin reisi en güçlü olan, hayatta kalan biri olduğu için seçilirdi. Bu yüzden reis, kadın ya da erkek, kabilenin en yaşlı üyelerinden biri olurdu, sert ve dayanıklı. Bu Vasu genç, gevşekti ve bir başka kabile üyesinin meydan okumasına karşılık vermiş

olamazdı. Haplo, ilk karşılaşmalarında, Vasu gibi zayıf, yumuşak bir adamın gururlu, sert bir halkın başında nasıl kalabildiğini merak etmişti.

Artık neden olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Haklısın, Reis!" diye sesini yükseltti Alfred. Yüzü parlaktı;

Vasu'ya hayranlık içinde bakıyordu. Ve Haplo, Sartan'ın kendi ayaklarına takılıp düşmeden yürüyebildiğini fark etti. "Haklısın! Ben de kendimi uzun, çok uzun zamandır tutsak etmiştim." İçini çekti, başını salladı. "Kendimi özgür kılmanın bir yolunu bulmalıyırn."

"Sen bir Sartansın," dedi Vasu, harika gözleri Alfred'e dönüp, onun içini dışına çıkararak. "Bizi buraya atanlardan biri mi?"

Alfred kızardı.

Haplo dişlerini sıktı, her zamanki gibi kekelemeler, özürler

bekledi.

"Hayır," dedi Alfred, bir an durdu, dimdik dikildi. "Hayır, değilim. Yani, evet, bir Sartanım. Ama hayır, sizi buraya atanlardan biri değilim. Atalarım sorumluydu, ben değil. Ben kendimin ve kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstleniyorum." Kırmızılığı koyulaştı; hüzünle Usta Hugh'ya baktı. "Bunlar yeterli yük zaten."

"İlginç bir sav," dedi Vasu. "Babalarımızın suçlarından sorumlu değilizdir, yalnızca kendi suçlarımızın sorumluluğunu taşırız. Ve burada ölümsüz biri de var, bana öyle dendi."

Usta Hugh piposunu ağzından çıkardı. "Ölebilirim," dedi acı acı. "Ama öldürülemem."

"Bir başka tutsak." Vasu duygudaştı. "Zindanlardan bahsetmişken, neden Labirent'e döndün, Haplo"

"Kızımı bulmak için."

"Kızın mı?" Vasu bir kaşını kaldırdı. Yanıt onu şaşırtmıştı, ama bu kadarını Kari'den duymuş olmalıydı. "Onu en son ne zaman gördün? Hangi kabiledeydi?"

"Çocuğumu hiç görmedim. Nerede olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yok. Adı Rue."

"Geri dönmenin nedeni bu mu? Onu bulmak için mi döndün?" "Evet, Reis Vasu. Sebep bu."

"Çevrene bak, Haplo," dedi Vasu yumuşak sesle.

Haplo baktı. üzerinde durdukları sokak çocuklarla doluydu: oynayan, çalışan, parlak gözlerle yabancılara bakmak üzere durmuş kızlar ve oğlanlar; annesinin ya da babasının sırtındaki anakucağında duran bebekleriayak altında. dolaşan, sendeleyen, çok küçüklerin inadıyla yine ayağa kalkan ufaklıklar.

"çoğu öksüzdür," dedi Vasu hafifçe, "bize işaret ateşi sayesinde gelmişlerdir. Ve çoğunun adı Rue'dur."

"Arayışımın umutsuz göründüğünü biliyorum," diye itirazetti Haplo, "ama..."

"Kes şunu!" diye haykırdı Marit aniden, öfkeyle. Hızla ona döndü. "Yalan söylemeyi kes! Ona gerçeği söyle!"

Haplo bakakaldı, gerçekten hayretler içinde kalmıştı. Hepsi yürümeyi bıraktı, şimdi ne olacağını görmek için bekledi. Patryn kalabalıkları yaklaştı, izledi, dinledi. Patrynler Vasu'nun bir hareketi ile saygılı bir mesafeye gerilediler, ama beklerneye devam ettiler.

Marit, reis ile yüzleşmek üzere döndii. "Xar'ı, Nexus Lordu'nu hiç duydunuz mu"

"Evet," dedi Vasu, "onu duyduk. Burada, Labirent'in orta

sında olsak da Lord Xar'ı duyduk."

"O zaman halkımızın yaşayan en büyilk bireyi olduğunu biliyorsunuzdur. Xar bu adamın hayatını kurtardı." Marit Haplo'ya işaret etti. "Xar bu adamı oğlu gibi sever. Ve bu adam ona ihanet etti."

Marit başını arkaya savurdu, Haplo'ya küçümseyerek bak "O kendi halkına ihanet etti. Düşmanla işbirliği yaptı," -suçlayan bakışları Alfred'e döndü- "ve menschlerle," -bakışları Usta Hugh'ya döndü- "hem de Xar'ı, Patrynlerin lordunu yok etmek için. Haplo'nun Labirent'e gelmesinin gerçek sebebi bir ordu kurmak. O orduyu Labirent'ten çıkarıp, kendi lorduna savaş açmak istiyor."

"Bu doğru mu" diye sordu Vasu.

"Hayır," diye yanıt verdi Haplo, "ama bana neden inanasınız?"

"Gerçekten de, neden, hain" dedi bir ses kalabalığın içinden. "Özellikle de hizmetkarın eski bir kötücül büyü silahı taşırken.. Sartanlar tarafından, bizim yok olmamız için yapılmış bir silah!"

Haplo şaşkınlık içinde kimin konuştuğunu bulmak için bakındı. Ses belirsizce tanıdık geliyordu, belki de yolda Marit'e eşlik eden adamdı. Ama tuhaf bir şekilde, Marit de şaşkın görünüyordu, belki de bu son suçlamadan rahatsız olmuştu. O da konuşan kişiyi bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Böyle bir silahım vardı." Usta Hugh piposunu ağzından çıkardı, cesurca konuştu. "Ama onun da çok iyi bildiği gibi, kayboldu!" Piposunun sapıyla Marit'i işaret etti.

Ama bu bir pipo değildi.

"Kutsal Sartan!" diye haykırdı Alfred dehşet içinde. Katilin elinde Lanetli Hançer, üzerine Sartan ölüm rünleri işlenmiş demir bıçak vardı.

Usta Hugh silahı yere fırlattı. Hançer yere düştü ve orada canlı bir şey gibi kıvranarak durdu.

Haplo'nun bedenine işlenmiş desenler, Vasu, Marit ve çevredeki tüm Patrynlerin bedenlerindeki gibi hayata döndü.

"Onu yerden al" dedi Alfred solgun, titrek dudakların arasından.

"Hayır!" Usta başını şiddetle salladı. "Lanet şeye dokunmam!"

"Al onu!" diye emretti Alfred, sesini yiikselterek. "Kendini tehdit altında hissediyor! Çabuk!"

"Yap şunu!" dedi Haplo sertçe, koklamak için, yanaşmaya çalışan köpeği çekerek.

Usta Hugh gönülsüzce, çekinerek, sanki zehirli bir yılanı kafasından yakalamaya hazırlanırcasma eğildi, hançeri aldı. Ona dik dik baktı.

"Yemin ederim... Bende olduğunu bilmiyordum! Pipom..."

"Hançer onu bırakmaz," diye araya girdi Alfred. Sartan bedbaht görünüyordu. "o zaman da, kaybolduğunu söylediğinde de hayret etmiştim. Hançer onunla kalmanın bir yolunu bulur ve bunu en kıymetli varlığının şeklini alarak yaptı..."

"Reis Vasu, en derin saygılarımla, halkını dağıtmanı öneririm," dedi Haplo gerginlik içinde, bakışları hançerin üzerinde. Hala parlıyordu, ama daha önceki kadar değil. "Tehlike çok büyük. "

"Ve kalabalıkla orantılı olarak büyüyor," diye ekledi Alfred alçak sesle, yüzü utançla kızarmış. Ataların suçları buraya kadardı. "Çevrede bunca kişi varken..."

"Evet, bunu hissedebiliyorum," dedi Vasu sertçe. "Sizler, evlerinize geri dönün. Çocukları içeri alın."

Çocukları alın. Bir küçük kız görmeye çalışarak, tehlikeyi anlamayarak yaklaşıyordu. Yüzü ovaldi, çenesi sivriydi -Marit'inki gibi. Çocuk aynı yaşlarla olmalıydı...

Bir adam kızın yanına geldi, elini korumak istercesine omzuna koydu ve geri çekti. Gözleri kısa bir an Haplo'nunkilerle buluştu. Haplo yüzünün yandığını hissetti. Adam çocuğu uzaklaştırdı.

Kalabalık, reisin emirlerini sorgulamadan hızla dağıldı. Ama Haplo onu gölgelerden kötü kötü, güvensizce izleyen yüzler, gözler görebiliyordu. Pek çok elin silahlarının üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Peki konuşan ses kimindi? Ve hançerin gerçek doğasını açığa çıkarmasına sebep olan neydi?

"Alfred," dedi Haplo, hatırlayarak, "kaplan-adamlar bize saldırdığında hançer neden değişmedi" . Alfred başını salladı. "Emin değilim. Ama hatırlayacağın gibi, Sir Hugh başına bir darbe alıp bayılmıştı."

Ya da belki kaplan-adamları hançer çağırmıştı.

"Baştan beri burada olan Abri tarihinde daha önce halkımızdan biri bize hiç böyle bir tehlike getirmemişti," diyordu Vasu. Kahverengi gözleri sert ve affetmezdi.

"Onları hapsetmelisin, Reis," dedi Marit ona. "Lordum Xar geliyor. Onlarla o ilgilenir."

Demek Xar geliyor, diye düşündü Haplo. Bunu ne kadardır biliyordu? Pek çok şey mantıklı gelmeye başlamıştı...

"Kendi halkımdan birini hapsetmek istemiyorum. Haplo, Lord Xar'ı, Abri'de bekler misin?" diye sordu Vasu. "Kaçmaya çalışmayacağına dair şeref sözü verir misin?"

Haplo tereddüt etti. Reisin kahverengi, son derece berrak ve yumuşak gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Ve o an kararını verdi. Kendini tanımaya başladı.

"Hayır, böyle bir söz vermeyeceğim, çünkü bunu tutamayabilirim. Lord Xar artık benim lordum değil. Ona kötülük yol gösteriyor. Hırsı hükmetmek değil, köleleştirmek. Böyle bir hırsın nelere yol açabileceğini gördüm. Artık onu takip etmeyecek, ona itaat etmeyeceğim." Haplo sessizce ekledi. "Onu engellemek için elimden geleni yapacağım."

Marit keskin bir nefes çekti. "Sana yaşam verdi!" Haplo'nun ayaklarının dibine tükürdü, topukları üzerinde döndü ve uzaklaşıp gitti.

"Öyle olsun," dedi Vasu. "Sen ve iki arkadaşını halka karşı tehlike saymaktan başka seçeneğim yok. Lord Xar'ın gelişini hapishanede bekleyeceksiniz."

"Sakinlik içinde geleceğiz, Reis," dedi Haplo. "Hugh, hançeri kaldır."

Kaşlarını Haplo'ya değil Lanetli Hançer'e çatan katil, hançeri kemerine taktı. "Sanırım bu pipomu kaybettiğim anlamına geliyor," dedi asık suratla.

Vasu bir hareket yaptı ve gölgelerden pek çok Patryn çıkarak tutsaklara eşlik etmeye hazırlandı.

"Silah yok," diye emretti Vasu. "İhtiyacınız olmayacak."

Bakışlarını Haplo'ya çevirdi, Haplo orada endişe verici, anlaşılmaz birşeyler gördü.

"Size ben eşlik edeceğim," diye teklifte bulundu Vasu. "Sizin için uygunsa."

Haplo omuzlarını silkti. Bunu uygun bulmayacak pozisyonda değildi.

"Bu taraftan," dedi Vasu kısaca. Hatta bir çakıl taşının üzerinden kaymış, şimdi ters dönmüş bir kaplumbağa gibi yerde yatmakta olan Alfred'e elini uzattı.

Alfred reisin yardımıyla ayağa kalktı. Omuzları, sanki birkez daha muazzam bir yükün altına girmiş gibi çökmüştü.

Dağa doğru, yürüdüler, hedefleri muhtemelen mağaralarda, yerin derinliklerinde, gri sislerin arasında yanan işaret ateşinin çok çok altında.

Köpek Haplo'nun bacağına yanaştı, ona parlak gözleri ile sorgularcasına baktı. Bu rezilliğe ayak uyduracak mıyız, diye sordu. Yoksa buna bir son vermemi ister misin?

Haplo hayvanı güven verircesine okşadı. Köpek, Haplo'nun ne yaptığını bildiğini umduğunu ifade eden bir iç çekişle, uysallık içinde sahibinin yamnda yürüdü.

Reisin gözlerindeki o tuhaf ifade. Ne anlama geliyordu? Bunu düşünen, merak eden Haplo, Kari'nin, Vasu'nun onları bulmak ve geri getirmek üzere kendilerini bilerek gönderdiğini söylediğini hatırladı, Vasu nereden biliyordu? Vasu ne biliyordu?

Marit yanlarından ayrıldığında, fazla uzağa gitmemişti, yalnızca Haplo'nun görüş açısından çıkacak kadar uzaklaşmıştı. Uzun, gölgeli bir meşe ağacımn dibine giderek Haplo ve diğerlerinin hapishaneye yürümesini izledi. Kendi kendine öfke olduğunu söylediği bir duyguyla titriyordu, Haplo suçunu itiraf etmişti, gerçekten itiraf etmişti! Ve böyle ifadeler kullanmak, Xar'ı kötülüğün rehberliğini, takip etmekle suçlamak! Bu korkunçtu!

Xar, Haplo hakkında haklıydı. O bir haindi. Ve Marit, Xar'ın emirlerine uymakla, Xar gelene kadar onun tutuklanmasını ve hapishanede kalmasını sağlamakla doğruyu yapmıştı. Ve Xar kısa süre sonra gelebilirdi, belki her an.

Elbette, lorduna Haplo'nun söylediklerini iletecekti. Ve bu Haplo'nun işini bitirecekti. Bu da adil ve doğruydu, Haplo bir haindi... hepsine ihanet etmişti...

O zaman bu kemirid kuşku nedendi?

Marit neden olduğunu biliyordu. Kimseye Sartan hançerinden bahsetmemişti. Kimseye.

Üçü gözden uzaklaşana kadar bekledi; sonra aniden pek çok Patrynin ona yaklaştığını, onu merakla izlediğini, belki de yaşamlarındaki bu sıradışı olayı onunla tartışmak istediklerini fark etti.

Marit sohbet havasında değildi. Onları görmemiş gibi yaparak döndü ve nereye gittiğini biliyormuş gibi göriinmeye çalışarak uzaklaştı. Düşünmesi, yolunda gitmeyenin ne olduğunu anlaması gerekiyordu...

Derisi kaşınıyordu. Ellerindeki ve kollarındaki desenler hafifçe parlıyordu. Tuhaf. Başım hızla kaldırdı. Niyetlendiğinden daha uzağa gelmişti, Abri'yi çevreleyen duvarın yakınındaydı. Tehlike Labirent'in her yerindeydi; büyünün uyarısını hissetmesine şaşmaması gerekirdi. Ama şehir çok güvenli gelmişti.

Bir el kolunun üzerinde kapandı. Marit onu tutamn kim olduğunu göremeden hançerini kınından çıkarmıştı bile.

Bir başka Patryn.

Hançeri indirdi, ama elinde tuttu. Adamın yüzünü göremiyordu; saçları uzun ve bakımsızdı, gözlerinin üzerine kadar iniyordu. Uyarıcı karıncalanma yok olmadı. Tam tersine, daha da güçlendi.

Marit yabancı Patrynden uzaklaştı. Bunu yaparken adamın büyüsünün tehlikeye tepki göstermediğini fark etti; derisindeki rünler parlamıyordu. Ve sonra rünlerin parlayamayacağını gördü; gerçek rün yapısı değildi bunlar, yalnızca kopyaydı.

Marit konuşarak ya da bu yaratığın kim ya da ne olduğunu merak ederek zaman harcamadı. Soru sormak için bekleyenler nadiren yanıtı duyacak kadar yaşardı. Labirent'in bazı türleri, örneğin taklit Patrynler, şekil değiştirme gücüne sahipti. Marit hançerini kavrayarak sahtekara doğru atıldı.

Silahı yok oldu, dumana dönüştü ve zararsızca süzülüp gitti.

"Ah, beni tanıdın," dedi tanıdık bir ses. "Ben de böyle düşünmüştüm."

Tanımamıştı; aslında hayır. Onun bir Patryn olmadığını anlamıştı, ama tanımamıştı -ta ki dolaşık saçlarını arkaya atıp, tek bir kırmızı gözü ortaya çıkarana kadar.

"Sang-drax," dedi Marit kabaca. Onu gördüğü için memnun olmalıydı, ama huzursuzluğu arttı. "Ne istiyorsun?"

"Lord Xar sana geleceğimi bildirmedi mi?" Tek kırmızı göz kırpıldı.

"Lordum bana kendisinin geleceğini bildirdi," dedi Marit soğuk bir sesle. Düşünceleri Chelestra'daki ejder-yılanların tiksinti verici görüntüsüne gitti. Sang-drax'ın yakınında olmaktan hoşlanmıyordu, ondan uzaklaşmak istiyordu. "Belki Xar buradadır. Eğer öyleyse ben gidip..."

"Ne yazık ki Lordum alıkondu," diye sözünü kesti Sangdrax. "Haplo'yu götürmek üzere beni yolladı."

"Lordum kendisinin geleceğini söyledi," diye tekrarladı Marit, bu değişimden hoşlanmayarak ve neler olduğunu merak ederek. "Gelmeseydi bana bildirirdi."

"Lord Xar şu anda iletişim kurmayı biraz güç buluyor," diye yanıt verdi Sang-drax ve sesinin saygılı olmasına rağmen Marit'e ejder-yılan halinden pek memnunmuş gibi geldi.

"Eğer lordum Haplo için seni yolladıysa, o zaman gidip onu bulsan iyi olur," dedi Marit soğuk bir sesle. "Benden ne istiyorsun"

"Ah, Haplo'ya ulaşmak sorun yaratıyor," dedi Sang-drax.

"Onu tutuklatmayı başardım, arna..."

"Demek sendin!" dedi Marit. "Hançeri biliyordun!"

"Saygısızlık etmek istemem, ama Reis Vasu zayıf akıllı bir aptal. Haplo ve Sartan dostunu şehirde dilediği gibi dolaşmaya bırakacaktı. Lordum Xar bundan hoşlanmazdı. Senin eyleme geçmeyeceğini gördüm," -Sang-drax'ın kırmızı gözü pırıldadı- "ve bu yüzden ben elimden geleni yapmak zorunda kaldım.

"Tam söylemek üzere olduğum gibi, hedefim Haplo'nun bir zindana yerleştirilmesi idi, orada savunmasız kalacaktı -o ve Sartan dostu. Böylece ben de halkını tehlikeye atmadan onu ele geçirebileceğim." Ejder-yılan başını eğdi; kırmızı göz bir anlığına kapandı.

"Ama şimdi ona ulaşamıyorsun," diye tahminde bulundu Marit.

"Çok doğru." Sang-drax omuzlarını silkU, alçakgönüllü bir tavırla gülümsedi. "Muhafızlar benim sahte olduğumu hemen anlarlar. Ama beni içeri sen götürürsen..." .

Marit dişlerini gıcırdattı. Ejder-yılana bu kadar yakın durmak için fiziksel çaba gerekiyordu. İçindeki her içgüdü ya kaçmasını, ya da öldürmesini söylüyordu.

"Acele etmeliyiz," diye ekledi Sang-drax, onun tereddüdü nü fark edince. "Muhafızlar organize olmadan önce."

"Önce lordumla konuşmalıyım," dedi Marit, ne yapacağına karar vererek. "Bu söylediğin Xar'ın önceki emirlerine aykırı. Bunun onun isteği olduğundan emin olmalıyım."

Sang-drax'ın memnun kalmadığı açıktı. "Lorduma ulaşmak zor olabilir. Meşgul, diyelim." Sesinde kötücül bir ton vardı.

"O zaman beklemek zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi Marit. "Haplo hiçbir yere gitmiyor."

"Buna içtenlikle inanıyor musun?" Sang-drax ona acıyarak baktı. "Uysallık içinde hücresinde kalacağına, Xar'ın onu almaya gelmesini bekleyeceğine inanıyor musun? Hayır, Haplo'nun aklında bir plan var, buna güvenebilirsin. Tekrarlıyorum, onu hemen yakalamalıyım!"

Marit neye inanacağını bilemiyordu, ama bir şey kesindi, Sang-drax'a inanmıyordu. "Lordumla konuşacağım," dedi kararlılıkla. "Onun talimatlarını aldığımda, itaat edeceğim. Seni nerede bulabilirim?"

"Endişelenme, Patryn. Ben seni bulurum." Sang-drax dönüp gitti, boş sokakta yoluna devam etti.

Marit ejder-yılan yirmi adım kadar uzaklaşana kadar bekledi; sonra duvarın gölgesine sığınarak onu takip etti.

Neyin peşindeydi? Marit Xar'ın onu gönderdiğine inanmıyordu, ne de Sang-drax'ın, Xar'ın başının bir tür belada olduğu yolundaki imalarına inanıyordu.

Sang-drax'ın nereye gittiğini görecek, neyin peşinde olduğunu bulacaktı.

Patryn şeklini koruyan ejder-yılan bir binanın köşesini döndü. Marit onun da gölgelere sığındığını, gerçek Patrynlerden kaçındığını fark etti. Fazla kişiye rastlamadı. Şehrin bu kısmı, duvarın yakını, çoğunlukla boştu. Buradaki binalar daha eskiydi, muhtemelen duvarın yapılmasından önceki zamanlara kadar uzanıyordu ve bir başka savunma hattı olarak terk edilmişti. Ejder-yılanın saklanması için mükemmel bir yer.

Ama Sang-drax şehre nasıl girmişti Patrynler duvarları ve kapıyı koruyordu; büyüleri en güçlü saldırgandan başka her şeyi dışarıda tutardı. Ama Sang-drax buradaydı ve fark edilmediği açıktı; aksi halde şehir ayağa kalkardı.

Kuşku sivri ucunu Marit'in zihnine batırmaya başladı. Ejder-yılan ne kadar güçlüydü? Hep onun kendisinden daha zayıf olduğunu varsaymıştı. Patrynler evrendeki en büyük güçtü -öyle değil mi? Xar sık sık bunu söylemiyor muydu?

Kötülüğün rehberliğinde, demişti Haplo.

Marit, Haplo'yu aklından çıkardı.

Sang-drax bir çıkmaz sokağa girdi. Marit girişte durdu, kendini bir tuzakta bulmak istemiyordu. Ejder-yılan acele etmeden sokakta yürüdü.

Marit sokağın karşı yanına geçti ve fark edilmeden izleyebileceği bir kapı aralığına saklandı.

Ejder-yılan zaman zaman arkasına bakıyordu, ama ilgisiz bir bakıştan başka bir şey olmuyordu bu. Tam sokağın yarısına ulaşmıştı ki durdu, sokağın her iki yanına daha büyük bir dikkatle baktı. Sonra gölgeli bir kapı aralığına adım attı ve kayboldu.

Marit gerginlik içinde, ejder-yılanın tekrar dışarı çıkmayacağından emin olmadan daha yakına sokulmak istemeyerek bekledi.

Hiçbir şeyolmadı, hiçbir şey kıpırdamadı. Sokak boştu. Ama Marit sesler duyuyordu, alçakve açık, Sang-drax'ın girdiği binadan geliyordu.

Marit havada bir dizi desen çizdi. Sis iplikçikleri sokakta uçuşmaya başladı. Sabırla bekledi, büyüyü yavaş yavaş yaptı.

Yoğun bir sis tabakasının aniden belirmesi kuşkuyla karşılanabilirdi.

Karşısındaki alçak, köşeli binayı göremez olduğu zaman, bulutu gizlenmek için kullanarak sokağın karşısına geçti. Hedefini önceden belirlemişti -binanın yan tarafında, sokağa dik gelen bir duvardaki pencere.

Sang-drax'ın onu görebilmesi için sokakta durması, onu beklemesi gerekirdi. Ve görünürde yoktu. Zaten Marit yalnızca belirsiz bir şekil gibi görünecekti, ancak çıplak ellerindeki ve kollanndaki rünlerin hafif parlaklığı onu ele verecekti.

Pencereye ulaştığında duvara yaslandı, sonra içeriye baktı.

Oda küçük ve boştu. Eski göçebeler olan Patrynler konutlarında mobilya kullanmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden masa ve sandalyeler yoktu. Gerekli sayılan tüm eşyalar", oturmak için hasırlar ve uyumak için şiltelerdi.

Sang-drax boş odanın ortasında durmuş, dört Patrynle konuşuyordu -Patryn olmayan Patrynler, diye çabucak karar verdi Marit. Rün işaretlerini açıkça göremiyordu -dışarıdaki sis binanın içinin oldukça karanlık olmasına sebep olmuştu. Ama odanın karanlık olması karar vermesini sağlamıştı. Gerçek bir Patrynin desenleri parlıyor olmalıydı, tıpkı Marit'inkiler gibi.

Patryn kılığında daha fazla ejder-yılan. Patryn dilini iyi konuşuyorlardı -hepsi. Marit bunu rahatsız edici buldu. Sang-drax dilini biliyordu, ama o Xar'la çok zaman geçirmişti. Bu diğer yılanlar ne zamandan beri halkını gözlem altında tutuyordu?

“ilerliyor. Halkımız Son Kapı'nın önünde toplandı. İşaretini bekliyoruz," diyordu ejder-yılanlardan biri.

"Mükemmel," diye yanıt verdi Sang-drax. "İşaretimin gelmesine az kaldı. Labirent'in orduları toplanıyor. Bu topraklarda şafak sayılan zamanda bu şehre saldıracağız ve yok edeceğiz. Şehir dümdüz olduğu zaman, bir avuç 'hayatta kalanın' kaçmasına, şehrin yıkımının hikayesini yaymasına ve gelişimizin dehşet yaratmasına izin vereceğiz."

"Sartan Alfred'in hayatta kalmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu bir başka tısıayan ses.

"Elbette hayır," diye karşılık verdi Sang-drax sertçe. "Yılan Büyücüsü burada ölecek, tıpkı Patryn Haplo gibi. Artık Lord Xar, Yedinci Kapı'dan haberdar olduğuna göre ikisi de bizim için çok tehlikeli. Haplo ya da Yılan Büyücüsü'nün oraya gittiğini anlaması yalnızc zaman meselesi. Xar'a söylediği için o aptal Kleitus'a lanet olsun."

"Lazarlar ile başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi ejder-yılanlardan biri.

Her şey zamanı gelince," diye karşılık verdi Sang-drax. "Bu iş bittiği zaman, Abarrach'a döneceğiz, lazarların icabına bakacağız, sonra Xar'ın işini bitireceğiz. Ama önce Labirent'i fethedip kontrol altına alacağız. Son Kapı'yı kapattığımız zaman, burada kısılı kalan kötülük yüz kat fazlalaşacak -ve bununla birlikte gücümüz de. Türümüz burada, müdahalelerden uzakta, daimi besin kaynakları sayesinde gelişecek, çoğalacak. Korku, nefret, kaos hasat edeceğiz..."

"O neydi" Bir ejder-yılan başını pencereye çevirdi. "Bir casus mu?"

Marit hiç ses çıkarmamıştı, ama duydukları onun dizleri titreyerek yere çökmesine sebep olmuştu.

Sang-drax pencereye doğru yürüyordu.

Marit sessizce, yumuşak adımlarla yoğun sis tabakasının içine kaydı hızIa sokakta koştu.

"Duydu mu?" diye sordu ejder-yılan.

Sang-drax sisi elinin bir hareketi ile dağıttı. "Duydu," diye yanıt verdi tatmin içinde.

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM
KALE
PRYAN

Yıldız ışığı, kalenin kulesinden parlıyordu. İçinde sözcükler işitilen, ama ayırt edilemeyen hafif mırıltı caddelerde titreşiyordu. Duvarların dışında, titanlar trans halinde bekliyordu. İçeride, Aleatha madalyonu kapıya tutuyordu.

"Kaçsak iyi olacak," diye öneride bulundu Paithan, kuru dudaklarını yalayarak.

"Ben Aleatha'sız gitmiyorum," dedi Roland.

"Ben Roland'sız gitmiyorum," dedi Rega, ağabeyinin yanında durarak.

Paithan ikisini çileden çıkarak, ümitsiz bir sevgiyle süzdü. "Ben de ikiniz olmadan gitmiyorum." Kendini toplayarak ekledi, "Sanırım bu, hepimiz öleceğiz, demek."

"En azından bir arada olacağız," dedi Rega yumuşak sesle,

bir elini Paithan'a, diğerini Roland'a uzatarak.

"Işık parladığı sürece güvendeyiz." Roland konuyu değerlendiriyordu. "Paithan, sen ve ben kapıya koşalım, Aleatha'yı yakalayalım ve sonra kaleye dönelim. Sonra..."

O anda kapılar açıldı ve yıldız ışığı aniden söndü. Duvarların dışındaki titanlar kıpırdanmaya başladı. Paithan gerildi, titanların içeri akmasını, onları yere çarpmaya başlamasını bekledi. Bekledi... bekledi.

Titanlar kıpırdamadan, göremeyen başlannı açık kapıya çevirerek beklediler. Aleatha qnlerinde, kapının hemen içinde bekliyordu. "Lütfen," dedi, bir elf kraliçesinin zarif hareketiyle, "lütfen, içeri girin."

Paithan inledi. Roland ile bakıştılar. İkisi öne fırlamaya hazırlandı.

"Durun!" diye emretti Rega huşu içinde. "Bakın!"

Titanlar sessizce, alçakgönüllülükle, saygıyla ağaç boyundaki sopalarını yere bıraktı ve barış içinde kapıya giden yamaca dizilmeye başladı.

Kapıya ulaşan ilk titan durdu, başını Aleatha'ya çevirdi.

Kale nerede? Ne yapmalıyız?

Paithan gözlerini kapattı. Bakamayacaktı. Yanında, Roland acı içinde inledi.

"Kale burası," dedi Aleatha kısaca. "Eve döndünüz."

Yaralı, bitkin Xar kütüphaneye sığındı. Oraya gelmeyi başarınca yere yığıldı. Uzun dakikalar boyunca kanlar içinde, perişan olmuş bir durumda yerde kaldı, kendini iyileştiremeyecek kadar zayıf düşmüştü.

Nexus Lordu uzun yaşamı boyunca pek çok güçlü rakiple savaşmıştı. Pek çok ejderle mücadele etmişti, ama hiçbirinin büyüsü bu kanatsız öfke yaratığı kadar güçlü değildi.

Ama lord aldığı yara kadar zarar vermişti.

Başı dönen, acı ve kan kaybından sersemleyen Xar'ın ejdere ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Onu öldürmüş müydü? Çekilmeye zorlayacak kadar fena mı yaralamıştı? Bilmiyordu ve o anda aldırmıyordu da. Hayvan yok olmuştu. Xar kendini hemen iyileştirmeliydi, o aptal menschler onu bu zayıf durumda bulmadan önce.

Nexus Lordu ellerini kavuşturdu, varlığının çemberini tamamladı. İçinde sıcaklık aktı, ona gücünü ve sağlığını geri verecek iyileştirici uykuyu yarattı. Neredeyse uykuya teslim olacaktı, ama ona seslenen telaşlı bir ses Xar'ı uyandırdı.

Hızla uykuyu silkeleyip attı. Uyumak için zaman yoktu. Büyük olasılıkla ejder bir yerde gizleniyor, kendisini iyileştiriyordu.

"Marit, bana tam zamanında döndün. Emirlerime itaat ettin mi? Haplo ve Sartan hapiste mi?"

“Evet, Lordum. Ama korkarım sen... sen korkunç bir hata yaptın. "

"Ben hata yaptım." Xar dimdik, katı, ölümcül doğruldu.

"Ne demek istiyorsun, Kızım -hata yaptığımı söylerken"

"Sang-drax bir hain. Onun planlarını duydum. O ve türünden diğerleri bu kente saldıracak ve yok edecek. Sonra Son Kapı'yı mühürlemeyi planlıyorlar. Halkımız içeride kısılı kalacak. Gelmelisin..."

"Geleceğim," dedi Xar, öfkesine zorla hakim olarak. "Geleceğim ve Haplo ile bu Sartan'ın icabına bakacağım. Seni pis amaçlanna alet ettikleri açık..."

"Hayır, Lordum. Sana yalvanyorum! Bana inanmalısın..."

...Xar sesi susturdu, tıpkı karşısına çıktığında kadını susturacağı gibi. Muhtemelen düşüncelerini istila etmeye, casusluk etmeye uğraşıyordu.

Bu Haplo'nun numaralarından biri bu aptalca hikayelerle beni Labirent'e çekmek için.

"Labirent'e döneceğim," dedi Xarsertçe, ayağa kalkarken. Gücü yenilenmişti, on beş gün uyusa yenileneceğinden daha fazla. "Ve ikiniz de, çocuklarım, beni görünce üzüleceksiniz."

Ama ilk önce menschleri bulması gerekiyordu, özellikle de cücenin madalyonu ile kaçan elf kadın.

Xar dinledi, işitme duyusunu büyüyle güçlendirdi, menschlerin didişen seslerini, ejderin kötücül hırlamasını dinledi. Başta duymakta güçlük çekti. Kalenin tepesinden gelen sinir bozucu mırıldanma yükselmiş gibiydi. Sonra, neyse ki, mırıltı kesildi, ışık söndü.

Ve sonra menschleri duydu ve duyduklan onu şaşkınlık içinde bıraktı. Kapıyı titanlara açıyorlardı! Aptallar, salaklar... Söyleyecek söz bulamadı.

Xar katı taş duvara yürüdü, mermerin üzerine bir desen

çizdi. Sanki baştan beri oradaymış gibi bir pencere belirdi. Xar şimdi kapıyı görebiliyordu, menschlerin aptal koyunlar gibi birbirlerine sokulduklarını görebiliyordu. Kapının açılmasını, titanlann içeri girmesini izledi.

Xar -sert bir beklenti içinde- titanların menschleri kanlı peltelere çevirmesini bekledi. Ölümleri planlarını büyük ölçüde altüst edecek olsa da hakettiklerini bulacaklardı. Yine de, titanların meşgul olmalarından faydalanıp kaçabilirdi.

Xar hayretler içinde titanlann dört menschin yanından kayıtsızca geçmesini izledi -hatta bir titan insan erkeğini aldı ve nazik bir elle yolunun üzerinden kenara kaldırdı- ama hiçbiri

fazla dikkat etmedi. Devlerin gözsüz başları yukarı çevrilmişti.

Kalenin ışığı yanmış, üstlerinde ışıyor, onları aydınlatıyor, neredeyse güzel kılıyordu.

Titanlar Xar'a doğru geliyordu. Hedefleri kaleydi.

Yedi sandalye. Göremeyen, akıllan perişan eden ışıktan etkilenmeyecek devler. Titanlar görevlerini yapmak için kaleye geliyorlardı -o da her neyse.

Ama en önemlisi -kapı açıktı. Titanlar dalmıştı. Ejder görünürlerde yoktu. Bu Xar'ın beklediği fırsattı.

Kütüphaneden çıktı, hızla binada ilerledi, tam titanlar önden girerken arkadan çıktı.

Yan sokaklan kullanan Xar hızla kapıya gitti. Kapıyı görünce düşünmek için durdu. Kaleye yalnızca yedi titan girmişti. Kalanı dışanda kalmıştı, ama yüzlerinde içeridekilerle aynı dalgın ifade vardı. üç mensch kapının hemen içinde durmuş, iri iri açılmış gözlerle titanlara bakıyordu. Dördüncü mensch, elf kadın, tam Xar'ın yolunun üzerinde duruyor, yolu kapatıyordu. Xar'ın bakışları hevesle kadının elindeki kan lekeli madalyona dikildi.

Madalyon, Sartan rünlerini aşmasına, Sartan gemisine girmesine, yardım edecekti. Görünüşe bakılırsa artık titanlar hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

Yedi titan yavaş yavaş, durmadan, ikişerli sıralar halinde kaleye doğru yürüyordu. Xar fırsattan yararlandı, görünür bir yere çıktı. Titanlar onu fark etmeden yürüyüp geçtiler.

Mükemmel, diye düşündü, ellerini ovuşturarak. Hızla kapıya yürüdü.

Elbette, onu görünce menschler ortalığı velveleye verdiler.

İnsan kadın çığlık attı; elf erkek gevezelenmeye başladı; insan erkek Xar'a fiziksel zarar vermek için öne fırladı. Lord, bir kurt sürüsüne kemik atarcasına onlara bir desen fırlattı. Desen menschlere çarptı ve menschler sustu, kıpırdamadan kaldı.

Elf kadın onunla yüzleşmek üzere döndü. Gözleri iri ve korku doluydu.

Xar elini uzatarak ona yaklaştı.

"Bana madalyonu ver, hayatım," dedi yumuşak sesle, "o zaman sana zarar vermem."

Elfin ağzı açıldı, ama ses çıkmadı. Sonra, derin bir nefes alarak başını salladı. "Hayır!" Madalyonu arkasına sakladı. "Bu Drugar'ındı. Ben... ben bana ne yaptığına aldırmıyorum, alamazsın. O olmadan diğer şehirlere gidemem..."

Bütün bunlar saçmalıktı. Xar kadının neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikre sahip değildi, aldırmıyordu da. Onu kupkuru etmeye, bir toz yığınına çevirmeye hazırlandı -madalyon yığının en tepesinde, güven içinde duruyor olacaktı ki titanlardan biri kapıdan içeri adım attı ve gelip Aleatha'nın önünde durdu.

Ona zarar vermeyeceksin. Ses Xar'ın kafasında yankılandı.

O bizim korumamız altında.

Kalenin tepesindeki yıldız ışığı parlaması gibi, titandan kaba, ama çok güçlü Sartan büyüsü yayılıyordu.

Xar büyilyle mücadele edebilirdi, ama ejderle yaptığı savaştan dolayı zayıf düşmüştü, dahası, savaşmak gerekmiyordu. Lord basitçe, elf kadının önünde değil, arkasında durduğu olasılığını seçti. Kadın madalyonu elleriyle kavramış, güven içinde -ya da öyle düşünüyordu- arkasına saklamıştı. Xar yer değiştirdi, uzandı, madalyonu kadının parmaklarından çekip aldı, sonra kapıdan dışarı seğirtti.

Arkasında, elf kadının dehşet içinde bağırdığını duydu. Titanlar yanlarından koşan Xar'a dikkat etmedi. Xar ormana, gemiye doğru koştu, oradan da Labirent'e gidecekti.

"Zavallı Drugar," dedi Rega yumuşak sesle. Elini gözlerinden geçirdi. "Keşke... Keşke ona daha iyi davransaydık."

"O kadar yalnızdı ki." Aleatha cücenin bedeninin yanında diz çöktü, yaralı elini tuttu.

"Kendimi! berbat hissediyorum," dedi Paitl1an. "Ama kim bilebilirdi? Onun yalnız kalmayı istediğini sanıyordum."

"Hangimiz sormaya zahmet etti ki?" dedi Roland sessizce.

"Kendimizi düşünmekle aşın meşguldük." "Ya da bir makineyi," diye ekledi Paithan alçak sesle. Yıl

dız Odası'na gizli bir bakış fırlattı.

Artık titanlar oradaydı, muhtemelen dev sandalyelere oturmuşlardı. Ne yaparak? Makine karanlıktı. yıldız ışığı uzun zamandır yanmamıştı. Ama hava gerginlikle titreşiyordu, iyi bir gerginlikle, bastırılmış bir heyecanla. Paithan gidip görmeyi her şeyden çok istiyordu. Ve gidecekti. Artık titanlardan korkmuyordu. Ama bunu Drugar'a borçluydu. Drugar'a çok şey borçluydu. .. ve ona karşılığını ödemenin tek yolu, cücenin cesedinin tepesine dikilip kendini sefil hissetmekmiş gibi geliyordu.

"Mutlu görünüyor," dedi Rega.

"Burada, bizimle olduğundan daha mutlu," diye mınldandı

Paithan.

"Hadi gel, Aleatha," dedi Roland, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Ağlaman için bir sebep yok. Sen ona iyi davrandın."

Ben... ben bunun için sana hayran olduğumu söylemeliyim."

Aleatha döndü, ona şaşkınlık içinde baktı. "Gerçekten mi?"

"Ben de öyle, Aleatha," dedi Rega çekinerek. "Seni fazla sevmezdim; seni zayıf ve aptal sanırdım. Ama aramızda en güçlü olan sensin. Ben... ben gerçekten seninle dost olmak istiyorum. "

"Aramızda gözleri olan yalnızca sen varsın," diye ekledi Paithan hüzünle. "Kalanımız titanlar kadar kördü. Sen Xar'ın ne olduğunu gördün. Ve Drugar'ın ne olduğunu da gördün.'

"Yalnız," diye mınldandı Aleatha. Cüceye baktı. "Çok yalnız."

"Aleatha, seni seviyorum," dedi Roland. Uzanarak, onun omuzlarını yakaladı ve yakınına çekti. "Ve dahası, seni beğeniyorum. "

"Beni beğeniyor musun?" diye tekrarladı Aleatha şaşkınlık içinde.

"Evet, beğeniyorum." Roland huzursuzca kızardı. "Beğenmezdim. Seni seviyordum, ama beğenmiyordum. O kadar... güzeldin ki!" Sözcüğü küçümseyerek söyledi. Sonra gözleri ısındı; gülümsedi. "Şimdi çok güzelsin."

Aleatha'nın kafası karışmıştı. Pis, bakımsız ve ince omuzlarına dağılmış olan saçlarına dokundu. Yüzü kir içindeydi, gözyaşlarıyla lekelenmişti, burnu şişmişti, gözleri kızarmıştı. Roland onu seviyordu, ama onu beğenmemişti. Evet, bunu anlayabilirdi. Kimse onu beğenmemişti. Kendisi bile.

"Artık oyun yok, Aleatha," dedi Roland yumuşak sesle, kavrayışı sıkılaşarak. Bakışları cücenin cesedine gitti. "Oyunun ne zaman sona ereceğini asla bilemeyiz."

"Artık oyun yok, Roland," dedi Aleatha ve başını onun göğsüne yasladı.

"Drugar'ı ne yapacağız?" diye sordu Paithan, bir anlık sessizlikten sonra. Sesi boğuktu. "Cüce cenaze gelenekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Onu halkına götürün, dedi bir titanın sesi.

"Onu halkına götürelim," diye tekrarladı Aleatha.

Paithan başını salladı. "Bu güzel olurdu, nerede olduklarını bilseydik. Ya da hala hayatta olup olmadıklarını..."

"Ben biliyorum," dedi Aleatha. "Öyle değil mi"

"Kiminle konuşuyorsun, Thea" Paithan biraz korkmuş gibiydi.

Biliyorsun, diye geldi yanıt.

"Ama tılsımım yok," dedi elf kadın.

İhtiyacın yok. Yıldız ışığı parlayana kadar bekle.

"Bu taraftan," dedi Aleatha güvenle. "Benimle gelin." Şalını çıkararak saygıyla cücenin bedenine örttü. Roland ile Paithan, Drugar'ı kaldırdılar. Rega gidip Aleatha'nın yanında yürümeye başladı. Birlikte labirente girdiler.

"Şimdi kalkabilir miyim?" dedi aksi bir ses.

"Evet, efendim, ama acele etmelisiniz. Diğerleri her an dönebilir."

Tuğla yığını hareket etmeye başladı. Tepedeki birkaçı aşağı kaydı, yere çarptı.

"Lütfen sessiz olun, efendim!" dedi ejder.

"Bir el verebilirdin sen de," diye mınldandı aksi ses. "Ya da pençe. Şu an hangisi varsa."

Ejder, sabırlı bir iç çekişle, yeşil pullu koluyla moloz yığınını araştırmaya başladı. Yaşlı adamı fare grisi -artık tuğla kırmızı olmuştu- cüppesinin yakasından yakalayan ejder, büyücüyü yıkıntıdan çıkardı.

"O duvarı üzerime bilerek devirdin!" dedi yaşlı adam, yumruğunu sallayarak.

"Zorunluydum, efendim," diye yanıt verdi ejder kasvetle.

"Nefes alıyordunuz."

"Eh, elbette nefes alıyordum!" diye haykırdı yaşlı adam tiz sesle. "Nefesimi ancak bir yere kadar tutabilirim! Sanırım morarıp kendimden geçmemi bekliyordun!"

Ejderin gözleri parlak, mutlu bir ışıltıyla aydınlandı; sonra kaybettiği, sonsuza kadar bulamayacağı bir şey için içini çekti.

"Demek istediğim, efendim, nefes aldığınız belli oluyordu. Göğsünüz inip kalkıyordu. Bir noktada ses bile çıkardınız. Cesetlerin pek yapmayacağı türde şeylerden..."

"Sakalım bumuma girdi," diye mınldandı yaşlı adam. "Hapşıracağım geldi." .

"Evet, efendim," dedi ejder. "İşte o sırada, duvarı üzerinize devirdim, efendim. Ve şimdi, efendim, eğer hazırsanız..."

"Onlar iyi mi?" diye sordu yaşlı adam, duvardaki delikten

dışarı bakarak. "Güvendeler mi?"

"Evet, efendim. Titanlar kaleye girdiler. Yedi seçilmiş yedi sandalyelerde yerlerini alacaklar. Enerjiyi kuyudan akıtmaya başlayacaklar, zihinsel güçlerini kullanarak Pryan'a, ve zaman içinde Ölüm Kapısı'na aktaracaklar. İki insan ve iki elf diğer kalelerdeki ırkdaşları ile iletişim kurmayı başaracaklar. Ye titanlar artık kontrol altında olduğuna göre, insanlar ve elfler Ormana çıkabilecek. Irklarından başkalarını bulacaklar -cüce ırkından da. Onları bu duvarların içine, güvenliğe getirecekler."

"Ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklar," diye bitirdi yaşlı adam, sevinç içinde.

"Ben bu kadar ileri gitmezdim, efendim," dedi ejder. "Ama mantıklı olarak beklenebileceği kadar mutlu olacaklar. Onları meşgul edecek epeyce şey olacak. Özellikle de Arianus ve Chelestra'daki diğer halklarla iletişim kurduktan sonra. Bu onlara düşünecek epey şey verecektir."

"Burada kalıp görmeyi isterdim," dedi yaşlı adam özlemle. "Herkesi mutluluk içinde, birlikte çalışırken, yaşamlarını barış içinde kurarken görmek isterdim. Neden bilmiyorum," -kaşlarını çattı- "ama sanırım bazen gördüğüm kabusları atlatmama yardımcı olabilirdi."

Titremeye başladı. "Kastettiğim kabusları biliyorsun. Korkunç kabuslar. Dehşet verici ateşler, yıkılan binalar, ölüler... Ölenlere yardım edemiyorum..."

"Evet, edebilirsiniz, Bay Bond," dedi ejder nazikçe. Pençesini yaşlı adamın başının üstünden geçirdi. "Siz Majesteleri Kraliçe'nin en iyi gizli ajanısınız. Ya da belki bugün belli bir şaşkın büyücü olmak istersiniz. Onu pek severdiniz..."

Yaşlı adam dudaklarını büzdü. "Hayır. Teşekkür ederim. Basmakalıp olmak istemem."

"Çok iyi, Bay Bond. Sanırım Moneypenny sizi yakalamaya çalışıyor. "

"O hep beni yakalamaya çalışıyor!" dedi yaşlı adam keh keh gülerek. "Eh, gidelim madem. Çabuk olalım. Q'yu bekletmek istemeyiz!"

"Sanırım baş harfi M, efendim..."

"Her neyse!" diye terslendi yaşlı adam.

İkisi havada solmaya, tozlarla bir olmaya başladılar. Sartanların yaptığı masa tuğlaların ve taşların altında parçalanmış, yatıyordu.

Devirler sonra, Paithan ve karısı Rega, Drugar isimli şehrin hükümdarları olduğu zaman, elf bu odanın mühürlenmesini istedi.

Aleatha içeride sesler duyduğunu iddia ediyordu, yabancı bir dilde konuşan hüzünlü sesler. Başka kimse sesleri duyamıyordu, ama artık Aleatha, Titanların Yüksek Rahibesi ve kocası Roland Yüksek Rahip olduğundan, kimse onun bilgeliğini sorgulamadı.

Oda iki kez yaşamlarını onlar için veren ve -bilindiği kadarıyla- cesedi hala moloz yığınının altında gömülü kalan kaçık, ihtiyar bir büyücünün anısına anıt ilan edildi.

KİRKDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ABRI
LABİRENT

"Haplo, afedersin..."

Alfred'in fısıltısı onu içsel mücadelesinden çıkardı. Sartan'a baktı, zihinsel silahlarını indirmekten, karanlık düşüncelerini, muhtemelen daha karanlık başka bir şeye çevirmekten dolayı memnundu.

"Evet, nedir?"

Alfred yanlarında yürüyen muhafızlarına korku dolu bir bakış fırlattı, Haplo'ya yanaştı.

"Ben -Ah, eyvah! Bu nereden geldi?"

Haplo, Alfred'i yakaladı, koca bir taş duvara çarpmaktan kurtardı.

"Dağ uzun zamandır buradaydı," dedi Haplo ve Alfred'i mağara girişine yönlendirdi.

Sakar ayakları her gevşek taşı, her çatlağı ve her aralığı bulan Sartan'ı sıkı sıkı tuttu. Muhafızlar, uzun ve çatık kaşlı bir incelemeden sonra Alfred'i zararsız bulup rahat bırakmışlardı.

Dikkatlerinin çoğu Usta Hugh üzerine yoğunlaşmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mınldandı Alfred. "Sormak... sormak istediğim... ve bu sana aptalca bir soru gibi gelebilir..."

"Senin sorun mu?" Haplo eğleniyordu.

Alfred utanarak gülümsedi. "Benim merak ettiğim şey hapishaneydi. Halkınızın böyle bir şey yapmadığını sanırdım... birbirinize yani."

"Ben de öyle sanırdım," dedi Haplo imalı imalı. Yanlarında yürüyen, Haplo kadar sessiz ve dalgın olan Vasu başını kaldırdı.

"Ancak büyük zorunluluk olduğu durumlarda kullanılıyor," diye yanıt verdi ciddiyet içinde. "Daha çok tutsağın kendi iyilği için. Halkımızdan bazılan Labirent hastalığı dediğimiz şeye yakalanır. Duvarların ötesindeki topraklarda, bu hastalık genellikle ölümle sonuçlanır."

"Bu duvarlann ötesinde," diye ekledi Haplo sertçe, "Labirent hastalığına yakalanan biri tüm kabilesini tehlikeye atar."

"Onlara ne olur? Ne yaparlar?" diye sordu Alfred.

Haplo omuzlarını silkti. "Genellikle akıllarını yitirip bir yamaçtan aşağı atlarlar. Ya da bir kurtadam sürüsüne tek başlarına saldırırlar. Ya da kendilerini ırmağa atıp boğulurlar..." Alfred ürperdi.

"Ama zaman içinde, sabırla, bu kişilere yardım edebileceğimizi keşfettik," dedi Vasu. "Onları güvende olacakları, kendilerine ya da diğerlerine zarar veremeyecekleri bir yere koyuyoruz. "

"Ve bizi de böyle bir yere koyacaksınız," dedi Haplo. "Aslında, siz kendinizi oraya koyuyorsunuz," diye yanıt verdi Vasu. "Bu doğru değil mi? Gitmek isteseydiniz, giderdiniz."

"Ve halkıma yıkım getirirdim, değil mi? Buraya bunu yapmak için gelmedim," diye yanıt verdi Haplo.

"Bu insanı -ve taşıdığı hançeri- burada bırakabilirsin."

Haplo başını salladı. "Hayır, hançer benim sorumluluğum. Hançeri buraya ben getirdim - bilmeden, ama getirdim. üçümüz birlikte," -Alfred ile Usta Hugh'yu da içine kattı- "belki onu nasıl yok edebileceğimizi bulabiliriz."

Vasu anlayarak ve onaylayarak başını salladı.

Haplo bir an sessiz kaldı; sonra sessizce konuştu, "Ama

Xar'ın beni ele geçinnesine izin vermeyeceğim."

Vasu'nun ifadesi sertleşti. "Bizim onayımız olmadan seni alamaz. Buna söz verebilirim. Ne söyleyecekse dinleyip, kararımı buna göre vereceğim."

Haplo yüksek sesle güldü. Zorla kendini kontrol etmeyi başardı. "Sen Xar'la hiç karşılaşmadın, Reis Vasu. Benim lordum istediği şeyi alır. Herhangi bir şeyin reddedilmesine alışık değildir. "

Vasu hoşgörüyle gülümsedi. "Bu konuda söz hakkım olmayacağını kastediyorsun." Yuvarlak karnını kendinden memnun bir şekilde okşadı. "Yumuşak görünebilirim, Haplo. Ama beni küçümseme."

Haplo ikna olmamıştı, ama tartışmak nazikçe olmayacaktı. Zamanı geldiğinde, ancak kendisi Xar ile başa çıkabilirdi. Haplo karanlık içsel mücadelesine geri döndü.

"Merak etmekten kendimi alamıyorum, Reis Vasu," -bu Alfred'di- "halkınızı tam olarak nasıl tutsak ediyorsunuz? Büyümüzün, olasılıklara dayandığı göz önüne alınırsa, onca kaçış olasılığı varken... Kaçmayı planladığımdan değil," diye ekledi telaşla. "Ve eğer bana söylememeyi tercih ederseniz, anlarım... "

"Aslında oldukça, basit," diye yanıt verdi Vasu ciddiyetle. "Olasılıklar aleminde, her zaman, olasılık olmaması olasılığı da vardır."

Alfred'in bakışları camlaştı.

Köpek onun ayak bileklerini dişledi ve bir çukura düşmekten kurtardı.

"Olasılık yok," diye tekrarladı Alfred düşünerek. Şaşkınlık içinde başını salladı.

Vasu gülümsedi. "Açıklamak beni memnun eder. Tahmin edebileceğin gibi, tüm olasılıkların olasılıksızlığa indirgenmesi zor ve karmaşık bir büyüdür. Kişiyi hücre ya da zindan gibi küçük, kapalı bir alana koyuyoruz. Böyle bir kapalı alan, büyünün doğası gereği şart, çünkü belirli bir alan içinde Zamanın durdurulması gerekiyor, çünkü ancak zamanı durdurarak belirli bir sürede

gerçekleşebilecek olayların oasılıkları yok edilebiliyor. Zamanı tüm Abri toplumu için durdurmak mümkün ya da tavsiye edilir olmazdı.

"Böylece bizim 'kuyu' dediğimiz yeri inşa ettik -mağaranın derinliklerinde, zamanın durduğu, küçük bir oda. Kişi donmuş bir an içinde var oluyor ve hiçbir kaçış olasılığı yok. Hücrenin içindeki kişi yaşamaya devam ediyor, ama -eğer uzun süre orada tutulursa- fiziksel olarak değişmiyor, yaşlanmıyor. Labirent hastalığına yakalananlar asla burada uzun süre tUtulmaz, ancak bizim görüşmemiz ve onların iyileşmesine yetecek kadar."

"Ne kadar dahiyane!" Alfred hayranlık,içindeydi. "Değil mi?" dedi Haplo kuru kuru.

Endişeli ve yalnız, Marit Labirent'in griliği geceye doğru karardıktan sonra bile uzun uzun kent sokaklarında dolaştı. Patrynler ona konukseverlik önerdi, ama Marit reddetti, onlara ihtiyatla, şüpheyle baktı.

Onlara güvenmiyordu, artık kendi halkına bile güvenemiyordu. Bu bilgi onu üzdü. Kendisini her zamankinden daha yalnız hissetti.

Vasu'ya gitmeliyim, diye düşündü. Onu uyarmalıyım, ama ne hakkında? Hikayem vahşi, inanılmaz geliyor. Patryn rolü yapan yılanlar. Şehre saldırı. Son Kapı'nın mühürlenmesi...

"Peki ben Vasu'ya neden güveneyim?" diye sordu kendi kendine. "Belki yılanlarla bir olmuştur. Lordumu beklemeliyim. Aldığım emir bu. Ama yine de... yine de..."

Kötülüğün rehberliğinde...

Haplo, Marit'e inanırdı. tnanacak tek kişi oydu, ne yapması gerektiğini bilecek tek kişi. Ama bu konuyu ona götürmek Xar'ın güvenine ihanet etmek olurdu.

Kızımı bulmaya geldim...

Ya kızı, uzun zaman önce vazgeçtiği bebek? Son Kapı mühürlenirse ona, Patrynlerin tüm kızlarına ve oğullarına ne olacaktı? Haplo'nun doğruyu söylüyor olması olası mıydı?

Marit adımlarını dağ zindanına çevirdi.

Sokaklar karanlık ve sessizdi. Patrynler kendilerini ve ailelerini Labirent'in kötülüğünden, geceleyin gücü artan kötülükten uzak tutmak için konutlarına çekilmişti.

Evlerin, aydınlık pencerelerin önünden geçti, içeriden gelen sesleri dinledi. Birlikte aileler. Güvende, şimdilik...

Adımları korkuyla hızlandı.

Abri dağın içinde başlamıştı, ama artık orada yaşayan

Patryn yoktu. Takip edilen hayvanlar gibi mağaralarda saklanmalarına gerek yoktu.

Dağın girişleri mühürlendi, demişti bir Patryn sorusuna yanıt olarak. Kapanmıştı, ancak acil durumlarda kullanılıyordu. Yalnızca bir giriş açık kalmıştı, zindanlara giden giriş.

Marit muhafızlara ne söyleyeceğini, Haplo'yu görmesi için izin vermelerini nasıl sağlayacağını bulmaya çalışarak oraya yöneldi. Ancak kolunun kaşındığını, yandığını gördüğünde mağaraya giden tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Marit mağara girişini görebiliyordu, gecenin gri, yumuşak karanlığının üzerinde siyah bir delikti. İki Patryn başında nöbet bekliyordu. Ama bunlar Patryn değildi. Derilerinde parlayan Rünler yoktu.

Marit uyarısı için büyüsüne şükretti. Aksi halde kucaklarına düşecekti. Gölgelerin içinde saklanarak izledi ve dinledi.

Dört şekil mağaraya yaklaştı. Muhafızların yumuşak, tıslayan sesleri geceyi yardı.

"Güven içinde yaklaşabilirsin. Çevrede kimse yok." "Tutsaklar içeride yalnız mı?"

Marit Sang-drax'ın sesini tanıdı.

"Yalnız ve bir zaman kuyusunda kısılı kalmış," diye geldi rapor.

"Harika bir ironi," dedi Sang-drax. "Onlan kurtarabilecek kişileri tutsak ederek, bu aptal Patrynler kendi yok oluşlarından sorumlu olacak. Biz dördümüz gireceğiz. Siz ikiniz burada kalın, rahatsız edilmememizi sağlayın. Nerede tutulduklarını biliyor musunuz?"

"Hayır, onlara eşlik edemezdik, değil mi? Fark edilirdik." Sang-drax omuzlarını silkti. "Fark etmez. Biz buluruz. Sıcak kan kokusunu şimdi bile alabiliyorum."

Sahte Patrynler güldü.

“'İşin' uzun sürer mi" diye sordu biri.

"Yavaş yavaş ölmeyi hakediyorlar," dedi bir diğeri. "Özellikle de kralımızı öldüren Yılan Büyücüsü."

"Ne yazık ki onları hızlı öldürmeliyim," diye yanıt verdi Sang-drax. "Ordular toplanıyor ve onları organize etmek için orada olmalıyım. Ve siz de Son Kapı'ya gitmelisiniz. Ama hayal kırıklığına uğramayın. Yarın kendimize kanla ziyafet çekeceğiz ve Son Kapı kapandıktan sonra, sonsuza dek."

Marit hançerine uzandı. Tek kırmızı göz döndü, ona baktı. Marit karanlığın içinde büzüldü. Kırmızı göz onu büyülüyordu, ölüm imgeleri yaratıyordu -korkunç, işkence dolu. Kaçıp saklanmak istiyordu. Eli cansızca hançerin kabzasından kaydı.

Kırmızı göz güldü, kayıp geçti.

Marit savunmasızca dört ejder-yılanın mağaraya girmesini izledi. Diğer ikisi dışarıda yerlerini aldılar.

Sang-drax yok olduktan sonra Marit kendine geldi. Mağaraya girmek zorundaydı, o büyülü odaya girip Haplo'yu uyarmak, eğer mümkünse serbest bırakmak zorundaydı. Aklına Xar geldi.

"Eğer lordum burada olsaydı," diye mantık yürüttü, "eğer benim dinlediğim gibi ejder-yılanları dinleseydi, o da aynı şeyi yapardı."

Marit yanında taşıdığı sivriltilmiş sopayı kaldırdı. Bu mesafeden kolayca fırlatabilirdi. Kaba mızrağı elinde tutarken, Chelestea'nın sularında gördüğü dehşet verici ejder-yılanı hatırladı. Ya içlerinden birini yaralarsa? Asıl şekline döner miydi? Dev yılanların yaralı bir durumda savrulduğunu, halkını perişan ettiğini hayal etti.

İçlerinden birini öldürebilsem bile, Haplo'ya Sang-drax'tan önce nasıl ulaşacağım? Zaman harcıyordu. Şimdilik ejder-yılanları bir kenara bırak. Büyüsü onu Haplo'ya götürecekti, tıpkı daha önce, Arianus'ta olduğu gibi. Havada desenleri çizdi, kendini Haplo'nun yanında hayal etti...

Hiçbir şeyolmadı. Büyüsü başarısız oldu. Elbette, diye küfretti acı acı. O hapishanede. Dışarı çıkamıyor. Ben de içeri giremiyorum!

"Vasu," dedi kendi kendine. "Onu bulmalıyım. Anahtar onda. Beni oraya götürebilir."

Ve eğer reis gönülsüz çıkarsa...

Marit hançerini elledi. Onu itaat etmeye zorlardı. Ama şimdi nerede yaşadığını bulmak zorundaydı, bir an önce.

Marit sokakta koşarak, ona bilgi verebilecek uyanık bir Patryn aradı. Uzağa gitmemişti ki gölgelerden çıkan, pelerine sarınmış bir adama çarptı.

İrkilen, endişe içindeki Marit bir adım geriledi. "Reis Vasu'yu bulmalıyım," dedi, pelerinli şekle kuşkuyla bakarak. "Yanıma yaklaşma. Yalnızca nerede yaşadığını söyle."

"Onu buldun, Marit, dedi Vasu, pelerininin başlığını arkaya atarak.

Marit adamın gözlerinde kendi parlayan derisinin yansımasını görebiliyordu. Ve pelerininin altında, onun rünlerinin de parladığını gördü.

Marit minnetle ona tutundu, neden orada olduğunu merak etmek için beklemedi. "Reis, beni Haplo'ya götürmelisin! Hemen!"

"Elbette," dedi Vasu. Mağaraya doğru bir adım attı.

"Hayır, Reis!" Marit onu geri çekti. "Büyü kullanmalıyız. Haplo büyük tehlike içinde. Benden açıklamamı isteme..."

"Yabancılar yüzünden mi, demek istiyorsun?" diye sordu

Vasu serinkanlılıkla.

Marit ağzı açık bakakaldı.

"Geldiklerinden beri onların farkındayım. Onları gözetim altında tutuyoruz. Aslında," diye ekledi ciddiyetle, kahverengi gözleri dikkatle Marit'e dikilerek, "onlarla bir olmadığını öğrenmek beni memun etti."

"Elbette değilim! Onlar kötücül, iğrenç." Marit ürperdi.

"Ya Haplo ve diğerleri?"

"Hayır, Reis, hayır! Haplo beni uyarmıştı... Xar'ı uyarmıştı..." Marit sustu.

"Lord Xar'a ne olmuş?" diye sordu Vasu nazikçe. Kötülüğün rehberliğinde...

Marit başını salladı. "Lütfen, Reis, zaman yok! Ejder-yılanlar şu anda mağaradalar! Haplo'yu öldürecekler..."

"İlk önce onu bulmaları gerekecek," dedi Vasu. "Ve bu işi düşündüklerinden daha zor bulabilirler. Ama haklısın. Acele etmeliyiz. "

Reis işaret etti ve Marit'in huzur içinde uyduğunu düşündüğü sokaklar aniden Patrynlerle canlandı. Onları görmemesine şaşmamak gerekirdi. Hepsi bedenlerindeki uyarıcı rünlerin parıltısını saklamak için pelerinlere bürünmüştü. Vasu'nun bir işareti üzerine Patrynler yerlerini bıraktılar ve sessizce mağaraya doğru kaymaya başladılar.

Vasu, Marit'in kolunu tuttu, eliyle hızla bir dizi rün çizdi. Desen onları kırmızı mavi çevreledi, sonra yalnızca karanlık kaldı.

Haplo yerdeki hasınn üzerinde uzanmış, gölgeleri seyrediyordu. Küçük, karemsi mağaranın duvarları gibi tavan da hafiffçe kırmızı ve mavi parlayan desenlerle kaplanmıştı. Bu ve odanın dört köşesine yerleştirilmiş yanan kandil-taşları odayı aydınlatan tek şeylerdi.

"Gevşe, oğlum," dedi köpeğe.

Hayvan mutsuz ve huzursuzdu. Küçük odayı, Haplo'yu sinirlendirene kadar adımlayıp durmuştu. Haplo köpeğe yine oturmasını emretti. Köpek itaat ederek yanına çöktü. Ama kıpırdamadan yatıyor olsa da, kafası hala havada, kulakları yalnızca kendisinin duyduğu sözlere karşı dikilmişti. Zaman zaman gırtlağının derinliklerinden hırlıyordu. Haplo onu elinden geldiğinde, başını okşayarak ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek sakinleştirdi.

Birisinin kendisinin de kafasını okşamasını, aynı şeyi söylemesini diliyordu. Arkadaşlarının ikisi de teselli vermiyordu.

Oda, duvardaki desenler, olasılıkları tek bir olasılığa, olasılıksızlığa indirgeyen büyü Alfred'i büyülemişti. Sorular soruyor, bunun ne kadar akıllıca olduğu konusunda gevezelik edip duruyordu, ta ki Haplo bir olasılık daha dilemeye başlayana kadar ve bu da Alfred'i dışarı atabileceği bir pencereydi.

Bir süre sonra, Sartan uykuya daldı ve şimdi şilteye yayılmış, hafif hafif horluyordu.

Usta Hugh tek kelime bile etmemişti. Dimdik, parlayan duvardan elinden geldiğince uzakta oturuyordu. Sol eli bir yumruk oluyor, bir açılıyordu. Zaman zaman, sanki piposu elindeymiş gibi dalgın dalgın elini ağzına götürüyordu.. Sonra hatırlıyor, kaşlarını çatıyor, elini bacağına indiriyor, yumruk yapıp açmaya devam ediyordu.

"Piponu kullanabilirsin," dedi Haplo ona. "Seni tehdit eden hiçbir şeyolmadığı sürece normal pipo olur."

Usta Hugh başını salladı, kaşlarını çattı. "Asla. Ne olduğunu biliyorum. Eğer onu ağzıma sokarsam, kan tadı alırım. Onu gördüğüm güne lanet olsun."

Haplo şiltesine uzandı. Zamanın içinde, bu odada kısılı kalmıştı, ama düşünceleri ötede dolanmakta özgürdü. Bir faydası olacağından değil. Düşünceleri hep aynı çemberde ilerliyordu - hiçbir yere gitmiyor, hep aynı başlangıçta bitiyordu.

Marit ona ihanet etmişti. Onu Xar'a teslim edecekti. Haplo bu kadarını bekliyor olmalıydı - hem, onu öldürmek için gönderilmemiş miydi?

Ama eğer öyleyse, neden fırsatı varken onu öldürmeye çalışmamıştı? Eşittiler. Haplo'nun hayatını kurtarmıştı. Yasa tatmin olmuştu; eğer aldırdığı yasa ise. Belki de bu bir bahaneydi. Neden değişmişti? Ve şimdi Xar, Haplo için geliyordu. Xar onu istiyordu. Neden? Ne farkederdi? Marit ona ihanet etmişti...

Başını kaldırdı ve Marit'in karşısında durduğunu gördü.

“Haplo!" diye soludu Marit rahatlayarak. "Güvendesin! Güvendesin!"

Haplo ayağa kalkmış, ona bakakalmıştı. Ve aniden Marit kollarına atıldı, kucaklaştılar, hiçbirinin bunun nasıl olduğu konusunda fikri yoktu. Dışlanmak istemeyen köpek aralarına sokuldu.

Haplo onu sıkı sıkı tuttu. Soruların önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. İhanetin, onu buraya getiren tehlikenin. O anda, Haplo o tehlikeyi kutsayabilirdi. Ve bu anın zamanda donmasını, bitme olasılığı olmamasını dileyebilirdi.

Duvardaki desenler alevlendi sônra karardı. Vasu odanın ortasında duruyordu, büyü bozulmuştu.

"Sang-drax," dedi Marit, ve söylemesi gereken tek şey buydu. "Burada. Seni öldürmek için geliyor."

"Ne? Ne? Neler oluyor?" Alfred doğrulup oturmuş, onlara yaşlı bir baykuş gibi uykulu uykulu bakıyordu.

Usta Hugh ayağa fırlarnış, çıkabilecek sorunlara karşı hazır, bekliyordu.

"Sang-drax!" Aniden Haplo kendini çok bitkin hissetti. Yüreğinin üzerindeki yara acı vererek zonkluyordu. "Lanetli hançeri bilen oydu."

"Evet," diye yanıt verdi Marit, tırnakları koluna gömülerek.

"Ve, ah, Haplo!. Sang-drax ve diğer yılanların konuşmalarını duydum! Şehre saldıracaklar ve. . . "

"Abri'ye mi saldıracaklar" diye tekrarladı Alfred irkilerek.

"Sang-drax kim?"

"Chelestra'nın ejder-yılanlarından biri," dedi Haplo sertçe.

Alfred kül gibi oldu, sendeleyerek duvara doğru geriledi.

"Nasıl? O canavarlar buraya nasıl geldi?"

"Ölüm Kapısı'ndan -Samah'ın iyiliği. Şimdi tüm dünyalara yayıldılar, kötülük ve kaos yayıyorlar; Ve anlaşılan, buraya da gelmişler."

"Ve Abri'ye saldırmaya hazırlanıyorlar, öyle mi?" Vasu buna inanamıyordu. Omuzlarını silkti. "Bunu deneyen çok yaratık oldu..."

"Sang-drax ordulardan bahsediyordu," dedi Marit telaşla. "Belki binler! Canavarlar, kaodinler, kurtadamlar... hepsi bizim düşmanımız. Bir araya gelmiş. Organize olmuş. Şafakta saldıracaklar. Ama ilk önce seni öldürecekler, ve -Yılan Büyücüsü adında birini, ejder-yılan kralını öldüren kişiyi."

Haplo, Alfred'e baktı.

"O ben değildim!" diye itiraz etti Alfred. O kadar solmuştuki, neredeyse saydam görünüyordu. "Ben değildim!" "Hayır," dedi Haplo. "Coren'di."

Alfred ürperdi, sefil sefil ayaklarına baktı. Ayakkabıları kendi kendilerine tuhaf şeyler yapıyor gibiydi, yere sürtünüyor, parmaklan ve topukları yerde patırdıyordu.

"Bütün bunları nasıl öğrendin" diye sordu Vasu.

"Sang-drax'ı tanıdım," dedi Marit rahatsızca. "Onu şeyden biliyordum... başka bir yerden. Benden onu Haplo'ya getirmesini istedi. Xar'ın, Haplo'yu götürmek için onu gönderdiğini iddia etti. Ona inanmadım. İstediğini yapmayı reddettim ve yanımdan ayrıldığı zaman, onu takip ettim. Onun diğerleri ile konuşmasını dinledim. Dinlediğimi bilmiyorlardı..."

"Ah, evet, biliyorlardı," diye sözünü kesti Haplo. "Bana ulaşmak için seni kullanmaya ihtiyacı yoktu. Senin planlarını öğrenmeni istediler. Bizim korkumuzu istiyorlar..."

"Ve aldılar," diye fısıldadı Alfred mutsuz mutsuz.

"Haplo, buraya geliyorlar!" dedi Marit ümitsizce. "Seni öldürecekler. Buradan çıkmamız gerek..."

"Evet," dedi Vasu. "Sorular için daha sonra zaman olacak."

Anlaşılan onun da epeyce sorusu vardı. "Sizi götüreceğim..."

"Hayır, götüreceğini sanmıyorum," diye bir tıslama geldikaranlığın içinden.

Hala Patryn şeklinde olan Sang-drax ve üç arkadaşı, duvardan içeri yürüyerek odada belirdiler.

"Bu basit olacak, tıpkı fıçıda sıçan avlamak gibi. Daha eğlenceli kılmak için zamanım olmaması ne yazık! Acı çekmenizi izlemeyi çok isterdim. Özellikle de senin, Yılan Büyücüsü!" Kırmızı göz kötü kötü parlayarak Alfred'e odaklandı.

"Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız," dedi Alfred zayıfça.

"Sanırım hayır. Senin kılığının ötesini görmek de benimki kadar kolay." Sang-drax hızla dönüp Vasu'yla yüzleşti. "İstersen dene, Reis. Büyünün fazla işe yaramadığını göreceksin."

Vasu hayretler içinde havada yarattığı, yanan desenlere baktı. Rünler çözülüyordu, büyüleri ölüyor, anlamsız sis iplikçiklerine dönüşüyordu.

"Ah, eyvah," dedi Alfred ve zarafetle yere yığıldı.

Ejder-yılanlar içeri girdi. Köpek havlayarak ve hırlayarak Haplo ile Marit'in önüne çöktü. Marit'in elinde mızrak vardı, Haplo'nun ise hançer. Silahlar onlara fayda edeceğinden değil.

Silah... silah...

Patrynler gittikçe yaklaşıyordu. Sang-drax, Haplo'yu seçmişti. Yılanın eli yürek rününe uzanmıştı.

"Başladığım şeyi bitireceğim," dedi.

Haplo Marit'i ve hırlayan köpeği de yanında çekerek geriledi. Usta Hugh'ya dayandı.

"Sartan hançeri!" diye fısıldadı Haplo. "Kullan onu!"

Usta Hugh Lanetli Hançer'i çıkardı ve Haplo'nun önüne atladı. Sang-drax bir kahkaha attı, insanı öldürmeye, sonra Patrynlerin işini bitirmeye hazırlandı.

Sang-drax karşısında, elinde bir ağaç dalı tutan bir titan buldu.

Kükreyen dev, vahşice ejder-yılana saldırdı. Sang-drax eğildi, geriledi. Diğer yılanlar mızrak ve büyü fırlatarak titanla savaştılar. Ama büyüleri Lanetli Hançer'i durduramadı.

"Çekilin!" diye seslendi Sang-drax. Haplo'ya kötü kötü sırıttı. "Akıllıca. Ama şimdi siz ne yapacaksınız Gelin, dostlarım. Bırakın kendi silahları işlerini bitirsin."

Ejder-yılanlar yok oldu.

"Hugh, çağır şunu!" diye haykırdı Haplo.

Ama kadim düşmanının önünde, Lanetli Hançer öldürmeye çalışmaya devam etti. Titan hışımla odada dolandı, sopasını duvarlara vurdu, gözsüz kafası çevreyi kokladı.

Havada desenler yandı, ama hemen aynı anda soldu ve öldü.

"Ben de bundan korkuyordum." Vasu hayal kırıklığı içinde küfretti. "Yılanlar bu odaya bir tür büyü yaptılar. Büyüm işe yaramıyor."

Titan onlara döndü, başını Vasu'nun sesine tepki göstererek çevirmişti.

"Saldırma!" Haplo mızrağını fırlatmaya hazırlanan Marit'i

durdurdu. "Eğer kendini tehdit altında hissetmezse, belki bizi rahat bırakır."

"Bence herhangi bir Patryn hayatta kaldığı sürece kendini tehdit altında hissedecek," dedi Usta Hugh sertçe.

Titan yaklaştı.

Usta Hugh bağırarak, dikkatini çekmeyi umarak titanın önüne koştu. Haplo baygın Alfred'i yakaladı ve bir köşeye çekti. Canavann İriayakları altında ezilme tehlikesi vardı.

Vasu ve Marit arkadan saldırmayı planlayarak devin arkasına dolanmaya çalıştı. Ama titan hareketi hissetti. Döndü ve darbeyi indirdi. Ağaç dalı korkunç bir şekilde ıslık çalarak Marit'in arkasındaki duvara çarptı. Marit kendini yere fırlatmış olmasaydı darbe kafatasını parçalayacaktı.

Haplo, Alfred'in yüzünü tokatladı. "Uyan! Lanet olsun, uyan! Sana ihtiyacım var!"

Köpek yardımına koşarak Alfred'in yanaklarını ıslak yalamalarla bezedi. Titanın dev, ezici ayağı mağarayı sarstı. Usta Hugh korumak için Haplo'nun önüne geçti. Vasu bir başka büyö yapmaya çalışıyor, ama fazla başan elde edemiyordu.

"Alfred!" Haplo Sartan'ı dişleri takırdayana kadar sarstı.

Alfred gözlerini açtı, uluyan titana bir bakış fırlattı ve hafif bir inleme ile gözlerini yine kapattı.

"Hayır, bayılmıyorsun!" Haplo Sartan'ı ensesinden yakaladı, doğrulup oturmaya zorladı. "Bu gerçek bir titan değil. Bir Sartan hançeri. Onu durdunnak için kullanabileceğin bir tür büyü olmalı! Düşün, lanet olsun! Yoksa hepimizi öldürecek!"

"Büyü," diye tekrarladı Alfred, sanki bu yeni ve hiç düşünülmemiş bir kavrammış gibi. "Sartan büyüsü. Ama haklısın. Sanırım bir yol var:"

Sendeleyerek ayağa kalktı. Titan ona dikkat etmedi. Gözsüz kafası Patrynlere çevrilmişti. Dev bir el uzandı, Usta Hugh'yu bir kenara itti. Titan, Haplo'ya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Alfred devin önüne çıktı. Ciddiyetle, perişan giysilerinin içiride gülünç bir halde, tel tel saçları kafasındaki kel kısımdan aşağı sarkarak titrek elini kaldırdı ve titrek bir sesle, "Dur," dedi.

Titan yok oldu.

Mağara zemininde, Hugh'nun ayaklarının dibinde Lanetli Hançer duruyordu. Bir an, desenleri parlayarak titredi. ışığı alevlendi, sonra söndü.

"Şimdi güvenli mi?" diye sordu Haplo, hançere dikkatle bakarak.

"Evet," dedi Alfred. "Sör Hugh'yu tehdit eden bir şey olmadığı sürece."

Haplo ona dik dik baktı. "Yani bunu baştan yapabileceğini mi söylüyorsun? Sırf Sartanca Dur diyerek mi?"

"Sanırım öyle. Sen söyleyene kadar aklıma gelmedi. Ve işe yarayacağından emin değildim aslında. Ama aklıma geldikten sonra, Sartan imalatçının kullanıcısına hançeri bir şekilde kontrol etmenin yolunu sağlamış olması mantıklı geldi. Ve her durumda, menschlere kolayca öğretilebilecek basit bir şey olmalıydı. .. "

"Evet, evet," dedi Haplo bıkkınHkla. "Açıklamalar senin olsun. Lanet sözcüğü Hugh'ya öğret, yeter, tamam mı?"

"Bütün bunlar ne demek oluyor" Katil silahını almak için acele etmiyordu.

"Bundan sonra hançeri kontrol edebilirsin, demek oluyor. Sen istemediğin sürece hiçbir şeye saldırmayacak. Alfred sana bilmen gereken büyüyü öğretecek."

"Gidebiliriz," dedi Vasu, odada çevresine bakmarak. "O yaratıklar her ne büyü yaptıysa, sona erdi. Ama böyle bir güçle hiç karşılaşmanıştım. Benim gücümden çok daha büyük. Onlar kim? Neler? Onlan kim yarattı? Sartanlar mı?"

Alfred soldu. "Korkarım öyle. Samah bana bir kez yaratığa aynı soruyu sorduğunu anlattı. 'Sizi kim yarattı?' 'Siz yarattınız, Sartan,' demişler."

"Tuhaf," dedi Haplo sessizce. "Ben, 'Sizi kim yarattı?' diye sorduğumda bana da aynı yanıtı vermişlerdi. 'Siz yarattınız,' demişlerdi."

"Onları kimin yarattığının ne önemi var?" diye haykırdı Marit sabırsızlıkla. "Buradalar ve kente saldıracaklar. Ve sonra, burası yok olduktan sonra..." Kendi kendisiyle tartışarak başını salladı. "inanamıyorum. Kuşkusuz Sang-drax blöf yapıyordur."

"Başka ne dediler?" diye sordu Haplo.

"Sang-drax Son Kapı'yı mühürleyeceklerini söyledi."

KİRKBEŞİNCİ BÖLÜM
ABRİ
LABİRENT

Vasu, halkını şafaktaki saldırıya hazırlamak üzere mağaraları terk etmeye hazırladı. Usta Hugh ile Alfred'i yanında götürmeyi önerdi; fazla yardımları olacağından değil, ama reis ikisini -ve lanetli hançeri- gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Marit de onunla gitmeliydi -faydası olabilirdi- ama reis ona baktığında, Marit dikkatle başka bir şeye bakıyordu ve onunla gözgöze gelmeyi reddediyordu.

Vasu, köpekle oynamakta olan Haplo'ya baktı, ama o da bakışlarını kaçırdı. Reis gülümsedi ve Hugh ile Alfred'i yanında götürerek oradan ayrıldı.

Haplo ve Marit, köpek sayılmazsa, yalnız kalmışlardı. Köpek karnının üzerine uzandı ve patilerini burnunun üzerine koyarak sırıtma sayılabilecek bir şeyi gizledi.

Aniden huzursuzlanan Marit odada yalnız iki kişi kaldıklarını görünce şaşırmış göründü.

"Sanırım gitmeliyiz. Yapacak bir sürü iş..."

Haplo kolunu tuttu. "Teşekkür ederim," dedi, "hayatımı kurtardığın için."

"Halkımız için yaptım," dedi Marit, kollarında kaskatı, hala ona bakmayarak. "Sang-drax hakkındaki gerçeği biliyorsun. Sen bilen tek kişisin. Xar..." Dehşet içinde durdu. Ne demek üzereydi?

"Evet," dedi Haplo, kavrayışı sıkılaşarak. "Sang-drax hakkındaki gerçeği biliyorum. Ve Xar bilmiyor. Bunu mu söylemek üzereydin, Marit?"

"Bu onun hatası değil!" diye itiraz etti Marit. İradesi ve eğilimi haricinde kendini Haplo'nun güçlü kollarında gevşerken buldu. "Onu pohpohluyorlar, ayartıyorlar. Gerçek şekillerini görmesine izin vermiyorlar..."

"Ben de kendime bunu söylüyordum," dedi Haplo yumuşak sesle. "Ama buna inanmayı bıraktım. Xar gerçeği biliyor. Onların kötü olduğunu biliyor. Pohpohlamalarını dinliyor, çünkü bundan zevk alıyor. Onları kontrol ettiğini sanıyor. Ama bunu ne kadar çok düşünürse, onlar onu o kadar iyi kontrol ediyor."

Xar'ın deseni Marit'in derisinde yandı. Eli, acısını gidermek için bir yarayı ovuşturur gibi ona dokunmak için uzanacak oldu. Kendine hakim oldu. Haplo'nun o işareti göreceği düşüncesi midesini suya çevirdi.

Ama yine de, diye sordu kendi kendine öfkeyle, neden görmesin? Neden utanayım? Bu bir onur, büyük bir onur. Xar hakkında yanılıyor. Lordum ejder-yılanlar hakkındaki gerçeği öğrendiği zaman...

"Xar geliyor," dedi Marit inatla. "Belki savaş sırasında gelir. Bizi, halkımızı kurtarır, bizim için her zaman yaptığı gibi savaşır. Ve sonra anlar. Sang-drax'ın ne olduğunu görür..."

Marit Haplo'yu ittirdi, ona sırtını döndü. Elini alnına götürdü, gür saçlarının sakladığı işareti kaşıdı. "Sanırım savunma hatlarının hazırlanmasına yardım etmeliyiz. Vasu'nun bize ihtiyacı olacak..."

"Marit," dedi Haplo, "seni seviyorum."

Marit'in alnındaki desen kafatasına dolanmış demirden bir bant gibi sıkıyor, daralıyordu. Şakakları zonkluyordu. "Patrynler sevmez," dedi Marit boğuk bir sesle, dönmeden. "Hayır, yalnızca nefret ederiz," diye yanıt verdi Haplo.

"Belki daha çok sevseydim ve daha az nefret etseydim, seni kaybetmezdim. çocuğumuzu kaybetmezdim."

"Onu asla bulamayacaksın, bunu biliyorsun."

"Evet, bulacağım. Aslında, buldum. Onu bugün buldum." Marit ona döndü, baktı. "Ne? Nasıl emin olabilirsin..."

Haplo omuzlarını silkti. "Değilim. Aslında, o olduğu sanmıyorum. Ama olabilirdi. Ve onun için savaşacağız. Onun için kazanacağız. Ve bir şekilde: onun hatırı için Sang-drax'ın Son Kapı'yı kapatmasını engelleyeceğiz..."

Marit yine kollarındaydı, onu sıkı sıkı tutuyordu. Varlıklarının çemberi tek bir kesintisiz, bitip tükenmeyen çember oluşturarak birleşmişti.

Bir süre kimsenin bir köpeğe ihtiyaç duymayacağını gören hayvan tatmin içinde içini çekti, yana devrildi ve uykuya daldı.

Mağaraların dışında, Abri sokaklarında yürüyen Vasu savaş hazırlıklarını yapıyordu. Düşman bir çevreyle sarılmış, daima saldırıya uğramasa da daima tehdit altında olan kent duvarları büyüyle sağlamlaştırılmıştı; konutların damlarına koruyucu rünler işlenmişti. Labirent'in yaratıklarının pek azı Abri'ye saldırmaya teşebbüs ediyordu. Duvarların ötesinde, ormanda

dolanıyor, çiftçi topluluklarını tuzağa düşürmek, çobanları yakalamak için bekliyorlardı. Zaman zaman kanatlı yaratıklardan birinin -ejderler, griffinler ve benzerleri- aklına kent duvarlarının içine saldırmak geliyordu. Ama bu tür olaylar nadirdi.

Vasu'yu endişelendiren bu ordular bahsiydi. Haplo'nun söylediği gibi, Labirent'teki canavarlar şimdiye kadar organize olmamışlardı. Kaodinler sık sık kurtadamlara saldırırdı. Kurtadamlar devamlı bölgelerini gezgin kaplan-adamlardan korumaya çalışırdı. Çapulcu ejderler yemeye uygun görünen her şeyi öldürürdü. Ama Vasu kendini aldatmıyordu. Bir araya gelip, onlara bunca uzun zamandır meydan okuyan kale kenti istila etme şansı karşısında bu tür küçük anlaşmazlıklar ve çekişmeler kolayca unutulurdu.

Vasu alarmı çaldı, halkını geniş, merkezi toplantı alanında topladı ve onlara içinde bulundukları tehlikeyi anlattı. Patrynler bu kötü haberi sakinlik içinde, sert ifadelerle dinlediler, Sessizlikleri desteklerini ifade ediyordu. Dağılarak, çalışkanca, fazla konuşmadan işlerinin başına gittiler. Silahlar toparlanacak, büyüleri güçlendirilecekti. Aileler ayrıldı, birbirlerine kısaca, gözyaşı dökmeden hoşçakal dediler. Yetişkinler duvarlarda görev aldılar. Büyük çocuklar küçükleri, onları içeri almak için açılmış olan dağ mağaralarına götürdüler. Kötü kötü parlayan rünlerini gizlemek için siyah pelerinlere bürünmüş izci grupları demir kapıdan dışarı kaydılar, ırmak boyunca yayıldılar, köprülerdeki büyüyü güçlendirdiler, düşmanın gücünü ve yapısını öğrenmeye çalıştılar.

"Ya o lanet ateş?" diye sordu. Usta Hugh, gözlerini işaret ateşine doğm kısarak. "Orada ejderler olduğunu söylüyorsunuz. Bu onları pervane gibi çekecek."

"Ateş hiç söndürülmedi," dedi Vasu. "Başlangıçtan beri, hiç." Derisinde parlayan desenlere baktı. "Pek fark edeceğini sanmıyorum," diye ekledi kuru kuru. "Pervaneler çoktan toplanmaya başladı."

Usta Hugh ikna olmamış bir biçimde başını salladı. "Savunmalarınızın kalanına bir göz atmamda sakınca var mı? Bu tür şeylerde biraz deneyimim vardır."

Vasu kuşkulu görünüyordu.

"Lanetli Hançer artık oldukça güvenli," diye temin etti Alfred onu. "Ve Sir Hugh onu nasıl kontrol edeceğini biliyor. Ama yarın, eğer savaş olursa..."

Usta Hugh göz kırptı. "O konuda bir fikrim var. Endişelenme."

Alfred içini çekti, kasvetle çevresine bakındı.

"Eh, elimizden geleni yaptık," dedi Vasu, Alfred'in iç çekişini yankılayarak. "Ben acıktım. Evime gelmek ister misiniz? Eminim siz de yemeğe ve içmeye ihtiyaç duyuyorsunuz."

Alfred hem memnun olmuş, hem şaşırmıştı. "Onur duyarım."

Kentin içinde yürürlerken Alfred, ne kadar meşgul ya da dalgın olsalar da, karşılaştıkları her Patrynin Vasu'ya bir saygı işareti gösterdiğini fark etti, başın hafifçe eğilmesi, elin bir hareketi, hızla havada bir dostluk rünü çizmekten başka bir şey olmasa da. Vasu bu hareketlerin hepsine karşılık veriyordu.

Vasu'nun evi diğer Patryn konutlarından farklı değildi, yalnız çoğundan daha eskiydi ve diğerlerinden ayrı duruyordu. Sırtını dağa yaslamış, düşmanlarına saldırmadan önce arkasını sağlama alan cesur bir muhafız gibiydi.

İlk olarak Vasu girdi. Alfred eşiğe takılarak, ama yüzüstü yere düşmeden önce kendini toplayarak onu takip etti. Konut temiz ve düzenliydi ve tüm diğer Patryn evleri gibi mobilyadan yoksundu.

"EvI -şey... birleştin mi?" diye sordu Alfred, uzun bacaklarını güçlükle altında toplayıp beceriksizce otururak.

Vasu tavandan astığı bir sepetten ekmek çıkarıyordu, Yine tavandan asılmış sosis dizileri Alfred'e Haplo'nun köpeğini hatırlattı.

"Hayır, şimdilik yalnız yaşıyorum," diye yanıt verdi Vasu, basit yemeklerine tanımadıkları bir meyve ekleyerek. "Ben reis olalı uzun olmadı. Bu ünvanı babamdan miras aldım, yeni öldü."

"Kaybın için üzüldüm," dedi Alfred nazikçe.

"Hayatını iyi yaşadı," diye karşılık verdi Vasu. "Bu tür yaşamları kutsarız biz, yasını tutmayız." Yiyecekleri aralarındaki zemine koydu, oturdu. "Ailemiz nesillerdir bu ünvanı taşıyor. Elbette, her erkeğin ve kadının bize meydan okumaya hakkı var, ama kimse bunu yapmadı. Babam iyi yönetmek, adil yönetmek için çok çalıştı. Ben de onun iyi örneğini takip etmek için elimden geleni yapıyorum."

"Başarıyorsun gibi görünüyor."

"Öyle umuyorum." Vasu'nun endişeli bakışları küçük pencereden, dışarıdaki karanlığa kaydı. "Halkım hiç bu kadar büyük bir tehdide, bu kadar ciddi bir tehlike ile karşı karşıya kalmamıştı. "

"Ya Son Kapı?" diye sordu Alfred çekinerek, bu meseleIerin aslında hiç de onu, ilgilendirmediğinin farkında. "Uyarmak için birisi gönderilse iyi olmaz mı?"

Vasu yumuşak bir şekilde içini çekti. "Son Kapı uzaktır, buradan çok uzakta. Asla zamanında ulaşamazlar... ya da canlı."

Alfred yiyeceklere baktı, ama pek iştahı kalmamıştı.

"Ama kasvetli konuşmalar yeter." Vasu neşeli bir gülümseme ile yemeğe döndü. "Yiyeceğin bize vereceği güce ihtiyacımız var. Ve bir daha ne zaman yiyebileceğimizi kim bilebilir?

Yemek duasını ben mi yapayım, yoksa sen yapar mısın?"

"Ah, sen, lütfen!" dedi Alfred telaşla, kızararak. Bir Patrynin neyi uygun dua sayacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Vasu ellerini uzattı, konuşmaya başladı. Alfred bilinçsizce sözlere eşlik etmeye başladı, düşünmeden tekrarladı onları -ta ki Vasu'nun duayı Sartanca okuduğunu fark edene kadar.

Alfred'in nefesi boğazında tıkandı, öyle tuhaf bir yarı boğulmuş hırıltı çıkardı ki, reisin dikkatini çekti. Vasu duayı ortasında bıraktı, başını kaldırdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu, endişeyle.

Alfred kafası karışmış bir şekilde, vahşice Vasu'nun parlayan, dövmeli derisine bakıyordu. "Sen... Değil misin.. Ama olamazsın. yani bir S-s-sartan!"

"Yarım kan," dedi Vasu istifini bozmadan. Kollarını kaldırdı, desenlerine gururla baktı. "Ailemiz yüzyıllar içinde uyum sağladı. Başlangıçta, dövmeleri yalnızca kılıf olarak kullanıyorduk. Ama Patrynleri kandırmak için değil; yalnızca uyum sağlamak istiyorduk. O zamandan sonra, evlilikler aracılığı ile büyüyü kullanabilmeye başladık -ama tam kan Patrynler kadar iyi değil. Ama eksik olduğumuz şeyleri Sartan büyüsü kullanarak tamamlıyoruz.

"Evlilikler! Ama... ya nefret" Alfred Öfke Nehri'ni düşündü. "Kuşkusuz zulüm görmüş olmalısınız..."

"Hayır," dedi Vasu sessizce. "Buraya neden gönderildiğimizi biliyorlar."

"Vorteks!"

"Evet, dağın altından gönderildik, sapkınca inançlarımız yüzünden. Atalarım Kopanlış'a karşı çıktı; bu zindanın yapımına karşı çıktı. Onlar bir tehlikeydi, kurulu düzene karşı bir tehlike. Tıpkı senin gibi, ya da ben öyle sanıyorum. Ama uzun çağlar boyunca Vorteks'ten gelen ilk Sartan'sın sen. Bazı şeylerin değişmiş olduğunu ummuştum."

"Hala buradasınız, değil mi?" dedi Alfred sessizce, titreyen parmaklarla yiyeceğini dürtükleyerek.

Vasu ona uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde baktı.

"Sanırım açıklamalar çok uzun ve karmaşık olacak."

"Aslında değil." Alfred içini çekti. "Biz Sartanlar kendimizi kendi zindanımıza kapattık, tıpkı sizi sizinkine kapattığımız gibi. Bizim zindan duvarlarımız kibirdi; demir parmaklıklarımız korkuydu. Kaçmak imkansızdı, çünkü bu duvarları indirmek, kilitli kapılan açmak anlamına geliyordu. Bunu yapmaya cesaret edemedik. Zindanımız yalnızca bizi içeride tutmuyordu, anlıyor musun -onları da dışarıda tutuyordu. İçeride kaldık, gözlerimizi kapattık ve uykuya daldık. Ve bunca yıldır uyuyorduk. Uyandığımız zaman, bizim dışımızda her şey değişmişti. Ve şimdi zindanımız tanıdığımız tek yer."

"Ama senin için değil," dedi Vasu.

Alfred kızardı. "Bundan kendime pay çıkaramam." Hafifçe gülümsedi. "Köpeği olan bir adamla tanıştım."

Vasu başını salladı. "Buraya ilk gönderildiğimiz zaman, halkımız için pes edip ölmek kolay olurdu. Bizi hayatta tutan Patrynler oldu. Bizi yanlarına aldılar, aralarına kabul ettiler, kendimizi koruyacak kadar güçlenene kadar bizi zarar görmekten korudular."

Alfred anlamaya başlıyordu. "Ve bu kenti yapmak bir Sartan fikri olmalı."

"Belki öyleydi. Çoktan unutulmuş zamanlarda. Kentlerden gelen ve büyük topluluklar halinde yaşamayı seven Sartanlar için doğal olurdu. Bir araya toplanmanın, bir yerde yaşamanın ve onu sağlamlaştırmak için çalışmanın avantajlarını görebiliyorduk.

"Kadim dünyada bile, Patrynler göçebeydi, yalnız yaşarlardı. Aile birimi onlar için önemliydi -hala da öyledir. Ama Labirent'te, pek çok aile silindi. Patrynler uyum sağlamak zorunda kaldı, aksi halde hayatta kalamayacaklardı. Bunu aile birimini kabileye kadar genişleterek yaptılar. Patrynler ortak savunma için bir araya toplanmanın önemini Sartanlardan öğrendiler. Ve Sartanlar ailenin önemini Patrynlerden."

"Halklarımızın içindeki en kötü özellikler bu sonucu yarattı." Alfred duygulanmıştı. "En kötüsü bu durumu devam ettirdi. Siz en iyileri aldınız ve bunu istikrar sağlamak, kaos ve dehşetin içinde huzur bulmak için kullandınız."

"Umut edelim ki," dedi Vasu ağırbaşlılıkla, "bu son olmasın,"

Alfred içini çekti, başını salladı.

Vasu onu dikkatle izledi. "Yabancılar sana Yılan Büyücüsü dedi."

Alfred gülümsedi; elleri çırpındı. "Biliyorum. Daha önce de bana bu şekilde hitap edildi. Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Vasu beklenmedik bir biçimde. Alfred şaşırarak başını kaldırdı.

"Sana bu ünvanı kazandıracak ne yaptığını söyle," dedi Vasu.

"İşte mesele de bu. Bilmiyorum. Kaçamaklı yanıt verdiğimi düşünüyorsun. Ya da yardım etmek istemediğimi. İstiyorum! Bunun için her şeyimi verirdim ... Açıklamaya çalışayım.

"Kısaca anlatmak gerekirse, uykumdan uyandığımda kendimi yalnız buldum. Arkadaşlarımın tümü ölmüştü. Arianus dünyasındaydım, menschlerin yaşadığı bir dünya."

Durdu, anlayıp anlamadığım görmek için Vasu'ya baktı.

Anlaşılan anlıyordu, ama bir şey demedi. Dikkatli sessizliği Alfred'e devam etmesi için cesaret verdi.

"Dehşete düşmüştüm. Tüm bu büyü gücü," -Alfred ellerine baktı- "ve yalnızdım. Korkuyordum. Eğer neler yapabileceğimi fark eden olursa, bundan faydalanmaya çalışabilirlerdi. Hayal edebiliyordum -baskılar, yakarılar, ısrarlar, tehditler. Ama menschlerin arasında yaşamak, onlara faydalı olmak istiyordum. Gerçi pek faydam olduğundan değil."

Alfred yine içini çekti. "Her neyse, çok talihsiz bir alışkanlık edindim. Ne zaman kendimi tehlike içinde bulsam, ben... bayılıyorum. "

Vasu şaşkın görünüyordu.

"Ya bunu yapacaktım, ya da büyümü kullanacaktım, anlıyor musun?" diye devam etti Alfred, yüzü kıpkırmızı. "Ama en kötüsü bu değil. Görünüşe göre dikkate değer bir büyü yapmışım -olağanüstü, aslında- ve yaptığımı hatırlamıyorum. O sırada tam anlamıyla bilincim yerinde değildi, ama bittiği zaman hiçbir şey hatırlamıyordum. Eh, sanırım aslında hatırlıyorum. İçimde." Alfred elini yüreğinin üzerine koydu. "Çünkü konu, ne zaman açılsa kendimi rahatsız hissediyorum. Ama sana yemin ederim," -içtenlikle Vasu'ya baktı- "hatırlayamıyorum!"

"Ne tür büyü?" diye sordu Vasu.

Alfred yutkundu, kum dudaklarını yaladı. "Ölüçağırıcılık," dedi zar zor duyulan alçak, acı dolu bir sesle. "İnsan, Usta Hugh. Ölmüştü. Onu yaşama döndürdüm."

Vasu derin bir nefes aldı, yavaş yavaş bıraktı. "Başka" "Bana... bana yılana dönüştüğüm söylendi -tam olarak söylemek gerekirse bir ejdere. Chelestra'da, Haplo tehlikedeydi. Ve çocuklar vardı... Ejder-yılanlar onları öldürecekti." Alfred ürperdi. "Yardımıma ihtiyaçları vardı,

ama her zamanki gibi bayıldım. En azından ben öyle sanıyordum. Haplo bana bayılmadığımı söylüyor. Bilmiyorum." Alfred başını salladı. "Ben bilmiyorum. "

"Ne oldu?"

"Sanırım bir ejder -yeşil ve altın renkli- yoktan belirmiş ve yılanlarla savaşmış. Ejder kral yılanı öldürmüş. Haplo'yu ve çocukları kurtarmış. Benim hatırlayabildiğim tek şey kumsalda uyandığım. "

"Gerçekten de, Yılan Büyücüsü," dedi Vasu.

"Yılan Büyücüsü nedir, Reis Bu ejder-YıIanlarla bir ilgisi var mı? Eğer varsa, bu nasıl mümkün olabilir? Koparılış esnasında Sartanlar onları bilmiyordu -en azından ben öyle tahmin ediyorum. "

"Senin -safkan bir Sartan'ın- bunu bilmemesi tuhaf," diye karşılık verdi Vasu, Alfred'e şüpheyle bakarak. "Ve benim, yarım kan olmama rağmen bilmem."

"O kadar tuhaf değil," dedi Alfred, kasvetle gülümseyerek. "Siz hafıza ve gelenek ateşini yanık tuttunuz. Biz, yok ettiğimiz şeyi bir araya getirme takıntımız içinde, o ateşin sönmesine izin verdik. Hem, uykuya daldığımız zaman ben çok gençtim. Ve uyandığımda çok yaşlı."

Vasu sessizlik içinde düşündü; sonra gevşeyerek gülümsedi. "Yılan Büyücüsü'nün ejder-yılan dediğiniz şeyle bir ilgisi yok, ama senin sandığından çok daha uzun zamandır var olduklarını tahmin ediyorum. 'Yılan Büyücüsü' beceri ifade eden bir ünvandır -o kadar.

"Koparılış zamanında Sartanlar arasında bir büyücülük hiyerarşisi vardı ve hayvan isimleri ile ifade edilirdi. Yaşak, Çakal, Geyik... Çok karmaşık ve detaylıydı." Vasu'nun olağanüstü gözleri Alfred'e dikildi. "Yılan tepeye yakındı. Sıradışı güçler ifade ederdi."

"Anlıyorum." Alfred huzursuz olmuştu. "Sanırım eğitim ve yıllar süren çalışmalar söz konusu..."

"Elbette. Bu kadar çok güçle beraber sommluluk da gelir." "Benim hiç iyi olmadığım bir şey."

"Halkıma büyük yardımın dokunabilir, Alfred."

"Eğer bayılmazsam," dedi Alfred acı acı. "Ama, bayılırsamda çok mutlu olurum. Size değmeyeceğim kadar çok tehlike getirebilirim. Labirent büyümü bana karşı kullanabiliyor gibi görünüyor.. . "

"Çünkü büyünü kontrol edemiyorsun. Ya da kendini. Kontolü ele al, Alfred. Kendi hayatının kahramanı ol. Bu rolü başkasının oynamasına izin verme."

"Kendi hayatımın kahramanı olmak," diye tekrarladı Alfred yumuşak sesle. Neredeyse kahkaha atacaktı. O kadar gülünçtü.

İki adam dostça bir sessizlik içinde oturdular. Dışarıda, karanlık yumuşayarak grileşmeye başlamıştı. Şafak -ve savaş yaklaşıyordu.

"Senin iki kişiliğin var, Alfred," dedi Vasu sonunda. "iç kişiliğin ve dış kişiliğin. ikisinin arasında bir uçurum var. Bir şekilde o uçurumu aşmalısın. İki benliğin bir araya gelmeli."

Alfred Montbank -orta yaşlı, kelleşen, sakar, korkak. Coren -yaşam veren; bir güç, dayanıklılık, cesaret varlığı; seçilmiş.

İkisi asla bir araya gelemezdi. Çok uzun zamandır ayrıydılar.

Alfred hüzünle oturuyordu. "Buna çalışırken uçuruma düşerim bence," dedi perişan bir şekilde.

Bir bom çalındı, uyarı çağrısı. Vasu ayağa kalktı. "Benimle gelecek misin?"

Alfred cesur görünmeye çalıştı. Omuzlarını kaldırdı, ayağa kalktı... ve halının köşesine takılıp sendeledi.

"içimizden birisi gelecek," dedi ve içini çekerek doğruldu.

KIRKALTINCI BÖLÜM
ABRI
LABİRENT

Şafağın gri ışığında, Patrynlere Labirentteki her düşman onlara karşı bir araya gelmiş gibi geldi.

O ana kadar, duvarların ötesine korku dolu bir huşu içinde baktıkları zaman, bazıları kuşku duymuş, uyarılara inanmamıştı. Reisin korkularının abartılı olduğunu düşünmüşlerdi. Kentte yabancılar vardı, ama bir zararları dokunmamıştı. Birkaç kurtadam sürüsü saldırabilirdi. Ya da belki öldürülmesi zor kaodinlerden* bir birlik. Reisin bahsettiği gibi büyük güçler nasıl fark edilmeden toplanabilirdi ki? Orman ve çevre topraklar her zamankinden daha tehlikeli değildi.

Şimdi o topraklar ölümle kaplanmıştı.

Kurtadamlar, kaodinler, kaplan-adamlar ve Labirent'in kötücüI büyüsünden doğup beslenen başka canavar toplulukları nehir kıyısında toplanmışlardı. Safları eylemle dalgalanıyordu, öyle ki yeni bir Öfke Nehri oluşturmuşlar gibi görünüyordu.

Orman içinde saklananları gizliyordu, ama Patrynler ağaç tepelerinin sallandığını, aşağıdaki orduların hareketleri ile kıpırdandığını görebiliyorlardı. Köprü ya da koçbaşı olarak kullanılmak, duvarları aşmak için merdivenler yapılmak üzere devağaçların yıkıldığı yerlerde toz yükseliyordu.

* Böceksi yaratıklar olan kaodinlerin, büyülü silahlarla bile zor delinen sert bir kabukları vardır, Bir kaodinin doğrudan vurulması, hemen ölmesi gerekir, aksi halde saldırgan kendini bir yerine iki yaratıkla karşı karşıya bulur.

Ve ormanın ötesinde, nadasa bırakılmış, ekime hazır otlaklarda tiksinti verici bir ürün fışkırıyordu. Kararılıkta büyüyen otlar gibi fışkıran düşman safları ufka kadar uzanıyordu.

Orduların önderleri daha önce labirent'te hiç görülmemişti: kanatsız ve ayaksız, gri pullu, kırışık bedenleri yerde sürünen dev yılanlar. Toprağı, suyu, havayı -dokundukları her şeyi- zehirleyen bir sümük salgılıyorlardı. Pis çürük kokuları, rüzgarda bir yağ tabakası gibiydi. Patrynler dillerinde ve gırtlaklarında onların tadını alabiliyorlar, kollarını ve ellerini kapladığını, görüş alanlarını daraldığını hissedebiliyorlar.

Yılarıların kırmızı gözleri kana olan açlıkla yanıyordu. Dişsiz ağızları açılıyor, onları görmenin yarattığı korku ve dehşeti soğuruyorlar, onunla besleniyorlar, şişmanlıyorlar, güçleniyorlardı.

Ama yılanlardan birinin tek gözü .vardı: Ve kötüCül bir amaçla, sanki özel birini ararmış gibi kent duvarlarını tarıyordu.

Şafak geldi, gri ışık asla görülmeyen kaynağından parladı, yalnızca aydınlık verdi, neşe ya da sıcaklık değil. Ama bu gün, grilik bir mavi haleyle, bir kırmızı ışıltı ile parlaklaşmıştı.

Patrynlerin rün büyüsü hiç bu kadar parlak olmamıştı, kendine özgü bir güçle karşılarına dizilen kuvvetlere tepki gösteriyordu.

Koruyucu duvarların üzerinde desenler alevleniyordu, ışıkları o kadar sersemleticiydi ki, ırmak kıyısında duran ve saldırı işareti bekleyenıerin çoğu gözlerini korumak zorunda kalıyorlardı. Patrynlerin bedenleri sanki her birey kendi canlı ateşi ile yanmaktaymış gibi ışıldıyordu.

Yalnızca tek bir kişi karanlıkta duruyordu, ümitsız, dehşete boğularak.

"Bu umutsuz!" Alfred siperlerin kenarından dışarıya baktı. Duvara tutunan elleri o kadar titriyordu ki, gevşek taşları yerinden oynatıyor, bir toz yağmuru ayakkabılarını kaplıyordu.

"Evet, umutsuz," diye yanıt verdi Haplo yanından. "Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm, dostum."

Köpek endişeyle duvar boyunca gidip geliyor, göremediği için sızlanıyor, zaman zaman bir kurtadamın meydan okuyan ulumasına ya da bir ejder-yılanın alaycı tıslamasına hırlıyordu. Marit, Haplo'nun yanında duruyordu; eli onunkine sıkı sıkı dolanmıştı. Birbirlerine sık sık bakıyor, gülümsüyor, birbirlerinin gözlerinde teselli ve cesaret buluyorlardı.

Dolan izleyen Alfred o tesellinin kendisini de içerdiğini hissediyordu. Haplo ile tanıştığından beri ilk kez, Alfred, Patryn'i bir bütün olarak, neredeyse huzur içinde görüyordu. Tam olarak bütün değildi -köpek hala yanındaydı. Haplo'yu Labirent'e getiren her ne idiyse, onu eve getirmişti. Ve burada kalmak, burada ölmekten memnun olacaktı.

Dostum, demişti.

Alfred sözcüğü istila için gelen düşmanların çığlıklarının üzerinden belirsizce duydu. Sözcük içinde küçük bir ateş yaktı.

"Öyle miyim?" diye sordu Haplo'ya çekingenlikle.

"Ne misin?"

Konuşma ilerlemişti, en azından Haplo, Marit ve Usta Hugh arasında. Alfred onları dinlemiyordu. Uçurumun karşısındaki sesi dinliyordu.

"Sö... söylediğin. Dostum," dedi Alfred utangaç utangaç. "Böyle mi söyledim?" Haplo omuzlarını silkti. "Köpekle konuşuyorumdur." Ama gülümsüyordu.

"Köpekle konuşmuyordun, değil mi?" dedi Alfred, memnunlukla kızararak.

Haplo sessiz kaldı. Aşağıdaki ordular yuhaladı, uludu, anlamsız sesler çıkardı, küfretti. Haplo'nun sessizliği Alfred'i rahatlatıcı bir battaniye gibi sardı. Ölüm çığlıklarını duyamıyordu. Yalnızca, konuştuğu zaman, Haplo'yu duyuyordu.

"Evet, Alfred, sen benim dostumsun." Haplo elini uzattı -güçlü, sırtına mavi rünler işlenmiş elini.

Alfred elini uzattı -beyaz, büzülmüş, çıkıntılı boğumları ve ince kemikleri olan, eti soğuk ve korkudarı yapış yapış elini.

İki el buluştu, birbirini kavradı, sıkı sıkı tuttu.

Bir nefret uçurumunun iki yakasına uzanan iki kişi. O anda, Alfred içine baktı ve kendini buldu.

Artık korkmuyordu.

Borunun tiz çığlığı ile savaş başladı.

Patrynler ırmağın üzerindeki köprüleri ya yok etmiş, ya da üzerine büyülü tuzaklar kurmuşlardı. Bu engeller düşmanı yalnızca bir anlığına durdurdu, önemsiz bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Alfred'e acı dolu anlar yaşatan dar taş köprü bir büyü çakması ile patladı, aptalca üzerine çıkan bir grup düşmanı yok etti.

Ama son parçalar aşağıda çalkalanan suya düşmeden önce altı kütük iri, fil dişli yaratıklar tarafından ırmağın kıyılarına taşındı. Ejderler -Labirent'in gerçek ejderlerleri*- pençeleri ve büyüleri ile kütükleri kaldırdılar, ırmağın üzerine bıraktılar. Korkunç ordunun birlikleri karşıya akın etti. Aralarından bazılarının ayağı kayıp akıntıya düştüğünde -ki çoğu düştü- kaderlerine terk ediliyorlardı.

* Kötü yılanlar (ejder-yılanlar) ve Pryan'ın iyi ejderleri gibi değil. Labirent'in ejderleri, Kopanlış öncesi kadim Yeryüzü'nün ejderhalarının torunlarıdır. Büyük, geniş kanatlı, büyü konusunda güçlü ve çok kötü, tiksinti verici kertenkelelerdir. Kurbanlarını hemen öldürmezler, onları tutsak almaktan ve günlerce işkence etmekten, yavaş yavaş ölmelerine izin vermekten hoşlanırlar. Haplo başka bır yerde, Labirent'in ejderlerinin hiç savaşmadığı tek yaratık olduğunu belirtir. Ne zaman bir ejdere yaklaşsa, canını kurtarmak için kaçmıştır. Haplo'nun kayıtlarına göre Xar, Nexus Lordu, Labirent'te bir ejderle savaşan ve hayatta kalan tek Patryn'dir.

Yamaçların yükseklerinde taştan daimi köprüler vardı. Patrynler bunları ayakta bırakmışlardı, ama üstlerine işledikleri desenleri düşmanı şaşırtmak, geçmeye çalışanlarda büyük bir korku yaratmak, öndekilerin dönüp panik içinde kaçışması, arkadakilerin düzenlerinin bozulması, ezilmeleri için kullanıyorlardı.

Duvarları koruyan Patrynler bu manzara karşısında cesaretlendiler, düşmanın çoğunluğunun kente ulaşamayacağını düşündüler. Ama neşeleri dev yılanlar yükselip kafaüstü köprülerin,

büyünün korumadığı tek yer olan alt kısımlarına çarpmaya başladığı zaman öldü. Yanlardaki desenler vahşice çaktı, ama içine çatlaklar yayıldı, büyüyü bozdu, zayıflattı -bazı durumlarda tamamen yok etti. Düşman komutanları birliklerini öfkeli haykırışlarla cesaretlendirdiler. Geri çekilme durdu, Labirent'in orduları zarar görmüş köprülerden geçti, köprüler ağırlıkları altında titredi, ama dayandı.

Sabahın ilk saatleri geride kaldığında, Abri'nin üzerindeki gökyüzü ejderlerin, griffin'lerin, dev yarasaların ve yukarından Patrynlerin üzerine süzülen deri kanatlı av kuşlarının kanatları ile kararmıştı. Kaodin ve kurtadam sürüleri, kaplan-adamlar yukarıdaki sahipsiz topraklarda koşturdu. Kuşatma kuleleri dikildi, duvarlara merdivenler dayandı. Koç başları demir kapıların üzerinde gümbürdedi.

Patrynler düşmanlarının üzerine büyü yağdırdı -mızraklar alev şimşekleri yarattı, kargılar tepede patlayarak et tüketen kıvılcımlar fışkırttı, hedefini şaşırmayan oklar doğrudan seçilen kurbanın yüreğine uçtu. Duman ve büyülü sis havadan inen canavarların görüş açısını daralttı; pek çoğu kafaüstü dağa çakıldı. Abri'nin rün bezeli duvarları ve binaları istilacıları itti. Duvarlara dayanan merdivenler tahtadan suya dönüştü. Kuşatma kuleleri alevaldı ve yandı. Demir koçbaşları eridi, erimiş metal yanında duran herkesi tüketti.

Patryn büyüsünün gücü ve sağlamlığı karşısında düşman orduları tereddüde düştü ve geriledi. Duvarların üzerindeki yerinden izlemekte olan Alfred yanıldığını düşünmeye başladı.

"Kazanıyoruz," dedi heyecanla, dinlenmek için duran Haplo'ya.

"Hayır, kazanmıyonız," dedi Haplo sertçe. "Bu yalnızca ilkdalgaydı. Bizi, yumuşatmak, silahlarımızı harcatmak için."

"Ama geri çekiliyorlar," diye itiraz etti Alfred.

"Tekrar toplanıyorlar. Ve bu," -Haplo bir mızrağı kaldırdı "benim son mızrağım. Marit başkasını bulmak için gitti, ama başarılı olamayacak."

Okçular ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, düşmüş veya harcanmış oklar arıyordu. Katillerine karşı kullanmak için okları ölülerin bedenlerinden çıkardılar. Aşağıda, yerde, savaşamayacak kadar yaşlı olanlar, kalan birkaç silahın üzerine eğilmiş, telaşla üstlerine desenler işliyor, çoktan tükenmeye başlamış büyüleri ile onları çoğaltıyorlardı.

Ve bunlar yine de bir sonraki saldırı için toplanmaya başlayan düşmanlarını uzak tutmak için yeterli olmayacaktı. Siperler boyunca her yerde, Patrynler hançerlerini ve kılıçlarını çekiyor, yüz yüze savaşılacak saldırı için hazırlanıyorlardı.

Marit iki kargı ve kırık bir mızrak taşıyarak döndü. "Bütün bulduğum bu."

"İzin verir misin" diye sordu Alfred, eli silahların üzerinde.

"Onları çoğaltabilirim."

Haplo başını salladı. "Hayır. Büyü yok -unuttun mu? Bunun neye dönüşeceğini kim bilebilir?"

"Hiçbir yardımım dokunmuyor," dedi Alfred, cesareti kırılarak.

"En azından," dedi Haplo, "bayılmadın."

Sartan hafifçe şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. "Hayır, bayılmadım, değil mi?"

"Dahası, gelinen noktada fark edeceğini sanmıyorum," dedi Haplo kuru kuru. "Ormandaki her dalı mızrak yapabilirsin ve yine de fark etmez. Bu saldırıyı ejder-yılanlar yönetiyor."

Alfred duvarın tepesinden baktı. Dizleri zayıfladı; neredeyse dengesini kaybedecekti. Köpek yanaştı, onu cesaret verici bir yalama ve kuyruk sallama ile destekledi.

Öfke Nehri donmuştu, muhtemelen yılanların büyüsü sayesinde. Şimdi yaratık orduları onun katı, siyah yüzeyinde yürüyordu. Kenti çeviren yılanlar kendilerini duvarlara fırlatmaya başladı. Rün bezeli taşlar darbelerin altında sarsıldı. Çatlaklar yapıda yayıldı, başta küçüktüler, ama genişlediler. Yılanlar tekrar tekrar Abri'nin kemiklerine saldırdı. Çatlaklar yayıldı, genişledi, rünleri böldü, büyülerini zayıflattı.

Duvarların tepesindeki Patrynler yılanlara her tür silah, akıllarına gelen her büyü ile saldırdılar. Ama silahlar gri pullu derilere çarptı ve zarar vermeden sıçradı; büyüler yılanların

üzerinde patladı, yaralamadı. Artık öğleden sonraydı. Düşman orduları donmuş ırmağın üzerinde duruyor, yılanlara tezahürat yapıyor, duvarların yıkılmasını bekliyordu.

Reis Vasu, Haplo'nun duvarın üzerinde durduğu yere tırmandı. Ayaklarının altındaki sarsıcı bir darbe onu salladı. "Bir zamanlar bu yaratıklarla savaştığını söylemiştin, Haplo. Onları nasıl durdurabiliriz?"

"Çelikle," diye bağırarak karşılık verdi Haplo. "Büyü işlenmiş. Kafalarına saplanacak. Bana bir kılıç bulabilir misin?"

"Bu onlarla duvarın dışında savaşmak demek," diye bağırdı Vasu.

"Bana kılıç ve hançerde yetenekli bir grup adam ver," diye ısrar etti Haplo.

"Kapıları açmamız gerekir," dedi Vasu, karanlık bir ifadeyle.

"Yalnızca bizim dışarı çıkmamıza yetecek kadar. Sonra arkamızdan kapatırsınız."

Vasu başını salladı. "Hayır, buna izin veremem. Dışarıda tuzağa düşmüş olursunuz..."

"Başarısız olursak, fark etmez," diye karşılık verdi Haplo sertçe. "Ya orada, dışarıda ölürüz ya da burada, içeride. Ve dışarıda, bir şansımız olur."

"Ben de seninle geleceğim," diye öneride bulundtı Marit. "Ben de," dedi Usta Hugh, eylem arzusu içinde.

Katil savaşmaya çalışmıştı, ama fırlattığı her mızrak hedefini geniş bir arayla şaşmıştı; attığı oklar ancak fırlatılmış çiçekler kadar zarar vermişti.

"Sen öldüremezsin," diye hatırlattı Haplo ona.

Usta sırıttı. "Onlar bunu bilmiyor."

"Hakkın var," diye itiraf etti Haplo. "Ama belki burada kalıp Alfred'i korumalısın..."

"Hayır," dedi Alfred kararlılıkla. "Sir Hugh'ya ihtiyaç var. Hepinize ihtiyaç var. Ben başımın çaresine bakarım."

"Emin misin?" Haplo onu dikkatle süzdü.

Alfred kızardı. Haplo, Alfred'in başının çaresine bakmak konusunda emin olup olmadığını sormuyordu, başka bir konuda emin olup olmadığını soruyordu. Haplo hep onun içini görebilmişti. Eh, dostlar böyle şeyler yapardı.

"Eminim," dedi Alfred, gülümseyerek.

"O zaman iyi şanslar, Coren," dedi Haplo.

Köpek eşliğinde, Usta Hugh ve Patrynler -Haplo ve Marit yanından ayrıldılar, savaşın duman ve sisleri içinde gözden kayboldular.

"Sana da iyi şanslar, dostum," dedi Alfred yumuşak sesle. Gözlerini kapatarak benliğinin derinliklerine daldı -daha önce, en azından bilinçli olarak hiç ziyaret etmediği bir yere ve dağınıklıklar ve çöpler arasında büyünün sözcüklerini aramaya başladı.

laklar şimdi tabandan tepeye yayılıyordu; rünlerin alev alev ışığı solmaya başlamış, bazı yerlerde tamamen sönmüştü. Düşman birlikleri bu zayıflıktan faydalanarak merdivenleri duvarlara dayamış, tırmanmaya başlamıştı. Saldıran yılanlar zaman zaman kendi müttefiklerini deviriyordu, ama bunu çok önemsemiyorlardı. Ölenlerin yerini doldurmak için yenileri akın ediyordu.

Haplo ve grubu kapıların yanında durdu.

"Takdislerimiz sizinle," dedi Yasu ve elini kaldırıp işaret verdi.

Kapının büyüsünün muhafızları olan Patrynler ellerini rünlerin üzerine koydu. Desenler çaktı ve karardı. Kapılar açılmaya başladı. Haplo ve arkadaşları aralıktan geçerek hızla dışarı çıktılar. Savunmaların zayıfladığını gören bir kurtadam sürüsü uluma kopardı ve kendilerini o tarafa attı. Patrynler onları hızla katlettiler. Dalmayı başaran birkaç kurtadam kapanan demir kapıların arasına sıkıştı.

Haplo ve yanındakiler şimdi kendi kentlerinin dışına kapatılmışlardı ve içeri girmek için yolları yoktu. Kapılar -Haplo'nun emirleri sonucu- yılanlar ölene dek bir daha açılmayacaktı.

Patryn kılıçlarının ve bedenlerinin büyüleri kuvvetle parlıyordu. Haplo'nun emriyle takımlar ayrıldı, yayıldı, yılanlara teker teker meydan okumak, onların birleşmesini önlemek ve duvarlardan uzaklaştırmak için küçük gruplara ayrıldı.

Yılanlar onlarla alayetti, sürdürdükleri yıkımı bırakıp bu zayıf başbelalarını yok etmek, sonra işlerine devam etmek üzere döndüler. Yalnızca Sang-drax içinde bulundukları tehlikeyi anladı. Bir uyarı haykırışı kopardı, ama onu dinleyen olmadı.

Kari ve avcı grubu yılanlarla savaşmak için Haplo'ya katılmaya gönüllü oldular. Çelikle silahlandılar, Haplo'nun talimatları uyarınca üstlerine rün işlemek için zaman ayırdılar.

"Yılanın başı bildiğim tek zayıf noktası," dedi Haplo onlara. "Gözlerinin arası."

Hepsinin görebildiği şeyleri söylemenin gereği yoktu, yani yılanların güçlü olduğunu, savurdukları kuyruklarının kalkan büyülerini yok edecek kadar zarar verebileceğini, dev bedenlerin onları ezebileceğini, açık, dişsiz ağızlarının onları yiyebileceğini.

Dört yılan duvarların çevresinde dolanıyordu, aralarından biri Sang-drax'tı.

"O bizim," dedi Haplo, Marit'le bakışarak. Marit onaylayarak, başını sertçe salladı. Köpek heyecan içinde havladı, kapının önünde koşarak çemberler çizdi.

Duvarlar hala dayanıyordu, ama fazla uzun sürmezdi. Çat ?????

Zayıf yaratıkların kendisine saldırdığını gören bir yılan, onları çenelerinin arasına kıstırmak ve bedenlerini duvarlara fırlatmak için üstlerine doğru daldı.

Halkından üç kişinin eşliğinde, Kari üstüne gelen dehşetin karşısında pozisyonunu bozmadı. Kılıcını kavrayarak, dehşet verici baş tam üstüne gelene kadar, bekledi; sonra, tüm gücüyle keskin kılıcı -büyüsü mavi, kırmızı yanarak- kertenkele kafasına sapladı.

Kılıç derinlere daldı. Yılan acı içinde yükseldi, kılıcı Kari'nin elinden kopardı. üzerine yağan kanla körleşen, pis, zehirli kokuyla midesi bulanan Kari yere devrildi. Yılanın dev bedeni üstüne düştü, ama adamları onu altından çıkardı. Yılanın kuyruğu savruldu, onları ezecekti, ama kıvranmaları gittikçe zayıfladı. Yılanın başı duvarı ufak bir mesafe ile kaçırarak yere çarptı ve kıpırtısız uzandı.

Patrynler tezahürat yaptılar; düşmanları küfretti. İçlerinden birinin öldürüldüğünü gören diğer yılanlar saldıranlara şimdi daha büyük bir saygı ile bakıyor, Patrynlerin işini güçleştiriyordu.

Tek gözlü yılanın başı Haplo'nun üzerinde belirdi.

"Bu son karşılaşmamız olacak, Sang-drax!" diye seslendi. "Bu doğru, Patryn. Artık bana faydalı olmuyorsun."

"Çünkü artık senden korkmuyorum!" diye terslendi Haplo.

"Ah, ama korkmalısın," diye karşılık verdi Sang-drax, yılan kafası dönerek ve kör tarafında duran Marit ile Hugh'yu görmeye çalışarak. "Biz konuşurken, türümden pek çok kişi mühürlemek için Son Kapı'ya gidiyor. Sonsuza dek burada kısılı kalacaksınız!"

"Nexus halkı onlarla savaşır!"

"Ama kazanamazlar. Siz kazanamazsınız. Kaç sefer beni yere yıktın ve yine ayağa kalktığımı gördün!"

Sang-drax'ın başı Haplo'ya doğru daldı, ama hareket yanıltmacaydı. Yılanın kuyruğu savruldu, Haplo'ya arkadan çarptı. Patryn'in beden büyüsü onu korudu, aksi halde darbe belkemiğini kırardı. Kuyruk onu dümdüz etti, sersemletti. Kılıcı elinden fırladı.

Köpek sahibini korumak için dişlerini çıkararak, tüylerini kabartarak tepesine dikildi.

Ama yılan Haplo'yu görmezden geldi. Haplo düşmüştü, artık tehdit oluşturmuyordu. Kırmızı göz Marit'i buldu. Sang-drax'ın çeneleri kocaman açıldı, öldürmek için daldı. Marit bekleyerek durdu -görünüşte dehşetle donmuştu- kendisini savunmak için bir hareket yapmadı. Tam çeneler kapanıyordu ki yılana kör tarafından bir şey çarptı.

Usta Hugh kendini yılanın başına doğru atmıştı. Rün kaplı bir Patryn hançeri kullanarak gri pulları hançerlemeye çalıştı. Ama hançer kırıldı. Usta inatla tutunmaya devam etti; parmaklarını boş göz çukuruna geçirmişti. Lanetli Hançer'in hayata döneceğini, onun adına düşmanına

saldıracağını ummuştu, ama belki de hançer şimdi yılanların kontolü altındaydı, geçmişte yapmış oldukları gibi. Hugh asılmaktan başka bir şey yapamıyordu, en azından yılanın saldırmasını engelliyor, Marit ile Haplo'ya onu öldürmeleri için zaman kazandırıyordu.

Sang-drax kıvrandı, başını salladı, insanın kavrayışını kırmaya çalıştı. Usta Hugh güçlüydü ve sert bir kararlılıkla tutunmaya devam etti. Sarı şimşekler yılanın gri derisinde çatırdadı. Katil acı içinde haykırdı. Bedeninden bir elektrik akımı geçti, hissettiği acı, ellerini bırakmasına sebep oldu.

Yere kaydı, ama Marit'in yaklaşmasına yetecek kadar zaman kazandı. Marit kılıcını Sang-drax'ın kafasına sapladı. Kılıç yılanın çenesine daldı, burnundan çıktı, acı verdi, ama öldürmedi.

Marit kılıcını kurtarmak istedi, ama Sang-drax başını savurdu, kanla kayganlaşmış elinden kopardı.

Haplo kılıcı elinde, ayağa kalkmıştı. Ama sendeliyordu, yaralanmış, kafası karışmıştı. Marit onun kılıcını kapmak için koştu. Haplo'nun eli onunkinin üzerine kapandı.

"Arkama!" diye fısıldadı telaşla.

Marit planını anladı. Arkasına sığındı, şimdi gevşekçe yanından sarkmakta olduğu, kılıcı tuttuğu kolundan uzak durmaya özen gösterdi. Köpek önde dans ederek havaya sıçradı, yılanı tiz feryatlar ve havlamalarla kızdırıyordu.

Büyük bir acı içinde olan, düşmanını zayıf ve yaralı gören Sang-drax öldürmek için daldı. Onu karşılamak için kalkan kılıcı çok geç gördü, tek sağlam gözünü kör eden büyünün parlaklığını çok geç fark etti. Aşağı dalışını durduramadı, ama en azından onu yok edecek adamı yok etme şansı vardı.

Marit ayağa kalktı. Yılanın dalan kafası onu sıyırıp geçmişti. Saldırıya katılmaya hazırdı, ama son anda Haplo onu arkaya ittirdi. Yılanın kafası yere çaprtı, Haplo'nun kılıcına saplandı. Kılıcını iki eliyle kavrayan Haplo onu Sang-drax'a geçirdi, sonra o ve köpek bir haykırışla yılanın savrulan başının altında kayboldu.

Çevrede başka savaşlar veriliyordu. Yılanlardan biri ona saldıran Patrynleri öldürmüş, şimdi arkadaşına yardım ediyordu. Kari canları için savaşan arkadaşlarının yardımına koşmuştu. Marit onlara yalnızca bir bakış fırlattı. Kanla kaplı Haplo'yu görebiliyordu -kendi kanı ve yılanın kanıyla. Kıpırdamıyordu.

Ona koştu, üzerindeki ağır yılan kafasını kaldırmaya çalıştı. Doğrulup oturan, sersem sersem başını sallayan Usta Hugh bir uyarı haykırışı kopardı.

Marit döndü. Bir kurtadam öldürmek üzere yaklaşıyordu. Marit'in üzerine atladı, onu yere yıktı, pençelerini savurdu, dişlerini boğazına geçirmeye çalıştı.

Ve sonra aniden üzerinden kalktı. Gözlerini açan Marit, kurtadamın geri geri uçtuğu izlenimine kapıldı, ama sonra hayatında gördüğü her şeyden daha güzel, daha harika bir yaratığın pençelerinde taşındığını fark etti.

Yeşil pullu, altın kanatlı, güneş gibi parlayan bir sorgucu olan bir ejder duman kaplı gökyüzünün griliklerinden aşağı süzüldü. Kurtadamı yakaladı, hayvanı bir yamacın keskin kayalarının üzerine atarak öldürdü. Sonra ejder alçaldı, ölü yılanı yakaladı ve Haplo'nun üzerinden aldı. Bu yeni düşmanı görünce korkuya kapılan diğer yılanlar Patrynlerle savaşmayı bırakıp, ejderle savaşmak üzere döndü.

Marit, Haplo'yu kollarına aldı. Canlıydı; derisindeki desenler hafif bir maviyle parlıyordu. Ama gömleği yürek rününün üzerinde, kanla sırılsıklamdı. Nefesi zorlanıyordu ve zayıftı. Köpek -yılanın altında kaldıktan sonra hayret verici bir şekilde ayaktaydı ve yaralanmamıştı- sahibinin yanağını yalamak için yaklaştı.

Haplo gözlerini açtı, Marit'i gördü. Sonra Marit'in üstünde, parlak yeşil rengi ve altın rengi çakan kanatları ile harika ejderi gördü.

"Vay vay," diye fısıldadı gülümseyerek. "Alfred."

"Alfred mi?" Hayret içinde Marit'in nefesi kesildi, başını kaldırdı.

Ama bir gölge görüşünü kapattı. Bir şekil tepesine dikildi. Başta bunun ne ya da kim olduğunu anlamadı, ejderin yaydığı ışıltının önünde siyah bir şekilden başka bir şey değildi.

Haplo'nun nefesi boğazında hırıldadı; boşuna doğrulup oturmaya çalıştı.

Sonra bir ses konuştu ve Marit anladı.

"Demek bu dostunuz Alfred," dedi Xar, Nexus Lordu, başını kaldırarak. "Gerçekten de çok güçlü bir Sartan."

Lordun bakışlan Marit'e, sonra Haplo'ya kaydı. "Meşgul olması benim için ne iyi."

KİRKYEDİNCİ BÖLÜM
ABRI
LABİRENT

Xar, Abri kentini işaret ateşinin yardımı ile bulmuştu. Dağın tepesinde, duman ve sislerin üstünde, kenti koruyan büyü pırıltısının üstünde, işaret ateşi canlı bir şekilde yanıyordu ve Xar doğrudan oraya yöneldi.

Gemisini Vorteks'teki yıkıntılara götürmüştü; üstünde Sartan rünleri olan bir gemiyle yolculuk yapmanın avantajları vardır, ama Patryn için rahatsız bir yolculuk olmuştu. Pryan'dan ayrılırken geminin dışındaki desenleri yeniden yapılandırmaya zamanı olmamıştı. İçeridekileri değiştirmek konusunda ihtiyatlı davranmıştı. Tüm gücüne, Labirent'te karşısına çıkacaklar için ihtiyacı olabileceğini biliyordu.

Kolayca etkilenmeyen Xar, kente saldıran düşman güçlerinin büyüklüğü karşısında hayretler içinde kalmıştı. Savaş alanının eteklerine gelmiş, güvenli bir uzaklıktan, dağın yamaçlanndan, işaret ateşinin ve alevinin yakınından izlemişti. Xar kaosun ordularının halkına saldırmasını izlerken ateşte ısınmıştı.

Ejder-yılanlan görünce şaşırmamıştı. Kendi kendine Sang-drax'ın ona ihanet edeceğini itiraf etmişti.

Yedinci Kapı. Hepsi Yedinci Kapı ile ilgiliydi.

"Eğer onu bulursam, sizi kontrol edebileceğimi biliyorsunuz," dedi, gri, sümük kaplı bedenleri ile kent duvarlanna saldıran ejder-yılanlara. "Kleitus'un bana Yedinci Kapı'dan bahsettiği gün - işte o gün benden korkmaya başladınız. İşte o zaman düşmanım oldunuz."

Haplo'nun baştan beri onu ejder-yılanların ihaneti hakkında uyarmasının Xar için önemi yoktu. Artık Xar için Yedinci Kapı'dan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Görüş alanında iri iri beliriyor, diğer her şeyi örtüyordu.

Şimdi işi, düşmanla savaşan binlerce Patryn arasında Haplo'yu bulmaktı. Xar boş yere endişelenmiyordu. Erkekleri ve kadınları tanıyordu, Marit'i bulduğu zaman -ve birleşmiş olduklarından bu kolay olacaktı- Haplo'yu da bulacaktı. Xar'ın tek endişesi her şeye burnunu sokan Sartan, Alfred'di.

Savaş uzun sürdü. Patrynler kendilerini iyi savunuyordu; Xar yüreğinde bir gururun kabardığını hissetti. Halkı. Ve Yedinci Kapı'yı bulunca onları zafere ulaştıracaktı. Ama sabrını hızla kaybetmekteydi. Burada harcadığı zaman, o kapıyı bulması için kullanılabilecek zamandı. Elini desene götürdü, Marit'e seslenmek, aşağı inmek ve Haplo'yu kendi aramak üzereydi ki, kent kapısının açıldığını, küçük bir kahraman grubunun ejder-yılanları sürmek için dışan çıktığını gördü.

Ve elbette -Xar bakmaya zahmet etmeden de biliyordu Haplo aralarında olacaktı. Sang-drax ile son savaşı berabere bitmişti; her biri iyileşmeyecek yaralar vermiş ve almıştı. Haplo, dezavantajlı olmasına rağmen düşmanının işini bitirmek için bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Elbette kaçırmazsın," dedi Xar, düelloyu ilgi ve onay ile izleyerek. "Sen benim oğlumsun."

Lord savaş sona erene, Sang-drax ölene kadar bekledi; sonra onu kaldırması, aşağıdaki kanlı savaş alanına taşıması. Xar'ı gördüğü zaman Marit'in ilk tepkisi engin bir rahatlama oldu. Bir kez daha çocuğunu koruyacak, savunacak, imdadına koşacak güçlü babası gelmişti.

"Lordum, bize yardım etmeye geldin!"

Haplo doğrulup oturmaya çalıştı, ama son derece zayıf ve acı içindeydi. Gömleğinin önü kandan sırılsıklamdı, hatta üzerine giydiği deri yeleği bile lekelenmişti. Kınk kemiklerin çentikli uçlarının birbirine sürtündüğünü hissetti; her hareket keskin bir acı veriyordu.

Marit ona gücünü, desteğini ödünç vererek yardım etti. Başını kaldırdığında Xar'ın karanlık bakışlarının ona dikilmiş olduğunu gördü, ama içlerindeki gölgeyi fark edemeyecek kadar sersemıemiş, onun varlığı ile sevince boğulmuştu.

"Lordum." Haplo'nun sesi zayıftı. Xar işitebilmek için yanında diz çökmek zorunda kaldı. "Burada biz dayanabiliyoruz. En büyük tehdit, en büyük tehlike Son Kapı'da. Ejder-yılanlar orayı mühürlemek istiyor. Biz..." Boğulur gibi oldu, öksürdü.

"Biz bu zindanda kısılı kalacağız, Lordum," diye devam etti Marit telaşla. "Kötülüğü büyüyecek; ejder-yılanlar bunu sağlayacak. Labirent umutsuz bir ölüm odası haline gelecek, çünkü hiçbir kaçış yolu olmayacak."

"Son Kapı'ya zamanında ulaşabilecek yalnız sen varsın, Lordum" dedi Haplo, söylediği her sözcük ona acı vererek. "Onlan durdurabilecek yalnız sen varsın."

Marit kollarına çöktü. Yüzü onun yüzünün yanındaydı, endişesi ve ilgisi açıktı. Üçü çevrelerinde devam eden savaşa dikkat etmiyorlardı; Xar'ın büyüsü onları bir güvenlik ve sessizlik kozasıyla sarmıştı, onları ölümden, savaşın kargaşasından koruyordu.

Xar'ın bakışlan döndü, gözleri çok, çok uzaklan araştırdı, ta ki durduğu yerden Son Kapı'yı görene kadar -büyü gücü sayesinde bu da olasılıklar aleminin dahilindeydi. Yüzü gerildi, ciddileşti, kaşları çatıldı, gözleri öfke ile kısıldı. Marit verilen korkunç savaşı, Nexus halkının huzurlu evlerini terk ederek içeride kısılı kalmış kardeşlerinin tek kaçış yolunu korumaya gitmelerini gördüğünü tahmin etti.

Savaş başlamış mıydı? Yoksa Xar geleceği mi görüyordu?

Bakışları geri döndü; gözleri sert, soğuk ve hesapçıydı.

"Son Kapı düşecek. Ama ben onu yine açacağım. Yedinci Kapı'yı bulduğum zaman, intikamımı alacağım."

"Lord Xar, ne demek istiyorsun?" Marit anlamayarak ona bakakaldı. "Lordum, bizim için endişelenme. Biz burada başımızın çaresine bakarız. Halkımızı kurtarmalısın."

"Ben de bunu yapmayı planlıyomm, Karım," dedi Xar kısaca.

Marit irkildi.

Haplo sözcüğü duydu, dokunuşları bunca rahatlatıcı, bunca hoş olan kollardaki titremeyi hissetti. Gözlerini açıp, ona baktı. Marii'in yüzü kanla kaplanmıştı -kendi kanı, Haplo'nun kanı, ejder-yılanın kanı. Saçı dağılmıştı ve şimdi, alnındaki işareti, birbirine dolanmış desenleri görebiliyordu -onun ve Xar'ın.

"Onu bana bırak, Karım," diye emretti Xar.

Marit başını salladı, kormak için: Haplo'nun üzerine eğildi. Xar uzandı, elini onun koluna koydu. Marit haykırdı, bedeni gevşeyerek, rün büyüsü bozulmuş bir durumda yere yığıldı.

Xar, Haplo'ya döndü. "Benimle savaşma, oğlum. Gidelim. Acıyı ve ümitsizliği, bu yaşamı, yürek acısını bırak."

Nexus Lordu kollarını Haplo'nun kırık bedeninin altına kaydırdı, Haplo kendini kurtarmak için zayıf bir teşebbüste bulundu. Köpek fırladı, Xar'a çılgınca havlamaya başladı.

"Hayvana zarar veremeyeceğimi biliyorum," dedi Xar soğuk bir sesle. "Ama Marit'e verebilirim."

Savunmasızca kıvrılıp kalmış Marit inledi, başını salladı. Alnındaki desen ateş gibi yanıyordu.

"Köpek, dur," diye fısıldadı Haplo kül rengine dönmüş dudaklarının arasından.

Köpek inledi, anlamadı, ama itaat etmek üzere eğitilmişti ve geriledi. Xar Haplo'yu, sanki küçük, yaralı bir çocukmuşçasına kolaylıkla, nazikçe kaldırdı.

"Kalk, Karım," dedi Marit'e. "ben gittikten sonra, kendini savunman gerekecek."

Felç eden büyüsü onu serbest bıraktı. Marit zayıfça ayağa kalktı. Xar'a, Haplo'ya doğru bir adım attı.

"Onu nereye götürüyorsun, lordum" diye sordu, umut yüreğinin içinde son bir savaş vererek. "Nexus'a mı? Son Kapı'ya mı?"

"Hayır, Karım." Xar'ın sesi soğuktu. "Abarrach'a dönüyorum." Tatmin içinde Haplo'ya baktı. "Ölüçağırıcılığa."

"Halkına bu kötülüğün yapılmasına nasıl izin verirsin, Lordum" diye haykırdı Marit öfkeyle.

Xar'ın gözleri alevlendi. "Tüm yaşamları boyunca acı çektiler. Bir, iki ya da üç gün daha nedir ki? Zaferle geri döndüğüm zaman, Yedinci Kapı açıldığı zaman, çektikleri acılar sona erecek!"

Çok geç olacak! Sözcükler Marit'in dudaklarındaydı, ama Xar'ın gözlerine baktı ve onları telaffuz etmeye cesaret edemedi. Haplo'nun elini tuttu, kendi yürek rününe bastırdı. "Seni seviyorum," dedi ona.

Haplo'nun gözleri açıldı. "Alfred'i bul!" Ses çıkarmadan, kendi kanıyla lekelenmiş dudakları kıpırdayarak konuşmuştu.

"Alfred onları... durdurabilir..." '

"Evet, Sartan'ı bul," diye alayetti Xar. "Eminim kendi türünün inşa ettiği zindanı korumaktan memnun olur."

Lord rünleri söyledi; havada bir desen oluştu. Alev alev yanan rün Marit'e çarpıp, alnını yardı.

Sanki bir bıçak saplamış gibi içi acıyla dağlandı. Kan gözlerinin üzerine aktı, onu kör etti. Acı ve şok içinde inleyen, sersemleyen Marit dizlerinin üzerine çöktü.

"Xar! Lordum!" diye haykırdı vahşice, gözlerindeki kanı silerken.

Xar onu duymazdan geldi. Haplo'yu kollarında taşıyarak sakinlik içinde savaş alanında yürüdü. Bir büyü kalkanı onları sarmış, koruyordu.

Yanlarında, fark edilmeden, yapayalnız, köpek yürüyordu. Marit onları durdunnak, Xar'a arkadan saldınnak, Haplo'yu kurtarmak için ayağa fırladı, ama o anda bir rün hortumu çevrelerinde döndü -köpek dahil, üçünün birden- ve yok oldular.

KİRKSEKİZİNCİ BÖLÜM

ABRİ
LABİRENT

Savaş akşamla beraber sona erdi. Ejder-yılanlar altedilmiş, yok edilmişti; artık duvarları aşma tehditleri yoktu. Harika yeşil ejder -benzerlerini Labirent'te kimsenin görmediği bir ejder- Patrynlere katılmış, yılanların altedilmesine yardım etmişti. Duvarlar dayandı, büyüleri hızla yenilendi. Kapı dayandı. Kapanmadan önce içeri giren son kişi Usta Hugh oldu. Kollarında Kari'yi taşıyordu. Onu bir sürü ölü kaodinin altında yaralı bulmuştu.

Onu kapının içine taşıdı, halkının kollarına bıraku. "Haplo ve Marit nerede?" diye sordu Usta.

Kapının büyüsünün yenilenmesini yöneten Vasu ani bir şaşkınlık ile ona baktı. "Seninle olduklarını sanıyordum."

"İçeri girmediler mi?"

"Hayır, girmediler. Ve baştan beri buradaydım."

"Kapıları yine açın," diye emretti Hugh. "Hala orada olmalılar. "

"Açın!" diye emretti Vasu halkına. "Seninle geleceğim." Tombul reise bakan Usta Hugh itiraz etmek üzereydi, ama sonra kendisinin hiçbir şeyi öldüremeyeceğini hatırladı.

Kapı açıldı; iki adam dışarı çıktıklarında düşmanlarından bir gruba rastladılar. Ama önderleri ölmüş, kan şehvetleri tükenmiş gibiydi. Pek çoğu ırmağın karşı kıyısına çekiliyordu ve bunlar saflarda kargaşaya sebep oluyordu.

"İşte!" Usta Hugh işaret etti.

Marit yaralı ve şaşkın bir biçimde tek başına duvarın dibinde dolanıyordu. Kan kokusuna çekilen bir kurtadam sürüsü onu izliyordu.

Vasu kalın bir sesle şarkı söylemeye başladı.

Usta Bugh adamın aklını yitirdiğine karar verdi. Arya zamanı değildi! Ama aniden uzun, mızrak gibi dikenleri olan bir çalı yerden bitti, kurtadamları çevirdi. Dikenler kalın kürklerine takıldı, onları sıkı sıkı yakaladı. Sağlam dallar pençelerin çevresine dolandı. Kurtadamlar uludu, çığlık attı, ama kaçmak için ne kadar çabaladılarsa, çalıya o kadar dolandılar.

Marit fark etmedi bile. Vasu şarkısına devam etti; dikenleri yoğunlaştı. Yukarıda Patrynler, çalıda tuzağa düşmüş kurtadamların işini bitirmeden önce Marit'in, güvende olmasını beklediler.

Usta Hugh ona koştu, yakaladı. "Haplo nerede?"

Marit pıhtılaşmış kanla yapış yapış olmuş gözlerle ona baktı. Ya "Onu açıkça göremiyordu, ya da tanımadı. "Alfred," dedi ona Patrynce. "Alfred'i bulmalıyım."

"Haplo nerede?" diye tekrarladı Hugh insan dilinde, sinir içinde.

"Alfred." Marit ismi tekrar tekrar söyledi.

Hugh bu sersem halinde ondan bir şey öğrenemeyeceğini anladı. Onu kollarına aldı ve Vasu'ya koştu. Reis kapıya güven içinde ulaşana kadar büyüsüyle onları korudu.

Gece indiği zaman, işaret ateşi hala canlı yanıyordu. Duvarlardaki desenler pırıldadı, titreşti, ama ışıklar parlamaya devam etti. Son düşmanlar da ormana çekildi, ölülerini arkada bıraktılar.

Günü silahlara ölüm veren rünler işleyerek geçirmiş olan yaşlılar geceyi yaralananlara ve ölmekte olanlara yaşam vererek geçirdiler.

Marit'in başındaki yarası ölümcül değildi, ama şifacılar onu tamamen iyileştiremedi. Eti yırtan silah hangisiyse, zehirli olmalıydı, Usta Hugh'ya derisindeki açık, ateşli yarayı gösterirken böyle söylediler.

Ama en azından Marit'in bilinci yerindeydi -şifacıları ilgilendirdiği kadarıyla aşırı yerinde. Onu yatakta tutmakta güçlük çekiyorlardı. Vasu'yu görmekte ısrar ediyordu ve sonunda, başka hiçbir şey onu sakinleştiremediğinden, reisi çağırttılar.

Reis geldi -bitkin ve acılıydı. Abri kenti dayanmıştı, ama Kari dahil pek çoğu yaşamlarını vermişti. Bir de hasta yatağına yaklaşmasını izleyen kadına söylemeye korktuğu bir isim.

"Alfred," dedi Marit hemen. "Nerede? Buaptalların hiçbiri bilmiyor ya da söylemiyor. Onu bulmalıyım! O ejder-yılanlarla savaşmak için zamanında Son Kapı'ya ulaşabilir. O halkımızı kurtarabilir."

Patrynler birbirine yalan söyleyemezdi ve Vasu, ne kadar iyilikle yapılmış olsa da, Marit'in yalanını anlayacağını görebilecek kadar Patryndi.

"O bir Yılan Büyüçüsü. Ejdere dönüştü..."

"Bunları biliyorum!" diye terslendi Marit sabırsızca. "Kuşkusuz artık eski haline dönmüştür. Beni ona götürün!"

"O... dönmedi," dedi Vasu.

Marit'in gözlerindeki yaşam çekildi. "Ne demek istiyorsun?" "Göklerden düştü, belki de ölümciil şekilde yaralandı. Ejderlerden bir birlik ile savaşıyordu..."

"'Belki'!" Marit sözcüğü yakaladı, tutundu. "Öldüğünü görmediniz! Ölüp ölmediğini bilmiyorsunuz!"

"Marit, düştüğünü gördük..."

Marit yataktan kalktı, şifacılann engelleyen ellerini ittirdi.

"Bana nereye düştüğünü gösterin."

"Dışarı çıkamazsın," dedi Vasu sertçe. "Çok tehlikeli. Orada dolanan kurtadam sürüleri, kaplan-adamlar var ve yenildikleri için öfkeliler, içimizden birini yalnız yakalamak için bekliyorlar. "

"İnsan katil. O nerede?"

"Buradayım, Marit." Usta Hugh ayağa kalktı. Görülmeden, fark edilmeden yatağının yanından izliyordu. "Seninle gelirim. Benim de Alfred'i bulmam gerek," diye ekledi sertçe.

"O bizim tek umudumuz," dedi Marit. Bir an gözlerinde yaşlar pırıldadı. "O Haplo'nun tek umudu." Gözlerini kırpıştırdı ve şifacılann bir yana koyduğu silahlarına uzandı.

Vasu ona ne demek istediğini sormadı. Xar'ın büyüsü reisin gözlerini körleştirmemişti. Nexus Lordu'nu görmüştü, üçünün karşılaşmasını izlemişti. Xar'ın, Haplo ve köpekle gitmesini izlemişti. Nexus Lordu'nun Son Kapı Savaşı'na gitmediğini tahmin edebiliyordu.

"Bırakın gitsin," dedi şifacılara. Şifacılar yana çekildi.

Vasu, Marit ile Usta Hugh'yu duvara götürdü. Onlara ejderin -yeşil ve altın bir alev gibi- göklerden düştüğü yeri gösterdi. Abri kapısını açtı ve onların karanlığa doğru uzaklaşmasını izledi.

Sonra uzun, çok uzun saatler boyunca, şafağa kadar bekledi, ümitsizlik içinde donuk, kırmızı parıltının Son Kapı'ya doğru ufku aydınlatmasını izledi.

EK I
LANETLİ HANÇER SPEKÜLASYONLARI*

Halkımın Koparılış'tan hemen önce yaptığı onca talihsiz şey arasında -şimdi Sir Hugh'nun iyeliğinde bulunan- bu lanetli hançerin yapımı en fena olanıdır. Masum halkları -insanları, elfleri, cüceleri, korumamız gereken halklar- Patrynlere karşı verdiğimiz savaşa dahil ettiğimize dair kanıtlar vardır.

Hançerin menschler tarafından kullanılmasının planlandığı kuşku götürmez. Onu inceledim, üzerine işlenmiş rünleri inceledim ve ikna olmuş durmmdayım. Aceleyle imal edilmiş-kaba tasanmı ve imalatından bu kadarı anlaşılıyor- demek ki, hançerler büyük adetlerde yapılmışlar.

Samah ve Konsey üyeleri Patrynlerden, mensch kalabalıklarını bu iğrenç hançerle silahlandıracak kadar mı korkuyorlardı? Yanıtın evet olduğunu tahmin edebiliyorum ancak. Ama okuduğum hiçbir belgede, Koparılış öncesi Yeryüzü'nün son günlerinde menschlerin dahil olduğu bir savaşa rastlamadım. Patrynler ile Sartanlar arasında gerçekleşen savaşlar genellikle bireysel olarak yaşanırdı, bir ya da her iki rakip için ölümle sonuçlanan korkunç büyü turnuvaları olurdu bunlar.

* Alfred Montbank tarafından, Labirent'te kaldığı sırada yazılmıştır.

Ama sevgili Orla'mdan, o son günlere dair edindiğim bilgilere dayanarak, olan biten hakkında spekülasyonlarda bulunabilirim, samrım. Korkuya boğulan, Patrynlerin kendi ordularını oluşturduğunu sanan (bu doğru olabilir de, olmayabilir de) Samah ile Konsey, bir savunma hazırlamaya karar verdiler ve büyük mensch kalabalıklarını bu büyülü silahlarla donattılar. Menschleri savaşa göndermeyi gerçekten istediklerinden kuşkuluyum. (Her şeyden önce, Samah onlara güvenmezdi!) Büyük olasılıkla, mensch orduları aldatmaca olarak kullanıldı, Patrynleri geciktirdiler ve Sartanlara Yedinci Kapı'ya girip Koparılış'ı gerçekleştirmek için zaman kazandırdılar.

Anlaşıldığı kadarıyla böyle bir savaş hiç olmadı. Belki de mensclıler isyan etmiş (umarım öyle olmuştur!) ya da belki Samah başkalarını kendisi için savaşmaya zorladığı için vicdanının

sızladığını görmüştür. Anlaşıldığı kadarıyla, lanetli silahların çoğu ya Koparılış sırasında yok olmuş ya da menschleri yeni dünyalarına yerleştirmeden önce Sartanlar tafarından toplanmış.

Bu hançer nasıl ellerinden kaçtı? Kuşkusuz, silahın gücünden etkilenen ve onu kendine saklamaya karar veren vicdansız bir elfin eline düşmüştür. Hançer gönüllü bir müttefik olurdu, hayatta kalmak için yapılanlara gözyumardı. Elf hançerin nasıl kullanılacağı konusunda eğitimli olmalı, ama koşullar sebebiyle -belki de zamansız ölümü sebebiyle- bu bilgiyi gelecek nesillere aktaramadı. Yalnızca hançer miras kaldı. Elfin; böylesine ölümcül bir miras bıraktığı konusunda en ufak bir fikriyoktu herhalde.

Hançer nasıl çalışıyor?

Hançeri eylem halinde gören Hugh'nun ve Haplo'nun anlatımlarına ve silahın üzerine işlenmiş rünlere dayanarak benim tahminim şu. (İlginç bir nokta: silahı rün büyüsü ile güçlendirirken biz Sartanlar, yaptıkları için Patrynleri küçümsediğimiz şeyi yaptık, yani yaşam sahibi olmayan bir şeye can verdik!)

1. Hançerin yaptığı ilk şey düşmanın tehlikeyi hissetmesini engellemek. Böylece Haplo Fapprika'da Usta Hugh'nun kendisine yaklaştığını hissetmedi, katilin gemide onu tuzağa düşürmek üzere beklediğini anlamadı.

2. Hançerin ikinci eylemi düşmanın olasılıkları kullanarak karşılık vermesini engellemek. Hançer tüm olasılıkları yok edemiyor; bunun için hançerin sahip olduğundan çok daha fazla güç gerekir. Ama seçenekleri, kendisinin kolayca başa çıkabileceği kadarına indirgeyebiliyor.

3. Hançerin üçüncü eylemi, düşmanın güçlü ve zayıf taraflarını analiz etmek, ve buna göre eyleme geçmek. Bazen bu eylem hançer için çok kolay oluyor, iki elf kardeş arasındaki talihsiz "dövüş" gibi. Bir düello hançeri ile karşılaşan hançer kendini bir kılıca çevirip düşmanını öldürdü. Usta Hugh Haplo ile ilk karşılaştığında, hançer Haplo'nun hançerine karşı bir baltaya dönüştü.

Ama daha fazla rakiple karşılaştığında hançerin gücünün arttığına dikkat çekmek isterim. Marit ile Haplo'ya bir arada saldırırken hançer bir yarasaya dönüştü. Saldırısı başarısız olduğunda, bir titan oldu.

Hançerin, kurbanının anılarından ve düşüncelerinden faydalanması ilgi çekici bir başka nokta. Haplo, gemisi Pryan'da durduğu zaman özellikle titanları düşünmediğini söylüyor (itiraf etmek gerekir ki, aklında oldukça çok şey vardı!), ama o dünyada karşılaştığı devlerin bilinçaltında olması bana mantıklı geliyor.

Şimdiye kadar hançer hakkında bu kadar şey belirleyebildim. Daha fazla spekülasyon konusunda, hançeri eylem halinde görmedim (görmemeyi tercih ederim!), bu yüzden bu konuda daha fazla bilgi sağlayamam.

*Lanetli Hançer hakkında yeni öğrendiğim bilgileri eklemek istiyorum. ilk bilgi kırıntısı iyi: hançer kullanıcısı tarafından kontrol edilebiliyor. Tek yapılması gereken, Sartanca "dur" demek.

İkinci bilgi çok kötü. Anlaşılan hançer başka güçler tarafından da kullanılabiliyor. Ejder-yılanların hançer üzerinde etkisi olduğuna ilişkin kanıtlarım var.

Silah korkuyla, öldürme niyetiyle yapıldı, bu yüzden ejder yılanları çekmesi doğal olurdu. Onlar da karşılık olarak, hançerin büyüsünü kontrol edebiliyor gibi görünüyor. Hançerin kullanıcısına karşı savaşmasını sağlayamıyorlar. Ama yılanlar hançerin eylemlerini kontrol edebiliyor, kendi amaçları için kullanabiliyor. Haplo kaplan-adamları üzerimize çekenin lanetli hançer olduğunu düşünüyor. Ve görünüşe göre hançer ejder-yılanlara bir tür çağrı yolladı, onları Abri'de olduğu konusunda uyardı.

Silahı yok etmenin bir yolu olmalı. Ne yazık ki, şu anda bunun ne olabileceğini düşünemiyorum, ama zaten zihnim karmaşa içinde. Belki düşünmek ve konuyu çalışmak için zamanım olsa...

(Editör'ün notu: Metin burada sona eriyor.)

* Bu son kayıt çalkantılı bir ruh hali içinde yazılmış, bundan Alfred'in bu kaydını muhtemelen Abri Kuşatması sırasında yazdığı sonucuna varıyoruz

EK II
PRYAN YIDIZ ODASI *

Metni düzelten ve değiştiren Drugar Kalesi Lordu Paithan tarafından yazılan Yıldızlar Kitabı'ndan alıntı.* Umarım okuyucu yıldızlar hakkındaki bilgiden zevk alır.

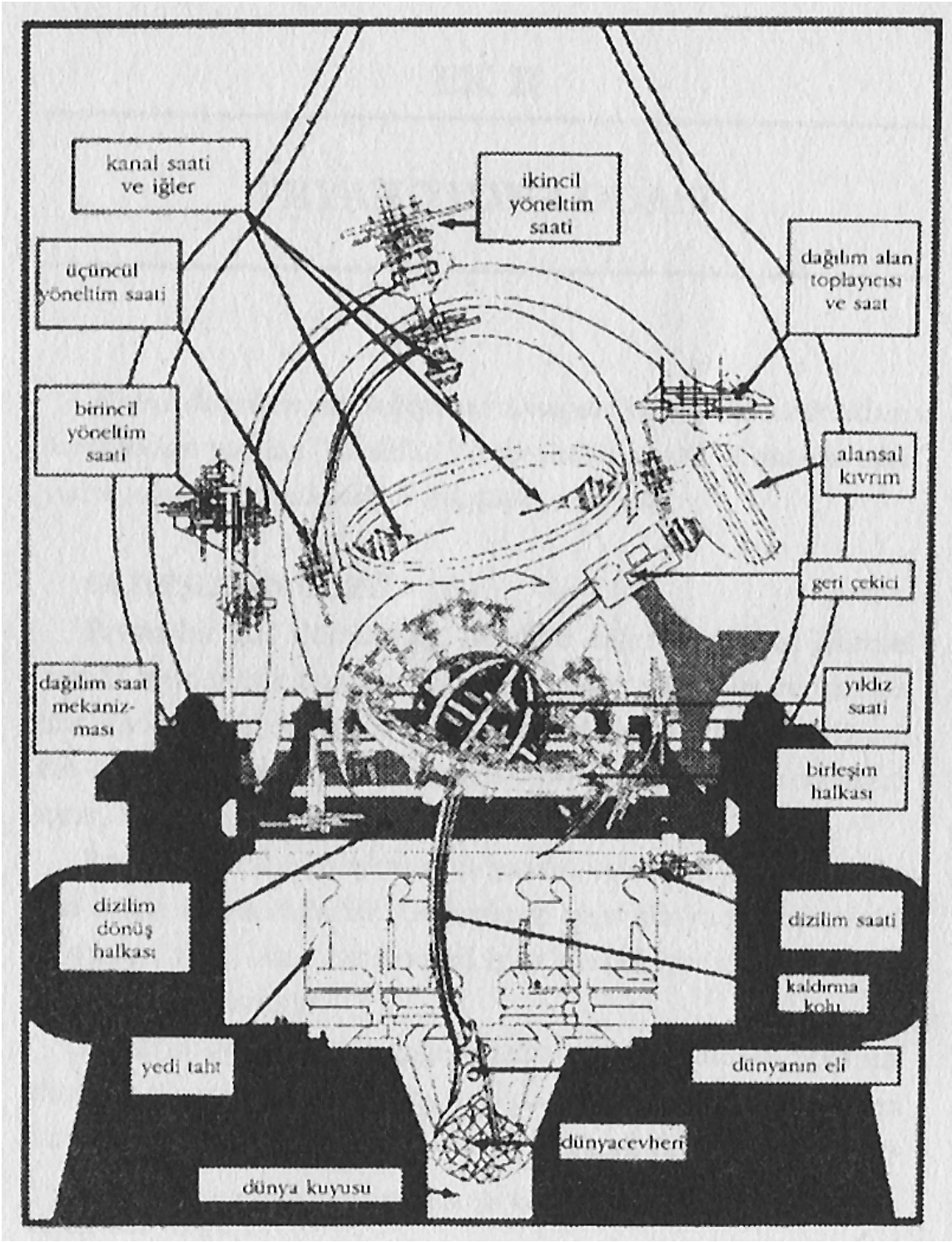
GÜNEŞLERİN GÖZÜ**
Pryan bir güç dünyasıdır. Ötedeki diğer dünyaları işlevsel tutar. Onun yürek atışı Koparılmış Alemler'e güç, ısı ve ışık getirir. Evlerimizin üzerinde parlayan yıldızların gücü ve ışığımızın kuvveti olmasa, anlayışımızın ötesindeki dünyalar yalnızca uyur, besin yetersizliğinden yarı ölü kalır.
Pryan'ın sabit güneşleri tüm yaşam veren güçlerini dünyanın engin içinde tutarlar. Güneşlerin ışığı dünyada yaşayanlara yaşam verir. Ama bu önemli işlev gerçek yaratılış amacının yalnızca bir kısmıdır.

* Sartan rünlerinin çeviri için titanlar ve kız kardeşim Aleatha'ya teşekkürlerimi borç bilirim.
** Sartanlara özel bir deyiş, 'yüksekten bakış' demektir, bu durumda genel bakış olarak kullanılmıştır.

Pryan'ın güneşlerinin ışığı -bizim uzakta bulunan yerimizden tek bir güneş olarak algılansa da, farklı göksel cisimlerden kaynaklanır -doğrudan ya da dolaylı olarak dünyanın kaya temeline aktarılır. Ben şahsen bu kayayı gördüm ve var olduğunu doğrulayabilirim *. Sonra bu kaya temel güneşlerin ve üstündeki ormanların yarattığı enerjiyi toplar, ve taşın derinliklerinde; gittikçe artan miktarlarda depolar. Sonra enerji, kökleri Pryan'ın temellerinin derinliklerine gömülü olan kale tarafından alınır. Bu kökler enerjiyi kulede saklar ve kaleden yayar. Kuyu, Dünya Kuyusu olarak bilinir. Ancak Dünya cevheri isimli kapak enerjiyi yerinde tutar**

GENEL YAPI VE HAREKET
Yıldız Odası'nın alçak kısmında Yedi Taht vardır ve bunlar Dünya Kuyusu'na bakar ve onu çevreler. Bu tahtlar dev gibidir, öyle ki titanlar üstlerine rahatça oturabilir. Titanların varlığı makinenin işlemesi için şarttır. Taht odası yukarıdaki odadan bir çatı ve Yıldız Makinesi mekanizması ile ayrılır.
Bu ikinci oda, lotus çiçeğinin taş yaprakıarına benzeyen sayısız eğimli panelden oluşan büyük bir kubbenin altındadır. Her panel, metalden bir kafese monte edilmiş renkli camlardan yapılmıştır. Camların üzerine, titanlara göre ışığı Yıldız Makinesi'ne aktaran Sartan rünleri işlenmiştir. Makine çalışırken, paneller tamamen açılır ve gücünü aktarır.

* Paithan bunu Pryan'ın yüzeyinden yüksekte yaşayanlar için ekliyor. Orada zemin, dallarında doğan, yaşayan ve ölenlerin köklerini hiç bilmedikleri devağaçların tepelerinden oluşur.
** "Dünya Kuyusu" ve "Dünya cevheri," metindeki pek çok başka süslü isim gibi, kuşkusuz Paithan'ın icatlarıdır. Onun romantik doğasını yansıtıyor olsa da, makinenin işlevi hakkında açıklayıcı terimler olmayabilirler. Ama "Dünyacevheri" terimi Sartan Eort-Batılı rününün mensch kullanımı olabilir. Eort yaşam ve gücü simgeler -Ateş ile Su büyülerini birleştiren bir haç yapısıdır. Battılı kristal yapıya sahip bir taştan çok "temel" kavramına atıfta bulunur. Eğer durum buysa, o zaman bu "Dünyacevheri" yaşam ya da güç dalgasının -muhtemelen "kuyu"dan yayılan dalganın -odak noktasıdır.

Yıldız Makinesi'nin kendisi iki ana kısımdan oluşur: Yıldız Saati denilen aşağıdaki mekanizma ve Kanal Saati olarak bilinen yukarıdaki kısım. Makinenin her iki kısmı Yedi Taht'ın

üzerindeki hareketli çerçeveye asılmıştır. Dünyacevheri Kaldırma Kolu'nun sonunda durur, Yıldız Saati'nden, yerde bulunan Dünya Kuyusu'na sarkar.

Dünyacevheri Dünya Kuyusu'nu kapatır. Metal bir elle biten dev, eğimli, metal kol cevheri kavrar ve makine uykudayken yerinde tutar. Bu, koşullar uygun olduğunda Dünyacevheri'ni kuyudan çeken bir çekme mekanizmasından aşağı uzanır. Kolun kendisi Alansal Kıvrım'a çekilir -harika bir bülülüküreye.

Yıldız Saati karşı karşıya takılmış iki halkanın içinde durur. Bu halkalar büyük bir döner ayağın üzerine monte edilmiştir. Geri çekilen Dünyacevheri ve onu çevreleyen iki halka istenen pozisyonda durabilir.

Yıldız Saati'nin esas tabanı Dizilim Dönüş Halkası'dır. Bu, tüm aşağı mekanizmayı kuyu ekseninde döndürebilen döner bir kaidedir. Birincil Yöneltim Saati'nin işlettiği ve Babaj Fark Makineleri'nden bağımsız olarak sıralanan Dizilim Saati, Dizilim Dönüş Halka'sını ve içinde, Yıldız Saati'ni çevirir.

Dizilim Dönüş Halkası'nın içinde Dağılım Halkası vardır. Bu ark boyunca şaşırtıcı sayıda çark, çubuk ve kam yerleştirilmiştir. Bunlar dönerler ve dışbükey aynaların, prizmaların ve cevherlerin yönünü ayarlar, Yıldız Saati'ne odaklanmalanm sağlarlar. Dizilim Dönüş Halkası'nda olduğu gibi, Dağılım Halkası da, Dizilim Saati ile aynı prensiplerle çalışır gibi görünen Dağılım Saat Mekanizması tarafından eğilebilir.

1 Bu "koşulların" ne olduğu konusunda hala emin değilim.

2 Bu Sartan rün yapısının doğrudan çevirisidir. Ne anlama geldiği konusunda emin değilim. Hayret içinde babasının eski saatini inceleyen ve nasıl işlediğini anlamaya çalışan bir çocuk gibiyim.

3 Bu da rünlerin doğrudan çevirisidir.

Dağılım Halkası'nın içine üçüncü bir halka yerleştirilmiştir ve buna Birleşim Halkası adı verilir. Bu halkanın içinde de büyük sayıda çark, vida ve içbükey aynaları, prizmaları ve cevherleri destekleyen mekanizmalar bulunur. Bu da Yıldız Saati'ne odaklanır. Adı güçlerin birleşimini ifade eder ve çevresindeki Dağılım Halkası'na zıt biçimde çalışıyor gibi görünür. Belki de bu ikisi -Dağılım Halkası ve Birleşim Halkası-birbirlerini iptal etmek ve güçleri dengede tutmak için çalışıyor.*

Üst Dizilim Halkası Kanal Saati'nin temel kaidesidir. Dizilim Dönüş Halkası gibi, üst Dizilim Halkası da Dünya Kuyusu ekseninde dönüyor ve Birincil Yöneltim Saati tarafından yönlendiriliyor.** Makinenin geri kalanına güç veren de bu mekanizma gibi görünüyor. Birincil YöneItim Saati üst Yöneltim Halkası tarafından döndürülebilen büyük, eğimli bir çerçeveye bağlanmış. Bu çerçevenin tepesine yakın bir yerde İkincil Yöneltim Saati var ve bu bir vida aleti sayesinde çerçevenin üst eğimini geçiyor.

Bu Birincil Yöneltim Saati ve İkincil YöneItim Saati, sonra Kanal Saati'nin çatal ve halkalarını, altına monte edilmiş iğlerle aynı hizaya getiriyor.*** Bu Kanal İğleri, görünüşe göre, diğer Alemler'e aktarılmak üzere aşağıdaki mekanizmalar tarafından üretilen güçle iletişime giriyor.

* Diğer yandan, Dağılım Halkası dünyanın köklerirlden' çekilen gücü temel dalga formlarına ve daha dar enerji spektrumlarına ayırıyor, sonra da bunlar Birleşim Halkası tarafından seçilerek birleştiriliyor da olabilir.

** Normalde bir ağırlık ve sarkaç düzeni gerektiren bu mekanizma için herhangi bir yöneItici ya da güç mekanizması bulamadım. Mekanizmanın içinde, Dünya Kuyusu'ndan geçen güçten faydalanmak için bir yöntem olduğunu tahmin ediyorum. Aslında, çizimde gösterilen Dağılım Alan Toplayıcısı'nın amacının bu olduğundan şüpheleniyorum.

*** Titanlara göre, bu kanallar KoparıImış AIemleri birbirine bağlıyor.

MAKİNE HAREKET HALİNDEYKEN

Makine çalışırken yanında bulunamadım, çünkü odanın ışığı kör edici derecede parlaktı. Yalnızca titanlar o ışığa dayanabiliyor ve yeterli şekilde tasvir edemiyorlar.

Yine de, sürecin ilk aşamalarına tanık oldum. Kuyu'da biriken enerji mekanizmayı tetikliyor. Sonra enerji Kaldırma Kolu'ndan yukarı taşınıyor ve makineyi harekete geçiriyor. Döngünün başlangıcı bu.

Makine hareket etmeye başladığında, Dizilim Dönüş Mekanizması Dizilim Dönüş Halkası'nı, Dağılım Halkası'nı ve Birleşim Halkası'nı çeviriyor. İki alt halkanın ve Yıldız Saati'nin aynaları yerlerine dönmeye başlıyor. Cevherler ve prizmalar, kendi yerlerine gelecek şekilde dönerken çakıyorlar. Kaldırma Kolu Dünyacevherini Kuyu'dan Yıldız Saati'ne kaldırıyor. Cevher makinede yükselirken güçlü, yürek gibi atan bir ışık Dünya Kuyusu'ndan fışkırıyor. Kanal Saati de hareket etmeye başlıyor ve halkalar ile iğlerin pozisyonunu kaydırıyor. Hareketin başladığı her seferde bu yönelimin farklı olduğunu ve bir daha hiç aynı şekilde tekrarlanmadığını fark ettim.

Bu süreç sırasında, kubbenin lotus yaprağı kısımları açılmaya başlıyor. İşte bu noktada Dünyacevheri Yıldız Saati'nin ortasına yerleşiyor ve tüm oda öyle parlak bir ışıkla doluyorki, daha fazla gözlem yapmak imkansız oluyor. Bizim "yıldız" olduğuna inandığımız ışıklar bunlar işte.

KAPATIRKEN

Artık Yıldız Odası'nı titanlar işletiyor. Odanın güçlü ışığı kentimizin en yüksek kulesinden parlıyor. Her devir kentimize karanlık da düzenli bir şekilde iniyor, ama bu ışık karanlıkta bile ışıyor. Gökyüzünde, birılerce yıldızın daimi ışığını görüyoruz. Kaleyi yapanlar artık yok. Buradaki amacımızı, göklerde parlayan ışıklara kendi ışığımızı katmak olarak, kutsal bir görev kabul ediyoruz. Bir gün uzak dünyalarda yaşayanlar ışığımızı görebilir ve evlerinin yolunu bulabilir.